

Роман

Безмежна доброта — рідке явище. Доброті природа відпустила місця — лише як виняток з її правил. Добру людину нищать, затоптують, коли ж нема сили знищити — глузують, знущаються, і вона завжди гине. Але якби не народжувалася ця безмежно добра людина, яка нагадує нікчемним сотворінням про божественність людського покликання, весь світ не проіснував би й миті. Все буття рознесено б на друзки, і воно ніколи не втілювалося б знову. Бо навіть злі, мерзенні й підлі креатури не проіснували б і одного віддиху, якби всього буття не виправдувало існування безмежно доброї людини, її затоптують, однак через неї, і то виключно через неї, рухається світ.

— Чого ти так прусуєшся?

— Я?

— Ні, Господь Бог.

— Я взагалі ні!

— Ну гаразд, іди сюди, мені нудно. В такий день варта — пекельні муки. Цей дощ!

— Так. Дощ.

— Це все, що ти маєш сказати?

— Хочеш анекдоту?

— Гм. Що несеш?

— Хіба не бачиш? Валізу.

— Валізу? Ну нехай, давай анекдоту!

Тимко позіхнув і скрушно глянув на Дмитрика, який міцно стискаючи ручку картонної валізи, зупинився перед контрольною будкою на вході до табору.

— Якщо не анекдоту, то бодай щось нового. Що діється на світі. Ти ж вештаєшся скрізь. Знову лагодиш якусь справу?

— Ні, пипоть тобі на язик! — відповів Дмитрик, таборовий злодюжка й маніпулятор вартостей, які не дуже міцно трималися своїх власників, — я тепер тільки чесною працею!

— Що у валізі?

— Старий крам. Якщо тобі конче кортить, покажу, навіть у цей дощ покажу. Клятий дощ! Зовсім чесно, гендлярство тепер не виплачується!

І Дмитрик з певністю й виструнченою поставою людини яка говорить щирю правду, поставив валізу на землю, трохи схилив верхню частину тіла до ноші, не спускаючи очей з Тимка, описав овальний рух руками, ніби рвучись відчиняти замки, а одночасно й наче відкидаючи ззаду поли невидимого довгого сурдута, тоді сіпнувся назад, ляснув пальцями, даючи цим зрозуміти Тимкові, що в його голові засвітилася блискавка, яку він зараз викладе словами, а це далеко важливіше, ніж у дощ вивертати нутрощі з валізи, і заходився оповідати, чітко і зі знанням справи, масну анекдоту, від якої Тимко зайшовся реготом, хоча чув її вже безліч разів не тільки від Дмитрика, а й від Дмитрикових хлопців, що в цю мить крізь свіжо прорізані діри в таборовій дротяній, кожного тижня латаній з наказу місцевих охоронців порядку огорожі завершували чергову операцію: у дешевеньких картонних валізах, таких, як стояла біля ноги Дмитрика, серед білого дня зносили до сховища на горищі

третього бараку крадених поросят, яких Дмитрик, як він висловлювався, організував на селі і таким простим способом, завинувши поросятам рильця, аби не кувікали, стриноживши й позапаковувавши живу ношу в валізи прошлюзовував у табір.

Акція пройшла успішно, ніхто не накрив хлопців на гарячому і вони тепер тільки чекали на Дмитрика, який ніс у валізі останнє порося, щоб пустити далі, вже по таборових каналах і каналчиках живий товар, заки поліція влаштує облаву й розшуки.

Хлопці знали свої обов'язки, чітко виконуючи Дмитрикові розпорядження з вірою в його щасливе око, бо Дмитрикові все завжди краще вдавалося, ніж іншим, може, тому лише, що Дмитрик не відзначався зажерливістю і вмів кидати те, що не давалося проковтнути за раз, не жалкуючи за втраченим, та хлопці не ламали голови, чому їм краще працювати з Дмитриком, ніж з іншими. Зрештою і Дмитрик сам не любив замислюватися, як і його хлопці, навіть у такі хвилини, коли, як тепер, доводилося легалізувати свій прохід крізь браму законности, яку втілював Тимко, і витрачати час на теревені, аби запаморочити знудженого Тимка, щоб він нарешті пропустив Дмитрика без перевірки, а разом з тим, щоб про всяк випадок, якби акція в подальшому перебігу луснула (виключена річ, бо все вкладалося, як по-писаному), мати алібі, мовляв, він, Дмитрик, зайшов до табору, як порядна людина, на виду в усіх і тому не міг проробляти жодних підозрілих маніпуляцій ні з краденими поросятами, ні з чимось іншим, хоч би там що твердили. Бож хіба людина з нечистим сумлінням потрапила б так спокійно стояти, з власної волі поклавши голову в пащу правосуддя й розповідати анекдоти?

— Ще одну! — гукав задоволений Тимко, тримаючи Дмитрика біля будки, аби не залишитися самому.

Клятий Дмитрик, і як же в нього складно лягають слова! — дивувався невибагливий Тимко, забувши і про валізу, і про те, як йому ще до самого вечора нудитися на варті.

— Остання! — попередив Дмитрик, глянувши на свою валізу, яка мокла на дощі.

Але остання анекдота не була призначена для Тимка.

З того, як обличчя Тимка вмить навстіж роздзипив і скував смертельний жах, як йому забило віддих і він схопився за груди, не годний видобути не лише вигуку, а й кволого хамаркання, Дмитрик одразу збагнув, що сталося.

Він шарпонувся назад зі щирим побажанням, аби грім побив весь світ, коли таке коїться, та вже виявилось запізно: його валіза на всіх чотирьох рожевих ніжках прожогом мчала в табір, то по прямій, то зигзагами, наче її судомило, просто до кухні, куди саме почали сходитися таборіві мешканці з бляшанками, банячками, а дехто й з відрами, на велику родину, отримувати обід.

Дмитрик кинувся слідом повз остовпілого Тимка, якому на кілька днів відібрало мову, від чого його почали дразнити мовчуном, і він дуже сердився на це прізвисько, бож, звісно, кому приємно, коли кплять із страху, від якого хтось слабший і не такий зрівноважений, як Тимко, і взагалі переставився б на той світ? — а валіза вже врізалася в людську гущу, яка з вереском бризнула на боки, пропускаючи апокаліптичну з'яву, а за нею згодом і захеканого Дмитрика, що наздогнав свою валізу аж біля входу до барака баби Грицихи, яка вийшла подивитися, чому в таборі зчинився такий рев.

Валіза тицьнулася бабі просто в ноги й зупинилася, і тут щойно Дмитрикові пощастило вхопити її в оберемок.

Баба Грициха, як завжди в білій хусточці й кольоровій ще з дому вічній плахті, про яку різне подейкували, бо ніхто ніколи не бачив баби в іншому вбранні, дивилася на Дмитрика старими добрими очима й усміхалася.

— Знов у халепі, Дмитрику? — мовила вона, і від її слів у Дмитрика ніби влучили одразу дві думки, як це з ним траплялося лише тоді, коли в його мозку народжувався новий, особливо вдалий плян чергової махінації.

— Я вам це дарую на обід, а ви замовте перед Богом за мене слово, — випалив Дмитрик, витрушуючи з продертої валізи крізь розкисле дно на руки баби Грицихи поросю з завиненим у сіру ганчірку рильцем, і, схопивши за ручку валізу, яка так оганьбила його, повернув досить швидко, хоч уже й не бігцем, через таборовий майдан, де щойно всі стали свідками його перегонів, до свого барака, — попри цей випадок ані трохи не втративши переконання, що всі лиха, які в житті чигають, навіть отак непередбачене, виходять тямковитій людині лише на користь, навіть коли й доводиться кликати на допомогу добре слово баби Грицихи, а вона ж і так завжди ладна кожного порятувати.

Після цього дня чи радше — після цієї події, чудернацька слава, яку в закутках і на майданчиках, за банячками з їжею й за чаркою, між бараками, в підвалах, на горищах і на смітниках, де переважно товклася малеча, з чуток, здогадів і найретельніших свідчень очевидців висновували навколо баби Грицихи, ще більше закріпилася. На вечір весь табір тільки про те й говорив, як Дмитрик, цей пройдисвіт, шкурник і зірвіголова, приніс до баби Грицихи чорта, який допомагав йому безкарно проробляти махінації, а баба своєю білою магією, а перед нею не встоював найменший прояв зла, обернула його на невинне поросю, що відтоді унадилося ходити за бабою скрізь, мов цуценя.

Правда, дехто з тих, які краще визнавалися в житті, особливо ж на людських вадах, твердили, — бож саме трапилося, що вони те все на власні очі бачили, — як чорти заволоділи Дмитриком і по всьому табору, не побоявшись білого дня, на довгих волохатих ножищах почали ганятись за ним, батожачи бідолаху грубезними зеленими найлоновими хвостами, точнісінько такими, як ті американські канати, які за допомогою Дмитрика потрапили до табору й були вже давно розплетені й наново сплетені на сіточки, паски, хусточки і навіть краватки й блюзки,

аби він кинув гендлювати, і лише тому, що Дмитрик своєчасно згадав про бабу Грициху й устиг крикнути, щоб вона йому допомогла, баба Грициха обернула всіх чортів на звичайнісінькі валізи, які чвіркнули на всі боки й зeszли, і на цей раз Дмитрик урятувався, бо баба визначалася великою добротою й за кожного замовляла лагідне слово перед Творцем. Баба Грициха зневажала тільки злих, нікчемних і саме тому нелюдське лютих, які відписали свою боягузливу душу злу, нахваляючись, що тільки по боці зла людина спроможна вижити на цьому світі, страхаючись добра, як вибухівки, хоч і за них молила Бога, щоб уділив їм бодай крихту доброти, просвітивши їх ниці помисли, а головне — аби вони не мали сили затоптувати добрих людей.

Звичайно, оскільки на світі все покликане мати не лише початок, а й кінець, то двоє святенників-сектантів у таборі пробували перечити, мовляв, добро баби Грицихи не від святого Письма, отже й не від Бога, бо вона й до церкви не надто вчащає, і ніхто ніколи не чув, аби вона повчала якогось непутящого небораку життями святих чи бодай якимось акафістом, щоб аж кров у жилах скипіла від жаху перед карою Божою, як то належалося б, невідомо навіть, чи вона взагалі Біблію читала, надто просто вона завжди висловлюється, хібащо якусь приповідку скаже, а від приповідки до поганства, до чар, навіювань, отже й до геєнни вогненної — один крок, та мудрування сектантів не мали успіху, бо одного з них хлопці, яких він угрущав як жити, побили, а другого, вистеживши, як він кілька разів перекрочив поріг удовички, якій надто до серця припало святе Письмо із уст святенника, почастували такою сороміцькою піснею, що її хлопці гуртом склали під коломийку, аж обом праведникам затягло язика, і про бабу Грициху відпала охота взагалі будь-як висловлюватися, хоч баба ніколи не сердилася, аби й що про неї базікали.

Проте воно само собою якось так складалося, що перед добротою баби Грицихи, яка нікого не лаяла й не повчала, усім робилося лячно й соромно за свої вчинки. І що з того, що баба ніколи не сварила навіть тих, хто на це гірко заслуговував, бо надто багато добра містилося в її серці, а його вистачало не тільки на добрих, а й на поганих, коли перед її лагідними очима, які багато бачили на своєму віку, забивало дух, і

кожний мимоволі клявся собі, що це справді останній раз його нечистий заплутав у мізеру, і на майбутнє він уже такого ніколи не допустить? А що за кілька днів подібна клятьба забувалася, — бо де народжувалася людина, яка всі клятьби виконувала б? — і знову все йшло, як воно в світі завжди йде, то хіба це щось посутньо міняло? Хіба давалося затьмарити завжди незбагненне й несамовите чудо добра, хоч би й де й хоч би в кому воно втілювалося?

Наскільки бабине Грицишине серце відгукувалося добром і співчуттям, знали ще й з того, як вона кожного вечора влаштовувала чарування для бідолашного самотнього й трохи божевільного від розлуки з рідним краєм і від поневірянь Омелька-флюярника, що від ранку до вечора навпроти Тимкової будки на горі (звідки його жодними погрозами не вдавалося зігнати, аж Тимко плюнув й облишив будь-які спроби) тужно вигравав на флюярі, навіваючи на людей сум.

Кожного вечора баба Грициха брала Омелька за руку й вела за табір до Ізару. І хоч усі знали, ніхто ніколи не наважувався підглядіти, як баба Грициха підходила до води, вправним рухом розтинала посередині мілкаву річку й прищеплювала на Ізар Дніпро, який одразу ж набрякав океанськими хвилями і, вищаючи й потужнішаючи, перелітав через Карвендель, розсуваючи на боки міттенвальдські гори, як сірники, які щезали в його утробному, шаленому, аж повільному вирі. І тоді вмить відкривалася рівнина на весь світ, крізь яку несамовитіший від вселенського потоку летів Дніпро, а на його велетенських і разом лагідних хвилях їхав Омелько-флюярник на флюярі, як на човні, освітлений сліпучими зорями, їхав і грав на ній, виливаючи свою незатьмарену душу в пісню, яка не вміщалася ні на землі, ні на небі.

І кому доводилося ненароком почути це диво, той бачив, як Творець прогулювався уздовж Омелькової пісні, і всі предмети міняли свої подоби, і кожному, хто ставав свідком цього видива, ще довго нило серце від радості й болю, і він тижнями не знаходив собі місця, навіть коли це й траплялися такі незворушні таборів волоцюги, яким море по коліна, як ті сміливці, що колись заповзялися вистежити бабу Грициху, як вона

поверталася зі свого соняшника, який ріс під вікном її барака — єдина рослина на весь табір, бо ніхто нічого не садив і не плекав, вичікуючи своєї долі з таборової картотеки, як Страшного Суду, і всі дивувалися, звідки перед вікнами баби Грицихи красується такий дебелий і гарячий соняшник, що аж очі бере, і коли їй пощастило його посадити.

Зрештою, ті, що найбільше дивувалися, розповідали навіть, ніби цей соняшник посадила не баба Грициха (бож ніхто не пам'ятав баби без соняшника, а соняшники не виростають за ніч на два метри), а сам Господь Бог, який того вечора, коли всі тремтіли й ховалися від репатріаційної комісії, яка приїхала хапати й висилати всіх без розбору до Сибіру — на каторгу, на смерть і знущання, — проходив спорожнілим табором і на згадку про себе залишив цей кусник світла, аби люди не втрачали надії, що колись настануть і кращі часи. Бож соняшник містив у собі рай, і тому ніхто не спромігся його знищити, хоч скільки в таборі вешталось бешкетників і волоцюг. Ні в кого не піднялася рука стягти соняшника, навіть тоді, коли люди, перелякані й злі, очікували кінця світу, ладні з розпачу чинити всяке зло.

Однак соняшника ніхто не торкнувся. Тобто не так щоб зовсім не торкнувся, хоч воно пізніше забулося, оскільки те нічого не змінило в його недоторканності, як п'яний Грицько Нетеса, коли йому сина забили в таборовій сварці, схопив сокиру і, кленучи Бога й людей, цілу ніч рубав соняшника і тільки себе покалічив, ані трохи не влузнувши рослини, хоч він пізніше відпекувався від свого вчинку, затаївши, що то бабські теревені, бо якби йому лежало на думці строщити соняшник, то він його на друзки змолов би, навіть якби баба Грициха сто разів обвела соняшник чарівним колом, якого ніхто злий не мав сили перекрочити, а тільки такі праведники, як Хома Федорович, якого баба в його останню годину взяла в соняшник-рай, і тому він помер такою легкою смертю.

Справді, щодо цієї смерті ніхто в таборі не сумнівався, не потребуючи навіть посилатися на дружину Хоми Федоровича, аби це підтвердити, яка вірила, що її чоловік навіки перейшов у рай-соняшник баби Грицихи, бо коли після похорону вона гірко плакала, небіжчик помахав їй із

соняшника, просто з-під пружка, рукою, показавши знаком не журитися, мовляв, там йому справді нічого не бракує, а баба Грициха ще й відвідує, приносячи новини з табору.

Певна річ, навіть якби дружина Хоми Федоровича дещо й переінакшила, звичайно, не зі злої волі, а з горя й самотности, аби мати сяку-таку втіху, що чоловікові бодай на тому світі поталанило, це не далеко відбігло б від правди, оскільки ніхто не вагався, що не буває диму без вогню. Ну, нехай жінка помилилася, ну, нехай хтось інший чогось не втямив і підставив свій глек на капусту, проте якось всі ці казання мусіли відповідати дійсності, бо інакше звідкіля б ширилися наполегливі чутки, і то зовсім не від дружини Хоми Федоровича, що коли не полінуватися й підвестися на зорі, то можна побачити не лише, як Хома Федорович прогулюється в соняшникові білою доріжкою, вкритою зволоженою жорствою, що зникає за обрій, а й як сама баба Грициха виходить із соняшника, яким вона щоночі подорожує на Україну, і через те після кожної такої подорожі вона повертається сумна й заплакана, але ще добріша?

Зрештою, подекували різне не тільки про саму бабу Грициху, а й про її плахту, яку вона привезла з України і з нею ніколи не розлучалася. А що в таборі люди ниділи часом, не знаючи, де дітися, бо кожний тільки й чекав, у який кінець світу кине його тепер доля, яку десь на верхах так довго вирішували, аж люди втратили надію, коли нарешті її вирішать, то якось уже саме собою склалося, як серед говорунів знайшлися й люди бувалі, які за певними ознаками й встановили, що в баби Грицихи плахта не просто собі звичайна фантина, а ворожійна плахта, яка переходила з роду в рід, і тому баба й не розлучалася з нею, бо що плахта виткана з чар-нитки, зраджувало досвідченому оку вже й те, що плахта не зношувалася й не пускала фарби, хоч баба Грициха часто її прала, та ще й таборовим ядучим милом, від якого аж шкіра облазила, а всі кольорові речі доводилося наново відсвіжувати, купуючи в лисого Івана барвників, які він сам виготовляв із цегли, корінців, що росли над Ізаром, і сухого американського молока, перепалюючи те все на порошок у спеціальному казані, — так бодай він про те сам говорив, пускаючи туман в очі, аби не

зрадити барвникової таємниці, якою його обдарував дід Охрім. Той самий дід Охрім, таборовий дивак, який, — невідомо як потрапивши до табору в надто похилому віці (дехто казав, ніби його добрі люди притулили, підібравши десь на Україні, коли він ішов світ за очі після того, як спалили його село разом з усіма мешканцями, а він, що віджив своє життя, чудом уцілів, забрівши у вибалок заганяти загублене теля, а тоді з тими людьми й прибився до табору), — колись за чаркою горілки навіть обмовився, що на плахту баби Грицихи вписані всі долі світу далеко точніше й наочніше, ніж це витлумачують з пірамід чи з пророцтв Мішеля Нострадамуса.

Оскільки ж дід Охрім висловив це тільки раз, не люблячи ніколи нічого повторювати згідно з засадою — кому з першого разу не запало в пам'ять, тому не варто розповідати удруге, бо як неуважна людина щось собі і затьмить, з того тільки шкода, — то незабаром його розповідь і забули. Єдиною, хто з усього табору запам'ятав її, виявилась пані докторова Лилик, якій переказав це в сердечній розмові під ранок чоловік, дивуючись, звідки простий, а коли простий, то ясно ж, що не освічений дід, навіть якщо він і хвалився, ніби він із лейстрових козаків, знає про Мішеля Нострадамуса, про якого він сам, доктор і магістер усіх наук, зовсім недавно, і то цілком випадково, довідався.

Саме це й пригадала пані докторова Лилик, коли одного разу, люта від сварки з пані професоровою Синелько (і яка вона професорова! Ці самозванці! І як тільки та посміла!) ішла табором, чуючи, як під нею земля горить, і побачила на мотузці Грицишину плахту, яку баба, завжди чиста й охайна, щойно випрала й повісила сушитися. А що від сварки в пані докторової Лилик ще сипалися іскри з очей, то коли вона глянула на вологу плахту, їй привиділося, ніби плахта міниться на сонці такими водограями, аж усі бараки зливаються в одну світлову пляму, яка просто відбирає зір, а цього вже й пані докторовій здалося забагато.

І як цього ніхто не заборонить! Що тут тільки робиться! Видно, крім мене та мого вченого чоловіка, нема в таборі порядних людей, сама нечисть, погань і невігласи, — шарпнулася пані докторова Лилик і так

пронизала поглядом плахту, що плахту з мотузки кинуло об землю, аж загуло, і на тому місці, де кинуло плахту, просто серед табору відкрився вхід до пекла.

Правда, пізніше дехто казав, як у ту хвилину аж погода змінилася, однак чи це дійсно сталося, ніхто не спромігся підтвердити, бо саме в той час весь табір сидів на мітингу, на який зібрали таборових мешканців вербувальники з різних країн, і люди радилися, куди ліпше емігрувати, щоб знайти собі нарешті пристановище, а, головне, певність, що їх не видадуть нелюдам на поталу, збуджено зважуючи, на що пристати, і в бараці, де тислися промовці і всі цікаві, стояв такий галас, що ніхто не помітив би, навіть якби в кожного під ногами розверзлася безодня.

Пекло помітили лише малий Юрчик і Оленка, які гралися поблизу, втішаючися, що їхні мами теж сидять на мітингу, забувши кликати їх додому, а коли ніхто не заважає, найкраще бавитися, бо і в калюжі вільно посидіти, і камінців набрати в рот, а котрийсь і проковтнути, і біля водяної колонки на майдані мити руки й пити пригорщами воду, щоб якомога ширше бризкало на боки, утворюючи калабані, через які так гарно бігати.

Побачивши вхід униз, який гармонією відкрився перед ними, діти дуже втішилися: то справді, так смішно виглядало, як земля репнула, і в отвір ще сирого, як тісто, навіть такого круглого, мов тісто, ґрунту, почали нізвідки з шипінням ляпатися один за одним спочатку круглі, як бублики, а тоді вже й продовгасті, приступці, утворюючи сходи, — і, побравшись за руки, Юрчик і Оленка побігли в саме пекло. А що діти ще по той бік добра і зла, то, потрапивши до пекла, вони його не помітили та й ніщо нове їх тут не вразило. Пекельних чортів вони порахували за пащекуватих і недоречних дорослих, яких повно на світі виключно на те, аби вічно заважати, забороняючи то потримати пальця в роті, то проїхатися на таборовому цуцикові Вовкові, то ще щось справжнє; казани з вогненною смолою — за невеликий різновид табової кухні, і вирішивши, що пекло — це продовження табору, тільки ще нудніше, бо скільки вони ішли, ніди не подибали жодної дитини, щоб разом бодай у

піжмурки погратися, а самих тільки дорослих, які скрізь повчали один одного, — вийшли нагору, знудившись, бо внизу їм ще й не сподобалося повітря, — воно пахло не тільки часником і цибулею, до яких вони звикли, а й ще чимось, від чого доводилося надто часто чхати.

Однак коли Юрчик і Оленка виходили з пекла, їх зауважив таборовий п'яничка Стецько Ступалка, що, зупинившись висякатися, крізь пальці ще встиг з зачудуванням угледіти, як діти виступали з полум'я, яке розкрилося перед ними, і одразу ж збагнув: це і є вхід до пекла, бо інакше хіба хтось потрапив би лишитися цілим, побувавши за вогненною брамою?

Оскільки ж Стецько встиг трохи пригубити (не так щоб напиться, він собі ніколи не дозволив би хильнути зайвої чарки вдень без товариства, а виключно для годиться, аби міцніше на ногах триматися і щоб слабкість не поймала), горілки, яка єдина одразу все ставить на свої справжні місця, сприяє не лише спілкуванню, надихаючи людину на великі й хоробрі діла, а й думанню, то він умить усвідомив: тут йому просто таки сам Бог послав нагоду, що нею і останній роззява не знехтував би, бо коли діти отак звичайнісінько, неушкоджені й ані трохи не налякані, — інакше він зауважив би! — повернулися з пекла, то чого ж не спробувати і йому, Стецькові Ступалці, бодай одним оком зазирнути, як там по той бік, щоб увечері за пляшкою розповісти про це своїм горілчаним побратимам?

Стецько перечекав, поки діти зникли за баракком, оглянувся, чи його ніхто не сочить, бо про всяк випадок воно якось завжди ліпше обходитися без свідків, спустився в отвір, який ніби аж трохи розступився перед ним, прислухався ще раз, перевіряючи, чи то дзвенить лише в його лівому вусі, чи доноситься знизу, і, переконавшись, що навколо тихо, побіг уперед.

Та щойно він ступив кілька кроків, як побачив перед собою такий безмежний проспект, аж забракло зору охопити його, і в Стецька на

мить зупинилося серце, з чого він одразу догадався, що потрапив на центральну площу Києва.

І справді, внизу, розлившись повинню, повільно плив Дніпро, незвично темний і глибокий, однак наче суцільно пошматований ножами, і скільки ока, весь лівий берег вкривала вода в кривавих плямах, що, мов олія, зловісно мінилася гнилою веселкою, поховавши ліси й видолінки під собою, а перед Стецьком, просто від його ніг на весь світ простягався Хрещатик.

Проте не сам Хрещатик, який поширився й видовжився до невпізнання, вразив Стецька і не те, що по обидва боки його вишикувалися щільно один біля одного аж по самий обрій пам'ятники: Шевченкові, Франкові, Лесі Українці, Грушевському і багатьом іншим, яких Стецько не знав в обличчя, хоч стільки пам'ятників Стецькові ще зроду не доводилося бачити, а ще більше спостерігати, як нові й нові поповнювали лави, виходячи просто з землі.

Його вразила й спантеличила навіть не тисканина біля пам'ятників, хоч йому здалося, ніби подібного не могло б творитися навіть при спорудженні Вавилонської башти, коли Бог, зажурившись, як зло взяло світ у лещата, затьмарив розуми, перемішавши усі мови, бож і там напевно не траплялося-такого неподобства. Вразило Стецька сновигання пикатих молодців, які юрмами бігали навколо пам'ятників, приставляючи до них драбини, а по цих драбинах мурашками дряпалися вгору, і, розстебнувши ширіньки, — дехто ж, без жодного сорому покидавши штани, — наввипередки, наче їх судомило, обкалювали й оббурювали пам'ятники, порпаючись у тому, як гнойовики, і їх хмарою час від часу вкривав вереск. Дехто ж із молодиків, імовірно ті, що вже надто випорожнилися, злазили по драбинах а відрами нечистот, виливаючи їх на пам'ятники, і знову бігли по нові, збиваючи з ніг інших, які вже спішили на драбини з повними.

Стецько кліпнув очима, намагаючись прогнати з'яву, зважуючи, чи не привиджується це йому з учорашнього перепою, який, здавалося, не

належав до надто визначних, бо йому доводилося й не так хильнути, і подібна мара не муляла очей, як його раптом оглушив вигук, не давши уточнити міркування:

— Ось іще один проклятущий самотійник!

— Ви маєте мене на увазі? — здивувався Стецько, коли двоє молодців у кирзових чоботях і сорочках на випуск схопили його від руки й боляче шарпонули вперед.

— А кого ж!

— Я не самотійник! — утішився Стецько. — Я взагалі ні! Я таборовий п'яничка Стецько Ступалка, і мене всі знають!

— Ну це ми зараз розберемося! — зареготалися, аж завивши по шакалячому, красені, що тримали Стецька, наче той утнув несусвітній жарт, який прискіпувальників просто з ніг валить.

— Я не самотійник! — перемавпував Стецька один з його пекельних супровідників.

— А сам учора аж захрип, виводячи "ненька Україна"!

— Таж то ще мій дід співали, то давня пісня з турецької неволі! — здвигнув плечима Стецько, для якого єдиною ненькою була горілка.

— Знаєм ваше кодро. Всі ви починаєте телятками. Сьогодні поспівав про неволю, а завтра скородити московські ребра захотілося, а там уже й на пам'ятник винесло, і тоді й збивайся з ніг, гаруй цілу добу з дня на день, аби вас затоптати! Вас же, як грибів після дощу пре! Це всі ваші смердючі самотійники!

І вони показали на довжелезні шерехи пам'ятників обабіч Хрещатика, які зникали за обрієм.

— Опять зтот собачий язык! — гримнув крізь куряче гузно, замість рота, патик на довгих ногах, проносячися повз Стецька, і поводити Стецькові заметушилися, підставляючи голови під удари, хоч патик уже почвалав далі, здіймаючи за собою вихори смороду.

— Ванька, давай сюди відро! — вигукнув один із красенів, що тримав Стецька, боляче викручуючи йому руки, і від його крику повітря розчахнулося, а звідти молодиків, який кликав Ваньку, естафетою передали повний по вінця цебер з нечистотами.

— Ось на, і марш на драбину! — заспішив молодик, тицьнувши Стецькові смердючий дарунок.

— Алеж я! — мовив Стецько й подивився на своїх мучителів.

— Не хочеш відра, гаразд, ще ліпше, — лізь угору й обкаляй пам'ятник з власної фабрики! Проявляй якнайбільше ретельности, бо як ні, згноїмо й тебе самого.

— Вибачте, панове, таж це...

— На в зуби, за це, і за те, і за панове!

— Вибачте, — сказав Стецько, випльовуючи вибиті зуби (якби хоч подірявлені собаці під хвіст, а то ж, на лихо, саме найздоровіші, які жодного разу не хворіли!), — при всьому бажанні я не годен. Ані трохи не кортить, я зовсім порожній, справді, нічого не витисну. От помацайте живіт — дірка, а не живіт, ну нічогісінько! Кишки, як випрані, міхур ніби зсохся. Якби ж знаття, на що у вас тут попит, я заздальгідь напхався б під зав'язку, а зараз — я радше влив би в себе горілки, а не відлив би.

— Заткни пельку! Не йде, то бери відро й марш! Інакше — ну!

Стецько поторкав щелепу і, вирішивши: шкода решти зубів, у нього їх і так не забагато, а нові навряд чи виростуть, поліз на драбину, тримаючи цебер з нечистотами якомога далі від себе.

І змусять же таке паскудство чинити, мало не заплакав Стецько, з огидою здряпуючися слизькими щаблями на пам'ятник Шевченка, ну хоч би вже мертвих залишили в спокої, і чого їм далися взнаки пам'ятники? Добре, що бодай каменюці подібна наруга не болить.

Тільки не встиг він цього виснувати до кінця, як зауважив, що з каменю просто йому в очі дивиться живий Шевченко.

— Нещастя моє, таж ці пам'ятники живі! — заволав Стецько, проклинаючи мить, коли йому (заради причаркової балаканини — що правду таїти? просто нечистий поплутав, і тепер доводиться гірко розплачуватися!) спало на думку з власної дурної волі помандрувати до пекла.

— Вони живі! І цей живий! — знітився Стецько, чуючи, як тут, видно, суджено йому й сконати.

— Саме тому ти й мусиш полити його нечистотами, — пояснив знизу молодик, — тоді він одразу ж перетвориться на камінь. А то каляй, каляй це самотійницьке падло, а воно все ще живе, погань. Ну, чого заляк, виваливши баньки? Не марудься, обливай чим швидше, ну! Бо маєш перед собою ще багато роботи. Бачиш, скільки ще кандидатів на твоє відро? Мерщій, мерщій, розпочинай! Ти з якого століття, халяво? Забув, що в нас прогрес, чумацька твоя провінція, і треба хутчіше й ефективніше виконувати накази!

— Я ж...

— Обливай, сказано тобі! Лий цьому просто межі очі, і тоді візьмемося за вашого знаменитого Мазепу. Всі ви мазепи й бандерівці, гади! Он стоїть цяця — навіть без пам'ятника, а таке ж затяте й живе, аж ніяк його не обернеш на мертвого. Проте нічого, зараз ти це під моїм мудрим керівництвом надолужуватимеш. Я з тебе ще зроблю золотаря, аж ну! Тільки повертайся хутчіше, мати твою за ногу! Скільки тобі ще нагадувати! Перед тобою ціла алея проклятух самостійників! Набуяло ж цього паскудства!

І підганяйло-красень боляче вдарив Стецька хворостиною раз, а тоді ще раз, аж у бідолахи коники заплигали в очах.

Стецько знову вхопився за цебер з нечистотами й знову зустрівся з поглядом Шевченка, дуже подібним до погляду баби Грицихи.

— Боже, — знітився, всіма помислами благаючи, Стецько, — Ти знаєш мої вади, яких я не применшую, нічого з мене не вийшло ні путнього, ні корисного, ні на що вартісне я не придатний, от таборовий п'яничка та й годі, — не поталанило мені в житті на щось порядне здобутися, не зі злого розмислу, а, ймовірно, через те, що я ні на що справжнє з народження не надаюся, хоч я завжди прагнув світлого й гарного, зрештою, Тобі це найкраще відоме, Ти ж бачиш, як на долоні, мою пияцьку душу, і я не виправдуюся, — однак, Боже, хоч я й не достойний кликати Тебе в халепі, в якій сам завинив, бож припхався сюди з власних дурущів і не опротестовую кари, напевно вона заслужена, і все ж, Боже (вибач, коли я зловживаю Твоїм світлим ім'ям, але Ти моя єдина, очевидно, крім горілки, на те вже нема ліку, — розрада!), Боже, я не годен каляти живої людини, яка позбавлена змоги боронитися! Якщо вже на те Твоя воля, що мені тут погибати, нехай ці гицлі заб'ють мене, дай мені тоді швидкої смерті (як моїм братам, яких з кулею в потилиці, зразу після приходу німців до Вінниці, повідкопували полонені, бідолашні наші хлопці — повірили на свою голову, що м'ясорубка зла не простягається на весь світ. Тільки як же не повірити, коли всі жили в такому жаху, аж найменше послаблення страхіть здавалося раєм? — що в подертих чоботях по коліна стоячи в трупній ропі братських траншей,

ще недавно прикритих дитячими майданчиками й гойдалками, які потрощеною купою лежали поруч, — зі смердючих ям витягали тих, кого колись з любов'ю називали братами, синами, батьками, а з усієї України день і ніч сунули люди розпізнавати своїх ближніх бодай з решток одягу, з тіл, з непоміченої каблучки чи ще якихось випадкових ознак, знаних лише багатостраждальному серцю, — одна добра душа, що шукала серед трупів чоловіка, не витримала, як полонені крізь діряве взуття кожної миті наражаються затруїтися трупною ропою, відкопуючи мерців, і принесла кілька пар гумових чобіт, продавши до нитки все своє вдовине майно, аби вистачило грошей купити ці чоботи з-під поли десь на базарі, як це згодом люди оповідали, шкодуючи стареньку, і її тут же нові визволителі застрілили просто в усіх на очах, бо не вільно було нічого передавати полоненим, а старенька того не розуміла й приєдналася до зітлілих жертв конопатого, що всіх українців нахвалявся вислати до Сибіру, та місця забракло), — або наділи силою витримати тортури, бо я не годен осквернити цього пам'ятника, цієї живої людини, яка не заподіяла нікому жодного лиха, а стільки вистраждала, і очі якої випромінюють лише безмежне добро й сум.

І щойно подумав це Стецько, власне, навіть не подумав, а воно саме вихором пронеслося йому в голові, як побачив: він знову вже на землі, тільки без цебра з нечистотами, а молодці якось дивно на нього зиркають, ніби не наважуються підступити ближче, а заразом їх наче клонить у сон.

— Аби ж вас люта геєнна навіки пожерла! — з пересердя побажав їм Стецько, і ті вмить прокинулися, ніби Стецькове пересердя влило в них нової крові.

— Пішли з нами! — гукнули вони Стецькові, підскоком підхопивши його, ще заки він встиг отямитися й збагнути, в яку нову халепу його тягнуть, і Стецько опинився перед Мазепою, що у гетьманському жупані, з якого сипалися блискавки (від чого здавалося, ніби він стоїть то в самій близьності — в майці й коротких штанях, немов збираючися забивати м'яча, далеко молодший і пружкіший, ніж Стецько пам'ятав його з поширених у

таборі зображень, то далеко старший у якійсь неокресленій хламиді і разюче схожий на зосереджену постать Будди, картинку якого колись Стецькові показував професор Кава, пояснюючи, як царський син залишив батьків палац, майже так, як покидали свої хати втікачі в таборі, і ще щось, що Стецькові забулося), — без п'єдесталу, просто собі стояв на землі, міцно врісши в неї бронзовими ногами, й дивився на обрій, ніби когось там радісно вітаючи легеньким похитуванням голови, оскільки від пояса бронза переходила в живе тіло, що дихало на повні легені, серед загального смороду поширюючи запах черешні — від чого Стецькових супровідників почало спочатку ледь помітно, а потім дедалі сильніше пересмикувати.

Вони зараз попадають на землю й битимуться в корчах, — вирішив Стецько й раптом відсахнувся, побачивши перед собою роз'юшені мармизи пекельних красенів.

— Затопи йому в пику! — зарепетували вони, тицькаючи в напрямку Мазепи.

— Негайно! Інакше тобі ніколи не вийти з пекла! Ти назавжди наш, коли ти цього зрадника не вдариш у пику! Спусти йому кров, і ти вільний! — і вони заходилися термосити Стецька.

Проте Стецько не ворухнувся, прикипівши поглядом до гетьмана.

— Тобі не кортить врятуватися? Це єдина нагода! — шпигонув Стецька шилом у груди другий угрущальник, а перший стис йому пальці, аж хруснуло.

Оце тепер мені й кінець, зараз вони порішать мене, це, видно, справедлива кара за горілку, вжахнувся Стецько, і від надмірного жаху й болю йому перестало бути страшно.

Не дарма кажуть, ніби за все доводиться розплачуватися, пригадалося йому. Боже праведний, Боже милосердний, Ти знаєш мої гріхи, якось я не подуманий на те, аби містити в собі чесноти, і тепер я пропав навіки, але я ніколи не здолаю бити безборонну людину, навіть коли вона винна, а невинну й поготів, на це треба народитися, я ж навіть хоч і як натирався б, ну просто не годен!

І тієї ж миті Стецько відчув, як його несе до виходу з такою силою, аж його мучителям мало не відірвало рук.

— От, сукин син! — заверещали в один голос чорти-енкаведисти, відскакуючи від Стецька, і від них лишилися самі погони й бляшки медалей, які засичали вишкварками, і все навколо поглинула тьма, бо, та добра думка, що її із самих глибин серця подумав Стецько, відмовившись заради власного спасіння покривдити безборонну людину, вихором вихопила його з пекла, і чорти не мали жодної міці затягти його назад, оскільки зло робиться безсиле перед найменшим проявом справжнього добра.

Стецько обмацав себе, щиро дивуючись, чи це все ще він, перевібив, чи бракує зубів з потаємною надією, може все ж таки вони вціліли, хоч він їх і виплюнув, а щелепи й кості проймав біль, — суцільні одна біля одної болючі ґулі, наче його цілу добу перекручували на млинку, — врешті передихнув, дякуючи Богові, що гірше не скоїлося, бо чи людина посідає на кілька зубів більше чи менше, хіба то вже аж таке важливе, аби нарікати на долю? — і, не гаючися, попростував до бараків з наміром одразу податися до баби Грицихи й попросити її закрити вхід до пекла, щоб інших туди не зтягло, бо в Стецька не лишилося жодного сумніву: зволікати тут не лише не на місці, а й просто небезпечно.

Тепер, коли він сам ледве повернувся звідти, йому пригадалося, як з табору дивним способом зникло кілька порядних людей, ще якби непутящих якихось, як Стецько, щезнення якого ніхто й не помітив би, а то шанованих вчених і справжніх патріотів, — наче їх земля проковтнула, і дехто нишком розповідав (кому хотілося про таке голосно плескати

язиком, коли страх сидів у кожного за плечима?), ніби востаннє бачив їх з підозрілими молодцями з тупим виразом обличчя, які невідомо звідки з'явилися й пропали, отож доводилося чимдуж поспішати, бо хто зна, які страхіття ще чигали на мешканців табору, коли пекло наблизилося до кожного під самісінькі двері?

Від цього припущення Стецькові ноги самі почваланали вперед, навіть не чекаючи, заки нагорі в Стецьковому мозку остаточно виясниться, чи конче добрі наміри потребують негайного здійснення завдяки своїй нестійкій структурі, яка схильна одразу ж випаровуватися, чи вистачає, що людина подібне взагалі подумала, навіть коли ці помисли й вислизнули і їх уже не наздогнати, бо на тому місці дірка в пам'яті, якої не перекрочити, хоч би й цілі царства вгатив у ту прірву, і людина, вражена, зупиняється серед дороги, дивуючись, куди її ще мить тому несло, сповнивши нутро по вінця світлом, аж під ногами зникло і відчуття дороги, і всього світу, бо хто коли спромігся розгледіти перед собою пень, виступивши із світла в темінь? — тож і Стецько, женучи навпростець, аби швидше, до баби Грицихи, не помітив, як втелюючись просто в обійми професора Кави, що, зауваживши, в якому шалі Стецько летить на нього, не чуючи, як він йому гукає, встиг ухопити Стецька, і, рятуючись від неминучого падіння, ще кілька кроків разом із Стецьком прокрутився дзиг'ю вперед, заки вихор навколо них улігся і їм вдалося зиркнути один на одного.

Однак те, що Стецько зиркнув на професора Каву, змінило не лише напрямок його думок і подальшу його долю, а разом і долю всього табору, або й усього світу, оскільки досі нікому не пощастило визначити, яким робом зовсім, здавалося б, незначні події руйнують чи оновлюють людство, і те, що виглядало нікчемним і малим завбільшки з макове зерня, земля не годна вмістити, а велике, перед яким щойно народи земної кулі тремтіли, спалюючи на вівтарі його великості честь, печінку, серце, добро й людяність, лежить червивим ковеликом, і найшолудивіший пес не гавкне за його смердючий упокій.

Коли Стецько збагнув, як він нешанобливо потрапив в обійми професора, який, правда, його вже й випустив (та однак, де ж це бачене — налітати на людей, ніби він, Стецько, ущент п'яний, а то ж суцця неправда!), йому стало так незручно й прикро до сліз, хоч він навіть за чаркою рідко коли рюмсає, аж із голови вилетіло, куди він взагалі біг.

— Що з вами? — спитав професор Кава, єдиний, хто в таборі називав Стецька на ви, і це остаточно притлумило Стецька.

Ще якби професор Кава спитав "куди ви?" Стецько одразу пригадав би, і, назвавши бабу Грициху, побіг би далі, а то професор співчутливо, аж серце зайшлося, поцікавився "що з вами?", і перед очима Стецька з новою силою й наочністю, просто дух забило, впливли недавні пережиття, від чого все інше без сліду щезло.

— Зі мною приключалася пригода, якої без горілки не розповісти! — признався Стецько. — Така страшна, така нелюдська! Били мене й знущалися, ледве я ноги виніс!

Професор Кава якось по-новому, проте так само, а, може, навіть ще співчутливіше зупинив погляд на Стецькові, — аж Стецько відчув себе невідомо в чому винним перед ним, — і сказав, що він запрошує Стецька до себе на вечерю, якщо той, звісно, не гребуватиме скромною трапезою, оскільки вона складатиметься лише з хліба, оселедців і горілки, — нею наділили його добрі люди за невеличку не те що послугу, а просто дрібничку, не варту й згадки, сказано — добрі люди, от чомусь вирішили обдарувати його, — ймовірно, кожну людину, яка відчуває себе людиною, нестримно тягне робити іншим добро, — а він не хотів образити їх, не прийнявши дарунку, яким він тепер, своєю чергою, з великою радістю поділиться із Стецьком, якщо той зласкавиться й не відхилить погостювати в нього сьогодні, — це його справді дуже тішитиме, бо самому якось надто сумно на душі (а Стецькові завжди здавалося, ніби професор Кава ніколи не сумує, бо все він завжди сам і осторонь від усіх тримався!), крім того, цієї ночі йому написалося кілька віршів — гімнів про покликання людини й взагалі всього людства, і він

охоче прочитав би їх Стецькові, якби той погодився їх вислухати, зробивши йому цим велику честь.

— Не я вам, а ви мені робите честь! — не знайшов сказати іншого Стецько, пригадавши, як колись, повертаючись глумої ночі з безпросвітної п'ятики в Дмитриковому бараці і кілька разів обійшовши табір, бо помешкання наче в воду впало, а до чужих ночувати Стецько не хотів іти, надибав десь на задвірку, де кінчалися бараки, на професора Каву, який, спершися на рїг таборового складу, насамоті, не бачачи й не сприймаючи нічого навколо себе (бо Стецько його покликав, а той справді не чув), напівголосно вичитував у пїтьму щось довге й жалісливе, від чого Стецькові стислося серце, хоч він і не втямив до ладу, що саме вичитував професор Кава. Але тоді Стецька чи від чудернацьких слів, — наче слова, а заразом наче й не слова, — чи то від самої постаті професора Кави, якоїсь інакшої, ніж завжди, чи просто від пригадки власних п'ятик пойняла невимовна туга й сум. Правда, згодом воно, звичайно, забулося, бо Стецько не любив захаращувати ні голови, ні серця зайвиною, з чим мозок не давав собі ради, однак від тієї зустрічі в нього лишилося дивне враження, про яке він навіть під час найрозперезанішої гульні ніколи не прохоплювався і словом від сорому зрадити вголос те, що випадково відкрилося йому тоді за бараками, ймовірно, ще й тому, що воно стосувалося не його, Стецька, якого всі знали, п'яничку й слабодуха, а того найсправжнішого, потаємного, самому Стецькові незвичного й незбагненного Стецька, про якого він наважився б говорити хїбащо тільки перед Богом.

Зрештою, такого, як тоді, коли він ненароком підслухав професора Каву, йому й справді не траплялося, та й не від горілки воно прийшло, бо ніколи згодом, хоч і як доводилося йому глибоко заглядати в чарку, і натяку на щось подібне він не переживав, оскільки тоді йому не лише здалося, а він просто побачив перед собою, як від проказувань професора Кави, все його життя виопуклилося до найдрібнішої рисочки, мов на долоні, і голос, одягнений в голос професора Кави, м'яко, аж довго згодом щеміло всередині, нагадував, хоч і не звертався безпосередньо до Стецька: ось, Стецьку, перед тобою те, що ти зробив,

а дивися, чим тебе наділили від колиски, тільки ти цим другим ніколи не скористався! Тобі відміряли ущерть усього того, що ти захоплено подивляв в інших, лише ти його через горілку не роздивився, і тепер воно навіває на тебе сум і тугу, хоч ти й ладен клястися, ніби винна в цьому не пізня година й не горілка, а голос професора Кави, навіть не сам голос, а те, що він вичитує свої гімни нової релігії, з чого всі в таборі сміються і ти також, хоч ти ні разу їх не чув, оце вперше, досі охоче (правда, без злоби, бо ти не створений чинити зло, хоч дурощі теж легко до лихого допроваджують) приєднуючись до інших кепкувальників, що, зрештою, не зменшувало твоєї пошани до вчености професора Кави, ніким не перевіреної, однак усіма чомусь непохитно визнаної. А тепер ти чуєш на власні вуха ті дивацькі гімни, чи як там про них ще говорять, а базікають про те і кумедне, і сороміцьке, і тобі не смішно, а сумно, аж здається, ніби твого суму не годен вмістити в собі і світ, стільки його в тобі, бо в словах, які, розтягуючи, виголошує професор Кава, ти бачиш свою долю і все, що міг зробити, та полінувався. І тобі жаль серце крає, бо голос професора Кави — це голос твого власного сумління, який прибрав подобу професора Кави.

Може й тепер це водить мене голос власного сумління, який одягнув подобу професора Кави, подумав Стецько й не досить впевнено спитав:

— А чи ж я вам не перешкоджатиму!

— Пане Стецьку, — врочисто, ніби з далекої трибуни, відповів професор Кава, а одночасно так тепло, що Стецько одразу повірив, — я невимовне тішитимуся, коли ви завітаєте до мене. Ви зробите мені своїми відвідинами велику прислугу, бо я зараз саме в тому стані, коли без співрозмовника людина не годна дихати. Це ж ви й по собі знаєте.

— Та знаю, тільки який же я вам співрозмовник? Я не вчений і не потраплю ні на що путнє здобутися, — застерігся Стецько, із здивуванням нотуючи в пам'яті, як професор Кава бере його під руку, ніби він не Стецько, а небачена шанована особа, перед якою наважуються висловлюватися тільки пошепки, аж батьки не встигають

нагримати на дітей, які вже і так дивляться на незвичну появу заанімілими ротами, забувши на мить довкілля, — і вони вдвох заходять до барака, куди Стецька не раз горілчана доля заводила, проте ніколи в такому почесному супроводі, прямують сходами, яких Стецько досі ніколи не зауважував, бо в нього склалося враження, ніби там самі купи сміття й рештки старих, порубаних на дрова таборових меблів, а не сходи, які то ширшають, то вужчають, ледве вміщаючи Стецька з професором, перетинають величезну залу, поділену простиралами, рушниками й коцями на закапелки, де вже всі спали на двоповерхових раз на місяць вичищуваних від блощиць нарах, і далі через перегородки, комірчини, добираються нарешті на саме горище до закамарку, що його професор Кава назвав своїм помешканням, не перестаючи оповідати щось приємне й заспокійливе, від чого Стецька знесилювала слабкість, ніби він потрапив до лазні, його поклали на полицю й поливають літеплою водою, а навколо парують мидниці з зеленим запашним розчином, в який лазникар кидає губки, щоб потім відтиснути їх Стецькові на обличчя, на груди, на живіт, і Стецько наче оновлюється, бо губки — це водночас і звичайнісінькі губки, і слова професора Кави, що заповнюють усе навколо.

Стецько дійсно не лише ніколи не бачив професора Кави таким балакучим, а й не пам'ятав, аби хто з табору похвалився довгою гутіркою з ним, а тепер професор Кава говорив, не зупиняючися, та ще й мовою, яку Стецькові вперше доводилося чути, ні на що не подібною, такою чудернацькою, аж Стецько ніколи не повірив би, якби не пересвідчився на власні вуха, що клацала й переливалася, немов вона із суцільних трелів, схлипувань і хвилястих блакитного кольору патичків, вкачаних у мед, однак, на диво, Стецько її якимось чином розумів, наче змалечку тільки нею й спілкувався, ба більше, він сам, а це вже переходило всі межі, вільно, зі смаком, мало не хизуючись, вимовляв цією мовою найскладніші речення.

— Це ж просто чудасія! — не втримався Стецько, слухаючи, як дивовижні словосполучення ляцять йому в роті, аж лоскочуть.

— Бачите, це зовсім легко, не треба й жодної вчености! — засміявся професор Кава.

— Це ви щось зі мною зробили! — зачудовано прорік Стецько. — Чи ви, бува, не вклали в мене кусник себе?

— Якби ж то так!

— Ні, справді!

— Справді! — зідхнув професор Кава, показавши Стецькові сідати на якісь чи то клунки, чи м'які барила серед скринь і книжок, що від дверей захаращували закамарок, а сам десь щез, і до Стецька здалеку донісся розлогий плюскіт.

Це він поплив на найдалше озеро в горах, перехитривши мене, і я в пастці, майнуло в Стецьковому мозку, але він якось своєчасно скорегував себе, що це неможливе, бо озеро надто далеко, аж за перевалом, і на підтвердження, наскільки це дійсно неможливе, професор Кава вийшов з-за скрині, поставив на дошку перед Стецьком пляшку горілки, витяг із відра, накритого черепицею, хлібину, сир і два оселедці, які він на газеті розкраяв на рівні кусники кишеньковим ножом, і налив Стецькові й собі по питуну горілки.

— Нехай здійсняться ваші найкращі помисли! — мовив професор Кава, цокаючись із Стецьком. — Нехай усім людям стане добре! Нехай на світі запанує добро!

— Нехай! — погодився Стецько, випиваючи, і йому подумалося, що професор Кава якось дивно говорить. Ніби й те саме, що всі, бо й Стецько міг би подібне виголосити — воно при чарці слова самі укладаються, та й потім — чого тільки при чарці не злітає з язика! — однак все ж якось дивно і не схоже на інше.

Проте цих міркувань Стецько не встиг належно розвинути, бо двері закамарка задзижчали від гострого, хоч і манірного стукоту з підскоками на кінці, і, не чекаючи дозволу, Ріточка Бурундяй, солоденько усміхаючись тією самою незмінною усмішкою, яка ще якихось тридцять років тому з першого разу до нестями причаровувала нестійкі чоловічі серця, увійшла чи радше — втанцювала до середини майже як шістнадцятирічна юнка, якою Ріточка назавжди залишилася у власній уяві, не звертаючи жодної уваги (вона надто шанувала себе!) на злісних від заздрости пащекух, що при кожній нагоді опоганювали то її ноги, — стрункіших і зграбніших ніхто не мав у таборі, та й не тільки в таборі, вигадуючи, ніби вони в маслаках і в ґулях від надто модних черевиків за молодости (наче Ріточка за ці роки хоч на одну зморшку постаріла!), то її тендітні для найпалкішого милування створені плечі (а лице, а талія, а хода!), які вона залюбки показувала світові Божому, пам'ятаючи євангельську притчу — не закопувати в землю скарби, бож хіба вільно і чи не гріх ховати від людей подібну красу? — на заздрість репанам бабищам, які не лише нехтували очевидністю, безглуздо й затято твердячи, ніби в Ріточки плечі в ластовинні, та ще й деформовані від старости, коли вона виглядала молодшою і, очевидна річ, незрівнянно вродливішою за двадцятирічну, — як на Ріточку, то вже й перестаркувату, бо Ріточка в її роки хіба ж таку показувала клясу! — таборову красуню Ліну Роздериhaляву, що властиво, супроти неї, Ріточки, скидалася просто на грубезну дурепу й колгоспницю, аж незбагненне, чого коло неї так упали! — ай ширили плітки, мовляв, Ріточка на свята, як видають додатковий приділ, годує свого чоловіка, якого вона нещодавно одружила на собі (ну і що ж тут такого, коли людина вродилася неспівовою й не годна освідчитися в найделікатніших почуттях? Треба комусь же й ініціативу виявляти?), лише м'ясом, що відмолоджувальними обкладами кілька годин пролежало на її обличчі, ніжність і свіжість якого не хотіли бачити тільки Ріточчині вороги, — якби вона народилася чоловіком і подибала б таку Ріточку, вона з першого погляду закохалася б в неї!

Хвицьнувши крилатою спідницею за звичкою бурхливої молодости, аж блиснули короткі второчковані червоним штанця на її, як Ріточка

твердила, ще зовсім не старому тілі, показуючи заради більшої наочності ніжку аж до пояса, бож хіба тут крилося щось погане й несхвальне? Ріточка завжди вміла пристойно й гідно поводитися, та ще й інших повчити, — вона проспівала, вкладаючи весь свій чар у переливи голосу, ладний з одного маху взяти найнепрístupнішу фортецю:

— Пане професоре, я не знала, що в вас гості! У мене до вас дуже важлива справа!

Очевидно, якби професор Кава не ловив ґав, літаючи десь у хмарах, він вирізнив би крізь ці звичайні слова з самих туркотливих інтонацій Ріточчиного голосу такі райські кущі, перед якими зблід би спів сирен, як бліднуть перші кроки дитини перед досвідченим бігуном на далекі віддалі.

Але, видно, присутність Стецька засмітила професорові слух, до нього не долинули переливи Ріточчиного звернення, і тому він, дивно змінившись на очах Стецька, обізвався, надто чітко викарбовуючи склади:

— Вельмишановна пані, Ріто Сильвестрівно (правда, це могло вже Стецькові й справді причутися, бо він не подибував у таборі людини, яка звала б Ріточку по батькові), я зараз зайнятий. Колись іншим разом я зайду до вас.

— Ви мені стільки разів обіцяли й ніколи не зайшли! Аж мені довелося вчинити на вас напад. Ви мусите мені порадити, бо мені треба...

— Дорога пані, у мене гість, нехай колись іншим разом, — зупинив її професор Кава, дивлячись не на Ріточку, а на Стецька.

Не виключене, якби Ріточка не панувала над собою (не дарма ж вона походила з панського роду!), вона просто спопелила б поглядом гостя, цього шалапуту Стецька, який завжди всім ставав на заваді і тепер

самою своєю присутністю псував її розмову з професором Кавою, хоч Ріточка й на думці не мала мститися нікчемному п'яничці за давню образу (хтось інший на її місці довіку подібної наруги не забув би!), коли вона, виключно з шляхетности й співчуття, ще заки з Ріточки Польової вилущилася Ріточка Бурундяй (того часу Ріточка не любила згадувати, бо щойно коли вона побралася з не надто привабливим, — пощо чоловікові краса? — натомість чесним і порядним у таборовій opinii вчителем математики Бурундяєм, якого лише вряди-годи, та й то виключно в товариській незлобній розмові, обзивали паталахою, не здатним приструнчити власну жінку, — до неї почали ставитися не так вороже й поволі забували побрехеньки, які хтось — о так, Ріточці довелося скуштувати горя, хоч вона ніколи не здавалася, — люто воліючи її погибелі. Ріточка давно переконалася, що, крім неї, перевелися добрі люди на світі, завжди тільки й чекай, як комусь забагнеться її нашкодити, — розпустив про неї, ніби вона кількох своїх близьких знайомих упекла на Сибір і двох із них розстріляли — наче без Ріточки їх не розстріляли б! Кого тоді лише не розстрілювали! Вона сама ледве вбереглася! — викривши суворою, але справедливою рукою навіть серед своїх друзів — що вдієш, коли доводилося щодня відвойовувати собі місце під сонцем? — ворогів народу, які пізніше, одразу ж після першого слідства, виявилися ще й петлюрівцями, цими найлютішими ворогами єдиного й неділимого Радянського Союзу, що носилися, — як встановили на допиті, — з наміром створити нікому не потрібну самостійну Україну з якимись там рівними правами для українців, чого Ріточка навіть не підозрівала, оскільки тоді всі її міські впливові знайомі говорили виключно російською мовою, а вона сама тільки на базарі дозволяла собі спускатися до української; — хто ж знав, що світ непередбачене зміниться, і в якомусь Богом забутому міттенвальдському таборі панську російську мову зневажатимуть як щось, чим надто напекли, а мужицька українська мова, яку вигадали німці, виявиться в пошані?), — пожалівши (а зовсім не тому, ніби в неї забракло женихів!) цю мізерну креатуру, запропонувала, дуже тактовно, без жодних недвозначностей, розділити разом ложе, на що цей невіглас обізвав її старою бабою, якій би час і про інше замислитися, — її, що зласкавилася ошчасливити цього телепня! Цього телепня, який тоді ж за чаркою охристив її жартома "скаженою

матицею", і з його легкої руки це прізвисько перебрав весь табір, і тільки її чоловік того не знав і сама Ріточка, хоч і сподівалася від Стецька всякої пакости й срамоти, звісно ж, п'яниця! — і тепер без жодних викидів сумління сидів, кліпаючи на неї посоловілими баньками.

— Пане професоре, ви мусите мене вислухати, це таке важливе, таке важливе! — спробувала ще раз Ріточка Бурундяй, кидаючи на професора погляд, який розтопив би й чавунний стовп, а вже людське серце й поготів, навіть якби власником такого серця виявився неподатливий на Ріточчин чар професор Кава, що, на його щастя, саме тієї хвилини, коли у нього, як приречення, летіла кулеметна черга з Ріточчиних очей, нахилився за бляшану скриню, якщо то не була піч, заставлена каструлями, яка й ввібрала в себе Ріточчин заряд, аж бляха вкрилася пухирями.

Проте і ті незначні умиротворені друзки, які від скрині жахнули на боки, містили ще стільки енергії, що лише перелітаючи поблизу шиї професора Кави, таки улузнули його, бо він підвівся, обома руками обхопивши шию, ніби її пекло вогнем, і, явно зм'якнувши, очманіло відкашлявся:

— То прошу, говоріть.

— Ні, — повеселішала Ріточка, знову намагаючи ґрунт під ногами, — це дасться сказати вам лише насамоті!

— Дорога пані, у мене гість!

— Таж це лише Стецько-п'яниця! — не витримала солодкого тону Ріточка.

— Дорога пані, не ображайте мого гостя, бо камінь, що його людина кидає в іншу, має властивість міняти напрям, — так дивно вимовив професор Кава, аж одночасно Ріточці й Стецькові ніби розчахнуло розум:

Ріточка нарешті усвідомила, що з її відвідин сьогодні нічого не вийде, і тому, ані трохи не збентежена, грайливе кинувши: "Ну то завтра!" — витанцювала за двері, а Стецько побачив себе малим у саду під грушею в тітки Докії, яка, аж прозора від пізнього осіннього плямистого тепла, частувала його вперше квашеними яблуками, примовляючи: "їж, дурнику, їж, то смачне", — а йому воно зовсім не здавалося смачним, і він радо виплюнув би, якби тітка не стояла над ним, і що він тоді, мало не задушившись, — ну просто ж поперек горлянки зупинялося, проковтнув той шматок квашеного яблука на догоду тітці, яка завжди обділювала його гостинцями й ласкавим словом, те якимось чином довело його згодом до горілки, до цього табору й навіть до закамарка професора Кави, що долив у спорожнілі питуни і взяв двері на гак.

— Вона навіть до мене чіплялася, — коментував Ріточчин відхід Стецько, — і тепер, видно, облюбувала вас, а від неї важко відпекатися, вона цупка, мов смола.

— Пане Стецьку, — озвався професор Кава після тривалої мовчанки, підливаючи й беручи пальцями нарізаний оселедець, а (тоді обтираючи їх об шматок газети, яку він поклав до кишені, від чого Стецькові привиділося, ніби звідти стирчать два мариновані хвости з кружальцями цибулі, хоч він навмисне силкувався не дивитися туди, аби не відчувати незручності, пощо професор Кава носить оселедці просто в кишені, — що, на вашу думку, спонукує людину не лише упадати навколо зла, а й любити його?

— Ви маєте на увазі її? — зареготався Стецько, оминаючи перед професором називати Ріточку "скаженою матицею", від пригадки (так принаймні за чаркою розказував Борисів Тарас, наслідуючи Ріточчину ходу й говорення, аж усі лягали), як колись Ріточка зустріла бабу Грициху, — а що Ріточка саме кипіла від заздрощів і обурення, бо пані Лопастюк, у якої не статура, а мішок з картоплею! — дістала (і яким лише правом!), саме ту американську в усіх кольорах веселки спідницю, яка тільки Ріточці пасувала б (звідки взагалі ці гапки знали, як подібне чудо носити!), а її, Ріточку, обділили безбарвною шматою, мов для якоїсь

бабці! — обставина, що й колоду довела б до шалу, а таку ніжну й чутливу на несправедливість особу, як Ріточка, й поготів, то коли Ріточка побачила бабу Грициху, яка їй давно вже сиділа в печінках, — оскільки Ріточка орієнтувалася, хоч і не вродилася забобонною, однак у Ріточчиних колах вірили в блюдечко, Ріточчина бабця ще відвідувала спіритичні сеанси, як належало до доброго тону, і тому Ріточка знала: баба Грициха — злісна чаклунка (якби на те Ріточчина воля, вона давно її без жодного вагання десь упекла б, лише смуга за нею простяглася б!), а тут ще й недолуга баби Грицишина плахта своїми дикунськими барвами нагадала Ріточці, як жалюгідна баюра нагадує південне сліпуче море, райські барви американської спідниці, що дісталася пані Лопастюк, — Ріточку вхопили корчі, і вона цілий день пролежала в пропасниці.

— То, видно, зло так зсудомило перед добром, бож баба Грициха невимовне добра. І мені з вами невимовне добре, — несподівано для самого себе уголос вимовив Стецько, перехилиючи чергового питуна, й зауважив нагло, як йому на душі такий спокій залягає, така радість і доброта, ніби він уже й справді в раю, де нема місця ні на прикрощі, ні на сумування. Хто б подумав, що з професором Кавою настільки все просто! От і вчений нібито, а як же гарно з ним! І випити вміє, не зневажаючи Стецька за цю слабкість (що це слабкість, та ще й досить величенька — очевидна річ, — Стецько ніколи не робив із неї цноти, однак мусить же чоловік мати якусь слабкість!), і взагалі, яка ж він задушевна людина! Запросив Стецька й гуторить з ним, як з рівним, ніби вони удвох найближчі друзі, та що там друзі, рідні брати ледве чи так розуміються, як вони тепер! — аж незбагненне, чому в таборі теревені гонять, наче професор Кава дивак.

— Це даремно про вас ширять подібні вигадки, — переконливо ствердив Стецько, — ви зовсім не дивак! У вас усе, як годиться, і я ще ніколи ні з ким не почував себе так добре, як з вами, хоч ми вперше разом.

— Це виключно від вас залежить.

— Чому ж від мене, коли ви обертаєте все якось так, що воно само з себе подобається, ще заки я встигаю зважити, чим саме воно заповнює мене?

Професор Кава засміявся, ніби перестрибуючи босим через калюжі, а тоді ще раз уважно, аж прикро, бо Стецько не звик до надмірної уваги супроти своєї непримітної особи, — куди світ зайшов би, якби обділювали зайвою увагою таких незначущих людей, як він? — правда, Стецько одразу ж вирішив, що це напевно не що інше, як просто звичка професора Кави дивитися цим способом на весь світ, а оскільки Стецько теж заповнював якусь чарупку цього світу, то й на нього, — глянув на Стецька й спитав:

— А чи вам сподобається й отаке?

І, витерши об піджак з-під оселедця руку, приклав її до горла, провів кілька разів уздовж шиї, ніби впрасовуючи туди срібну хвилясту руру з півнячим гребнем посередині, яка щойно згусла з повітря, залишивши в ньому дірку, і влилася в пучки професорові, бо Стецькові ще пощастило углядіти ріжечок блискучої кінцівки, заки вона щезла в борлаку професора Кави, і заспівав з такими дивними ляскотливими переливами, що Стецько отетерів, а тоді охнув, власне, навіть не він охнув, а в ньому все охнуло, бо нутрощі йому від цього співу розширилися й заокруглилися, аж Стецько почав бачити навколо все круглим і Стецькові груди надуло від болю, а тоді ніби і його самого, згрібши в жменю разом зі шкірою зовнішню подобу, рвонуло всередину й, сплющивши, притисло до власного хребта, не лишивши й щілини на віддих.

Проте і сплющення, і гострий біль виявилися, на диво, приємними, і Стецько лише кліпав повіками, не відриваючи зору від професора Кави й не ворущачись, і від цієї цілковитої нерухомости Стецькові наче розвиднилося в мозку, і він збагнув: професор Кава не співає, а читає йому щось, і від цього Стецько й бачить усе круглим.

Це напевно гімни нової релігії, з яких сміються в таборі, бож незвичне — завжди смішне, — лише чому вони круглі? — спало Стецькові на думку, однак він не встиг здивуватися, бо несподівано усвідомив, що хоч він і не розуміє слів (тобто слова ніби й трохи знайомі, а як вслухатися, то поодинокі майже такі, якими всі послуговуються, але сенс їх цілком інакший і незвичний, зовсім не на Стецькову голову скраяний), — від того, що читає професор Кава, йому дедалі лагіднішає на душі й заходить така прозорість, така теплота, аж він ладен довіку сидіти й слухати.

Чи це тому, що він уміє так проказувати, чи це просто зі мною сьогодні щось незвичне коїться, — засумнівався Стецько, вихиляючи чергового питуна, що його професор Кава наповнив вже з іншої пляшки, бо попередня, спорожнена, валялася збоку.

— Пане професоре, — мовив Стецько, не годний стримати хвили, яка заливала його, — я не збагну, як ви це викликаєте, однак, слухаючи вас, я ладен умерти. Мені здається, власне, навіть не здається, а я знаю, то мені здавалося, як я щойно почав говорити, а тепер я вже зовсім певний, — цієї миті я здолаю довершити найбільший подвиг, найбільше геройство, найбільше випробування, зараз я справді все можу, таке світло б'є мені з середини, така радість, хоч я лише непутящий таборовий п'яничка, і ніколи ніхто не мав з мене жодної користи. Проте ви робите мене великим, яким я себе ніколи не зважився б помислити. Я вам віддаю себе повністю в руки, веліть, наказуйте, я все виконаю для вас, це так легко! Я ще в житті не почував себе, як оце з вами! Як ви мене переінакшили! Мені аж самому дивно, що я не лише говорю, а й відчуваю саме так, як говорю, наче не мій язик рухається, а сама душа без слів двиготить перед вами, а слова то вже тільки, як дим від полум'я. У нас колись розповідали, ніби подібне чинили характерники, надихаючи простих, навіть кволих і полохливих людей на найвідважніші, найшляхетніші вчинки, слава про які й досі гримить у піснях, та я ніколи не припускав, аби ви, пане професоре, вибрали для такого невміщального чуда мою недостойну особу.

— Чи ж спроможна людина переінакшити іншу?

— Видно спроможна, бо саме це ви й зробили!

— Усе, що людина відкриває в собі, в ній самій і містилося.

— Алеж у мене й натяку на щось подібне не було! Їйбогу, я ж себе знаю!

— Хіба людина до кінця себе знає?

— Про мене — це залежить виключно від настрою. Трапляється настрій, коли людина себе доценту знає, ну просто, як на звіті перед Всевишнім, а тоді надходить хмарина на душу, й те знання замулюється, та коли про нього не думати, воно згодом само собою знову вияснюється. Справді!

І Стецько аж розвів руки, аби показати, наскільки це справді — справді, наче професор Кава крізь грудну клітку міг пересвідчитися, що саме така ясність і виповнювала тепер Стецька, розв'язавши йому — може навіть трошки забагато, але хто ж утримався б на його місці в благопристойних рамках, коли людині не сила стриматися? — язик.

Звичайно, не виключене, що професор Кава й дійсно не лише відзначався хистом заглядати співбесідникові до найпотаємніших закутин грудної клітки, а й, за допомогою знань — сказано вчений! — як у давнину альхіміки й чорнокнижники, — хоч він сам напевно належав до білокнужників (по якому хто боці — не заховати, воно одразу ж виходить на поверхню!), вмів бачити далеко наперед те, що непримітним людям, на зразок Стецька, ввижалося майже неприступним, однак він не скористався своєю провидючістю, даючи Стецькові виговоритися, бо як людина говорить, то вона, ймовірно, просто не годна мовчати, і Стецько виговорювався за все життя, як зроду з ним не приключалося, бо хто зна, чи колись ще доведеться сидіти в товаристві професора Кави та ще

й у настрої, коли людина з усім світом єднається радістю, перетворена й очищена, як на Великдень?

— Пане професоре, зрадьте, яким робом ви на інших впливаєте? — час від часу повторював Стецько й, очікуючи відповіді, вів далі свою балаканину.

— Стецьку Ступалко, — обізвався нарешті професор Кава, слухаючи запитання, а може, й не слухаючи, тільки не показуючи вигляду, щоб оберегти Стецька від зайвих ускладнень, які негайно викликала б його справжня відповідь — так бодай згодом Стецько пояснював сам собі, дивуючися, чому професор Кава на всі його запитання відповідав, а на це — ні, — сьогодні в таборі вбивають добру людину, і ви мусите її врятувати. Як — я ще не уявляю, це від вас залежатиме. Проте її конче треба врятувати, бо інакше не варто стане жити на світі, залишаться самі тварюки, що відбігли людської подобі. Серце, розум обернуться на смердяче баговиння, що вкриє всю планету, без жодного спалаху добра. Тому я запросив вас до себе, хоч незалежно від будь-яких обставин чи доручень, я завжди вас радо бачу, оскільки ви без фальшу.

— Ой лишенько! — забідкався Стецько, чуючи, як йому від слів професора Кави опускається в груди крижаний стовп. Через це ви й казали про настрій, коли людина не годна дихати?

— Через це й через інше. Те, що спонукує людину щось виснувати, — нехай найпростіше — ніколи не те, з чого воно висновується.

— Чекайте, чекайте, це мені зовсім забило памороки. Так я нічого не втямлю!

— Ви покликані ще сьогодні врятувати людину.

— Такий невдаха, як я?

— Людина завжди така, якою вона себе захоче уявити.

— Ви знову дивно говорите. Однак я ладен докласти всіх зусиль, аби ту людину врятувати, тільки де ж вона і як я її пізнаю?

— Побачивши, ви її одразу пізнаєте, і мої пояснення — зайві, бо сьогодні може бути завтра або й учора.

— Цього я вже справді не доверу, — підніс руку до очей Стецько, щоб краще розгледіти професора Каву, який раптом розчленувався на два професори Кави — один із них, рухливіший, почав блискавично віддалятися від Стецька, зменшившись до квасолини, а другий, повільніший, спухши горою, приліг на клунки поруч чи, властиво, присів, ніби збираючись упасти, й зосереджено споглядав себе здрібнілого, що кишкою видовжив куток горища у безвість, аж Стецькові заболіли м'язи на плечах вдивлятися в далечінь, звідки перший професор Кава, вже з мачину ростом, пояснював те, що Стецькові здалося незбагненним, лише віддаль заважала, і Стецько й далі нічого не второпував, хоч і як старався.

— На все свій час! — потішив його другий, великий професор Кава, стежачи за собою, малим і вертким, далеко в кутку горища, мав на іншому кінці світу, і, остаточно пересвідчившись, що Стецько справді не схоплює слів його мікроскопічного двійника, глибоко зідхнув.

І від того, що великий професор Кава зідхнув, маленького професора Каву вихорем наблизило до великого, і вони зі скрипом з'єдналися в одне, прибравши подобу звичайного професора Кави, не великого й не малого, який знову почав співати чи, радше, читати свої гімни нової релігії.

І знову Стецька пройняло дивне відчуття, хоч і відмінне від попереднього. Він побачив, тобто не зовсім побачив, а наче і побачив, і не побачив, і все ж бачення щільно заповнило всі клітини мозку, як

професор Кава навіть не читає, а совгає в повітрі на плинних кількаповерхових печах, що віялом розходяться на всі боки, велетенськими сковородами, на яких він на лету перевертає власну розповідь чи спів, аж вона репається, мов підсмажена кукурудза, забарвлюючи жовтим пилком предмети, і від того міняється докільля: все урухомлюється, і Стецько раптом усвідомлює, що він дуже швидко подорожує землею. Точніше беручи, він ніби стоїть на одному місці, лише земна куля під ним їде, аж мигтять океани й континенти, країна за країною, а Стецько з усіма вітається, і так же йому приємно дивитися на добрі усміхнені обличчя незнайомих людей, наче це все його кривні й побратими, яких він, через своє шалапутство забув і занехаяв, і яких йому досі гірко бракувало. І від думки, що він їх, хоч і пізно, все ж віднайшов, Стецькові привітання самі собою починають переходити в мугикання, а тоді й просто в спів, досить подібний до проказувань чи виспівувань професора Кави, який лишився далеко позаду, бо Стецька невпинно несе вперед, аж він ледве встигає запам'ятати те, що відкривається перед ним.

— Ось, Стецьку, твоє призначення! — гукають йому назустріч з країни, перед якою він нарешті зупиняється, хоч вона ще не існує на жодній мапі, як це сповіщає Стецькові завбільшки зі стручок, проте дуже чіткий і категоричний унутрішній голос, що сидить у Стецька в підшлунковій залозі й служить йому за провідника (Стецько його охоче позбувся б, не любляв він зайвих уточнень, з яких і хосену жодного, бож вони тільки людину баламутять, однак як його видалити, коли невідомо, яким чином він взагалі отаборився в Стецькові? — і Стецько махає на нього рукою, не надто прислухаючись, а лише трохи, аби цей голос його не шпетив), і перед ним виносять кілометрове, оздоблене на боках цвітом конюшини й водяними лілями барвисте тістечко, яке мешканці цієї нової країни, усміхаючись, обережно відмотують з сувою на обрії.

— Їж, Стецьку, — радісно припрошують його носії нескінченного тістечка, — це наша країна, а вона й твоя, бо це країна добра.

І Стецько споживає цілі кілометри тістечка-країни й чує, як йому від цього така легкість опадає душу, що він зараз не витримає й лусне, і тому, замість Стецька, світ виповниться самим сліпучим блаженством, яке люди черпатимуть ложками, і щезне зло на землі, по в'язницях не умучуватимуть людей і не буде переміщених осіб, в яких по— зв'язаному відбиратимуть батьківщину, гідність, життя.

— Тоді й справді зникне зло на землі, — мовив професор Кава, наздоганяючи разом зі своїм таборовим закамарком на горищі Стецька, — однак кожний мусить починати від себе.

— Що ж одна людина спроможна вдіяти?

— Все. Лише людина боїться або й ледача шукати опору в собі, зручніше покладатися на когось, а не на власні сили, забуваючи, що власна опора — від Бога.

— А як людина слаба?

— В кожному закладено місце для божественного, і від людини залежить, чи вона дозволить рости цій божественності в собі, — а це очевидно вимагає деяких зусиль, ніщо даром не дається, — чи затопче її, мовляв, нема коли ширяти в хмарах, коли доводиться пристосовуватися до світу, аби шкуру винести неушкоджену, — данина страху, яка згнює душу і все світле в людині, оскільки без божественного людина перетворюється на смердючу ганчірку.

— Алеж світу не переінакшити!

— Чому ні? Це далеко легше, ніж гадають! Світ кожної миті в кожній людині переінакшується! Лише більшість втратила в це віру, що почасти й зрозуміле, оскільки, аби зміну ширше унаочнити, треба самому стати тим, що людина подивляє в інших.

— І тоді всіх повчати? — зареготався Стецько, якому це здалося надто кумедним.

— Хочеш когось повчати, повчай сам себе, замість уприкритися людям, бож ніхто не терпить повчань, — навіть люди з такою лагідною вдачею, як ваша, пане Стецьку, не в захопленні від них! — звернувся до нього професор Кава, аж Стецькові соромно зробилося. — Постарайся виплекати в собі те, що тобі кортіло б бачити серед твого оточення. Бож дійсна лише доброта.

— Та воно ніби так, — погодився Стецько, все ще ніяковіючи за попередній вибух реготу, — тільки що вдіє доброта, коли трапляється людина, ні, власне, не людина, бо в людині все ж є бодай трохи серця, а мерзенна гидь, гнида, а воно ж таке пакосне, таке нище й злопам'ятне, що жодною добротою його не доймеш. Та й як його дойняти, коли воно вважає доброту за дурість?

— І в його мізочку не вкладається, що людина ладна чинити добро з доброти душевної, а не з розрахунку? — доказав за Стецька професор Кава.

— Точнісінько! Ти до нього по-людяному, по-доброму, а воно від цього лише скаженіє і ще більше пакостить. Та що там пакостить, просто всю душу паплюжить!

— Нікчемне завжди мститься доброму, бо воно знає: йому готоване небуття, тому воно й найзапопадливіше спішить лизнути існування, яке для нього ввижається виключно в злі. Однак добротою дається і це направити. Лише треба...

— Як же його направиш, коли воно не визнає добра? Коли воно вірить лише в зло, і то найлютіше?

— Ні, в кожній людині, навіть найпоганіший, є...

— Пане професоре, пробачте, — хоч я й ваш гість, хоч ваш розум мені недосяжний і хоч як я поважаю вас, а я справді вас дуже поважаю, — я з вами не погоджуюся. Не годен погодитися! Ви кажете — людина, а воно в тому то й річ, що то не людина. Личина ніби й людська, а воно не людина. Людина мусить бодай якийсь натяк містити в собі на доброту! А тут — ну ані краплини! Сама ниць, аж жити не хочеться, глянувши на нього!

— Ви про Дюрченка?

— Він тепер уже не Дюрченко! Де там! Такий великий пан — і Дюрченко! Він тепер уже Ракіс! Весь табір надриває кишки, величаючи його Сракісом, лише до вас не дійшло. Перекинчик винюхав від своїх бовдурів при таборовій адміністрації — це ж вони псують долю тим, хто не запобігає їхньої ласки! — що, про всяк випадок, ліпше мати не якесь там українське, а шляхетніше походження, якщо хочеш десь вигідно емігрувати — дома упікав людей на Сибір, за німців — до кацетів, а тепер і тут ухитряється точити кров — і нічого. Чи він кожного дня дияволів свічку ставить, чи кат його знає! Ну, а Ракіс звучить так, що й недобереш, звідки — куди хочеш, туди й гни. Мені здається, що такі потворки, як Дюрченко, визнають взагалі єдину національність — зло. Бож вони скрізь однакові, їхні ідеї чи їхня батьківщина — це їхня шкура й кишки. Добро — різне, а зло — завжди на один кшталт, ну він пришвидшеним темпом і готує себе в вищу расу — яку, виясниться щойно тоді, коли його кудись пустять, бо сьогодні одна раса вища, а завтра — друга, шальки терезів надто змінні, сьогодні ще існувала імперія, а завтра — пшик, ну і старається на правильну ногу стати!

— Він вас покривдив?

— Кого ця гнида не покривдила! Він на мене з десяток доносів настрочив, тільки мені — що, я самотній, без родини, можу й звікувати в таборі, мені багато не треба, аби чарку, а вона завжди знайдеться, та з кимось перекинутися добрим словом, а от іншим, багатодітним — він закрив світ своїми наклепами, їх нікуди не беруть, а Івана Луценка й

Петра Турчина завдяки йому мало не видали радянщикам, їх весь табір по черзі переховував, заки вияснилося, що то не вони писали прохання репатріюватися, а ця гнида, аби помститися на хлопцях за якийсь жарт.

— А чи не спадало вам на думку, що ви, бува, до Дюрченка несправедливі? Звідки ви знаєте, що він пише доноси? В таборі різне теревенять, однак то не конче й правда.

— Та як не конче правда, коли цей яничарчик сам пробував завербувати мене в донощики? Мовляв, я скрізь швендяю й люблю товариство, ну і щоб про все почуте викладав йому, а він оплачуватиме найкращою американською горілкою, якої я ще й зроду не куштував, гадаючи, коли я у товариських стосунках з чаркою, то я за неї і власну неньку замордую! Я ще задля сміху поцікавився, пощо йому взагалі доноси, адже ми вже, дякувати Богові, не в радянському раю, та й потім що тут на бідак доносити? — а він мені зовсім поважно: доносити завжди є на кого, доноси — капітал, який скрізь знадобиться, не сьогодні, то завтра, бо на цьому світі панує зло, і лише хворі або дурні вважають подібний стан за щось мерзенне. Якщо ж людина не ганчірка, а людина, яка хоче, щоб її поважали, вона свідомо стає по боці зла, оскільки нічого іншого — просто нема! Отак просто нема, та й годі!

— Не пощастило йому з вами!

— Ще б пак! Я не втерпів і сказав, що для кого нема, а для кого є, і я не з тих, з кого виходять донощики. А він ану ж верзти, як він досі поважав мене — він мене поважав! — припускаючи, ніби я на щось путнє надаюся, а я таки остаточно нікчемний п'яниця. Мені тоді урвався терпець, і я порадив йому підтертися цією повагою, — я, хоч і таборовий п'яничка, надто шаную себе, аби торгувати душами.

— Ага, то він через це прикликав таборову поліцію, і вас на тиждень посадили до льоху? І це він поширив чутки, що за бешкети й крадіжку?

— За це і за невеликий додаток.

— Он як!

— Ну, я висловив, що думаю, а він далі сікається і сікається й торочить, мовляв, лише через нетямущість я обганюю фах донощика, і муляє і муляє. Я тоді плюнув йому в пику, побажавши, нехай подавиться власним злом і доносами, а щоб він уже ніколи не сумнівався, що я таки не надаюся в донощицькі пахолки, приклав трохи до нього рук. Якось само собою вийшло, хоч я не хотів калятись об нього. Справді трохи, бо він, хоч і сильніший від мене, але боягуз. Так п'ятами й накивав. А тоді ж зразу обклепав мене і на поліції, і перед таборовою адміністрацією, аби мене посадили, — я в житті не крав! а до бешкетів теж не маю смаку, вірте мені, — ну, а коли вийшов, він напустив на мене своїх посіпак, і ті мене мало на той світ не переставили. Мені ще з місяць нирки боліли, та нічого — загоїлося.

— То бідна креатура, — похитав головою професор Кава, — і як кожний боягуз, дуже небезпечна, бо страх ще наполегливіше прилютовує його до зла. Боягузи — найжорстокіші.

— Та, може, й бідна, дідько його бери, тільки він не викликає співчуття, надто він огидний. А чи зло, яке він чинить іншим, спалює і йому печінку, то мене ані трохи не зворушує, надто багато людей занапастив він наклепами — і дома, і тут, і скрізь, куди його нечистий ще занесе! Справді незбагненне, звідки в нього стільки зла і чого він взагалі так лютує?

— Ви злопам'ятні?

— Боронь Боже! Я одразу ж забуваю образи!

— А сердитесь довго?

— Тверезий — годину, найбільше дві, п'яний — від першої до другої чарки.

— Чого ж ви тоді на Дюрченка весь час лихі?

— Ні, я не лихий! Це інше! Він мені просто огидний. Коли я його зустрічаю, мене наче занурюють в яму з нечистотами. Воно аж нутрощі вивертає бути свідком, як людина зі шкіри лізе, аби іншу занапастити, аби іншій зробити боляче, та ще й хизується цим. Каверзу наді мною я йому пробачаю, але над іншими — ні. Він кохається в злі, як свиня в шовковиці!

— Якщо ви добра людина, полюбіть і його!

— Ні, цього ніколи не станеться! Ймовірно, я не добрий, хоч я завжди усім своїм єством тягнувся до добра, бо якби я його полюбив, я сам перетворився б на тварюку. Я не втну любити те, що зневажаю. Звичайно, ніхто з нас не янгол, і я не здолаю похвалитися жодною чеснотою, — змарнував я своє життя, які вже там чесноти в п'яниці, я цього повністю свідомий! — і все ж я ніколи не любив зла і ніколи з розсудом не чинив кривди. Може, десь ненароком і наступив комусь на ноги, проте ніколи зі злим наміром. Мені серце луснуло б, якби я довідався, що хтось через мене страждає.

— Якщо вам понад силу полюбити його, побийте його ще раз!

— І це кажете ви?

— Чому ж ні?

— Я вас не розумію. Щойно ви домагалися, аби я його полюбив, а тепер з таким легким серцем радите відлуплювати!

— А вам хіба його шкода? Чи ви боїтеся помсти його посіпак?

— Цієї гниди мені не шкода. А боятися — ні, я не вмію наперед боятися, чи не боятися. Вже коли доходить до діла, тоді воно само якось вирішується.

— Якщо ви його періщитимете, я вам охоче допоможу.

— Ви?

— Я.

— Мені завжди здавалося, що ви й комахи пальцем не торкнули б, а про людину, то вже й...

— На світі варто декого й поторкувати, бо інакше...

Але саме тут на професора Каву напливла з-за клунка, на якому він сидів, довга й зелена, мов огірок, хмара, аж усе навколо запахло огірками й кропом, як із того слоїка, що його таборіві мешканці (спочатку лише похмуро нижучи поглядами, а тоді й поволі, проте рішуче, — бо несподівано одна думка заволоділа всіма, перетворивши їх на сліпе знаряддя, — оточивши джіп, яким радянщики приїхали забирати Івана Луценка й Петра Турчина, а всі ж знали — це розстріл або концтабори) витягли з середини разом із відерцем маринованих оселедців, горілкою й пачкою портретів Сталіна, порадивши молоденькому солдатові, залишеному дожидатися офіцера, відійти набік і не плутатися під ногами, аби ненароком не сталося йому кривди, і він, забувши про свій автомат, заціпеніло, нічого не тямлячи і, здається, нічого не чуючи, дивився, як на його очах, не поспішаючи, а заразом дуже вправно й швидко, десятки рук перевернули авто догори ногами, розставили на ньому знайдені портрети ошасливлувача народів, обрамили іржавими оселедцями з відра і, всадивши в людожерські очиці по огірку, облили бензином й підпалили, і вогняний стовп, розщеплений і видовжений клубами кіпоті, стугонів аж до вечора, увічнівшися не лише в мозкових клітинах таборових мешканців, а й на плівці фотокамери

обгиреного, з застиглим дитячим обличчям, цибатого американця, одного з тих, що ескортував до свого джипа куцоногого офіцера НКВД, а той важко й непевно, ніби сп'янівши від вогню, ледве намацував під ногами ґрунт, не годний нести тягар власних орденів, які під поглядами з мовчазного натовпу, що не розходився, спухли й налилися кров'ю, від чого не лише Стецькові привиділося, а й інші, які втислися в перші ряди, бачили, як груди офіцера обвішані не медалями, а трофейними годинниками, які всі показували різний час і так голосно цокали, аж то відлунювало на весь табір. І від того дзиґарного цокання (найнестерпнішого, що його Стецькові будь-коли доводилося чути, бо в ньому явно вирізнявся булькіт крові), потріскування вогню і, не виключене також, від того, що професора Каву затулила хмара і Стецько опинився сам у закамарку, на нього насунулося щось чорне й щемливе, яке відібрало йому пам'ять.

А коли Стецько знову отямився і його зір, наростаючи, почав наново розпізнавати предмети, він зауважив перед собою не питун, а кришталевий, повний по вінця, келішок чудернацької форми: з трьома крученими ніжками й прозорими іскристими вушками на боках, а навпроти стояв професор Кава, тримаючи за куце держалко колесо зі струсєвих пер, якими він помахував Стецькові в обличчя.

— Що це у вас у руці? — отетеріло спитав Стецько, розглядаючи професора Каву, який за цей час наче змінився на обличчі й переодягся в довге незвичне вбрання, трохи подібне і до попівської рясї, і до киреї, вигаптованої золотими яблуками, як на іконах— портретах фундаторів Божого храму з запорозьких сотників і старшин, що висіли в їхній сільській церкві, яку потім, аби козацькі парсуни не ширили буржуазного націоналізму, висадили в повітря, прищеплюючи несвідомим мешканцям любов до старшого брата (Стецькові ще змалечку, як він із батьком — мати рано померла, і її Стецько не пам'ятав, ним опікувалася тітка — вислухував проповіді маленького дідка-священника, ніколи не вірилося, — може, то завинив материн брат, який згодом так і не вийшов з в'язниці, кленучи несправедливість на світі й дещо вільно викладаючи святе Письмо, — що Каїн і Авель — брати, йому завжди здавалося, що вони

навіть не кривні, це ж і сліпому видно, адже Каїн — явний байстрюк і зайда, а братом його зробили напевно лише згодом ті, що підчищували Біблію, бож усієї правди і там боялися висловити на повний голос, пристосовуючися до обставин, а обставини, звісно, як міняються, це вже Стецько пересвідчився з власного досвіду).

— Що це у вас у руці? — повторив Стецько, не розчувши відповіді професора Кава.

— Вахляр.

— Вахляр? А чому саме вахляр?

— Бо... — пояснив професор Кава, проте Стецько замість слів побачив лише кілька стрічок веселки, що вийшли з професорового рота, на які Стецьків мозок не спромігся zareагувати.

— Це вахляр із... — явно зробив над собою зусилля професор Кава, на лету виліплюючи пальцями з веселки слова, кулясті й видовжені, аби улегшити Стецькові сприймання, якому причулося, що професор Кава сказав, ніби вахляр із країни Буханця Хліба, оскільки ж Стецько не знав країни з такою назвою, то він вибачився за хвилову нетямущість і поцікавився ще раз звідки, бо йому чомусь, аж самому незбагненне — чому, на тому дуже залежало.

— Це вахляр із Самарканду, — тепер уже зовсім чітко вимовив професор Кава, хоч Стецькові майнуло в думках, ніби перед тим професор Кава назвав це якимось зовсім по— інакшому.

— Ага, це там де Австралія? — догадався Стецько. — Куди від минулого тижня дозволили вписуватися на еміграцію?

— Там і не там.

І професор Кава проскандував щось, чи то нову назву, чи то якусь приказку, з чого Стецько вже ані крихти не розібрав, настільки воно не походило ні на що інше, і заклацав язиком, переходячи на чудернацьку мову, з довгими й короткими реченнями, від яких Стецькові вмить прояснилося, що Самарканд — це, властиво, Київ, тобто не Київ, а майже Київ, тільки трохи інакший і в іншій країні, і туди вони разом із професором Кавою мають зараз іти.

— Це задля цього ви й переодяглися! — підвівся Стецько й ступив між клунками на росяну стежку, яка одразу ж вивела їх через горище за мури, де вони удвох перетяли невеличкий вибалок, заповнений жуками, що гули, аж стежка міняла напрям, і опинилися на пристані.

— Нам туди! — видовжив руку професор Кава, і Стецько побачив перед собою море, звідки поодаль просто з хвиль здіймалися тесані ворота, ковані міддю із ступінчастими баштами на боках, які затуляли собою половину неба.

— А чи це бува не рай? — пронизав Стецька раптовий здогад. — Правда, рай нібито не лежить на воді, а, зрештою, за цей час могло й дещо змінитися, надто вже світлим і аж наче паскою пахне звідти?

— Рай, Київ, Самарканд. Самарканд, Київ, рай, — ніби виголошуючи трамвайні зупинки, почав щось пояснювати професор Кава, та Стецькові не вдалося зосередитися: до них наблизився човен, у який вони сіли й попливли до брами, де крізь отвір Стецько побачив ніби з суцільної маси викраєне чотирикутне місто на воді з баштами й дахами під черепицею із слонової кости, і кожна така черепиця-дощечка мала кольоровий напис із кулястих незнайомих літер, які однак Стецько зовсім добре розумів, бо на одній такій дощечці він прочитав, — звичайно, не прочитав, адже ні на тій мові, ні на тих літерах він не визнавався, а глянув, і якось вмить нутрощами збагнув, що там написано: "Бажаємо доброго здоров'я"; на другій: "У вашому товаристві довшає моя тінь"; ще на іншій: "Легідне слово — надійніше за провідника". Траплялися, правда, й черепиці-дощечки, на яких стояло: "Червоне — це зелене", "Всі — це одне"; але

Стецько не затримував на них погляду частково й тому, що професор Кава, засміявшись із Стецькової зауваги, якому тутешні споруди нагадали макітри з гречаною кашею, сповістив, мовляв, вони вже прибули й нехай Стецько трохи вважає на ноги, бо тут легко загубитися, оскільки навколишні предмети не чинять опору, і проникання в будь-якому напрямку стається глибше й хутчіше, ніж він того волітиме.

І справді, ледве Стецько відштовхнув човен ногою, як зауважив, що вони вже прямують вулицями, які ведуть крізь вікна, мури й навіть ліжка й печі, де варяться якісь особливо запахущі страви, цього гостинного міста, до базару, а там, біля рундуків, повно людей з подушками на головах, замість брилів, і всі розступилися від стовпа до стовпа, між якими крейдою через увесь вимощений цеглою майдан відписано доріжку для змагунів, і стежать за перегонами двох вершників, кожний з яких — один чвалом, другий — підскоком, — іде охляп на баскому варенику, коротко щось вигукуючи, від чого глядачі плещуть у долоні. А збоку хлопець ледве втримує за віжки, видно, щойно вийнятого з окропу, величезного свіжого вареника завбільшки з кімнату, який ще парує й прискає, рвучися наперед, аж Стецькові одразу слина заповнила рот і він зиркнув на професора Каву, чи не виявляє і той бажання попоїсти, але професор Кава саме чхнув і заходився обтрушуватися, як від води, і Стецькові раптом пригадалося, що він гість професора Кави і не личить йому зловживати гостинністю господаря, тим більше, що в цьому місті вони обоє чужі й без грошей.

Проте один із глядачів, що допомагав хлопцеві тримати за вуздечку вареника, поливаючи йому боки сметаною з кухлика, від чого той форкав, перехопив Стецьків погляд й ляснув двома пальцями, відокремивши від гурту кількох молодиків, які вмить винесли цілу тацю, повну мисок і мисочок з варениками з сиром і маслом, з круглими колобками, що плавали в меду, пиріжками з м'ясом і рибою, налисниками, начиненими горіхами й хальвою, і ще з якимись видовженими чи то тістечками, чи шматками печені, яких Стецько зроду не куштував і ніколи не зважився б узяти на зуб, якби його так наполегливо від щирого серця не припрошували мешканці цього міста,

не лише частуючи, а й посідавши колом і гуторячи з ним, наче він усе життя звікував у їхньому товаристві, і, хоч вони й послуговувалися незнайомою мовою, Стецько з ними чудово порозумівався, встигаючи — (наслідком незбагненого перетворення: він просто чув, як у самому осередді його єства, в тому згустку, який був найстецьковіший Стецько, розкрилися двері, крізь які йшло це перетворення) відчитувати кожну думку своїх співрозмовників ще заки вона втілювалася в слово, а ті так само на лету схоплювали все, що балакав Стецько, навіть коли він мовчав, заплющивши очі й розкошуючи від припущення, яка то була б утіха, якби йому пощастило залишитися тут назавжди.

— Вважайте, пане Стецьку, назавжди — це досить довго, — жартома попередив його професор Кава, — вам знудиться.

— Ні, не знудиться. Від гарного не знудиться!

— Від гарного люди знуджуються далеко швидше, ніж від поганого.

— Може, то від чогось іншого, — засумнівався Стецько, дивуючися про себе, чому професор Кава таке дивне говорить, адже йому від гарного ніколи не знудилося б, хібащо він опинився б без товариства, тільки ж то зовсім зрозуміле, без товариства і гарне — не гарне, бо хто потрапить смакувати щастя насамоті, як пес кістку? — зрештою, напевно професор Кава мав щось інше на увазі, лише Стецько його не в той бік витлумачив, однак якби професора Каву переспитати, — що вдієш, коли голова інколи зледачіє й сама собі живе, нехтуючи господарем? — другої ж голови не позичиш? доводиться давати собі раду і з тим, що є, — то одразу усе й виясниться.

— Пане професоре, — спробував Стецько, силкуючися втиснути своє казання в один віддих, аби слова не перешкодили висловитися, бо як з першого разу не втрапити, то це все одно, що пропало — коли замерехтять склади, згущуючися в слова, а вони тоді вже самі собою утворюються, ділячись і множачися, мов спори, за ними він ніколи не

здолає виснувати думки й ніколи не довідається, як то можна знудитися від гарного.

— Пане професоре, — тамуючи запал, аби він не заплутав йому язика, остаточно настроївся Стецько і раптом зауважив, що він сам.

— Пане професоре! — покликав він, та професор Кава не відізвався, і все навколо для Стецька зблідло й захиталося.

До нього так само всі привітно усміхалися, заспокійливо покиваючи, проте він якось одразу отупів і втратив здібність схоплювати, що йому кажуть.

— Пане професоре, не лишайте мене напризволяще, я і в раю не годин без товариства! — закричав на весь голос Стецько, кидаючися бігти, куди очі бачили, і за кілька кроків перед ним захлюпотіла вода, по якій, розтинаючи хвилі, просто на нього прямував човен.

— Самотність не для мене, мені і в таборі добре! — винувато відхекався Стецько, з розгону, щоб не проґавити єдиного порятунку, плигаючи в човен і гублячи рівновагу.

Його боляче вдарила дошка в чоло, засвітивши в очах смуги берегових вогнів, наче його пронесло повз велетенську пристань, і Стецько, ще не знаючи, де він, очманіло обвів поглядом кімнату, чи радше матрац, на якому він лежав, упираючись обличчям у ніжку стола, хоч самого стола не знайшлося і його заступала саме ця одна ніжка, звідки сипалися іскри, змусивши Стецька відсахнутися.

Він підвівся, мацнув ґюлю на чолі й, остаточно опритомнівши, роздивився навколо, де, крім нього, нікого не виявилось. Ймовірно, професор Кава відступив йому ліжко, а сам десь подався, бо крізь горішнє віконце в даху, підважене, аби до закамарка проникав кисень, довгою залізякою з кількома видовженими дірками на кінці, які

визначали ширину отвору, розвиднялося, хоч коли Стецько, ставши на клунок, вистромився надвір, щоб голова полегшала на свіжому повітрі, то зауважив: то не розвидняється, а так лягає світло, і то не від саморобного оклецька свічки в ліхтарі, єдиному на весь табір (газ, що первісне, ще заки навколо ліхтарні вирости бараки, плянували провести до скляного ковпака, кожного тижня розколошкученого малечею й замінюваного на наказ таборової адміністрації, яка чомусь перейнялася непохитною повагою до ліхтарні, вбачаючи в ній чи то невидиме профанам завершення правопорядку, чи то уламок ще з того впорядкованого світу, що не сидів на діжці з порохом, бавлячися сірниками, і тому здавався майже реліквією, — не горів, а ліхтарні ніхто ґрунтовніше не направляв, бож скляний ковпак ліхтаря легко давався замінювати прозорим слоїком, які отримували разом з приділом сухого молока, і в цей слоїк поліція ставила на ніч свічку, — дехто, правда, твердив, ніби то поліція ставить свічку чортові — бож хіба кожна поліція не шанує чорта як патрона? — який любив прогулюватися майданом або й часто стовбичив під ліхтарнею, особливо тоді, коли в таборових мешканців витрушували самогон чи влаштовували облаву на Дмитрикових хлопців), — а від місячного сяйва, з чого годі було встановити, чи це ще та сама ніч, коли професор Кава запросив його до себе, чи вже наступна, бо Стецько не мав поняття, скільки часу він проспав, не чувши навіть, як професор Кава почистив закамарок: ніде ніщо не зраджувало вчорашньої п'ятики, а шкода, бо чарчина якраз відновила б трохи порушену рівновагу душі й тіла, яку Стецько цінував над усе.

Обстеживши ще раз уважно всі закутки, Стецько хвильку почекав, чи не з'явиться господар, бо самота в чужому помешканні ані скільки не промовляла до його серця, а що професор Кава ніби в воду впав, то Стецько вирішив: спати в гостях, хоч і яких гостинних, не привабливіше, ніж у себе дома, куди однак доведеться повертатися, бо хоч його куток не просторіший і не ліпший від закамарка професора Кави, все ж не випадає без кінця швендяти по табору, співмешканці в його бараку ще подумують, ніби йому взагалі не потрібно кутка (а воно ж навіть така людина, як він, потребує власного притулку!), коли він тижнями не

навідується до себе, й сповістять в таборівій поліції, мовляв, він пропав безвісти, як це колись із ним уже трапилося, і тоді знову ходи й проси, щоб його десь примістили, а просити — нема на світі гіршого! — і від цього усвідомлення Стецькові ноги самі непомітно урухомилися й винесли його з закамарка професора Кави. Обставина, яку Стецько зауважив щойно на брамі, чи, властиво, вже аж за брамою біля невисокого муру, що відгороджував діжки-сміттярки, де Стецько затримався, аби стати до вітру. А що він при цьому не лише оглянувся, як то завжди роблять порядні люди в таких випадках, а й зосереджено почав дивитися на простір між ліхтарем і першими бараками, то йому й здалося, ніби табором іде юродивий Геврик.

Куди це він так рано? — здивувався Стецько, стежачи за юродивим, що, припадаючи до землі, ніс за дужку банячок-бляшанку, якими з кухні брали їжу, з таким зусиллям, ніби то не звичайний собі банячок, а щонайменше казан, повний печені, аж Стецьком заволоділа цікавість, і він поспішив наздогнати юродивого.

— Ей, Геврику! — гукнув Стецько. — Стривай, ти куди?

— Я?

— Ну, а хто ж? Може, я?

— Чому ні? Чому — я куди? А ти звідки?

— Як то — звідки? Хіба по мені видно, що я подорожував?

— Та воно завжди і видно, і не видно, навіть коли це подорож через калюжу.

— Добре мені — через калюжу! Ти собі й не уявляєш, я оце щойно з Самарканду! — засвербіло Стецькові похвалитися, і він раптом зауважив, що юродивий дивиться на нього лагідним і тямущим поглядом.

— Що за диво! — майнуло в Стецьковій голові, — з яких це пір у ньому прокинувся розум? Чи це мені тільки від горілки привиджується, бож юродивий не вмів досі навіть членоподібно висловлюватися, а тепер не тільки за словом до кишені не ліз, а й наче всі розуми поїв?

— Не вмів, — перехопив юродивий Стецькові думки, — бо ніхто не хотів зі мною від душі балакати. А от ти захотів, і бачиш, у мені прокинувся розум, лише це залежить виключно від тебе, а не від мене.

— Ну? — завагався Стецько, зважуючи, чи це теж зарахувати до розумного чи до юродивого, та, усвідомивши тієї ж миті, що Геврик ще почує його вагання й образиться, поспіхом додав:

— А що ти зараз робиш?

— Розношу їжу.

— В таку рань — їжу? Адже ще не світало!

— Духовну їжу, а на неї нема визначеного часу.

— Я й не знав, що ти в сектантах!

— Я не в сектантах.

— Чого ж ти тоді про духовну їжу?

— Бо на неї всі голодні, далеко більше, ніж здається, хоч не всі в тому зізнаються.

— Ні, ти сьогодні справді якийсь дивний.

— Ти до мене раніше просто не придивлявся.

— Можливо. Але все таки. Це ж — немисленне!

— Чому?

— Адже ти досі й слова не вмів доладу вимовити, а тепер — тепер я ледве встигаю за тобою! І потім... Ага, я догадався! Це як з професором Кавою, що то був і він, і не він, а тепер це ти, і не ти, і я падаю на силах, говорячи в проміжки між тобою одним і другим. Однак я чую: це Ти! Лише пощо Ти прибрав саме Геврикову подобу?

— Хіба важлива подоба?

— Не знаю. Чи це тому, що Ти невтоліимий?

— Може, в іншій подобі ти мене не пізнав би?

— Ні, я Тебе скрізь пізнав би! — затремтів Стецько, падаючи на коліна, і крізь затуманений зір зловив, як юродивий знову дивиться на нього бляшаним поглядом, белькочучи щось уривчасте, що годі розібрати.

— Тебе вже знову нема, ймовірно, я не те сказав, що належалося, — посмутнів Стецько, і йому стало так жаль Геврика, як судину, з якої вилили коштовний вміст і кинули напризволяще, аж він заплакав і погладив одяг і руки юродивому, що невидючими очима вирячився на Стецька.

— Бідний ти, бідний! — зідхнув Стецько, беручи під руки юродивого й намагаючися відгадати, куди той хоче, щоб відвести його й допомогти нести банячок.

Однак Геврик похитав головою й вивільнив свою руку, не виявляючи бажання ні рухатися, ні віддавати бляшанки.

— Якщо ти нікуди не хочеш, я побуду з тобою, ти ж ніколи не маєш товариства, а завжди самому не лише важко, а й нестерпно! — мовив Стецько, чуючи, як йому серце лускається від жалю, що він не потрапить допомогти іншій людині, аби зробити її щасливою.

— Я тобі розповім про Самарканд! — вловив раптом думку Стецько, гарячково шукаючи, чим потішити юродивого, ніби йому йшлося про спасіння власної душі. — Це майже рай і майже Київ, а разом і не одне, і не друге, зрештою, цього я тобі не годен пояснити, це країна, куди мене водив професор Кава, а там так хороше, що я волів би, аби й тобі передалося все те гарне, сповнивши радістю й світлом.

І Стецько заходився оповідати Геврикові свою пригоду з професором Кавою.

Вони посідали удвох на стос колод за бараками, де таборова дітлашня гралася в схованку, і юродивий, хоч, видно, і не тямив, що йому так ревно витлумачує Стецько, який, зрештою, немічність своїх уривчастих висловлювань надолужував непогамовною добротою, що вирівнювала всі недолугості його розповіді, охоче слухав, бож і тварина з самого голосу, без слів, розуміє доброту, а що вже казати про людину, навіть коли вона трохи покривджена Богом? — явно тішачись, як Стецько звертається до нього, ніби до самого себе, і це тим більше, що в таборі Геврика ніхто не брав поважно, а коли заговорював, то хіба лише, аби покрити з його немощів, а тепер Геврика наче вклали в теплу рукавичку, — ту саму, у якій знайшли притулок і миша і ведмідь, — і стояли над ним і хукали, і задушевність Стецька переходила на нього, ушляхетнюючи й осмислюючи юродивому вираз обличчя.

— Братику ти мій любий, — говорив Стецько Геврику, і той так самовіддано усміхався, аж у таборі поширилася чутка, ніби на юродивого час від часу знаходить прояснення, бо хтось бачив, як Стецько з ним розмовляв, а той не лише слухав, а й говорив, і то дуже складно, у чому, правда, таборовим пащекунам не траплялося нагоди пересвідчитися, бо коли вони заходжувалися доймати Геврика, аби він прорік якісь мудрощі,

то завжди з'являвся Стецько, який зі смиренного перетворювався на запального захисника, що не шкодував ні стусанів, ні носаків і соромив і шпетив усіх, допильновуючи, щоб юродивому не чинили кривди. І хоч Стецько часто забував про свої власні потреби, оскільки його мозок лінувався багато думати, вважаючи себе ще й об'єктом не надто гідним уваги, про Геврика він пам'ятав і на дні останньої чарки, навіть коли ноги не надто міцно трималися землі, набувши невагомости, й біг подбати, аби юродивий мав сухий куток і їжу.

І Геврик також прихилився до Стецька, аж у таборі спочатку кпили, а потім і звикли, бож диво, часто повторюване, людина перестає помічати, — як юродивий кожного дня приходить на колоди, навіть коли там гасають діти, й терпляче чекає на Стецька, аби той навідався і йому щось розповів, і хоч Геврик інколи, здавалося, анічогісінько й не тямив зі Стецькової балаканини, слухав він завжди пильно з тією самою радісною усмішкою, якою він просявав, уперше сівши поготорити з Стецьком на колоди за бараками.

Колоди, біля яких не тільки Стецько перебрав опіку над юродивим, а й сталося кілька історій, що про них, кожного разу на інший лад, однак ніколи так, як це запам'яталося учасникам цих подій, ще довго говорив весь табір, вбачаючи в колодах надхненника дивних вчинків, особливо коли гуцул Тиміш підтвердив, що ці колоди німці привезли сюди з Карпат — це зовсім легко відчитати з надрізів, і з нашарувань деревини, і хто хоче, може сам пересвідчитися, якщо не довіряє йому, Тимошеві, якому в Карпатах знане не лише кожне дерево, а й кожна билинка, і там трапляються, особливо серед буків, чаклунські дерева, яких ліпше не торкати сокирою, аби не набратися лиха, що тямущі люди ніколи й не роблять, ну, а німці, звичайно, не знали, торкнулися заповітного сокирою, і через це програли війну, бо сказано — чаклунські дерева, вони й не таке коять, — хоч не виключене також, що події на тому місці спричинили не самі колоди, а й повітря навколо або й земля під ними, бо хто поклянеться, заперечивши, ніби вони не лежали на перехресті тих шляхів, якими гінці, невидимі для зовнішнього зору, розвозять кожній людині її призначення, і через це випадково саме колодам за бараками

випало втілити в собі те місце в житті (а це місце завжди рухоме, і ніхто не годен передбачити, в чому і де саме воно раптом виявиться), звідки беруть початок події, що змушують німого заговорити, немічного подолати велетня або й просто заклопотану щоденними турботами людину зупинитися серед метушні й глянути на світ іншими очима, аби все кинути й ніколи до попереднього не вертатися?

Бо хіба інакше дасться пояснити, чому саме в той час, як Стецько з Гевриком сиділи на колодах і Стецько оповідав юродивому про Самарканд, Андрій П'ятак, мати якого не дозволяла йому любитися з п'ятнадцятирічною найзвабливішою на весь світ Галинкою Рудько, в розквіті всіх своїх сімнадцяти років з розпуки, що на неї здатний лише юнак, якому нарешті перестав ламатися й остаточно закріпився на поміркованому басі голос, ішов топитися й наблизився до стосу колод саме тієї миті, як з протилежного боку Дмитрик, побачивши Стецька з Гевриком на своєму шляху, вилаявся, бо саме повз колоди йому найкраще складалося прошлюзувати до барака вдало закасовану корову й ще до сходу сонця зарізати її й розділити м'ясо, перш ніж почнуться розшуки, і свідків, навіть таких нешкідливих, як Стецько й Геврик, він аж ніяк не потребував?

Переконавшись, що Стецько з Гевриком не виявляють жодного нахилу розчинитися в повітрі, а навпаки пащекують, аж їх і до Страшного Суду не перечекати, Дмитрик перебрав кісточки усіх святих і дав знак хлопцям зупинитися, заки він надумається, як далі, а Андрій П'ятак, почувши раптом за два кроки від себе вигуки, а тоді й сердите хамаркання, мимоволі стишив крок і впізнав на колодах Стецька з Гевриком, тільки вони здалися йому якимись кумедними, хоч не виключене — такими кумедними їх просто зробило Андрійкове збудження, бо він ще весь трясся від сварки, яка остаточно навела його на думку покласти край своєму нужденному, позбавленому цілі, життю, оскільки мати не лише прогризла йому голову докорами, а й змовилася зі старою Рудьчихою, аби та замикала свою дочку чи змушувала всіх сусідів допильновувати, аби Галинка не вибігла до Андрія на побачення за бараки й не осоромила її, про що обидві матері кричали на весь табір, аж

Андрійкові очі від сорому ніде було подіти, але то він уже якось витримав би, якби лише вдалося приголубити Галинку, яка так само до нього линула, як і він до неї, — а коли він зиркнув на колоди ще раз, бож його дорога вела саме повз колоди, то, замість Стецька й Геврика, остовпівши, він зауважив чорта, який, розвалившись, колупав пазуристим мізинцем у зубах, як після доброї вечері, точнісінько такого, як його на бараках вимальовували таборів бешкетники: з хвостом, копитами, рогами й пекельними очищами, від яких в Андрійкові захололо всередині.

— Андрійку П'ятче, — обізвався чорт, навіть не дивлячись у його бік, а довбучись у зубах, які огидно блиснули при місяці, — я тут уже чекаю на тебе, бо нам у довгу путь!

— Стривай! Я так само його очікую! — об'явився раптом поруч із чортом юродивий, виріши й пострункішавши і так гарно вимовляючи слова, аж Андрійко попри свій страх здивувався, де поділося Геврикове заїкування. — Йому зі мною по дорозі, і ти даремно стаєш на заваді!

І тієї ж миті Андрійко зауважив, що вони говорять не до нього, а до юнака, дуже схожого на нього, який стоїть біля колод.

Це напевно моя душа, і Всевишній у подібі Геврика сперечається за неї з чортом, майнуло в думках Андрійка, і йому хребтом поповзли мурашки. Він спробував рвонутися навтьоки, щоб десь у темному кутку пересидіти цей жах, та ноги не рухалися.

— Ти даремно його сочиш, — мовив юродивий, — він призначений мені!

— Ти помиляєшся! — зареготався чорт. — Якщо він зараз не втопиться, він завагітнить Галинку, це ж ясно, як день! Вічно та сама історія, і виконавці її не винахідливі. Потім він крастиме і вбиватиме, отже

за всіма правилами, які, зрештою, Тобі ж самому забаглося встановити, він — мій!

— Те, що він чинитиме, він чинитиме без тебе, бо в його душі заложене велике добро, хоч він про нього ще не знає. Він не вбиватиме, а рятуватиме інших ціною власного життя, і якщо він колись і крастиме, то лише заради добра й справедливості.

— Ти завжди мені заважаєш! Я просто не доберу, чи Ти лише вдаєш, чи й справді логіка поза Твоїм засягом? Хіба Ти не бачиш найочевиднішого: якщо він крастиме — він мій!

— Він створений для добра.

— Ті, що створені для добра, і самі не зчувшись, частенько опиняються в мене!

— Це тому, що справжнє добро їх не торкнулося. Над людиною, яка хоч крихту колись виявила добра, ти ніколи не мав найменшої влади.

— Пощо нам сперечатися? Адже Тобі найкраще відоме: Андрійко злий від народження!

— Справді, пощо. Ти мусів би давно вже пересвідчитися, наскільки він добрий.

— Добрий? Пробі! Рятуйте! Він потворка, яка складається виключно зі шлунка й статевого органу, і через це йде топитися!

— Він не йде топитися. Він добрий. Крім шлунка й статевого органу, в ньому стільки шляхетности, самовідданости, теплоти й любови до ближнього, аж я дивуюся, де твої очі! Він не тільки безмежно добра, а й велика людина, як це дано кожному від колиски, хоч не кожний завдає

собі труду скористатися цими дарами, однак Андрійко саме той, хто це зробить.

— Ну гаразд, гаразд, нехай цього разу вийде на Твоє. У мене не вистачає терпцю сперечатися з Тобою. Я просто лусну, коли довше побуду в Твоєму товаристві. Але ми ще зустрінемося і тоді побачимо, кому він належатиме!

— Побачимо! — усміхнувся юродивий, і Андрійко побачив, що колоди порожні, ніби на них ніколи ніхто й не сидів, і дорога до ріки вільна, та йому не лише відтяло охоту йти топитися, а й голова (а вона нагло поширилася на всі суглоби й клітини, і Андрійко немов позбувся тіла, лишившись при самій голові) аж лускалася від щойно почутого, і він уперше замислився над своїм життям, — стан настільки для нього новий і незвичний, що він не зауважив, ні як ноги під ним хутко помчали назад до барака, ні як він мало не втелюючись в поставленого на сторожі — той ледве встиг плигнути в кущі, — Кирила Кузю, останню ланку, на якій замикався ланцюг Дмитрикових виконавців чергової акції, тим часом, як сам Дмитрик власною персоною обмірковував, як провести корову повз юродивого, а, головне, повз Стецька, бо коли юродивий белькотітиме про корову — одне, а коли Стецько — трохи інше, хоч і тут завжди лишалося в запасі (лише дивитися в очі й говорити своє, не бентежачися спростувань!), мовляв, Стецько — п'яниця, якому корова просто привиділася, — і хлопці чекали, що Дмитрик вирішить, бож свідків у їхньому ділі не належалося. Щодо цього розходжень не передбачалося, а іншого шляху, ніж повз Стецька, що розбазікався з юродивим на колодах, не існувало, хоч веде здобич назад, а хто таке вчинив би? — навіть коли всі кінці і не виявилися б відрізані (Дмитрикова метода саме в тому й містилася, аби заздалегідь унеможливити найменший натяк на відступ, обставина, яка досі завжди забезпечувала успіх, допомагаючи скеровувати надмірну енергію його нехитрих помічників лише в одному напрямі — вперед)? — а тут ще й доводилося поспішати, бож незабаром прокинуться люди, і тоді вже не сховати корови в кишені, хібащо кинути її напризволяще.

А Дмитрикowi ані не хотілося через клятого Стецька (він нічого не мав ні проти Стецька, ні проти Геврика, тільки заніс же їх дідько саме тепер на колоди!) прощатися зі здобиччю (де ж би він собі таке дозволив! Як би він виглядав перед своїми хлопцями!), тим більше, що тоді одразу ж весь табір довідався б, хто прикладав до цього діла рук, хоч Дмитрик, навчений не абияким досвідом, умів замітати сліди і, дбаючи про обережність, велів пообмотувати корові ратиці шматками з американських ковдр і ганчірками, аби тварина м'яко й без звуку пересувалася, не лишаючи відбитків, тобто, очевидно, лишаючи, тільки нехай хтось здолав би встановити, що то відбитки ратиць! — ані не пасувало йому, замість довести живий товар до свого барака на горище в надійне сховище, де все стояло злагоджене, аби зарізати корову й ліквідувати м'ясо, хвицьнути її тут і заховати під колодами, видаливши спочатку з них Стецька з юродивим, — тоді б довелося зайво наражатися на різні несподіванки, допильновуючи, як забрати тушу, заки хтось інший знайде (так корова зійде сама на горище, а так тягни її тоді тушу й замітай кінці!), а це вже не виглядало б на чисту роботу.

Зрештою, цієї думки Дмитрик не потрудився й додумувати до кінця. Він лише на лету побавився нею, уявивши собі на мить недотепу, якого, нехай і застуканого на гарячому, спокусила б подібна розв'язка, бо він уже знав, як найпростіше здихатися свідків.

Кивнувши Іванові Берізкові, що разом з іншими двома молодцями тримав корову за обвинену, як і ратиці, в рештки ватяної ковдри морду, і Сашкові Вуханю, який ішов поруч, Дмитрик саме розтулив вуста, аби пошепки дати розпорядження, як накинути на Стецька й юродивого рядно, знявши його з корови, що робило мирну тварину схожою на бойового румака, й потримати під цим рятівним накриттям небажаних свідків, мов курчат, нехай собі трохи поборсаються, заки хлопці прошлюзують до бараку худобину, коли його погляд ще раз сховзнув по колодах, бо йому здалося, ніби звідти вдарило світло, наче хто запустив ракету, як під час бомбардування чи облоги.

Він ще раз глянув, раптом занепокоївшись, і побачив, що на колодах сидить не Стецько з юродивим, а дядько Степан, який справді тримає в руках ракети і, застромлюючи по одній у пляшку, пускає їх угору просто між каруселі й гойдалки, перед якими на одній нозі скаче малий Дмитрик, бо йому дуже весело. Це його день народження, і він безмежно щасливий, що дядько Степан узяв його з собою на ярмарок.

— Ось так! — відраховує дядько Степан, і ракети тануть, обсипаючися велетенськими драглистими півоніями над їхніми головами, бо хоч все це діялося вдень, до того ж випала ще й особливо палюща днина, Дмитрик зовсім чітко пригадував чорне нічне небо, на якому вибухали ракети, лишаючи за собою вгорі розчахнені двері в сліпуче світло, яке потім поволі замулювалося тьмою.

— Ну, а тепер ти! Ти ж іменинник! — заохочує дядько Степан Дмитрика, який міцно стискає свою далеко меншу, ніж у дядька Степана, ракету в кулачку, бо йому одночасно і кортить її вистрелити, і залишити в руці, бо від того, що він її тримає, йому здається, ніби він у п'ястучок згріб усе чорне небо з водограями світла й розчиненими плінними дверима, крізь які, лоскочучи пальці, струмує на нього невимовна радість і страх, аж він ніяк не зважиться, що робити.

Він бачить, як дядько Степан вичікує, приказуючи: "Ну, Дмитрику, ну ж! Ось так запалюй і кидай!" — тільки це каже вже не дядько Степан, а хлопці, яким Дмитрик значно пізніше демонструє саморобну вибухівку, однак Дмитрик, поглинений унутрішнім видом, яке від надмірної інтенсивності майже виокремлюється в слова, проте так і не досягає свідомости, — от здається, вистачає йому лише підійти ще на волосинку, а воно не підходить, залишаючися ніби відгомоном чогось, що він нібито і знає, і не годен пригадати, — не рухається, і від того, що він не рухається, в його руці самі собою спалахують, але вже не ракети і не пищавка, подібна до ракет, а кольорові бальони, які він з переляку випускає з рук, і вони вмиль злітають угору.

І тоді він зауважує, що то не кольорові надувні бальони, а ялинки з ракет, які понавикидували бомбардувальники, освітлюючи місто, і Дмитрик, уже дорослий, падає на землю, затуляючи вуха, щоб не оглухнути від виття бомб, які рвуться поблизу, і, перечекавши вибух, біжить далі, а в грудях йому стискається точно так, як комусь на Дністрі, коли він ледве вплив із виру, і знову, як і тоді, йому поволі починає щось вияснюватися, від чого зараз усе зміниться, лише Дмитрика ані трохи не приваблює, аби щось мінялося — якщо вже воно дійсно має мінятися, то нехай принаймні не зараз, а колись! — і він мчить далі, лише його ноги самі уповільнюються і нарешті стають, наслідком чого вибухи припиняються, замість них, просто з бруку, як із ранкових плавнів, підноситься рожевий туман, крізь який проступають колоди, і Дмитрик раптом згадує, що він саме збирався витлумачувати Іванові Берізкові й Сашкові Вуханю, як накинути на Стецька й юродивого ковдру, щоб без свідків провести корову до барака, бож усе залежить від вправності, а це треба їм показати.

— Хлопці, — поволі, як зі сну, вимовляє Дмитрик і, ще не скінчивши, зауважує що колоди порожні.

Як же це так? — дивується собі Дмитрик, оскільки ж дивуватися при його ділі довго не випадає, то він вмить доходить висновку: раз колоди порожні, а вони тепер і справді порожні, решта все дрібниці, над якими не варто замислюватися, бо почни лише замислюватися, тоді ніколи й не скінчиш, не дарма ж кажуть, індик думав, та й здох, та й потім ніяке замислювання однак не міняє того, що вже сталося, просто зайва витрата енергії, — і чує, як біля нього Іван Берізко тихо питає Сашка Вуханя, чи той вірить у нечисту силу, бож хіба це не вона розташувала таборових лінюхів при місяці грати на колодах у карти?

Сашко, сугулячися, зизує на колоди, а за ним і Дмитрик, хоч він щойно пересвідчився, як там дійсно порожньо, а що картярів бачить лише забобонний Іван Берізко, а Сашко тільки здвигає плечима й мовчки спльовує набік, Дмитрик виявляє ініціативу.

— Хлопці! — командує він, в одне слово втиснувши, а цим ніби й приборкавши їх, не лише почуття, які щойно трохи збентежили його, а й професійну інтонацію досконалого знання своєї справи, зокрема ж виняткової доцільності своїх вчинків, — інтонацію, від якої Берізкові картярі летять шкереберть і щезають, — і дає знак, щоб корову злегка підбадьорили стусанами, після чого Сашко з Іваном та Дмитриком, який до всього любив прикладати рук, додаючи хлопцям у цей спосіб певности, що все вийде гаразд, потягли худобину вперед.

— Обережно, обережно, — повчав Дмитрик своїх помічників, особливо ж Михайла Кульку, який з відром слідував за коровою, яка зі страху часто губила кізяки, і той кожного разу, кленучи усіх рогатих, підставляв відро, вправно ловлячи в містку судину, призначену завдяки Дмитриковій прозорливості, унедійснити наявність речових доказів, коров'ячі млинці, — єдиний звук, що рівномірно ляпаючи, супроводжував цю дивну процесію.

— Нічого, вже більше подолано, ще тільки коридор — і все! — потішав Дмитрик, — але тихо, тепер — особливо тихо! Хутчіше й тихше, бо ще хтось збудиться й попреться до вітру. Вважайте, вважайте, аби худобина не рознесла поруччів.

— Не рознесе, вона вимощена, як подушка! — обізвався Іван Берізко, все ж боязко прислухаючися, чи не рипнули десь у бараці двері.

Однак двері не рипнули, і Дмитрик з хлопцями вправно звели корову східцями на горище, де Дмитрик нарешті передихнув на повні груди — операція вдалася, лишалося ще тільки зарізати корову й розділити м'ясо.

На горищі вже стояли заздалегідь приготовані казани, ночви, кілька відер і залізних американських скриньок, легких і містких, та мішок соли, щоб одразу ж розфасувати м'ясо й нутроші.

Зизавий Ростик чекав на дверях, і, щойно хлопці з коровою перевалили через поріг, заходився, мов для породіллі, квапливо гріти воду на пристрої власного винаходу, що його він — залежно від того, яким пальним начиняв: гасом, вугіллям чи й просто шматочками автомобільних шин (як на Ростика, то шини горіли найкраще), — називав примусом або летючою піччю, хоч не втаємниченому у винахідництві стихію окові, цей примус радше нагадував велику праску або середнього розміру з наглухо прилютованою покришкою баняк, з якого, стримувані чавунним кружком, стирчали чотири рурки, викидаючи коротке полум'я, що видовжилося лише на мить, коли надійшли Мірошніченко, Ґудзик і великий Федір, решта Дмитрикової команди, зібраної тепер у майже повному складі, і верткий Ґудзик надто широко прочинив горішнє віконце, аби ще раз перевірити, чи не урухомлюється табір і чи не винесло когось підозрілого на майдан.

Задовольнившись, що на майдані порожньо, Ґудзик все ж запитав Дмитрика, чи не піти задля більшої безпеки вниз і не стати на сторожі до входу в барак, але Дмитрик заспокоїв його, мовляв, там вартуватиме Кирило Кузя, бо коли двоє виконують те, що може зробити один, вони тільки заважають один одному, а це одразу ж загрожує провалом хоч би якій щасливій операції, тому нехай він ліпше допомагатиме тут, де зайві руки саме на місці, оскільки великий Федір вже підніс сокиру, щоб оглушити корову.

Правда, висловивши це, Дмитрик негайно ж зауважив, що хоч великий Федір і замахнувся сокирою, він чомусь не опускає її, марнуючи хвилини, від яких залежить остаточний успіх чи неуспіх Дмитрикового пляну, а, як сновида, наче перед ним явилася рідна ненька, вирячився на худобину, що великими, на диво, людськими очима дивиться на нього, чуючи свою останню мить.

— Ти що? Вперше корову побачив? — розсердився Дмитрик. — Давай, давай, швидше!

Великий Федір ковтнув слину, готуючись щось відповісти, а що висловити той неспокій, який раптом опав його, він не вмів, навіть якби й промучився над тим цілу добу, він лише винувато глянув на Дмитрика, на хлопців і вдарив по лобі корову, яка повалилася на два матраци, притягнені зі смітника, а Іван Берізко, Кіпка, Михайло Кулька й Гудзик з відрами й ганчірками присіли навколішки, приготувавшись до праці.

Дмитрик ножем хвицьнув корову по шиї, і в наставлене відро вдарила кров, яка почала парувати. Запала тиша, від якої відсиріло повітря. Усі мовчки дивилися, як з корови виходило життя.

Потім, коли перестала скапувати кров, великий Федір з одного боку, а Іван Берізко з другого заходилися білувати корову, щоб тушу якнайшвидше розтяти, порубавши на грубші шматки, й частинами рознести по табору, заки навалиться поліція, яка кожної хвилини загрожувала прискринити їх обшуком.

Дмитрик спостерігав, як ззято працюють великий Федір і Іван Берізко, відсапуючись, як хлопці одразу, просто з-під рук Берізкові й Федорові відкраюють і відрубують оббіловані частини, ріжуть їх на кусні й кидають у ночви, відра й казани, які швидко виповнюються свіжим м'ясом, а поруч окремо від решти Михайло чистить і сортує тельбухи на фіялковій в рожевих оболочках величезній цераті з американського допомогового фонду, що її колись, волюючи продемонструвати хлопцям, як належить поводитися людині, в якій на плечах голова, а не жмут соломи, організував Дмитрик на очах заокеанської комісії й усієї місцевої адміністрації під час урочистого відкриття нової таборової кухні з модерним, оздобленим подвійними автоматичними покриттями казаном, подарованим передовою країною бідним скитальцям, який, не проживши й тижня, після першого звареного в ньому борщу (може, казан був призначений варити лише ніжні кашки й пудинги), вибухнув, на щастя, нікого не поранивши (кухарі саме вийшли на майдан перевірити плітку, чи не збираються знову видавати людей, як зрадників батьківщини, радянській м'ясорубці), однак доценту зруйнувавши барак, що одразу ж заріс кропивою й будяками.

І цей барак навіть згодом не пробували відбудовувати, бо перші ж добровільні будівничі, що зголосилися до праці, аби не думати про свою подальшу долю, а серед них і трохи здивачілий від полярних змін у житті колишній професор фізико-математичних наук Дмитро Юхимович Козуля й хемік Андрій Никифорович Віхола, які, задля вдосконалення їхнього доти обмеженого Україною кругозору, по десять років відбули мулярську практику на Соловках, заявили, що на тому місці під землею ніби щось булькотить, а це не виключає можливості повторного вибуху, з чого решта будівничих, послуговуючись устами Тараса Гурійовича Семихатки, відступника від діалектичного матеріалізму (гострі ознаки цього відступництва проявилися в ньому тоді, коли його друзів, евакуйованих невдовзі перед оточенням Києва, яких він супроводжував, відділи НКВД, що причепилися до них по дорозі, почувши, як кияни, та ще й інтелігенти, а це вже здалося їм вершком підозрілого, перекидаються між собою українською сепаратистською мовою, завели серед білого дня десь біля Боярки в порожню клуню й підпалили, чергуючи біля замкнених дверей з автоматами, а його чудом переочили, бо він невдовзі перед тим, заки енкаведисти почали сікатися до гурту, подався нишком до порожніх хат пошукати якогось харчу, аби зробити друзям приємну несподіванку, і замість харчу надібав на кимось забуту пляшку горілки, скуштувавши якої, відчув страшний біль старої виразки шлунку й побіг у першу яму, зарослу бур'янами, що трапилася на його шляху, звідки він, ще довго переслідуваний уві сні й на яву нелюдськими криками з живого колективного смолоскипу, вже й не вилазив, аж поки прийшли німці) висловили припущення, що то напевно нечистий, слабуючи на непогамовну пристрасть до всього нового й модерного, як усі провінціали й недорозвинені, спокусився вдосконаленням, наче з суцільного храму, казаном, — мовляв, наскільки в ньому ліпше готувати пекельні страви, ніж у звичайному! — і рвонув заморську новинку до себе, бо хто довше перебував на місці висадженої в повітря кухні, той або умлівав, або йому лускалися скроні від болю, ймовірно, завдяки випаровуванням їстива, яке варилося тепер у новому баняку під землею.

Зрештою, Дмитрик сам одного разу мало не зімлів на тому місці, коли йому в кропиві й будяках, що густо вкривали руїну, трапилося на швидку

руч переховувати роздобуті досить ризикованим способом харчі (на щастя, він в останню мить частково від семирічного Славка довідався, а частково власною інтуїцією відчув, що в його бараці влаштовують обшук) і він зауважив, як до будяків, поміж які йому довелося впасти, а тоді тижнями витягати колючки з рук, обличчя і навіть литок й інших чутливіших місць, та ще й вигадувати, нібито його так бджоли покусали, наближається Юрко Тхорюк, прихвостень таборової поліції, що колись посварився з Дмитриком за Стецька Ступалку, якого Дмитрик ледве притомного вирятував з-під Тхорюкових носаків, після чого той затаїв злість і всіляко намагався дошкулити Дмитрикові, змушуючи його і тепер підганяти хлопців.

Правда, Дмитрик не лише підганяв, а й сам до всього прикладав рук: там різав, наповнював чи відтягав повні відра й казани, тут чистив або скріб щосили дошки, на які впали бризки крові, і хлопці справді упоралися, бож усі сумлінно трудилися. Заки дійшло до обшуку, вони встигли навіть попалити матраци, на яких білували й розрубували корову, аби менше чулося, вичистити горище й рознести за призначенням скриньки, відра й пакунки з м'ясом, не лишивши найменшого сліду.

І хоч поліція знала, що Дмитрик украв корову, бож об'явилися і оскаржувач, і свідки, які запевняли, ніби худобину вели в напрямку бараків, а вона ж з власної волі не розчинилася в повітрі! — жодних ознак її перебування в таборі не виявили, оскільки навіть досвідченим поліцаям не спало на думку, що за такий короткий час ще до світанку її м'ясо в малих, а тому й попитних, порціях, — і через це майже невловне — Дмитрик визнавався, як без зайвого галасу збувати товар, не лише не вимагаючи відразу ж готівки, а й ніколи не правлячи грошей з тих бідак або хитрунів, які раптом баскаличилися й відмовлялися платити (Дмитрик дотримувався засади: провидіння йому ці витрати в якомусь іншому вигляді надолужить, і воно, дійсно, ніколи не забувало надолужувати, бож Дмитрик, пам'ятаючи, що під лежачий камінь вода не тече, всіляко улегшував вищим силам це завдання), — вже циркулювало по табору, приносячи добрий бариш, який Дмитрик щедро ділив між хлопцями.

Не знайшовши корови, поліція поволі забувала переполюх з викраденням худоби, на слід якої так і не пощастило ніде натрапити, що нібито свідчило про невинність Дмитрика, повірити в яку представники правопорядку однак не поспішали. Забували його потроху і Дмитрикові хлопці. Надходив час, щоб ту історію забув і Дмитрик, проте навіть пізніше, коли Дмитрик кінчав закасовувати рештки наслідків своєї вдалої операції і ніщо не загрожувало її викриттю, оскільки від корови лишилися самі спогади про смачні холодці, борщі, печеню, — ба більше, коли за звичкою він уже обмірковував черговий плян, не витримуючи бездіяльності (бездіяльність навівала на нього тугу й сум, і проти них Дмитрик боровся посиленою активністю), а в таких випадках усе, що належало до минулого, саме собою вилітало йому з голови, звільняючи місце новим проектам і комбінаціям, — він чомусь все ще повертався до згадки, як вони різали корову, однак тепер ця сцена пригадувалася йому дещо інакше.

Тобто він так само бачив відро з кров'ю, що парувала, хоч тоді ніч випала не холодна, бачив, як великий Федір (у таборі існував ще й малий Федір, якого дражнили листоношею, бо він залюбки розносив по всьому табору плітки й новини) оглушив корову, а тоді разом з Іваном Берізком білував тушу і як тут же інші допомагали розрубувати й розтинати її на шматки, заповнюючи ночви, відра, казани й скриньки, аж ніде було ступити. Та після того, як від корови лишилися самі ночви, відра, казани й скриньки з м'ясом, йому здавалося, — і, дивним способом, це повторювалося кілька разів, коли Дмитрик про те зовсім не думав, — ніби він знову веде корову, завинену заради більшої безпеки в ганчір'я, замість Михайла несучи за нею відро, аби не закаляти коридору, тільки тепер ця корова не корова, а дух. Вона прозора, аж її можна згорнути, як часопис, і, хоч корова мовчить, бож їй і морду обв'язали ганчір'ям, щоб не замукала по дорозі, Дмитрик виразно чує, як вона говорить.

Кожного разу, як він трохи ближче нахиляється до неї, вона ніби й мовчить, а разом з тим виразно питає: "Дмитрику, чи ти добрий?".

Дмитрик не озивається. Він знає: з миттю, як він не витримає й почне розмовляти з коровою, і то з цією другою коровою, яка вже майже безтілесна, хоч він і несе за нею відро на кізяки, йому доведеться робити щось таке відмінне від усього дотеперішнього, аж усі друзі й хлопці відсахнуться й зневажатимуть його. Він залишиться сам без підтримки й однодумців. І він мовчить.

Але корова питає далі. Її не обеззброює мовчанка Дмитрика. Вона вимовляє слова м'яко й наполегливо, і її голос проникає до костей, виповнює серце й мозок, штовхаючи Дмитрика в напрямок, куди йому страшно глянути, бо те, що вона каже, стосується всього Дмитрикового життя, хоч він і не реагує на її говорення.

— Чи це справді твоє життя? Чи дійсно в тому, що ти чиниш, твоє покликання? — домагається вона, і Дмитрик, махнувши рукою, нарешті відповідає.

І одразу ж чує, як його життя ускладнюється: те, що він піддався, нічим не направити. І як це він не завдав собі труда стриматися? — з якою провидючістю він усвідомлює це тепер, коли пізно щось змінити, бо його відповідь урухомила події, які ринули в нове річище, щойно одним махом вирите серед цілинного ґрунту його заувагою, де зносить береги, видирає дерева з корінням, обвалюючи в вир скеляні брили, аж Дмитрик затуляє вуха й примружує очі, аби не втратити рівноваги від несамовитої бистрині, і вже за ним біжить стара П'ятачиха й гукає, щоб він їй допоміг, вона негайно потребує допомоги, нехай він її порятує, якщо в нього жевріє бодай скалочка людського співчуття, бо настав кінець світу: Андрійко, її єдина втіха, її життя й радість, не ночує вдома, і вона мусить його розшукати, а Дмитрик, як той, хто знає всі ходи й виходи, їй при цьому допомогти! Хлопець зовсім не при собі, відбився від рук, не слухається рідної неньки, дожила на старість: власна дитина, власна кров іде проти її волі! — і все через молоду Рудьківну, сороміцьку дівку, будь проклятий весь їхній рід до десятого коліна, і де вона лише виплодилася! — що заповзялася занапастити її одинака, в якого тепер тільки й думки, аби зустрітися з тією пройдисвіткою!

Та вона, П'ятачиха, тій шльондрі покаже! Навіть якби вони десь уже злигалися, вона, П'ятачиха, — і це просто її материн обов'язок! — не зупиниться ні перед чим: поки вона жива, останнім віддихом рятуватиме свого єдиного синочка, навіть якби їй довелося, спіймавши закоханих на гарячому, покалічити до невпізнання молоду пройду, аби не причаровувала чужих синів, нехай то їй послужить наукою! — оскільки стара Рудьчиха, видно, не дуже рветься допильновувати своєї дочки. Що ж, тим гірше для неї! Натомість вона, П'ятачиха, допильнує свого чада, вона провчить, як зводити неповнолітнього хлопця з розуму, тут Дмитрик нехай стане їй за свідка, вона ладна хоч до пекла, аби врятувати свого одиначка, свого — до знайомства з цією молодого відьмою — такого чемного, поштивого, лагідного й слухняного Андрійка, вона підійме на ноги весь табір, щоб знайти його!

Дмитрик пробує уговтати роз'юшену П'ятачиху, пояснюючи, мовляв, юнакові в віці Андрійка, якщо він не сметанчук і не покруч, не лише корисно, а й вряди-годи й треба провести ніч, другу, поза хатою, хіба йому два рочки, аби він тримався материні спідниці? — а що він любиться з Галинкою Рудько, в тому нема жодного лиха, не чекати ж йому з любощами до сивини? Зрештою, хіба вона сама не пригадує своєї молодости? — але П'ятачиха не слухає й тягне Дмитрика силоміць за собою, твердячи, наче під нею земля горить, одне: коли в нього ще хоч трохи вціліло людського серця, він мусить негайно допомогти їй розшукати Андрійка.

Дмитрик кривиться й вигадує, ніби йому саме нагліть полагодити одну термінову справу і на нього вже чекають, хіба П'ятачиха не знає, що він дуже заклопотаний чоловік і навряд чи їй придасться його поміч, — однак каже це не досить переконливо, бо йому все ще плутається між словами корова, а тут П'ятачиха, наче в неї вселився сатана, напосідає, торохтячи й сіпаючи за поли без угаву, аж він не годе зібрати думок докупи, аби відпекатися від неї, і та, вичувши Дмитрикову нерішучість, подвоює зусилля, аж захлинається, тупцюючи навколо нього, поки він, хоч і досить неохоче, погоджується супроводжувати її, після чого П'ятачиха на радощах хапає Дмитрика за рукав, боячися випустити, аби

він не передумав, — все ж таки тримати за рукав певніше, — скеровує, легко підштовхуючи (подробиця, якої Дмитрик навіть не помічає, зайнятий своїм), до крайнього барака й майже втелює його в перші двері.

А що Дмитрик і далі обмірковує (спробуй не обмірковувати, коли він сам себе не пізнає!), яку халепу заварила йому корова, бож це виключно через неї він не здолає здихатися цієї баби, що, мов розпечена піч, стугонить під боком, забиваючи памороки нескінченними жалями й наріканнями, він потрапляє не в перші, а в другі двері, які не розчиняються, — обставина, що на мить паралізує П'ятачиху, наслідком чого вся її енергія, не знаходячи виходу, зосереджується в горлі, аж Дмитрикові стає моторошно, що П'ятачиха зараз лусне, але вона не лускає, бо ця енергія перекидається їй на голос, від природи не шепіткий, обертаючи його на єрихонську трубу, якою П'ятачиха після хвилевого остовпіння жахає на весь коридор, мовляв, тепер їй ясно, як білий день: коли тут двері замкнені (і це в таборі, де майже ніде двері не замикаються, нема ж ні в кого скарбів), за ними напевно сховався її Андрійко з Галинкою. Вона, П'ятачиха, давно підозривала подібну срамоту, її не обдурити, проте вона зараз усе поставить на свої місця!

І, видмухнувши найдовший сніп-полум'я, вона з кулаками кидається на двері, які однак не подаються, хоч як вона в них гатить. Тоді, втямивши, як їй самій їх не подужати, П'ятачиха заходжується термосити Дмитрика, аби він не стояв вершею, а допоміг і натиснув плечем.

Дмитрикові анітрохи не хочеться вдиратися до чужого помешкання, а лякати молодят, якщо вони дійсно там, і поготів; оскільки ж П'ятачиха репетує йому просто в вухо, та ще й у те, яке після одного непередбаченого удару під час перших його операцій, коли він щойно відкрив у собі організаційний хист, працюючи ще без помічників, лишилося надто чутливим на звуки, Дмитрик, мимоволі сахаючися, трохи сильніше, ніж передбачено, натискає на дошки, двері під його дужими раменами обсипаються, і йому в обличчя стукаються ноги, що вмить повертають його до звичної активності, хоч і не зовсім звільняють з-під

невидимого сильця, накиненого на нього короною, яка невідчіпно йде поруч.

Він кидається до ослінчика, що разом із кількома черешнями й камінчиком ріні, ніби після невдалого ворожіння, трохи осторонь валяється на підлозі, відштовхнений останнім виявом волі самогубця, перетинає кишеньковим ножом шнур, на якому висить ще теплий Петро Юхимович Копиленко, кладе його на підлогу й заходжується розтирати бідоласі груди, а тоді, пригадавши, як рятують потопельників, вдмухує йому через рот повітря, перевертає то на спину, то на живіт, трясє й ляпає по обличчю, аби він повернувся до життя, яке ще не встигло остаточно вивітритися з тіла.

Дмитрик так старається, аж йому самому чорно в очах і коле в грудях; він боїться послабити зусилля, аби цим не затримати повернення життєвого струму, що його він ніби вже й промацує в охлялих м'язах Копиленка. І дійсно за якусь мить, на величезну радість Дмитрика, той частинами приходить до себе.

Він спочатку нетямущими, потойбічними очима дивиться на свого рятівника, на притлумлену П'ятачиху, яка, стихившись від несподіванки, впала навколішки й гірко схлипує, аж за серце бере, ніби вона весь свій вік тільки й оплакувала мерців з того часу, як забрали її чоловіка і горе зробило її лютою й пащекуватою, завдяки чому вона вижила і сина виростила, — та П'ятачиха, вгледівши, що Копиленко заворушився, зривається на ноги, обличчя її вмить просихає, і вона починає, не шкодуючи висловів, вичитувати Копиленкові, що порядні люди подібного не чинять, де ж це бачено таке неподобство! — накладати на себе руки, а тоді ще й, бува, ходити по табору привидом, як це вже тиняється, особливо в повню, Остап Марганець, жахаючи своєю появою мешканців, — а їм і так не переливки! — в яких він допитується, чи є правда на світі і коли вона нарешті запанує, але Дмитрик сердито перепиняє П'ятачиху на півслові заувагою, аби вона ліпше свого сина шпетила, а не людину, яка щойно повернулася від праотців, від того П'ятачиха одразу ж пригадує, як вона розшукує Андрійка, а пригадавши, ані трохи не

збентежена різким тоном Дмитрика, вимагає, щоб він її супроводжував у подальших пошуках, наче це його обов'язок знайти її загубленого одинака.

Дмитрик рішуче відмовляється. Тепер у нього є ваговита підстава висмикнутися з її товариства, бо хоч Копиленко й очунав, не випадає залишати чоловіка, якого тільки що повернули до життя, насамоті, попри те, що Дмитрикові раптом і пригадується, як Копиленко, скільки він його знає, оббивав пороги таборової адміністрації і всім скаржився, вимагаючи окремої кімнати для себе, мовляв, йому бодай на короткий час конче треба усамітнитися й зосередитися, оскільки потім з наслідків його усамітнення й зосередження скористається все людство, на що, звичайно, люди здвигали плечима, розглядаючи його вимогу, як дивакуватість, і лише зовсім недавно (якби Дмитрикові корова не затьмарила пам'яті, він раніше це пригадав би), коли дві великі родини Мартинців і Захарчуків виїхали до Австралії, вволили його бажання, аби відчепитися, бож однак ніхто інший окремою кімнатою не цікавився, воліючи якомога швидше покинути табір, а не усамітнюватися.

Що Копиленка зараз не випадає кидати насамоті, усвідомлює навіть П'ятачиха, на короткий час виведена з рівноваги й розмагнечена його самогубством, а тепер уже знову, ніби то не її спіткала хвилева слабкість, зібрана й ще затятіша, яка не втримується (правда, вона це робить досить обережно, аби не накликати халепи, бо вона ж не сліпа, щоб не помітити, як Дмитрик чомусь надто переймається усіма її заввагами про врятованого) й показує за спиною непомітно для Копиленка, — цією делікатністю вона розраховує прихилити Дмитрика на свій бік й змусити, як стій, кинути печене й варене й вирушити з нею далі на розшуки, — що в Петра Юхимовича не всі дома і тому він і накинув на шию мотузку, отже не варто біля нього надто упадати, бо якби кожний брав надмір до серця свою долю, весь табір давно перевішався б, і вона, П'ятачиха, перша! — її життя далеко гірше — і нічого!

У неї вже на язиці, наскільки вона більше потребує допомоги, ніж Копиленко, адже й сліпому видно, як бідній жінці важко: сама власним

горбом виростила, вигодувала сина і раптом його підступно віднімають! — та Дмитрик пронизує її поглядом, від якого П'ятачисі заціплює на мить усю її балаканину.

Вона аж коротко вагається, чи не обійтися без Дмитрика, який затався пильнувати Копиленка, хоч тут умри, а що їй міцно уроїлося (не інакше, як через корову, бо звідки подібне спало б їй на думку?), ніби самотужки вона не знайде Андрійка, від одного цього припущення перед її очима спалахує вогонь, і, переcheкавши хвилину, П'ятачиха вигукує, як зараз вона все влаштує, привівши когось іншого на посиденьки, хто замінить Дмитрика, без якого вона просто не зрушить з місця.

— Я миттю повернуся! — як заклинання кидає вона й вибігає.

— Даремно! — виривається в Дмитрика, однак П'ятачиха його вже не чує.

— Що ж це ви так? — каже Дмитрик Копиленкові, пробуючи, чи він ще змайструє поламані двері до купи, покищо на прохання господаря завісивши отвір ковдрою, чи ліпше веліти хлопцям роздобути нові: зняти, наприклад, вхідні двері з першого чи другого барака й навісити сюди, не чекаючи, заки таборова адміністрація направить шкоду.

— Ах! — описує Копиленко в повітрі криву, дивлячись на Дмитрика й міркуючи, як неможливо передати словами те, що він пережив, беручися нарешті здійснювати свій винахід, який він роками виношував і вдосконалював. Він чує симпатію до Дмитрика, хоч воно якось і незручно за стільки клопотів, що він йому завдав, і вдячність, що мимоволі спонукує звіритися й розкритися перед своїм рятівником, лише як передати сторонньому те, що йому самому здається тепер далеким і незбагненим, ніби це сталося іншій особі, а не йому, як саме тієї миті, коли він, домігшись окремої кімнати, де йому ніхто не заважав би, а головне, не напсував би, заходився втілювати в життя стільки років обдуманний до подробиць і нарешті повністю визрілий винахід, його

опала на якусь секунду зневіра, хоча, власне, ця зневіра прийшла вже як наслідок видива, яке застукало його зненацька, захитавши саму основу його існування, бо він засумнівався в тому, в чому людина ніколи не сміє сумніватися, і через це його й змело з цього світу?

Може, Дмитрик навіть щиро поспівчував йому; він, хоч і спекулянт, здається, не поганий хлопець, тільки хіба людина годна збагнути й повністю охопити те, чого вона сама не пережила? Свого досвіду не відкраяти іншому. Та й потім, як переповісти (це якби на хвилину вкласти своє нутро в іншого, тоді воно ще мало б сенс), що він, Копиленко, саме розклав перед собою на столі кілька черешень, якими його почастував Іван Рогоза, десь незаконно добігши вітамінних розкошів, і одну рінину з Ізару, щоб опромінити душевними біофотонами спочатку невеликі предмети, аби нарешті примножити добра на землі, без якого весь світ перетворюється на одну суцільну в'язницю (він вийшов з в'язниці, але в'язниця шириться і скільки в ній ще безневинно сидять! Хто їх порятує? Кожний думає лише про свою шкуру, хто ж чинитиме опір злу, яке ладне згноїти світ?), коли він запримітив: кілька кроків від нього ходить чи радше — підскоком снується драглисте рядно, ніби навмисне позбавлене вищої подоби, проте оздоблене на всю шир губатим писком, який форкає: "Я тобі за це довіку мститимуся!"

Копиленко здивувався, а тоді одразу ж упав на здогад, що це говорить сатана, який спересердя відпльовується від його біофотонів душі, каталізаторів добра, а одночасно й унедійснювачів зла (ідея виникнення цих біофотонів вперше осяяла Копиленка ще в застінках ізолятора на Луб'янці, — а потім остаточно розвинулася й набрала форми на Колимі, — коли після одного з допитів, який лише незбагненим дивом, — він аж сам дивувався згодом, наскільки він живучий, — не зробив його повним калікою на все життя, правда, в голові йому тоді щось таки розкололи, хоч воно потім пройшло, — він лежав на прогнилих нарах отупілою напівживою купою, по якій лазила черва, доходив, нічого не тямлячи й не сприймаючи, і тільки на дні свідомости жевріло, що коли йому поталанить вирватися живим із цього пекла, він винайде засіб, який перетворюватиме мерзенних тварюк в людській личині — на людей, і

тоді, власне, й з'явилася в нього ідея біофотонів душі, знищувачів або принаймні нейтралізаторів зла, яка й втримала його при житті).

Та, придивившись пильніше, він зауважив, що рядно крокує не навколо нього, а навколо світляного грубезного стовпа, що виник посеред кімнати й ширить озон, аж забиває дух, проте зовсім інакше, ніж йому колись забивало дух від лампи, що день і ніч світила в ізоляторі, виповнюючи голову світловими сиренами, і Копиленко негайно усвідомив свою помилку: це не до нього озивається рядно, а він ненароком став свідком (імовірно, через надто сильне внутрішнє зосередження, яке розірвало завісу, що ховає від людського зору те, що смертним ліпше не бачити, оскільки вони того однак не спроможні збагнути) розмови диявола з Богом, і це Творцеві загрожує нечиста сила.

— Я Тобі мститиму Твоїми ж руками, — говорить рядно, звиваючись, ніби від корчів, навколо світляного стовпа. — Свого я не маю, тому я завжди послуговуватимуся чужим. Я зроблю так, що в Твоєму імені спалюватимуть Тобі подібних, як уже спалювали; їм зачопуватимуть роти, катуватимуть і удушуватимуть. Моя перевага в тому, що я — в жодному таборі, я — ходя, який міняє уподобання, фарбу й думки від найменшого подуву. Не забувай: я завжди по боці Чобота, а це означає — по боці сили, а вона тепер у мене безмежна. Я пануватиму в Твоїй церкві, вигнавши Тебе звідти, й нищитиму Тобі подібних, як єретиків. Твою лагідність я оберну на фанатизм і нетерпимість, проповідуючи, що Ти саме такий. Я купатимуся в Твоїй крові, проголосивши, що Ти — це я. Твоїми шатами я пародіюватиму Тебе. Коли ж ті, що найуклінніше слугують мені в Твоєму імені, ослабнуть і Ти знову в будь-якій смертній подобі явишся, аби ними оволодів шал і вони шугонули з кручі, я перекинуся до іншого табору, і звідти діятиму проти Тебе. Я злопам'ятний і мститимусь Тобі скрізь аж до Страшного Суду за своє небуття!

— Боже, пощо Ти це дозволяєш! — закричав тоді, не годний більше стриматися, Копиленко і, схопивши мітлу, держакон заходився періщити рядно просто по огидному пискові, який випустив хмару чорної рідини, як

спрут, від чого мітлице в руці Копиленка перетворилося на міцний шнур, що сам бубликом упав йому на шию.

Копиленко шарпонував зашморг, аби звільнитися, але з переляку, замість вигукнути ім'я Господнє, яке його визволило б, тільки на одну секунду, — зрештою, на яку там секунду! — атом секунди! — це все відбулося настільки блискавично, ніби його взагалі вирвали поза час, де летять потоки космічної енергії, — своїм обмеженим людським мозком, непридатним збагнути діянь Всевишнього, — подумав, що напевно, диявол сильніший за Бога, коли Творець не спопелить його за такі мерзенні казання.

І те, що він, Копиленко, допустився цього падіння, цієї зневіри в світле (він, який лише завдяки сліпій, інколи навіть безглуздій, а в кінці таки рятівній, вірі в добро залишився людиною!), і санкціонувало його загибель.

Бо заки він отямився, його, мов трісочку, підняло на стілець, шнур сам собою підскочив із ляскотом зав'язався на гаку, що стирчав зі стелі, Копиленкові перетяло віддих, і він полетів у прірву, з якої його вирятував Дмитрик, що тепер наївно питає, пощо йому забaglосся вкорочувати собі віку.

Оскільки ж ні суперечки диявола з Богом, ні своєї хвилевої зневіри Копиленко не годен нікому повнотою витлумачити, відчуваючи, як усе, що він скаже, лише віддалятиме сутність тих подій, ані трохи не оприсутнивши їх, бо в жодне слово він не втисне тієї бурі, яка щойно вирувала на місці, де тепер спокійно стоїть Дмитрик, Копиленко зідхає й описує в повітрі криву, стежачи за якою Дмитрик пригадує таборове базікання, як колись, чекаючи в черзі біля спільної кухні на їжу, спересердя, що його покривдили наклепницьким доносом, ніби він — радянський агент, підісланий для вивідування й викрадення людей з табору (і це про нього, який ледве кістки виніс з радянського раю!), а тут ще й кривий Борис наступив йому на ногу і, замість вибачитися, прохамаркав щось про підозрілих осіб, не таких, як усі, а тому й

небезпечних, — мовляв, казнащо в них на думці, коли вони інакші, — від яких варто було б прочистити табір, — інженер Копиленко не витримав і прилюдно на повний голос пригрозив, зібравши біля себе не лише численну публіку, а й усю таборову дітлашню, яка збіглася подивитися, як Копиленко сердиться, що коли й надалі люди не отямляться й не подобрішають, особливо ж коли чинитимуть отакі кричущі неподобства, він здійснить винахід, від якого затремтить весь світ, бо від багатьох тварючок і сліду поганого не лишиться.

— Ваш винахід справді небезпечний? — якимось само собою виривається в Дмитрика.

— Кожний винахід небезпечний.

— Хіба? Є ж винаходи не шкідливі, а є і — як атомова бомба.

— Кожний винахід як атомова бомба.

— Пощо ж ви тоді винаходите?

— Це похідна мислення.

— Мені не зовсім ясно...

— Мислення — духовна спокуса, найнебезпечніша з усіх спокус. Людина, що відкрила здібність думати, не годна спинитися, а в кожній думці захована вибухівка, ладна висадити весь світ у повітря. Лише коли мислення скерувати на споглядання, щойно тоді думка втрачає руїницьку потенцію, притаманну їй від народження.

— Невже кожна думка руїницька?

— Кожна.

— Навіть добра?

— Навіть добра, якщо вона не споглядальна.

— Ви певні?

— Певен.

— Цілком певні?

— Ну, як вам сказати, певен тією мірою, як те, що ви мене знову повернули до життя.

— А чи не здається вам... Зрештою, ні, я не визнаюся на цьому. Що ви винаходите?

— Біофотони душі.

— Що це таке?

— Спричинювачі добра. Первні буття.

— Хіба добро дається винайти?

— Само добро — ні, оскільки воно вже існує, бож воно єдине, що взагалі існує. Однак його можна, як рослину, за допомогою певних одуховлених предметів, що діятимуть як подразники, оприсутнювати серед порожнечі, тобто небуття, яке в тому місці, де воно перетинає існування, сприймається як зло.

— А якби ви трохи ясніше...

— Біофотони — це випромінювання душевних квантів на перші-ліпші предмети, доторкнувшись яких, зло випаровувалося б.

— А як дехто виявиться надто товстошкірим?

— Мій винахід узгляднює і найтовстошкіріших, їх у першу чергу. Усіх тварюк, упирів, мерзенних креатур, на яких не діють духовні спричинники, бо люди, яким бракує добра, відбігають здібности реагувати на духовні поштовхи.

— Якщо вони відбігають здібности реагувати, то що ж ви тоді вдієте?

— Саме в цьому й міститься суть мого винаходу. Біофотони створюватимуть для них атмосферу!

— Атмосферу?

— Атмосферу добра. А атмосфера добра висновуватиме душу, перетворюючи бездушних монстрів на людей. Злих душ не існує, душа є або добро, або її взагалі нема.

— А нелюди? Кровопивці?

— Це тільки порожнини, обтягнені людською шкірою.

— Гм.

— Біофотони душі подолають усі перешкоди.

— Звідки ж ви їх братимете?

— З душі. З серця.

— Не розумію.

— Людина, яка знає, що таке добро, — хоч вистачає навіть не знати, а лише прочувати, — мимоволі залюблюється в нього, — я маю на увазі нормальну людину, пересічну, в якій існує поняття добра, а воно існує в кожному, крім, звичайно, покрутів, — і легко набуває властивості примножувати його. Це як споглядання божества: хто чим захоплюється, той у собі те й нарощує. І тоді дуже легко, — при певному зосередженні, очевидна річ, без зосередження не піде, — випромінювати з себе це наакумуляоване добро на кусник матерії, камінчик, вишню, порошок від болю голови, сірник, запальничку, шкарпетки (шкарпетки — це більше для чоловіків, для дам — пуделко на пудру, губну помаду) чи будь-що інше. Одягла якась потвора опромінені біофотонами душі шкарпетки або поклала опромінене пуделко в торбинку чи мазнула вуста опроміненою помадою — і біофотони вступають у дію. В повітрі, як в атомному реакторі, вмить викристалізовується добро, і тварюка, яка щойно спускала вам кров, ніби прокидається від смердючого чаду й на очах олюднюється.

— Якби ж то!

— О так, я це перевірів!

— Тоді весь світ змінився б!

— Він і має змінитися, бо людство від надмірної порожнечі, що тотожна зі злом, прямує до загибелі, і єдине, що його ще ладне порятувати, — це біофотони душі.

Та воно, може, й правда, тільки дивно воно якось виходить, зважає про себе Дмитрик, уважно дивлячись на Копиленка, який своєю чергою пильно дивиться на Дмитрика і, спостерігши, як погляд Дмитрика на коротку мить зробився далеким, із сумом вирішує: напевно Дмитрик, як і всі в таборі, не бере його цілком поважно, а коли хтось сумнівається в

тому, що іншій людині здається не тільки очевидним, а й суттю всього буття, порозуміння неймовірно утруднюється, бо співрозмовники ніби з шаленою швидкістю роз'їжджаються один від одного в безвість, звідки навіть луна не доходить.

І від смутку, який негайно ж на інші рейки скеровує йому язик, змушуючи говорити вже й справді щось недоречне, яке його самого дивує, оскільки він намагається, хоч як це важко, перескочити віддаль, спричинену Дмитриковим поглядом, Копиленко раптом зауважує, що навколо нього за той час, як він відійшов, а тоді знову повернувся до життя, нічого не змінилося. Крізь вікно так само видно будяки, правда, вони трохи блищать, імовірно, їх щойно скропив дощ, на печі так само височіє баняк з дощовою водою й пуголовками, ще з минулого тижня призначеними для досліду, на полицях навалено гори слоїків, пуделок, паперових скриньок, напханих камінцями, корінням і клаптями матерії, та кілька немитих мисок, бо він кілька днів не рухався з помешкання, навіть не ходив по обіди (цьому сприяло ще й деякою мірою те, що в кутку він знайшов від Мартинців і Захарчуків цілу бляшанку американського сиру), аби не марнувати часу й не розпорошувати зосередження, воліючи якомога прискіпити здійснення свого винаходу, що через його хвилеву слабодухість мало не коштувало йому життя, а тепер він скеровує всю енергію, все надхнення винахідника, щоб витлумачити Дмитрикові те, що він, імовірно, ледве чи здолає витлумачити, хоч Дмитрик і чує, як за раптом чомусь квапливим і дедалі менше розбірливим казанням Копиленка міститься щось справжнє, що й Дмитрика торкається, тільки воно покищо вислизає з-під виразнішого окреслення.

Дмитрик аж надимається, аби зусиллям волі намацати й схопити сутність Копиленкового говорення, і йому навіть здається, ніби він поволі до того наближається, починаючи вирізняти між словами Копиленка хвилястий запах стовченої кропиви з конюшиною, який він дуже добре знає і який промовляє до нього далеко глибше, ніж найкрасномовніше казання, однак саме в найзосередженішу хвилину, коли Дмитрик відчуває, як йому всередині з хрускотом розсуваються сліпучі стулки і зараз вдарить у серце несамовита правда, яка його спопелить і, вже

зовсім іншого до невпізнання, народить удруге, — повертаються П'ятчиха з Іриною Ярчик, що з вигуком: "Який тут безлад! Зараз я всьому дам раду!" — заходжується встановлювати порядок, змахуючи всі пуделка й слоїки на купу.

— Пробі! Не чіпайте! Шановна пані, змилуйтесь! — репетує Копиленко, боронячи свої скарби. — Це не сміття, це майбутні каталізатори добра! Не додавайте мені зайвої роботи!

Але Ірина Ярчик спокійно вичищує захаращені полиці, ніби вона господарює в себе дома (зрештою, вона й дійсно не чує лементу Копиленка, звикши неухильно провадити своє й не звертати жодної уваги на оточення, а це завжди виходило тільки на користь усім тим, що спочатку нарікали. Як Іван Сушко кляв її на всі лади, коли вона йому, щойно після операції сліпої кишки, не давала напитися! — а тоді, очунявши, приходив вибачатися й дякувати, що вона не вволила його дурної волі, — бо її тоді, знаючи її сумління, попросив таборовий лікар Гаркуша почергувати, заки видужає шпитальна сестра, що прохворіла кілька тижнів; — вона вже давно спостерегла, як часто люди відпекуються й цураються власного добра, — мусить же існувати хтось, хто все впорядковує, аби людину не поглинув навколишній хаос, з яким Ірина Ярчик провоювала все життя?) — і вже хапається за баняк, щоб вихлюпнути за вікно застоюну підозріло рухливу рідину, нюхнувши якої, вона затуляє ніс і маленькими, однак цупкими руками коротко відмахується від Копиленка, що пробує вирвати з її обіймів каструлю, волаючи, що там — недоопромінені біофотони, і коли їх розлити, вони обернуться гадюками, ропухами, якщо не чимось ще гіршим, відбігши свого призначення.

І справді, Дмитрикові на мить здається, що коли його П'ятчиха витягає за поли в коридор, скориставшись його секундним очмарінням чи то від появи Ірини Ярчик, чи від Копиленкових вигуків, він ще встигає побачити, як із розплесканого баняка, який Копиленко марно трудиться вирвати з лещат Ірини Ярчик, на підлозі ширяться й плигають ропухи і якісь довгі й дірчасті тварини, наче з молозива, вухаті пуголовки, руки,

що існують самі собою, наче тварини (Дмитрик зовсім чітко встигає розгледіти, що кожна рука має черевце, очі й ноги), стебла, з яких ростуть котячі голови й кущики морської салати, що морщиться й чхає, проте Ірина Ярчик, схопивши віник, кинений серед кімнати, держалком якого Копиленко періщив нечисту силу, ані трохи не спантеличена (відтоді, як її синів просто перед хатою постріляли за самостійну Україну, а її, непритомну, лише притовкли чобітьми до ґанку, порахувавши, що вона й сама поспішила переставитися на той світ, де тільки й місце мазепинському кодлові, — сусіди витягли її і потайки виходили, хоч їй життя було вже ні до чого, бо загибель синів, — наймолодшому не сповнилося ще сімнадцяти! — наче випалила їй усю середину, — ніякі видовища її вже не вражали), загонить усі ці пуголовки, руки, голови й чмихальну салату в баняк, затріскує його покришкою й викидає через вікно під розпачливий стогін Копиленка, який гірко бідкається, що йому все попсували й доведеться від початку відновлювати дослід, на який він витратив стільки енергії й приготувань, і це в його далеко не юнацькому віці, коли кожен день може виявитися останній, і що тоді станеться з людством, як його винахід примножування добра залишиться нездійснений?

Дмитрик ще в коридорі зупиняється, зважуючи, чи не ліпше все таки звільнити Копиленка з-під надто ретельної опіки Ірини Ярчик, яка заради порядку й чистоти, що набули в неї майже релігійної цілескерованости, ще, бува, на друзки строщить Копиленкове устаткування з тією самою рішучістю, з якою вона колись серед табору змусила — прилюдно викупатися Степана Мицька, що його відтоді прозвали Митим, — і він настільки перейнявся цією дуже знаменною в його житті подією, аж власноручно в паспорті за допомогою картопляної печатки й синьки Лисого Івана переробив старе прізвище на нове і так пізніше й емігрував до Америки, — заявивши, коли він сам того не вчинить (де ж це бачене, аби чоловік, якому не бракує ні рук, ні ніг, вештається останнім нехлюєм, аж гидко дивитися, коли Бог створив людину на свою подобу!), вона його власноручно, як немовля, викупає, хоч вона мала і ростом, і силою, а він здоровило; — а що П'ятачиха тягне Дмитрика далі, з Копиленкового ж закутка припинилися вигуки, — може, Копиленко покорився своїй долі,

або якось переконав Ірину Ярчик не нищити слоїків, оскільки він нібито господар у своїй хаті, чи розповів їй докладніше про біофотони душі, що втихомирили її, Дмитрик, трохи повагавшись, виходить із барака, хоч йому й ніє всередині від настирливого усвідомлення, як те, що він тепер робить, обертається якось не туди, куди треба, і то виключно через корову, яка вплуталася в думки й заважає йому навіть відпекатися від П'ятачихи, бо він все ще ніби очікує, як зараз щось вирішальне станеться в його житті.

Проте в його житті нічого вирішального не стається. Всі великі події відбуваються поруч, і він лише глядач, якого ніщо не заторкує, навіть коли йому в обличчя й летить кілька жаб із Копиленкового баняка, що його дітвора відразу з веселими криками випорожнює і приєднує до своїх ропух, з якими вона у рівчачках, повідгороджуваних мокрим піском, бавиться в жаб'ячі перегони, тим часом, як самим баняком зацікавлюється Грицько Вертило, втішаючись, що йому само небо послало відповідну посудину до варення самогону на заміну агрегатові, який минулого тижня через його власний недогляд витрусила в нього таборова поліція, і з того часу він ходить як неприкаяний, аж люди перестали пізнавати його набуту в Одесі моряцьку ходу, про яку Грицько Вертило висловлювався, що вона в нього не від дальнього плавання, хоч він об'їздив усі моря й океани, а ще з дитячих років, коли він з дідом поїхав рибалити і їх застала буря, яка строжила човен і забрала діда до праотців-запорожців, а він уже, і сам не тямлячи як (видно, не судилося йому тоді ще вмерти), доплив до берега, але з того часу в його тіло наче вклали найбільшу, круглу, а разом і розірвану хвилю, яка його розколисує, що особливо помітне після кількох добрих чарок, хоч він ніколи не п'яніє від горілки, бож його похитує в різні боки виключно від тієї чорноморської хвилі, а не від оковитої, для якої йому сам Господь Бог, пам'ятаючи козацький рід Вертила, а головне — знаючи, що вона Грицькові не шкідлива, а корисна, серед білого дня (хіба ж треба ліпшого доказу!) просто з неба скинув баняк на руки.

Оскільки ж Божій ласці притаманна широчінь, яку інколи важко збагнути простим смертним вже хоч би й тому, що людині бракує

відповідної перспективи (виріши на ледве два метри від землі, далеко не вглянеш), то воно й зрозуміло, чому за дарований небом баняк вхопилися, знайшовши місце, не лише руки Грицька Вертила, а й веселуна Аристида Киндзі, скрипаля, ґешефтяра-аматора й шевця з покликання в одній особі, який постачав своїм рідким замовникам дуже гарні, тільки незмінне замалі черевики, і хоч покривджені лаялися (бож як важко було заощаджувати з паю, аби купити за харчі порядної шкіри!), а подекуди, як Іван Ченчик, — правда, це траплялося рідко, — лупцювали Киндзю або правили назад гроші, наступного разу черевики якось самі собою виходили в нього ще менші й вужчі, мов диявольські кліщі, попри добру волю Киндзі, — усі ж і так знали: це в Киндзі, який найбільше терпить на тому, не зі злого наміру, а, ймовірно, від успадкованого ще від предків із сивої давнини забутого ідеалу краси, що змушує його тепер, коли люди ростуть більшими й ноги в усіх, як у поліського злодія, милуватися в особливо малих розмірах, бо навіть коли він найдокладніше брав мірку й намагався дотримуватися замовленого, під час роботи на нього сходило надхнення, як на праведників, що колись так малювали ікони, і коли він опам'ятовувався, черевики, яких не зганив би і найвправніший майстер (не дарма ж його за німців запрошували працювати модельєром у Стрию, але він не виявив охоти викраювати чоботиська, за що його й упакували за ґрати, де він так близько ходив біля смерті, аж перестав її боятися), завжди виявлялися замалі.

Звичайно, аби Киндзі не вдавалися такі хвацькі черевики, що очі брали, і потім, якби він не розм'якав перед настирливими проханнями, хоч він після кожного пошиття й неминучої сварки клявся, що ніколи на жодні благання нікому вже не шитиме черевиків, ніхто до нього не звернувся б, а так замовники намагалися перехитрити долю тим способом, що батько замовляв для себе, аби дістати взуття для сина, мати — для дочки (правда, жінкам більше щастило, чи тому, що в них від природи менші ноги, чи тому, що заради краси вони воліли трохи й перетерпіти), бо за всю свою шевську багатостраждальну практику Киндзя тільки раз пошив не затісні черевики хирлявій професоровій одиначці, десятирічній Христі Мокрієнковій з палющими по-старечому

сумовитися очима, про яку не лише батько, що її сам виховував, — коли Христі було ледве два роки, мати (її Христя знала зі зняток: сліпуче, несамовитої краси обличчя з такими, як у Христі, палючими очима), після того, як її викликали в НКВД й зажадали, щоб вона доносила на колеґ в інституті, де працювала, аби цим бодай частинне спокутувати вину за батька-петлюрівця, яким вони вже належно заопікувалися, а тоді ще й додали, що в разі її відмови доберуться й до чоловіка, якому доведеться професорувати на Воркуті, не заходячи додому, кинулася в Дніпро, — хіба ж таємниця, яке м'яке батьківське серце, та й хіба своя дитина не найкраща? — ай весь табір казав, що з малої виросте другий Тарас чи Леся Українка, така вона розумна й здібна, і вірші пише, що й дорослий не втне, просто душу виймає, хоч і незвично вони якось звучать, і мелодії до них вигадують (вже скільки її пісень наспівують у таборі!), і знає майже все те, що й сам професор, а тиха й добра (і це в віці, коли діти найдошкульніші!), наче не з цього світу.

І все таки, коли Христя, діставши на день народження черевики (Киндзя ні копійки не взяв за них у професора, який однак не мав чим заплатити), застудилася, бо в січні, аби відзначити день проголошення самостійності України, таборяни зібралися в неопаленому бараці, де Мстислав Дяченко виголосив коротку, але задушевну промову (від неї кожному аж серце стислося і її пам'ятали навіть ті, що, згодом виєміґрувавши, з переляку, а дехто й задля вигоди, або й просто втомившись на кожному кроці уточнювати, що він не росіянин і не поляк — єдині визнані слов'янські народності зі Сходу, а українець, відцуралися свого походження), а Христя прочитала кілька віршів, і там ходили крижані протяги, від яких вона дістала гарячку й за кілька днів померла, хоч її рятували, як могли, — з приводу цього дехто плескав язиком, мовляв, це від Киндзіних черевиків! Так ніби черевики спричиняють дифтерію!

Зрештою, несподівану смерть Христі переживав весь табір, хоч кожному і свого горя вистачало, і сам Аристид Киндзя гірко плакав, наче за рідною дитиною, що ані трохи не заважало Серафимі Пилипівні Ховрашко твердити, кожного разу, як їй не вкладався пасьянс, яким

вона перевіряла долю, ніби тієї ночі, як померла Христя, вона бачила на власні очі Киндзю зі скрипкою в руці на білих конях з попелястими крилами, що провіз небіжчицю шаленим чвалом три рази навколо табору, а коли Серафима Пилипівна, трохи отямившись від несподіванки й подолавши страх, вистромила з вікна, аби остаточно впевнитися, то Киндзя перетворив похоронних коней на простирала — хитрість надто очевидна, розрахована хібащо на селепків, бож хто повірить, що в таборі залишили, не боячись крадіжки, сушитися на ніч білизну? Та й потім, крім таборового шпиталю, ніхто не мав таких широчезних простирал.

Очевидно, свідчення Серафими Пилипівни не всі розглядали, як доказ Киндзіного ухилу за межі, куди не вільно зазирати простим смертним, і зовсім не воно спонукало Грицька Вертилу перевірити, чи дійсно Киндзя підтримує особливі стосунки з потойбіччям, а просто коли Грицько Вертило переконався, як Божа благодать, уосіблена в банякові (у Бога ж і мале — велике), простяглася не тільки на нього, а й на Аристида Киндзю, який легко міг обійтися і без Божого дару, він вирішив скорегувати цю довільну неозначеність провидіння і, не витрачаючи зайвих слів, щосили рвонув посудину до себе.

Оскільки ж Аристидові Киндзі так само спало на думку уточнити Божу ласку, пристосувавши її до окресленішої людської мірки, бо велика каструля і йому придалася б не лише для тієї цілі, що й Грицькові Вертилові, а й для варення кулеші (він любив щедро пригощати, а бракувало відповідного начиння), тим більше, що посудину явно йому дарувало небо, — то знаючи: самотужки він не переважить Грицька з його чорноморською хвилею всередині, яка додавала Вертилові неподоланної сили, — Киндзя гукнув Богдана Слуцького на підмогу, пообіцявши задурно пошити черевики, коли він допоможе йому заволодіти баняком.

Коли ж Семен Роздерикуля угледів, як двоє безсоромно наскакують на одного, почуття справедливості в ньому (хіба порядна людина годна терпіти, як на її очах кривдять іншу?) збунтувалися, хоч він не тільки на поліції, жінці і навіть дітям, що слізно благали не влаштовувати авантур

(ніби це справді його вина, — адже він втручався лише там, де зневажали людську гідність!), а й сам собі ще вранці дав слово не встрявати в жодні бійки, — і він кинувся на підмогу Грицькові Вертилові, що подіяло, мов запальний клич, і на Василя Корнійчука, і на Корнія Сопуна.

А як обидва приятелі приєдналися до колотнечі, то вже, samozрозуміла річ, не могли залишатися осторонь ні філько Хитун, ні Всеволод Каленик!

Коли ж латиніст Володимир Харитонович Цуркалевський, називаний у таборівій школі, — поза спиною, — за часте вживання "ерґо" Ерґоном Першим, крізь горішні скельця окулярів, заки їх збили, вловив, що його найздібнішого учня Юрка Басенка, який затесався до побоїща, періщить Корній Сопун по голові, де в бездоганному порядку, просто на лету самі собою вкладалися казуси й модуси, кон'юнктиви й герундиви, він, піднявши до неба ковіньку, вигукнув "регеаі шипёш!" і рвонувся вперед, а вигляд його піднесеної ковіньки, яку аж за табором помітив Ігор Остапчук, що крізь дірку, прорізану в дротяній загороді Дмитриковими хлопцями, ходив відсвіжитися до Ізару, присягаючись пізніше, ніби з ковіньки летіли іскри, — так подіяв на таборових мешканців, що всі повисипали з бараків з наміром до останньої краплі крові, — кому як щастило: руками, ногами, палицями, а Віталій Луцький мокрою пелюшкою, які жінка лагодилася прати, — боронити потоптувану справедливість, хоч потім, коли дійшло до поліції і кмітливіші, правда, дещо пожмакані молодці, своєчасно втратили зацікавлення полем бою, на майдані, крім Тараса Синькавського, що зламав ногу й не годен був кроку ступити (друзів, які його винесли б на руках, як це сталося з іншими потерпілими, аби зайво не потрапляти до поліційного реєстру, не знайшлося), залишилися, як найзапекліші забіяки, тільки Володимир Харитонович Цуркалевський і старенький професор-орієнталіст Дмитро Онуфрійович Кобилко, який, одбігши в тисканині пенсне, пухленькими добрими ручками, ніби саджаючи в повітря розсаду, методично захищався від безтілесних напасників, — подробиця, що спонукала таборових хронікерів назвати цю бійку професорською.

Звичайно, якби Дмитрикові сказали: в такій всеохопній битві, де чубувався весь табір, він стоятиме осторонь і його ніхто не спровокує прикласти і своїх рук (а це ж виключно завдяки корові! Не інакше), він ніколи не повірив би, тим більше, що коли П'ятачиха засікла серед самої гущі свого Андрійка, вона, однією рукою цупко тримаючись Дмитрика, тараном рвонулася вперед з такою силою, аж Прокіп Погорільний відлетів набік і щез, а Данько Небаба відсахнувся, дивлячись на П'ятачиху, як на привид, чим скористався Микола Стрибунець, аби втелючити Данька, відплативши цим способом за залицяння до Дарки Вишневської, ще заки його збив з ніг Остап Нечіпайло, відгородивши тілом Стрибунця Дмитрика, П'ятачиху, Андрійка й Данька від решти.

А втім, якби він їх і не відгородив Стрибунцевим тілом, із самих репетувань П'ятачихи вирости б мури суцільного приску, яких не зважилася б переступити і навала найгрізніших ватаг, бо П'ятачиха. хоч уже й пересвідчилася, що Андрійко живий і не покалічений, кричала так, аж навколо й справді спорожніло, наче її крик випалював усе живе, а Данько Небаба й Остап Нечіпайло закликали й не рухалися тільки тому, що їм ноги відняло від її галасувань.

— Нелюди! Бузувіри! — надсаджувалася П'ятачиха, підскакуючи то до Данька, то до Остапа, а тоді, повертаючися до Андрійка, картала і його, пощо він затесався в бійку і не ночував дома, аж їй серце перетліло, і, заки Андрійко встигав відповісти, не слухаючи його, тут же на одному віддиху вимагала від Дмитрика (її на всіх вистачало), аби він пішов у свідки проти Данька й Остапа Нечіпайла, які, мовляв, покалічили її синочка.

— Мамо, таж заспокойтеся! Зі мною нічого не сталося, я живий і здоровий. Крім того, я так само винний, як і вони, і сам відповідаю за свої вчинки! — пробував вставити на очах змужнілий Андрійко, але П'ятачиха не слухала й репетувала далі, ймовірно, вже й сама не годна зупинитися.

І саме тому, що вона й сама не годна була спинитися, Дмитрик і побачив, як вона кричить через те, що її хитає на всі боки. Бо хоч

Андрійко і стоїть поруч живий і неушкоджений (ну трохи спустили з носа крові, ну наставили кілька ґуль, а хіба ж це йде в рахубу?), він поруч себе самого покоїться мертвий у труні, і це над ним побивається збожеволіла від розпуки П'ятчиха. Вона без перерви світить над ним свічки, одну за одною, шепчучи впереміш молитви й заклинання, з яких поволі висновується велика й пругка, спочатку рожева, а тоді зовсім, як з пареного молока, хвиля, що виповнює все навколо, і Дмитрик крізь цю хвилю виразно розпізнає чорну і висохлу П'ятчиху, що йде вночі з Пилипом Соколюком і Никифором Роздайбідом, які допомагають їй нести труну, аби за табором потайки поховати Андрійка, заки його заберуть і примістять десь на далекому цвинтарі, куди вона не зможе доїжджати, і Дмитрикові серце лускається від співчуття, хоч вона і шпетить його за те, що він категорично відмовляється свідчити проти Данька й Остапа.

І мірою того, як П'ятчиха його лає, а Дмитрик мовчить і думає: це все корова завинила, бо через неї він своєчасно не здихався цієї пащекуватої баби, яку йому тепер невимовне шкода, попри те, що вона йому одночасно й сидить у печінках, він бачить не Андрійків похорон, а свою власну смерть.

Він у незнайомому великомісті, де з найближчої зупинки метро без перерви валять люди, які однак заклопотано проходять повз нього, не зауважуючи його присутності, хоч він лише кілька кроків від них у сквері з підстриженими кущами стоїть, оточений тими типами, що на мить, завдяки його наглому втручання, припинили добивати носами чоловіка, який, закривавлений, заляк на доріжці, й кинулися гуртом на Дмитрика, бо він один з усіх перехожих наважився ціною життя боронити беззахисну людину. "Нікчемне, боягузливе падло, як ви смієте піднімати руку на безборонну людину? Невже в вас не лишилося і краплі добра?" — вигукує Дмитрик їм просто в тупі жорстокі пики, що відступають перед ним, хоч він має на захист тільки власні кулаки, аби, зайшовши ззаду, шмагонути його ножом у спину. "Нелюди! — чує Дмитрик сам себе з далекої віддалі, — схаменіться!" — І вже без болю, ніби то його не стосується, зауважує, як його, нерухомого, топчуть підборами, а найменший із зграї з обвислою слинявою губою, не вдоволившись

доконаним, пробує вирізати йому очі, оскільки ж він надто старається, ніж вислизає йому з рук і ранить його самого, від чого той, побачивши власну кров, з божевільним криком "Пробі!" зривається на кривуваті ноги й починає дико гнати, перестрибуючи через клюмби, кущі, а за ним розсипається й решта убивць, хто куди, і лише скривавлений чоловік, що заляк на доріжці, підповзає до Дмитрика, чи властиво до Дмитрикового задубілого тіла, і легенько гладить йому обличчя, ніби не тільки очима, а й рукою бажаючи назавжди запам'ятати мертві риси свого рятівника.

"Що ж це мені верзеться на яву? — силоміць струшується Дмитрик, — невже я застудився і мене судомить пропасниця, чи це й далі витівки корови, якій мене чорти підбурили відповісти?" — і помічає біля себе вже тільки П'ятачиху (Данько й Остап наче в воду впали; від побойовища не лишилося й сліду), яка угрущає Андрійка.

— Мамо, я дорослий, і я сам відповідаю за свої вчинки, — на диво спокійно повторює Андрійко, і цей спокій, ця зрілість, якої він невідомо де раптом набрався, ще більше виводить П'ятачиху з рівноваги.

— Пане Дмитрику! — волає вона, — ви свідок, дивіться, до чого довели мені дитину! Я посилаюся на вас! Я їх усіх оскаржуватиму! Я знайду на всіх розправу.

— Вельмишановна пані, я вам не свідок, і даремно ви на мене посилаєтеся! Від мене ви почуєте одне: не мордуйте Андрійка, інакше він вам втече й ніколи не повернеться назад. Він не дитина, а парубок. Світ — широкий, і ви нічого не вдієте.

П'ятачиха люто зиркає на Дмитрика і одразу ж переконується: тепер справді безнадійно до нього сікатися, бо він говорить з таким виглядом, що до нього ніяк не вчепишся; його немов поставили в коло для змагунів і облили олією, і він безперешкодно проходить крізь усі петлі й загороди. І як на підтвердження, ніби це саме так і є, Дмитрик, поплескавши Андрійка по плечу, скеровує кроки до барака, твердо вирішивши негайно

разом із хлопцями зайнятися якимось новим проектом, аби від бездіяльності не привиджувалося зайвини, а П'ятачиха знову заходжується докоряти Андрійкові, який (і це вона чує! Вона просто шкірою намацує, як щось чуже заповонило його душу, куди вона не має доступу!) вперше і назавжди вислизає з-під її опіки, щоб жити власним життям, якого їй вже не доведеться ні скеровувати, ні визначати.

І це усвідомлення настільки раптове й гірке, що П'ятачиха, вмиль постарівши і вперше за весь свій вік згорбившись, ніби їй порубали всередині ристовання, яке її досі тримало, перестає кричати, і їй спадає на думку, що тепер, видно, наблизився час очікувати своєї останньої години, оскільки їй нема чого робити на цьому світі.

— Мамо! — заклопотано нахилиється Андрійко, беручи П'ятачиху за руку, — що з вами? Я вас не залишу напризволяще! Тільки — моє життя — це виключно моє життя!

Але П'ятачиха, хоч і дозволяє взяти себе під руку, не проронює ні слова, її, як сліпу, веде до барака Андрійко, а вона, чуючи, як її з кожним кроком меншає, ніби одночасно отримує додатковий зір, яким вона в глибинах свого єства зауважує себе: веселу, вродливу дівчинку, з якої б'є життя і якій здається, наче все, що відбувається навколо, — суцільне свято.

До цього суцільного свята належить і те, що говорять мати, батько, товаришки, тітки (а їх у неї не бракувало, і вони часто приходили, веселі й цікаві сповідниці, особливо тітка Горпина, що знала безліч казок і бувальщини), і те, як хто рухається, і взагалі все, що потрапляє до обсягу її зору, бож і це свято. Зрештою, суцільне нескінченне свято від того навіть, як нахилиється черешня в вікно, як собака гавкає на сусідньому хуторі, а в ній стільки сили і світла, що її вистачило б на весь світ.

І тоді серед цього суцільного свята починається хуртовина: батька забирають на війну, звідки він не повертається, потім починають горіти

маєтки, і до їхнього села доходить, що в містах революція, і невдовзі вона на власні очі бачить білі, зелені, червоні банди, які ґвалтують, грабують і розстрілюють безневинних людей. А тут ще й мати занедужує, їхнє господарство занепадає, і вона на догоду хворій, яка лише на два тижні пережила її весілля, погоджується стати до вінця з Сидором, з яким вона не мала дітей (як вона заздрила своїм подругам, що не знали куди від дітей дітися!) і який гине від голоду під час колективізації, бож тоді вмирає все їхнє село, а вона лишається при житті лише тому, що пухла добирається до станції і, сама не тямлячи, як, імовірно шукаючи їжі, бо там дошки пахли коровою, потрапляє до товарного потягу, який привозить її до Харкова, де її випадково зауважує і витягає з вагону добра душа, залізничник, старий дідусь Мусій, і бере до себе, заки вона приходить до сил і на ногах загоюються рани. Згодом вона влаштовується на короткий час прибиральницею, вертається на село і знову тікає, працює на залізниці, прокладаючи шпали, де й зустрічається зі своїм другим чоловіком. Вони переїзять до іншого міста, усе складається якнайкраще, вона починає випростовуватися, чекає на Андрійка, її єдине щастя й розраду, і тоді забирають її чоловіка як ворога народу, попри його пролетарське походження, і знову все летить шкереберть.

Правда, тоді Андрійко втримав її на цьому світі, ставши ціллю її життя, усіх її не лише не здійснених, а й повнотою не усвідомлених мрій, а тепер? Чим вона завинила? Пощо вона взагалі жила? Невже людина народжується велетом, щоб з роками маліти? Чи вона просто сама винна, що не тим шляхом пішла в житті, тільки яким же шляхом вона мала йти, коли ніякого іншого не було?

— Мамо, чого ж це ви? — не на жарт клопочеться Андрійко, який ще зроду не бачив своєї матері тихою й зосередженою, а через те і такою інакшою, аж йому серце заходиться, і він мимоволі кидає оком, шукаючи підтримки, хоч і знає, що тут йому ніхто не допоможе, бож ніхто не оберне його знову на безвільне немовля, як і не унедійснить думки, що коли людина стає дорослою (а це завжди приходить несподівано), їй не випадає триматися за неньчину спідницю, попри те, що зараз він охоче й

потримався б, аби заспокоїти матір. Тільки ж це однак не надовго, і воно нічого не направить. З миттю, як він зажадає бути самим собою, це знову повториться, бо мати ніколи не навчиться (на те вона й мати) пригальмовувати свою опіку, оскільки він їй довіку не здаватиметься дорослим, і Андрійко, проводячи поглядом Дмитрика, що без пояснень зрозумів і підтримав його, а тепер повертає до барака, — зідхає й переборює спокусу гукнути його назад, і то зовсім не тому (хоч може й тому, але тоді зовсім трошечки!), що до Дмитрика підбігає вчитель Василь Терещенко, в присутності якого не виголосиш: "Вельмишановний пане Дмитрику, допоможіть мені заспокоїти й переконати неньку, що я не дитина. Я її люблю і шаную, однак, хоч і прикро мені завдавати їй болю, я — це я, і кожна людина живе своїм власним життям".

Такого взагалі не скажеш, та ще й при свідках, просто язик не повернеться, ну а потім ніхто ж сторонній не зарадить, де самому випадає вирішувати свою долю, не перетворюватися ж йому на маминого синочка, як тридцятирічний Геннадій Підсуха, з якого всі сміються, що він не те що на дівчину глянути, а й до вітру без матиного дозволу не сміє вийти! — і Андрійко мовчки веде постарілу П'ятачиху додому, силкуючися навіть не дивитися в той бік, хоч його зір ще деякий час, ніби навмисно унезалежнившись і вигнувшись стеблиною, з-за спини навздогін проектує йому Дмитрика, який підняв руки й махає ними на захеканого Василя Терещенка.

Звичайно, якби Андрійко обернувся й ще раз пересвідчився, то побачив би, що Дмитрик зовсім не махає руками на Василя Терещенка, а нерухомо дивиться на нього, а Терещенко, гадаючи, що Дмитрик не розуміє або не чує, бігає навколо, повторюючи: "Пане Дмитрику, я негайно потребую свідка, чи не погодилися б ви замовити за мене слово?" — від чого створюється поверхове враження, ніби й Дмитрик рухається, хоч він застиг і не годен ступити кроку від здивування, звідки ця мара, що всі, ніби наввипередки, зяталися кликати саме його в свідки (ніби не вистачало неутральніших осіб у таборі!) — і лише трохи згодом знаходиться на відповідь: "Я поспішаю".

— Мені треба свідків, якщо не кількох, то бодай одного, який знав би мене ще з дому, бо інакше я пропав, а в мене — нікого нема, — винувато пояснив Терещенко.

— Алеж я вас теж не знаю з дому!

— Пане Дмитрику, якщо ви погодитеся, ви врятуєте мене, інакше мене видадуть радянській м'ясорубці. На мене якась мерзенна тварюка звела наклеп, і я нікому нічого не годен довести, мене зацькують крикуни, бо треба свідка, який би засвідчив на папері, а цього всі бояться. В ім'я всього доброго, що є на світі, хоч і як його мало, допоможіть мені! Я не смію вас умовляти, ви мені — ні сват, ні брат, однак благаю, якщо у вас не камінна душа, погодьтеся бути моїм свідком! Цим ви врятуєте мені життя!

І все таки дивно, чого він саме до мене звернувся, майнуло Дмитрикові в голову; невже через корову, яка заповзялася водити мене з халепи в халепу? Адже для нього не таємниця, що я — спекулянт і слава моя не абияка. Хіба не знайшлося когось гіднішого заступитися за нього?

— Не знайшлося! — відповів на його думки Терещенко. — В межових ситуаціях, — а вони завжди з'являються тільки в смертельній небезпеці, — де людина ангажується не одним пальцем, а вся, зі сліпучою чіткістю відмежовується добро від зла і зникають тіньові переходи "доброзла", що панують у ситому, вільному від страху перед безпосередньою загибеллю суспільстві (де зло, — від жиру, очевидна річ, — обожнюють як щось подиву гідне через те, що воно не встигло запустити своїх пазурів у своїх дрислякуватих обожнювачів), і люди, які за сприятливіших умов померли б шанованими, чесними й добрими, оскільки їм ніколи не довелося проявити ні справжньої чесноти, ні доброти, в суспільстві, що живе під Дамокловим мечем, виявляються нікчемними тварюками, підлими й боягузливими. Тому й стається, що благоденські добрячки за межових обставин, затуливши невинні зіниці, ніколи не бачать, як у їхній присутності катують і вбивають іншу людську істоту, бож треба рятувати

насамперед власну шкіру, своя сорочка ближча, а крім того, пощо зайво побиватися, коли завжди є виправдання: хіба я винний? Не я убивав! Моя хата з краю! — через це й не знайшлося. Але (в цьому я ніколи на мав нагоди пересвідчитися), — дехто про вас лихої думки, я не раз чув, як вас обзивали заразою й гірше, усім не догодиш! — проте я чомусь переконаний, так я відчуваю, і це відчуття й штовхнуло мене шукати у вас порятунку, — ви добра людина й не відмовите.

"От новина! — ще більше здивувався Дмитрик, — це мене вперше в житті назвали доброю людиною, і то не інакше як через корову, яка, скориставшись, що я з нею заговорив (ну, напосідала ж, як тут не заговорити?), силкується вманеврувати мене туди, звідки важко вибиратися назад".

— Якщо ви згодні, не гаймо часу, бо це вкорочує віку. Ходімо одразу ж на поліцію, де ви посвідчите про ті кілька фактів з мого, клянуся вам, чесного життя, які я вам по дорозі розповім, їх не багато. Ви мені довіряєте?

— На поліцію?

— Ви боїтеся!

— Що ж такій чесній людині, як я, боятися? — зареготався Дмитрик з власного дотепу, дивлячись на завжди мовчазного, однак чимось симпатичного (чи від того, що він так кумедно метеляв руками, чи від того, що, говорячи, він якимось незвично морщив ніс), а тепер вкритого червоними від хвилювання плямами і незвично рухливого Терещенка, якому Дмитрик просто не годен був відмовити, навіть якби на поліції й вирішили раптом прискринити його за чийсь призабутий огріх супроти законности, керуючись засадою (зрештою, Дмитрик не тільки сам притримувався цієї істини, а й хлопців своїх привчив), що коли людина зайвий раз муляє очі представникам справедливості й порядку, цим вона сама напрошується, аби нею докладніше поцікавилися, що аж ніяк

не входило в його пляни, бож хіба таємниця: чим менше кимось цікавляться, тим врівноваженіше на душі?

Тільки одна річ — пляни, і друга — коли людина дійсно потребувала допомоги.

— Кажіть швидше, що я маю запам'ятати, — споважнів Дмитрик, — лише, по змозі, не густо з числами, а решта — дрібниці.

— Справді? — аж за серце вхопився Василь Терещенко, і його обличчя набрало виразу, який не сходив з нього ні коли він розказував Дмитрикові, звідки той його і що саме про нього знає, ні коли згодом все це поліцаї сумлінно записували з уст Дмитрика і Дмитрик, ні на мить не завагавшись (його постать випромінювала таку певність, що ніхто й не догадався б, як Дмитрик про всяк випадок прикидає запобіжні дії, якби усе це раптом луснуло і його впакували за ґрати), поставив свій підпис під довжелезні й докладні свідчення, ніби він від колиски стежив за Терещенковим життям і визнавався на ньому ліпше, ніж на власному.

Правда, якимось кутиком свідомости слухаючи себе (від звички завжди триматися напоготові, воно якось само западало всередину), Дмитрик не виходив із дива, звідки в нього стільки переконливості й надхнення (наче він здійснював найвдаліший ґешефтьярський задум), яке відчутно впливає і на поліцаїв, бож ніхто з них не перепитував його вдруге і не збив на манівці (а це ж не становило жодних труднощів!) імовірно лише тому, що, говорячи брехню (адже до табору Дмитрик і не здогадувався про існування Терещенка), він одночасно виголошував найщирішу правду, ладну зрушити гори, і цю правду, що в ній з несподіваною силою втілилася Дмитрикова готовість рятувати Терещенка, відчували всі, включно з глухонімим Івасем Кіндратком-Голубом (на посаду друкарки його спочатку й прийняли за цю ваду, бо другий начальник таборової поліції, — перший, сміливець Олександр Гурійович Верета, з душею навстіж, що так розумів людські слабості і, де вдавалося, допомагав таборянам, загинув, не проурядувавши й місяця: викурив американську цигарку — хтось із друзів почастував, зрештою

його не раз анонімно попереджали, аби він не надто цікавився діями певних осіб, — від якої його вхопили корчі, і, заки до нього підскочили, хоч то відбувалося в усіх на очах, помер, звільнивши місце для другого начальника — Євгена Матина, що згодом, як пізно було зарадити, оскільки мертвих не воскресити, виявився підісланим енкаведешником, за допомогою якого чимало людей з табору викрали й віддали радянщикам, а кількох, що, зорієнтувавшись, до чиїх рук вони потрапили, спробували тікати, замордували й спалили в таборівій печі, — все це вийшло на поверхню лише коли одного дня Євген Матий зник, а тоді, обвішаний орденами виринув у Москві, — вважав за доцільне задля спокою взяти до праці в поліції глухонімого секретаря, переочивши, що Кіндратко-Голуб змалечку вмів відчитувати з губ: ще коли його батьки після розкуркулення опинилися в Сибіру, ним заопікувалася заслана туди за буржуазні ухили в граматиці української мови хвора на сухоти вчителька Тетяна Миколаївна Саєнко, яка не тільки навчила його відчитувати з уст українську, російську і досить порядно німецьку мови, а й прищепила неvigойний потяг до справедливості й добра, що впало на плідючий ґрунт в Кіндраткові-Голубові), який опісля передруковував на машинці з розхитаними літерами, як у хворого на цингу зубами, складену в присутності поліцаїв і оздоблену Дмитриковим підписом Терещенкову спростувальну заяву, бо він довго ще, навіть коли Дмитрик скінчив говорити, дивився йому на вуста, ніби звідти й далі струмували видива, що видовжували поліційне приміщення барака у вокзал, завалений клунками, втікачами й вояками, які зривали з себе військові мундири й прилюдно переодягалися в цивільне, а з передвокзальної вулиці кулеметні черги нової влади зсікали цегляні карнизи, що шматками потрощених мушель і масок летіли додолу, забарвлюючи повітря пилом кольору моркви, і тоді на вокзал, повз офіцера, який перед солдатами (вони ж не звертали на нього жодної уваги) вимахував револьвером, роздираючи щелепи криком, щоб вони боронили вокзал, бо це їхній обов'язок перед батьківщиною, просто в його вимахування увійшла коняка з розпоротим черевом і, затуливши і ніби стерши офіцера з поверхні, прошкутильгала аж до багажного сховища (хоч її по дорозі кожний намагався відігнати, аби не бачити розпанаханих тельбухів), де вона звалилася біля купи валіз, кошиків, скринь і клунків, на якій стояв

літній чоловік у приношеному одязі з іржавими терезами в правиці й зосереджено серед навколишньої метушні важив пухнаті пшеничні булочки й купки попелу.

Дещо пізніше Кіндратко-Голуб переконався, що то не купки попелу й не булочки, а людські серця виважує чоловік. Але коли він усвідомив свій здогад, саме ту частину вокзалу рознесло вибухом, вигнуло пожмакане залізне склепіння лійкою спочатку вгору, а тоді донизу, а його, приплющеного повітряною хвилею до землі й обсипаного тиньком, незнайомі люди підвели, трохи поштуркали й потягнули за собою в подібну на бомбосховище довжелезну поруч із метро м'ясарню з уже повибиваними вікнами й повириваними дверима, де ошалілі мешканці хапали в обійми волові туші, свинячі стегна й голови, ковбаси, сувої лою, які разом з двома телячими головами котилися по цементній підлозі (здобич падала, за нею нахилилися і знову губили, і знову повзали, боляче б'ючи один одного сухими ковбасами по пальцях), повз тонкого землистого пана в крилатому капелюсі, що, тримаючи обома руками вийнятий із миски (вона поруч валялася, і її, кленучи, кожний відбивав ногою, аби не заважала) холодець, зосереджено їв його, переводячи час від часу драглистий невидючий погляд з холодцю на оббіловану кістку коров'ячого стегна, що, погойдуючися, висіла над ним замість годинника, а Кіндраткові— Голубові якийсь добродій просто в обличчя тицькав бичачі легені, пропонуючи їх узяти, бож усі грабували і його бездіяльність дратувала інших, хоч він тоді дійсно не міг приєднатися до них зовсім не тому, ніби не мав голоду (він аж забув, коли востаннє споживав м'ясо), а тому, що його осліпила постать чоловіка з терезами, який зважував добрі й лихі серця.

На щастя, його тоді не затовкли, коли він, з усіх боків затиснений і закаляний кривавим соком з трофейних ребер і хребтовин, які всі хапалися якнайхутчіше й якнайбільше винести, спинився, вражений думкою (йому тоді справді на мить ніби інший мозок вклали), — невже це справді кінець світу, бож інакше хіба з'явився б чоловік зважувати добрі й лихі серця? — невже це остання мить, а він ще зовсім не підготований!

"Боже, почекай!" — пронеслося в його голові, і він побачив, як шматки м'яса навколо, що затисли його, розчахнулися, аби він пересвідчився, що це не м'ясо, а домовини, і звідти, замість людей, посипалися різнокольорові миляні бульбашки, зростаючи й видовжуючися, однак по дорозі вони одна за одною, — деяка вище, а деяка нижче, — лускалися, так і не долетівши до янгола з опаскою "Ост" на рукаві, що, розгорнувши в повітрі книгу (а вона розширювалася на все небо й звужувалася — зовсім як живий коров'ячий шлунок!), відмічав прізвища.

"Кіндратку-Голубе!" — самим поворотом голови покликав янгол, і Кіндратко-Голуб із жахом зауважив: він теж бульбашка і так само, як інші, летить чи радше його потоком несе до янгола, де він зараз лусне.

"Боже, наповни мене собою, не дай мені нікчемно без сліду загинути, бож я нічого доброго не залишив на цьому світі. Я не чинив зла, проте це не заслуга, це надто мало. Людина покликана усім єством скрізь і завжди ширити добро, але я збагнув це лише тепер, коли Ти показав мені мене самого, порожню милянну бульбашку, без змісту й призначення. Боже, відмірай мені часу бодай на один добрий вчинок! Дозволь ще раз почати життя заради добра, якого я нікому не встиг зробити, коли вже Тобі забаглося відхилити запону з його суті!"

І тоді вперше за все своє існування Кіндратко-Голуб не відчитав з уст, а почув голос, який блискавкою вдарив в усі клітини: "Ну, то як, відкладемо заради Кіндратка-Голуба весь Страшний Суд?" — і знову намацав під ногами землю, почавши трохи розпізнавати й людей, проте вже не в м'ясарні, а десь на вулиці, куди його вперше завело; там хапали перехожих і кидали до авт, а він, своєчасно це помітивши, шмигонув у ворітницю найближчого напівзруйнованого будинку, аби перечекати, заки представники нової влади зникнуть разом з своїми жертвами, і там він здибав Нестора Литвиненка, який теж заховався й припишк разом з ним, а тоді запропонував удвох мандрувати до іншого міста в іншій зоні, і вони спільно добилися аж до табору.

І тепер, коли Кіндратко-Голуб дивився на Дмитрика, який виголошував свої свідчення, наче казав надхненну проповідь, щось невловне в його рухах, виразі обличчя, особливо ж — уст і очей, нагадало Кіндраткові-Голубові і чоловіка, що важив добрі й лихі серця, і янгола на Страшному Суді, і те, що його самого, Кіндратка Голуба, відпущено тоді виключно, аби він ширив добро на світі, — подробиця, що її він (як воно часто стається в житті), ледве минула небезпека, призабув, мовляв, на те ще прийде час, не подумавши, що тоді може виявитися й запізно, аж поки несподівана пригадка, яка нібито його зовсім і не торкалася, з перших же слів Дмитрика, а потім, коли він передруковував ті свідчення, і поготів, до дна розчахнула йому серце, і він ще довго не міг заспокоїтися, чуючи, як його дедалі сильніше лихоманить, хоч Дмитрик із Терещенком уже давно вийшли, і Терещенко за кілька кроків від поліцейного барака, трохи захриплим голосом від хвилювання й вдячності, звернувся до Дмитрика з промовою, яка здивувала Дмитрика більше, ніж перед тим саме прохання Терещенка — посвідчити за нього на поліції.

— Вельмишановний пане Дмитрику, — прочистивши горлянку, мовив Терещенко, — я надто вражений і зворушений вашою добротою й шляхетністю, аби висловити це в належний спосіб. Ви врятували мені життя, а я не маю жодних матеріальних благ, аби вам чимось віддячити за таке щире й спонтанне добродійство. Моє вчителювання в таборівій школі — безплатне, та й як брати щось, нехай і небагато, від людей, які самі нічого не посідають? — а чимось іншим я не вмію заробляти.

— Алеж я не потребую жодної вдячності! То все не варте й згадки! Може, то я зробив для себе, а не для вас?

— Ви не потребуєте, однак я потребую, і тому не гнівайтесь й спробуйте зрозуміти мене правильно: вдячність — природна реакція, не висловивши її, людина хиріє й нікчемніє. Тому якби ви погодилися, щоб я у формі лекцій висловив вам подяку, ви невимовно порадували б моє серце!

— Чого б же ви мене навчили? — спантеличений такою пропозицією, спитав Дмитрик.

— Усього, чого побажаєте: історії, математики, географії, фізики, латини, греки...

— Ні! — жахнувся Дмитрик. — У мене розум не подуманий на вчення, я більше по лінії ґешефтарства.

Однак йому одразу стало шкода Терещенка, і він похапцем додав:

— Якщо вам справді дуже на тому залежить, я через своїх хлопців переказуватиму коли вам найкраще приходити до мене й учити. Тільки по змозі, аби не щось надто складне!

З того часу для Дмитрика почалися виклади, які найбільше дивували його самого, бо він не тільки не знав, а й напевно посварився б із кожним, хто спробував би твердити, що він надто м'який; оскільки ж це твердження висновував його власний мозок, який при тому ще й так гарно унаочнював: ось, мовляв, дивись, і то дивись уважно, не вивертаючись, ось твої наміри, а ось вчинки! — це Дмитрика дедалі частіше штовхало на підозру, чи не оселилася випадково йому в душі корова, що вперше спитала, чи він добрий — обставина, в яку Дмитрик волів би не заглиблюватися, бо хіба людині не вистачає інших клопотів?

І так воно й тривало. Терещенко навідувався до нього, говорив інколи зовсім незрозуміле, хоч Дмитрик, аби зробити бодай невеличку приємність гімназійному вчителеві, намагався почуте на свій лад осмислювати, часто ловлячи себе на тому, звідки в нього береться терпіння (а воно й справді весь час поповнювалося, і від цього Дмитрик ставав непомітно для себе чутливіший до оточення) вислухувати довгі розповіді, з яких він часто мало що тямив.

Правда, кожного разу, заки послати когось із хлопців по Терещенка, Дмитрик довгенько вагався, чи не пора вже й відмовитися від цих дивних викладів, пощо він сам собі звалив на голову зайвий клопіт? — адже маленька послуга (посвідчив, та й кінець! мало кому він чого свідчив!) не варта й згадки, він би її вже давно й забув, якби Терещенко не нагадував про неї своїми лекціями, що тільки обтяжували Дмитрика.

"Він справді кумедний чоловік, — думав не раз Дмитрик про Терещенка, — і чого він надмір перейнявся тим, що я трохи поплескав язиком (якби ж усі добродійства можна було збувати такою легкою ціною! Зрештою, чи то справжнє добродійство, коли воно не коштувало великих зусиль? — Тим більше, що він і сам вагався б визначити, яка причина спонукала його йти свідчити за Терещенка: нехіть видатися страхопудом, щире співчуття до Терещенка, бажання втерти поліції носа, так само щире, чи все це разом? — бож хіба людина ладна з певністю встановити, що саме штовхнуло її на якийсь вчинок?), а йому вийшла з того користь? Якщо так довше потриває, я перетворюся на його боржника, мені доведеться ламати голову, як за ці виклади віддячуватися, а куди ж це доведе? Я мушу йому принагідне витлумачити, що в мене немає часу".

Однак як тільки Дмитрик натирався здійснювати це рішення, перед його внутрішнім зором виринало благальне обличчя Терещенка, особливо ж його ніби видовжені з самого серця очі, які чимось невловимим (так, немов голос безтілесної корови, що вчепилася ходити за Дмитриком, обернувся на погляд Терещенка) заторкували в Дмитрику незнані досі, невимовне чутливі, а zarazом і непроглядні, небезпечні глибини, і він, хоч і сердився на себе за подібну слабкість, переймався жалем до Терещенка і мовчав.

Нехай ще цей останній раз він відвідає мене, а тоді я вже виразно натякну: на цьому справді кінець! — виправдувався перед собою Дмитрик і знову велів переказувати Терещенкові, аби той не барився й якнайшвидше приходив.

І Терещенко приходив, і знову все лишалося без змін, бо якось непомітно для них самих вони звикли один до одного, і коли Дмитрик довго не бачив Терещенка, він мимоволі сповільнював свою активність або й зовсім відкладав набік пильні справи, усвідомлюючи нагло, як йому бракує чогось дуже суттєвого, хоч Дмитрик не тільки не заглиблювався в Терещенкове говорення, а й часто, — особливо, коли Терещенко потрапляв у полон власного надхнення, чому, здається, посилено сприяла висока матерія, якою Терещенко заповзявся наповнити Дмитрикову голову, — переставав його взагалі чути, бо саме тоді Дмитрикові з особливою ясністю думалося своє, ані трохи не пов'язане з лекціями.

Звичайно час від часу (дуже рідко, але все таки) траплялося, що Терещенко зауважував, як Дмитрик повіявся десь помислами, не встигаючи за ним, оскільки Дмитрик ніколи не приневолював свого співбесідника висловлюватися зрозуміліше, бо ж кожен висловлюється лише так, як уміє, тож пощо уприкрятися недоречними заувагами? — і тоді Терещенко знаходив зовсім прості слова, які Дмитрикові міцно западали в душу.

Імовірно саме тому Дмитрикові й пригадувалася з особливою чіткістю одна така розповідь, хоч не виключене, що Терещенко вів щось зовсім інше, складне й недосяжне, а воно (з тих словесних решток, які випадково — може, лише через те, що гарно звучали або щось знайоме нагадували, — хіба людина здатна з певністю визначити, чому її щось вражає або ні? — застрягали в Дмитриковій свідомості) само оформилося в Терещенкову розповідь, а той і не здогадувався, що Дмитрик дав би себе зарізати (та й хто на його місці вчинив би інакше, коли його мозок закарбував цю подробицю саме в такому, і то єдиному, варіанті? А кому ж забагнеться сумніватися в неточності власної пам'яті? — іншої однак не випозичиш! — навіть коли чоловік засадничо й знає, що в житті трапляється і таке, коли якась подія означає одне, а трохи згодом — друге, а потім виявляється що її і взагалі не було, ніби вона сама без жодного стороннього втручання відкрутилася назад, бо ж не тільки людина щохвилини міняється, а й світ навколо, і збагнути якусь річ,

навіть зовсім просту до останньої межі не вистачає одного життя, хоч і як людина над цим трудиться!), аби підтвердити, що саме так Терещенко йому це й розповів, бож Дмитрик бачив, як він казав: Колись купа гівна прийшла до Творця й зажадала авдієнції. — Ти несправедливий! — мовила вона Всевишньому. — Скрізь, де я з'являюся, мене завжди зневажають, дають носака, а то й просто сахаються мого товариства, а це коштує мені безсонних ночей і спалює печінку. Ти всіх щедро обділив, а мене поминув, хоч про Тебе й ширять славу, ніби Ти добрий і борониш усіх покривджених. Якщо це правда, а не вигадка холоуїв і підлабузників, які тільки й вміють, що стояти перед Тобою навколішки й, захлинаючись від ретельности співати дитирамби, дай мені людську подобу, бо Ти подумав про всіх, а про мене забув, і я тепер вимагаю належного відшкодування.

— Вибери собі якусь іншу подобу, пощо тобі людська? — відповів Творець.

Але купа тільки пирхнула й заперечила:

— Я воліла б не уточнювати цього делікатного питання, а що Ти наполягаєш, прошу дуже! Тебе бояться лише Твої пахолки, я ж не успадкувала чеснот, щоб їх губити, і тому нічим не зв'язана. Отож, якщо Ти вже конче хочеш знати, признаюся: інша подoba мені ні до чого! Найкраще влаштувало б мене — це отримати Твою подобу, оскільки ж Ти, на наше горе, а на Твоє щастя, ні в що невтільний, то я задовольнюся, коли ходитиму і в тілі людини, якій Ти оповів, ніби вона створена на Твій кшталт. Якщо ж Ти дійсно добрий, — так бодай кажуть, мені ж у тому не довелося пересвідчитися, — Ти не смієш відмовити, інакше ніхто ніколи не повірить у Твою доброту.

Усміхнувся Творець, а що його доброта, яка охоплювала минуле й майбутнє, початок і кінець, була безмежна, хоч і незбагненна смертним, Він дозволив купі гівна прибрати людську подобу.

І з того часу запанувало зло на землі. Бо хоч купа й отримала людське обличчя, її справжня суть не змінилася, оскільки ж мізерному завжди ненависне шляхетне, вона й стала нишком бунтуватися проти Творця. А щоб Його перехитрити, аби Він не зірвав з неї личини, явивши перед усіма створіннями її дійсну гидь, купа гівна, розгледівшись навколо, почала прискішено плодитися, виповнюючи своїм кодром кожную шпарку, кожную закутину, аж забракло місця для доброї людини, створеної на подобу Божу, і спалахнули війни, прийшла руїна, весь світ перетворився на катівню і, поглинений ненавистю, закрутився у вихорі зла. "Бога нема, немає й доброї людини, бо кожний жере кожного, є тільки купа гівна, і вона — вершок творіння!" — проголосила купа й веліла, щоб їй споруджували храми, бож їй нестерпно хотілося переважити Всевишнього. "Якщо Він не покарав мене, то, може, Він не такий уже і всемогутній, як здається, — потішала себе купа, — це означає: світ мій!" — і коли Бог з великого милосердя спустився на землю рятувати добру людину, затоптану й уярмлену купою гівна, вона поспішила розіп'яти Його, скориставшись його тимчасовою смертною подобою, і ще гірше замело навколо.

Бо купи гівна, стоячи на плечах своїх нащадків, злопам'ятних і мерзенних, які невгавно плодилися, щирячи сморід до найвіддаленіших закутин світобудови, випалювали все світле, добре й шляхетне, тож незабаром і сталося, як купа добігла найвищих посад і простягла пальці до ґудзиків від атомової бомби. "Тепер нарешті я більша від Творця! В моїх руках, а не в Його доля всього світу. Я — володарка над буттям і небуттям", — тішилася купа гівна, навіть і не здогадуючися, що її існування залежить повністю від існування доброї людини, яка, обпльована, замучена й кинена в неволю, розпачалася, де подівся Творець і чому Він не зітре з лиця землі мерзенної гиді, щоб запанувало нарешті добро і справедливість.

А Всевишній дивився на світ, де розпаношилася купа з нащадками, і не знищував його тільки через тих поодиноких добрих людей, створених на подобу Божу, які дуже рідко, але все ж народжуються і на яких тримається не лише світ, а й уся світобудова, даючи існувати навіть

купам гівна, що катують цих добрих людей за те, що вони не обожнюють мерзенного, за те, що зберігають людську гідність, а особливо ж за те, що підлість ніколи не стає їхньою провідної зіркою, — а ці властивості нищому створінню найнестерпніші. Бо хоч купа гівна й добігла могутності в цьому світі, вона знає — вона лише купа нечистот, і тому вона й звіріє і мститься — добрій людині за її повноцінність, а Всевишньому — за своє неіснування, в наслідок чого по землі крокує зло, навіюючи жах, ніби воно непоборне. Але його міць із мильних бульбашок, бо як тільки поблизу майне бодай промінчик справжнього добра, воно розлітається на друзки, щоб ніколи не втілитися знову.

— Чому ж тоді на світі аж стільки кривди? — зідхнув Дмитрик.

— З миттю, як людина починає у щось, нехай найбезглуздіше (глузд чи безглуздя дуже умовні поняття) вірити, воно одразу ж оприсутнюється й стає дійсне, хоч би й яким немисленим воно доти виглядало. Зло лише тоді набирає сили, коли людина (здебільшого це трапляється від страху чи з вигоди) повірить у його реальність.

— У мене враження... — промурмотів Дмитрик і раптом з подивом зауважив, що не він Терещенка, а той його уважно слухає, хоч йому й здавалося, ніби Терещенко продовжує розповідь, тільки в ній на місці купи гівна виступає вже слідчий Аркадій Сук, прозваний серед в'язнів Анальним Проходом, що вимучував заарештованих спочатку сповіддю про те, який він добрий і справедливий, а коли йому привиджувалося, ніби допитуваний не досить захоплюється його добротою (вада, на яку всі в'язні без винятку хибували), заходжувався, мавши тільки виховну мету на оці, задля добра самих заарештованих, проріджувати їм зуби, трощити суглоби й чобітьми відбивати нутрощі, особливо коли під його опіку потрапляли вчені, письменники або й просто вчителі, як Терещенко, яким бракувало належної внутрішньої смиренності, а це Аркадій Сук розпізнавав з першого погляду, знаючи наперед, що в кожного на думці, бо саме її він і вважав себе покликаним насаджувати.

Щоправда, коли Дмитрик докладніше цікавився (бо з миттю, як людина довіряє іншій, це якось саме собою виходить, оскільки довір'я впливає із симпатії), як Терещенкові пощастило вирватися з енкаведівської м'ясорубки, той тільки махав рукою, ніби відкидаючи як відрізаний кусень власного м'яса, частину свого життя разом з усім злом, заподіяним йому й мільйонам інших, щоб воно розпорошилося й щезло, і хоч Дмитрик з великого співчуття, яке він мав до Терещенка, ще кілька разів, не хотючи, прохоплювався, як же він лишився живий, Терещенко лише дивився на Дмитрика, як на нерозумну дитину, яка домагається смертельної отрути, гадаючи, що то звичайна собі іграшка, і розповідав або про дерева, з яких просто із стовбура росте велетенське листя, або коли Дмитрикові очі надто заокруглювалися і чоло складалося в зморшки, — бо він ніяк не міг уявити собі такого дерева, хоч Терещенко й запевняв, що подібні дерева й справді ростуть в тепліших країнах, куди, може, ще доведеться емігрувати, аж Дмитрикові на язиці вертівся запит, звідки Терещенко це знає, невже він сам побував у тих краях? — і його стримувала лише вроджена дискретність ніколи не пхатися силоміць у чужу душу, бо якщо людина оминає щось, то в неї є на те ваговиті причини, — переходив до інших тем, то розвиваючи свої погляди щодо покликання людини, родженої для добра, то тлумачачи Дмитрикові це покликання на тлі світової історії, яку Дмитрик запам'ятовував лише на тих відтинках, де Терещенко задля наочнішого вияснення своїх думок послуговувався не порожніми для Дмитрика й дивними назвиськами, а такими знайомими постатями, як козак Мамай, біля якого в Дмитриковій уяві завжди стояв на поводі бузковий кінь з помідоровою гривою, коло однієї ноги в червоних сап'янцях лежав пістоль завбільшки з коняче стегно, біля другої — бандура й шапка, на дереві — малинова порохівниця, а просто перед козаком, замість пляшки з оковитою, на двох патиках висів казанок, де варилося степове характерницьке зілля проти зла на світі, точнісінько, як на одному з вуликів у дядька Семена, в якого вся пасіка свідчила про подвиги козака Мамая: на кожному вулику козак то визволяв бранців із турецької неволі, то карав пана-нелюда за кривду, то бився проти орди, то плив на чайці разом із конем і бандурою, з-під якої, як редиски, на всі боки виглядали запорозькі голови з оселедцями, то сидів насамоті серед степу, розмовляючи з Богом, то

лагодив зілля, яке гоїло рани й воскрешало померлих, то відпочивав під грушею, виспівуючи стрічку з глумливими словами просто в тонкононогого і рідкозубого москаля, намальованого, як він зажерущою рукою хапає і їсть кизяки з-під козацького румака.

Згодом за ці малюнки дядькові Семенові за образу великого російського народу пришили буржуазний націоналізм і заслали на Сибір, де він і пропав, хоч він і клявся, що то не він, а ще хтось із прадідів так оздобив вулики, які спеціально уповноважена комісія облила бензином й спалила, а тоді ще й на кілька метрів углиб викопала ґрунт і вивезла, аби із землі не ширилася крамола, однак саме з того часу в народі й поповзли чутки, хоч кожний, заляканий ув'язненнями й розстрілами, намагався нічого не чути й не бачити, ніби на місці спаленої пасіки, де вивергали яму й почали будувати цементний завод, який так і не закінчили через шкідництво, бо всіх, що будували, виарештовували, — як тільки смеркне, молодечий козацький голос виспівує пісню про волю.

Зрештою Дмитрик сам одного разу, значно пізніше і в зовсім іншому закутку України, чув цей голос, коли разом із Федьком Голим, несучи їжу своїм у ліс до криївки, потрапив у смугу німецько-радянської перестрілки, де його зачепила куля і він багато загубив крові, заки його Федько Голий дотяг до найближчої колиби, наражаючися, що німці або радянщики порішать і його разом із пораненим, і не відступив ні на крок, аж ущухло навколо й стало чути тільки Дмитрикові маячні стогони, які нелише змусили Федька з переляку, що товариш йому на руках сконає, оглянутися за допомогою, а й Никифора Погорільного звернути зі стежки й наблизитися до колиби, а тоді вже разом із Федьком перенести непритомного далі до самотньої гуцульської хижки, де завдяки знахарським настоянкам невтомного Никифора і своєму винятковому здоров'ю Дмитрик прийшов до тями, хоч голос, що виспівував думу про волю, ще довгий час бринів йому в усьому тілі, і вистачало Дмитрикові заплющити очі, як перед ним цей голос знову розростався до самого неба в живу палющу стіну, що віяла від Никифорової хижки через полонини і степ по всій Україні і по всьому світу, аби знедолені й покривджені бачили, як, крім звірств, ницости й гиді, існує світло, правда

й людяність, і ця двигтюща стіна, хоч їй і бракувало якоїсь окресленішої подоби, зовсім виразно, аж угадувалося, в який бік заломлена шапка на співакові, була і козаком Мамаєм зі спаленої пасіки, і його сліпучим голосом, і словами-вихорами, то фіялковими, то рожевими, то охрово-білими, що несли смерть, яка насправді знаменувала собою несамовите, нечуване воскресіння.

Цей голос-стіна підходив тоді до Дмитрика майже впритул, роблячи його очищеним і легким, а через це мало не всемогутнім, і Дмитрик не вагався: ще мить і він крикне від щастя, аж розколеться земля, і скочить просто в саму гущу всеохопного голосу, щоб ніколи вже не залишати цього невміщального блаженства, що його нерозумною, хоч і лагідною рукою відхиляє набік Никифор, обгортаючи Дмитрика крижаними пахучими обкладами, які повертають його до життя з тією самою наполегливістю, з якою Терещенко веде розмову чи то лекцію, силкуючись обділити Дмитрика усім тим, що йому самому здавалося цінним і непроминальним.

І хоч Дмитрик не дуже прислухався до цих казань, кожного разу після Терещенкових відвідин він почував себе трохи інакшим. Звичайно, не аж таким інакшим, щоб одразу виснувати: раніше він був повністю Дмитрик, а тепер він трохи і Дмитрик і не Дмитрик, бо щось улузнулося в ньому, ні, він все ще лишився таким, як і колись, нічого в ньому не додалося й не убавилося, тільки чомусь його дедалі менше стали приваблювати шахрайські операції. Чому, Дмитрик і сам не розумів. Ризику в його підприємстві не зменшилося, це правда, однак саме ризик надихав його на винахідливість, якої бракувало іншим, бож хіба ладна людина поважати себе, коли вона не відважується ризикувати?

Імовірно, якби Дмитрикові вистачило терпцю трохи довше замислитися над цим, він і справді докопався б до причини, бо він навіть кілька разів зважував, чи не впливає на нього, бува, в такий спосіб присутність Терещенка, і то виключно через те, що виклади Терещенка якось пов'язані з тією клятою коровою, що приневолила Дмитрика в слабу хвилину (а така слаба хвилина трапляється в кожній людині)

відповісти їй і через це започаткувати цілу низку дій, яких він сам ніколи не започаткував би; проте, зваживши тверезо це припущення, Дмитрик негайно ж його відкидав, бо ж справедливість вимагала ствердити: Терещенко ніколи не пробував ні огудити Дмитрикових зайнять (зрештою, де ж би таке Дмитрик дозволив! адже коли людина щось робить, то вона має на те ваговиті підстави, та й потім хто здолає переінакшити людину на свій кшталт, якщо вона знає, що чинить, а Дмитрик завжди знав!), ані не прохоплювався нешанобливою заувагою чи прикрим натяком, він взагалі ніколи не порушував цієї теми! — і попри це завжди, як відходив Терещенко, Дмитрик довго сидів насамоті, не спішивши приєднуватися до своїх хлопців, і йому на душі снувалося щось настільки невловне, то майже тривожно-гнітюче, то радісно-розчахнене, яке з несамовитою силою рухало його вперед, змітаючи перегороди, що він і в наближенні не спромігся б точніше визначити свій стан.

Він тільки усвідомлював: його несподівано наче розтягли до найвіддаленіших закутин, показуючи краєвиди з протоплазми, безформні скупчення, рівнини, вкриті бульбашками, плівками й перетинками, а також сірчаними ямами, провалля, з яких клубочилася посічена блискавками пара й молозиво, і, пальцем скеровуючи його зір, ніби наставляли, мовляв, дивись і пам'ятай: усе, що охоплює твоє око, це не що інше, як тільки ти, і хоч би скільки довелося блукати цими хащами, нічого іншого, крім себе, ти не подибаєш, бо людині не дано знати власної суті, їй дано тільки напрямні добра чи зла; все, чого ти дотикатимешся, вважаючи, ніби вже тримаєш його в руці і зараз ухопиш і самого Бога за бороду, вислизатиме й мінятиметься, заводячи тебе лише в оману, і ти топтатимешся в колі, замість простувати в напрямку, який вогненним мечем відрізняє людину від тварини, аж поки зважишся вибрати в собі те, що послужить тобі провідною зіркою, хоч ти від неї покищо й ухиляєшся, бо он та нитка, а може й ріка, оскільки вона весь час то ширшає, то вужчає, що перетинає всі ці згромадження, є також ти, і нехай тебе не страхає, що вона поглине тебе і явить таким, яким ти себе ніколи не зважишся помислити, оскільки з миттю, як ти визнаєш своє покликання, а воно дається кожному, тільки не кожний приймає його, ніщо не спинить тебе, хоч твою людяність, твоє прагнення добра й

світла вважатимуть найганебнішим ґанджем, тебе цькуватимуть нишком з-за рогу й прилюдно в гурті (в гурті найлегше цькувати людину), а там, де не втнуть укусити, отруївши тобі кожен крок, кожний порух, насміхатимуться з твоєї сердечности як із дурощів і немощів, бо зло люто мститиметься, випалюючи навіть слід твій за те, що ти, пройдисвіт, паливода й ошуканець, станеш м'який і безборонний, як оце зараз, і ніколи не пройдеш байдужий повз чуже горе, навіть коли тобі й доведеться цей неподоланий гін до світла й добра спокутувати життям.

І Дмитрик погоджувався з голосом, хоч його й пойняв трохи сором, що він справді ладен на який завгодно подвиг, аби лише цей голос не затихав, бо він наче наближував Дмитрика до того могутнього всепоглинального світла, до якого (часто навіть проти Дмитрикової волі) неухильно (бож сам Дмитрик весь час ухилявся) прямувало його єство, забувши і про ґешефтьярство, і про самого себе, і про все інше на світі. В такі хвилини Дмитрик майже кістками, кров'ю, кожною клітиною тіла й душі чув, і це чуття розгорталося перед ним найопуклішим баченням, ніби з піску підіймався срібний прапор, що майорів на всю пустелю, — як його по вінця виповнює новим вібруючим змістом: йому наче в саме серце вставили лійку і ллють чаша за чашею щораз сліпучіше небо, і зараз Дмитрик, такий, як його хлопці і він сам себе знає, розтопиться і приєднається до світла, і, якщо його вища сила змусить знову затужавіти й прибрати смертну подобу, це буде вже зовсім відмінний Дмитрик на його місці, який і не здогадуватиметься про існування свого попередника, що сидить насамоті й ніяк не збагне, як він попустився довести себе до подібного стану. Бож хіба не цей стан перешкодив йому відмовити тітці Теклі з її придурком-чоловіком Йосипом-убивцею, що, мов кара Божа, сів Дмитрикові на шию?

Хіба не міг він їй тоді відповісти "ні", пояснивши, що вона жадає від нього неможливого, а він не добродійна установа (ну хібащо трохи звинніший, цього він не заперечував), а такий, як усі? Адже допомогти їй — означало лізти серед білого дня в халепу, і, головне, заради кого? Заради Йосипа, якому він ніколи не симпатизував, попри щирі приязнь до тітки Теклі, яка, зрештою, не доводилася йому ні тіткою, ні навіть

далекою кривнячкою, просто за добре серце усі звали її тіткою, і він також, але Йосипа Дмитрик трохи недолюблював, хоч ніколи й не мав із ним нічого до діла, от чомусь не лежала до нього душа, та й годі (правда, Дмитрик ніколи цього не показував, — пощо зайво ятрити людину, навіть коли вона тобі не до вподоби? та й потім, він дійсно не спромігся б назвати причини, чому саме Йосип ані трохи не прихилив його до себе, а лише дратував, — Дмитрик через це рідко заходив до них, хоча тітка Текля радо пригощала й залюбки кликала на обід); а як той пиронув Гната ножем, і поготів, бо хіба це виправдання, що вбивство сталося під п'яну руку?

Дмитрикові ж так само траплялося перебрати зайву чарку, звичайно, лише після успішного закінчення чергових ґешефтарських справ, а ніколи під час або до повного їх завершення, однак його ніколи при тому не тягло ні лізти в бійку, ні зганяти на комусь люту, хоч би й що той казав, ні мордувати! Коли горілка затьмарювала йому розум, — це ставалося не часто, хібащо на великі свята, та й то не завжди, оскільки на свята здебільшого припадали найпоплатніші операції, — в Дмитрикові прокидалося не озвіріння, а навпаки, він настільки відпружувався, — бо хто зна, чи від горілки людина міняється, чи тоді лише виходить на поверхню її справжнє єство? — що не ображався навіть за витівки, за які, будиши тверезий, одразу ж пом'яв би боки.

Очевидно, ще заки тітка Текля прибігла до нього, аби він переховав її придурка, Дмитрик знав через своїх хлопців, які негайно ж інформували його про всі події в таборі, що це завдяки Прокопові Сивенькому, а особливо Саві Риндикові, Гнатовому довгорічному приятелеві, тітку Теклю пригнав до нього переполох, бо Прокіп і Сава прилюдно заповіли вчинити над Йосипом розправу з обурення, що на поліції, замість віддати Йосипа під суд, лише протверезили березовою кашею і склали протокол, ніби то справді нещасливий випадок, оскільки Антін Мелетійович Козодуб посвідчив (після того, як Козодуб сам невинно відсидів десять років на півночі, із заслання він повернувся з ідеєю, що всіх людей судять невинно, а вбивці й катюги ходять безкарно, — він у цьому пересвідчився з власного досвіду, — і тому його обов'язок скрізь за всяку ціну рятувати

невинних), що, перетинаючи табір пізньої години, він почув у першому бараці сварку, а коли наблизився й заглянув у вікно, аби пересвідчитися, чи здолає сам розборонити роз'юшених, чи бігти шукати допомоги, то побачив посеред кімнати не Йосипа, а Гната з ножакою у руці, який не сварився, а щось дуже схвильовано оповідав, вимахуючи ножакою так, як вимахують ті, що звертаються вже і до невидимих співрозмовників, — а вони ж з'являються одразу після зайвої чарчини! — тому й не виключене, що Йосип, який смиренно сидів за столом і посоловілим поглядом стежив за Гнатовими вправами, до нього і не наближався, а просто Гнат, прямуючи назад до пляшки, ймовірно спіткнувся й особливо нещасливо впав на ніж, що й переставив його на той світ, а не Йосип, проти якого Сава Риндик підбурював тепер весь табір, посилаючися, ніби уві сні йому явився Гнат і підтвердив, що Йосип має його на своєму сумлінні, вістка, яка й змусила тітку Теклю кинути печене й варене й податися до Дмитрика, аби він переховав Йосипа, заки Сава перекипить і навколо трохи ущухнуть пристрасті, так ніби для Дмитрика становило найбільшу приємність воювати заради Йосипа з Савою і його друзями, наражаючи не тільки себе, — про себе він не турбувався, йому доводилося уговтувати і не таких, як Сава, — а й своїх хлопців на несподіванки, яких Дмитрик засадниче волів уникати.

І все ж, хоч він і усвідомлював наслідки свого рішення, та й як не усвідомлювати, адже вони були надто очевидні? — Дмитрика не вистачило ні на що ліпше, як погодитися, замість посутньо витлумачити тітці Теклі, що коли вона потримає Йосипа і в бараковому закамарку, де вони жили, заки Сава прохолоне (не пашітиме ж він довіку?), зрештою, навряд чи Сава вдирався б до неї до хати, аби зарізати Йосипа (балакати одне, а діяти — інше), тим більше, що в їхній кімнаті мешкало ще кілька родин? — це Йосипа так само врятує, а Дмитрика натомість не обтяжуватиме.

Проте він цього не згадав і через це й не відмовив. А міг же! Справді, чому він не відмовив? Невже тільки тому, що тітка Текля трапила саме в ту хвилину, коли Дмитрика можна було дістати голою рукою за саме серце, так навстіж усе повідкривалося в ньому, і язик не повернувся

йому сказати: "Цього я не зроблю, бо не хочу зайвих клопотів, і тому навіть і не просіть!" — а вона не відходила й просила, мов янгол за грішну душу.

— Дмитрику, — просила тітка Текля, — поможи! Христа ради, поможи! Якщо ти Йосипа не врятуєш, пропав він, його порішить Сава або нацькує на нього когось іншого!

— А хіба в мене не порішать?

— У тебе дисципліна, у тебе хлопці, ти всіх знаєш і можеш поговорити з Савою, проти тебе він не піде, а я сама нічого не вдію. Переховай Йосипа!

— Як же я його переховаю? — більше до себе, ніж до тітки Теклі мовив Дмитрик, подумки одразу ж прикидаючи, що він хлопцям казатиме, бож їм треба пояснити цей вчинок якоюсь доцільністю, інакше їм ще спаде на думку, ніби він з глузду з'їхав або (а то ще гірше!) розкис! а що Саві, до якого доведеться якнайшвидше податися й посутньо переговорити, і то без свідків, сам-на-сам, бо Саві, крім відваги й міцної руки, ніщо інше не імпонувало.

— Дмитрику! — нагадала тітка Текля, і Дмитрик вмить збагнув, що зволікати тут ні до чого, бо він однак не годен відмовити, хоч би й які ускладнення згромадило на його голову це рішення.

— Гаразд, коли смеркне, нехай Йосип приходить, а решту якось залагодимо, — уточнив Дмитрик, бачачи перед собою вже не тітку Теклю, яка зі сльозами на очах дякувала йому, виголошуючи щось довге й плутане від надміру почуттів, наче Дмитрикова згода знаменувала собою не хвиливу слабість, а справжнє добродійство (ймовірно в біді й соломина здається чавунним мостом до рятівного острова), а як він заходить до Сави, Сава на нього витрішкувато дивиться й мовчить, вичікуючи, а коли Дмитрик з місця (бо що хутчіше, то ліпше) заводить

розмову про Йосипа, кидається на нього точнісінько, як тоді при сварці з Левадчуком, і точнісінько, як тоді, Дмитрик валить його додолу і випробуваним ударом (цього удару навчив його ще в криївці Данило Перкаленко, за весь Дмитриків досвід єдина людина, що не лише не боялася смерті, а й просто не знала, що на світі таке існує. У своєму не надто довгому, але досить змінному житті Дмитрикові траплялося подибувати хоробрих, лише таких, як Перкаленко, — ніколи. Дмитрикові, і то не йому одному, ще тоді здавалося, ніби то вже не хоробрість втілилася в того зовні майже непоказного чоловіка, а якась надлюдська, незбагненна, однак несамовито намацальна променююча сила, до якої неприкладна жодна людська мірка, бо в присутності Перкаленка навіть страхопуди, як Василь Тепляк, що й власної тіні полохався, байдужіли до найбільшої небезпеки. Дмитрик сам на собі пересвідчився, — а з якою то мало проявитися очевидністю, аби він то спостеріг! — що коли він перебував біля Перкаленка, на нього переходило Перкаленкове безстрашшя, наче йому в мозку повертали гачок, вмикаючи надпотужні двигуни, які змушували все його єство летіти на шаленій швидкості, неприступній ні для страху, ні для вагань, в наслідок чого звичайний собі лайдакуватий Дмитрик перетворювався на надхненного борця за волю, за справедливість, якого не брала ні куля, ні багнет, ні вибухівка. Якби сам Перкаленко, — видно, передчуваючи близьку загибель, а разом, — як Дмитрик значно пізніше збагнув, коли Перкаленків вчинок став уже легендою, — і шкодуючи хлопців, бож його слово дорівнювало законові, та що там законові! ні одного закону так не слухалися, як його! — не відіслав тоді Дмитрика, Степана й Павла до іншого селища, де їх радянщики відрізали від решти і їм довелося приєднатися до валки втікачів, що рятувалися на захід, Дмитрик ніколи не вийшов би з лісу, хоч тоді вже було ясно, що за самостійну Україну, якою на протязі століть не переставали марити стільки розумних і нерозумних, відважних і поміркованих, шалених і стриманих уярмлених поколінь, лишалося тільки вмерти, бо жменьці самотужки озброєних повстанців, — адже кожен набій, револьвер, рушницю, ґранату доводилося здобувати в сутичках з німцями й радянщиками! — не встояти проти регулярної імперських розмірів, та ще й підготовуваної американською, союзницькою, тушениною, м'ясорубки, що палить села, розстрілює мешканців, — не як

німці, кожного десятого, а жужмом, задля більшої гуманности, — а решту неблагонадійних — усі підкорені завжди чомусь неблагонадійні! — з малими дітьми й підлітками вивозить на Сибір у концтабори, щоб весь народ вигинув, а як не вигине, знікчемнів, забув, хто він, щоб навіть уві сні не наважився помислити, що і він, як і кожний інший, має право на батьківщину, на власну гідність, честь, волю, і перетворився б на зграю мерзенних блюдолизів, лакиз, донощиків і катюжок без роду й племені на послугах у зайшлої держиморди) б'є Саву під ребро, аби тому трохи прояснилося в голові, а тоді, переконавшись, що той уже не сікатиметься, починає роз'яснювати, мовляв, Сава — не Господь Бог, управнений карати злочинців, це насамперед, отож нехай ліпше сам пильнує, аби десь не нашкодити, далі: Йосип переставив Гната на той світ п'яний, а Сава плянує помотатися тверезий, а це — різні речі, і чи він свідомий того, що сам собі готує? Крім того, ніде не доведене, що Йосип дійсно убив Гната, бо хто і де це бачив? А коли не бачив, нащо зайво теревенити? Потім ще одне: Дмитрик узяв Йосипа до себе з певних міркувань, про які йому не випадає тут просторікувати, і тому, якщо Сава не облишить Йосипа в спокої, — цим Гнатові однак не допомогти! — то віднині матиме порахунки з самим Дмитриком і його хлопцями, — бо хоч як Дмитрик не любив погрожувати, але треба ж було якось приструнчити Саву?

Звичайно, насправді зустріч із Савою пройшла трохи інакше, адже ні Дмитрик не предбачав, що осліпне, хоч, на щастя, ця сліпота згодом зовсім зникла, залишивши тільки блимання в очах, коли він дуже хвилювався, ні Сава, що йому відбере ноги, праву — пустить, а ліву він назавжди волочитиме, бо коли Дмитрик, прикинувши подумки найдійовіші, як на його погляд, комбінації, — основні напрямні він волів випрацьовувати наперед, навіть коли згодом їх і доводилося цілком відбігати! — подався до Сави й заговорив про Йосипа, аби якнайшвидше спекатися вияснювальної розмови, оскільки прикрі справи Дмитрик за звичкою полагоджував у першу чергу, Сава, на диво, ані не накинувся на нього, ані навіть не розсердився (він взагалі виглядав прибитим і хворим, аж Дмитрикові стало його шкода), а лише трохи очманіло, а, може, й просто втомлено спитав:

— А хто тобі дав право виступати захисником?

Ясна річ, Дмитрика зовсім не тягло вдаватися до подробиць, хто дав право, а хто не дав, а тим більше до задушевної розмови при чарці, — хіба він на те прийшов? — хоч йому й хотілося б відповісти, що йому самому Йосип звалився на голову (зрештою, звалився чи не звалився, а Дмитрик пообіцяв тітці Теклі заопікуватися її придурком, а, пообіцявши, зобов'язався, й на тому кінець!), Дмитрик навіть вважав за доцільне обійти цей запит мовчанкою, але через те, що Сава на нього якось зосереджено і zarazом порожньо, ніби після тижневого перепою, дивився, ледве беручи Дмитрикову присутність до уваги, Дмитрикові й злетіло з язика: "Ліпше захищати, ніж убивати", а як Сава похитав головою й заперечив: "Залежить — кого", Дмитрик підсів до Сави і, зазираючи йому просто в очі, спитав, чи Гнат йому дійсно снівся, домагаючися помсти, і навіть потрусив його за плече, а тоді воно вже якось само собою вийшло, що Сава витяг пляшчину й налив у чарки, хоч Дмитрик ніколи не залагоджував справ, тим більше таких делікатних, при горілці.

Правда, Гаркуша, — який їм обом, за його висловом, ще своєчасно встиг випомпувати шлунки в табірному шпиталі, а після такого гарту вони, мовляв, житимуть щонайменше по сто років (бож звідки Гаркуші догадатися, що не випивка, а історія з Гнатом і його провідниками, які виявилися Дмитриковими охоронцями, довела їх до цього стану?), — називав ту горілку звичайнісіньким денатуратом, у що як Сава, так і Дмитрик — очевидно, кожен собі, аби не ускладнювати того, що однак не давалося вже направити, — відмовилися повірити, оскільки де ж би Сава отак собі знічев'я жлуктив отруту, та ще й частував нею гостя? Зрештою, і Дмитрикові не бракувало ні очей, ні язика! невже він не відрізнив би горілки від денатурату, навіть якщо Сава тоді й запаморочив його, прохопившись зі своїм: "Ти гадаєш, Йосип невинний?" — а тоді відразу ж: "Якщо посидиш зі мною, сам побачиш!" — "Що побачу?" — "Побачиш!" — а це настільки скерувало Дмитрикові думки на інші рейки, аж він не спромігся зауважити, що п'є, а Сава і далі провадив своєї, і від його говорення Дмитрик чманів?

— Саво! — пробував ще знайти рівновагу Дмитрик і зауважив, — і, власне, з того все й почалося, — що на Саві лежить глевка тінь, яка в'яже йому рухи, замулює рот, обличчя, розмазує, а тоді й зовсім поглинає слова, від чого Сава сіріє й никне, потім ця тінь, — властиво, вже не тінь, а велетенська гусінь, тіло якої переливається вниз витягненими липкими й вологими бганками, — пересувається і на Дмитрика, просто йому на серце, й починає душити, наче йому на груди поклали надгробну плиту, тільки ця плита-гусінь не просто душить, а й кільцями пробує вмотитися йому в тіло, а це таке огидне й гнітюче відчуття, що Дмитрик не витримує й щосили гатить перед собою кулаком, вигукуючи: "Це що за витівки?" — і одразу ж чує, як клейка тінь, що відбирала йому віддих, відступається й лускається, як лялечка, і з безформної маси вигортається Гнат і трохи зніяковіло приєднується до них.

— Гнате! — насторожується Дмитрик, вагаючися, чи це він на власні очі бачить, чи це лише витвір Савиної балаканини, і, крім них двох, у кімнаті нікого нема, хоч Гнат і сидить поруч і навіть зовсім чітко відповідає на Дмитрикове: "Що ти тут робиш?" — "Я з вами!"

— Ти дійсно казав Саві, що Йосип тебе убив? — чи то міркує, чи й справді голосно вимовляє Дмитрик, і тієї ж миті його пронизує усвідомлення: Гнатові щось від нього треба, тільки він соромиться або, може, йому не випадає з місця про те запитати, бо він зиркає на стіну, на яку і Дмитрик переводить погляд, хоч нічого на ній, крім двох брунатних плям з довгими патьоками, не зауважує, оскільки всі його думки зайняті навіть не Йосипом чи радше Савиним упередженням супроти Йосипа, а тим, що ж Гнат від нього хоче (це хотіння досягає Дмитрика настільки виразно, аж він підводиться, і Гнат махає рукою, аби Дмитрик сів і не заступав йому виду, бо він ніби когось очікує) і чому Гнат не викладе відразу, що його муляє, замість оглядатися на стіну й вибачливо пояснювати, мовляв, Сава не чує його через надмірну ретельність, яку, до речі, Гнат і цінує, і поважає, розуміючи, що вона вияв найкращих Савиних почуттів, — у цьому він ані трохи не сумнівається! — тільки ця ретельність, живлена односторонніми спогадами, які Гнатові тепер лише

утруднюють взаємини зі своїм колишнім приятелем, найбільше стоїть на заваді, бо саме через неї Сава й не чує Гнатових зауваг.

— Ні, чую! — ображено заперечує Сава. — Не тільки чую, а й бачу: сьогодні ти не сам, а з провідниками!

— З провідниками? — вигукує Гнат, дивлячися на Саву, ніби вперше його зауваживши, і починає непокоїтися, хоч і намагається заховати за пляшку правицю, аби не видно було, як вона тремтить.

І саме тому, що Гнат так старанно силкується приховати збудження, Дмитрикові одразу ж спадає заслона з очей і він переконується: там, де щойно височіла стіна з брунатними плямами, видовженими в патьоки, коливається нічне повітря, трохи вологе, наче від ріки, в якому час від часу полискують і гаснуть нитки бабиного літа, а в далині, край села (за пагорбом його не видно, однак Дмитрик знає: це те село, з якого невдовзі по тому, як радянські танки зрівняли хати з землею разом із рештками вцілілих від гарматного обстрілу мешканців і худобою, очищуючи край від бандерівської крамоли, переслідуваний Омелько Луцак виніс трирічного Ромка, оскільки, — як Омелько признався Дмитрикові, — коли він, минувши згарище, надібав на вже ледве живу від голоду й жаху дитину, він просто не зміг її кинути. Він навіть не пожалів її, він сам дійшов тоді стану, коли не до жалів, адже, крім думки, як вирватися з лещат непроханих визволителів, від нього нічого не лишилося, він не тямив від втоми, ні куди спрямовує кроки, ні що чинить, та й дитина, яка радше скидалася на зацьковану й обкалянну сажею, болотом і кров'ю звірину, викликала не жаль, а майже огиду й тупу, а разом із тим невимовне щемливу нудьгу, — а лише, коли його погляд сковзнув по зіщуленій купці немощів, де жили тільки постарілі — тоді вони здалися йому величезними, — зовсім не дитячі очі, — а воно ж ледве світу побачило! — які вичікувально стежили за ним, йому в груди наче вдарило ножем, і він збагнув: ця дитина — його доля, це він сам, це те світле й добре, що відрізняє людину від мерзенної тварюки, і якщо він залишить її конати в рівчаку, куди вона чудом устигла непоміченою виповзти з села, він не матиме спокою ні живий, ні мертвий, бо те, що він

повинен її врятувати, важливіше від його власної безпеки, спасіння, від усього на світі, хоч він і не годен збагнути, чому це так і звідки в нього ясновидюща певність, що якби він раптом, переламавши себе, не послухався цього веління, — бож дитина тільки заважатиме, тут самому важко переховатися, а як же із нею разом? — тієї миті, як йому пощастить досягти безпечного місця, він з огиди перед своїм унутрішнім каліцтвом, яке зумовив би цей вчинок, накладе на себе руки!) палають дві клуні, що поволі наближаються, і мірою того, як вони наближаються, Гнат метушиться, силкуючися щось сказати Дмитрикові до вуха, а що він надто хвилюється, йому пропадає голос, уся його постать хилиться кудись набік, і Дмитрик догадується, що Гнат звертається до Сави (бо Сава тепер до нього ближче, ніж Дмитрик), а Сава чомусь не помічає його звернення.

— Це правда, що ти Саві говорив про Йосипа? — знову спадає Дмитрикові на думку, і він починає обережно промацуватися до Гната, бо йому здається, ніби Гнат зовсім виразно щось просить, лише він вимовляє слова так швидко й нерозбірливо, — вони йому то склеюються, то висипаються посередині, лишаючи самі початкові літери й кінцівки, — що Дмитрик голосно вирішує: "Отже це таки правда?" і чує раптом цілковито змінений голос Гната: "Мені не до Йосипа!", який настільки його вражає, аж Дмитрик зважує, чи це дійсно Гнат, чи це напливами все ще морочить його Савина балаканина, заважаючи належно осмислити й закріпити в нерухомі відбитки довкілля, наслідком чого невмотивована, однак несамовито сильна тривога, мовляв, Гнатові треба негайно допомогти, по вінця заволодіває ним, і, заки Дмитрик усвідомлює, що робить, його уста самі вимовляють: "Тобі чимось допомогти?" — і тоді він здивовано бачить, з яким поспіхом Гнат хапається за цей натяк, радіючи на всі легені: "Так, Дмитрику, допоможи, допоможи!" — аж Дмитрик затуляє вуха й сміється:

— Я оглухну, коли ти так кричатимеш!

— Дмитрику, я тобі довіку дякуватиму!

— Не поспішай з подякою. Якщо я зможу.

— Зможеш, зможеш, аби тільки захотів, це зовсім просто!

І Гнат сором'язливо, хоч і з явною певністю, що цей рух вичерпно ілюструє його прохання, оскільки він надто прозорий, наближає вказівного пальця до Дмитрикових, а тоді до своїх грудей і застигає, прислухуючися. А що Дмитрик спантеличено дивиться на нього, вичікуючи пояснення, як це розуміти, Гнат опускає руки й засмучений (йому аж сльози набігають на очі) відступає.

— Тобі лячно?

— До біса! — не витримує Дмитрик, — чого мені має бути лячно?

— Не сердься, невже ти не розумієш?

— Ні, не розумію!

— Випозич мені на одну лише мить своє тіло!

— Моє тіло?

— На одну лише секунду! Наймізерніший уламок секунди! Я його не пошкоджу, тобі нічого не станеться, це одна мить — і все, а мене це, може, врятує. Коли ти зайшов сюди й Сава сказав "Побачиш!", я спробував силоміць заволодіти твоїм тілом, не тобі на шкоду, клянуся! — а лише, аби швидше впоратися, — мені не дає промитої води одна незалагоджена справа, — а воно без твоєї згоди не йде. Треба, щоб ти з власної волі захотів допомогти мені, а від цієї послуги, ах, Дмитрику, якби ти тільки знав! — залежить моє спасіння!

Невже це він справді благає, чи це треба якось інакше сприймати або принаймні докладніше перевірити, де Савині, а де його зауваги? — похопився раптом Дмитрик, — бо чому він звертається до мене, а не до Сави, з яким приятелював і довше, і ближче, ніж зі мною? — але Гнат так щиро, аж скрушно, запевнив і перехрестився, аби Дмитрикові остаточно розвіяти сумніви (мовляв, він і до Сави звертався, та що звертався, просто не відступав від нього! проте Сава якраз найголовнішого й не чує, хоч лусни! йому здається — Гнат його ані трохи не осуджує, боронь Боже! ймовірно, він на місці Сави повадився б не інакше — це ж тільки людське, і звички одразу не міняються, — Саві справді здається, ніби він знає Гната значно ліпше, ніж той сам себе, і тому, на його думку, Гнат просто не годен сказати, чи то попросити те, що він просить, через що вони ніяк і не порозуміються, а чекати, заки Савин слух удосконалиться, немає часу), що Дмитрик одразу ж повірив (не словам, вони ледь досягали його, бо і Гнат висловлювався досить плутано, і Дмитрикові здогади не трималися купи), а всій постаті Гната, що кожною клітиною, і то з наполегливістю, перед якою розтопилося б і оливо, підтверджувала: "Дмитрику, порятуй!" — ніби Дмитрик і справді мав силу порятувати його.

Не виключене, що за трохи інших обставин, — яких саме, Дмитрик не уявляв, йому тільки неясно мигтіло в мозку: якихось інших, — в усякому разі він зробив це зовсім не тому, ніби боявся, що Сава роздзвонить (не чує, не чує, а коли зайде про Дмитрикові "ні", то якраз і почує!), як Дмитрик відмовив Гнатові, витлумачивши це звичайнісіньким переляком, подія, про яку одразу закричали б усі горобці з дахів! — він не тільки не погодився б, а й зовсім слушно довів би, що в таборі мешкає чимало Гнатових не так щоб друзів, але все ж відданих знайомих, аби виконати його дивну забаганку, хоч Дмитрик розумів й інше: коли людина благає порятувати її, в неї на це є ваговиті причини, про які не варто допитуватися.

Проте, коли Гнат наново, на цей раз вже майже зневірившись, повторив: "Дмитрику, поможи!" — Дмитрик з таким поспіхом погодився, подумавши, яка ж він свиня, що змушує себе двічі просити, аж мало не забув вияснити, нащо ж Гнатові знадобилося його грішне тіло.

— Хіба це істотне?

— Істотне чи не істотне, нащо?

— Моє пояснення видасться тобі ще не досить переконливим, — знітився Гнат, — ти злякаєшся, а я тоді пропав!

Дуже ймовірно, якби Гнат не втелюшив "злякаєшся" (хто, зрештою, підтвердить, чи Гнат, враховуючи вдачу Дмитрика, не кинув тут умисне останнього козиря, воліючи остаточно закріпити свій здобуток — Дмитрикову згоду, бож хіба людина в біді не хапається за перший-ліпший засіб, аби врятуватися? та й хто знайшов би в собі досить суворости засудити подібну хитрість? — хоч такі слова інколи й без жодного наміру злітають з язика), Дмитрикові в останню хвилину пощастило б висмикнутися з цієї історії, і нічого ні з ним, ні з Савою не приключилося б. Але почути від Гната "злякаєшся", ще хоч би насамоті, а то при Саві, навіть якби той, крім плюскоту горілки, якою він саме доливав чарки, нічого й не почув, виявилось більше, ніж Дмитрик спромігся витримати.

— Чи я злякаюся чи ні, побачимо, — відкарбував він, пильнуючи, щоб з пересердя йому не забракло віддиху і Гнат не витлумачив це по-своєму, — а покищо я мушу знати. Це передумова. Інакше нічого не вийде. І то не з моєї вини. Я не купую коту в мішку.

— Я хочу востаннє глянути на сина живими очима, — трохи вагаючися, поволі, ніби йому було важко вимовляти склади, відповів Гнат і, спостерігши, що Дмитрик тільки блимнув очима, хоч трохи й відпружився, пояснив:

— Щоб він запам'ятав мене й виріс добріший і шляхетніший, ніж його дурний батько. Я певен: коли я бодай одну хвилюк постою біля нього, він направить те, що його батько згаяв, інакше я не знайду спокою.

— Ти маєш сина? — аж свиснув Дмитрик.

— Я й сам того не знав, бо Іванка не сказала, вирішивши, що в моїй голові солома, а я, коли ще був час, не розчовпав, йолоп, що то не Миколин, а мій син! Я отямився, коли вже виявилось запізно, і тепер, — якщо Іванка не пробачить, — а воно є за що мене клясти! — я пропав. Мене перемелють на потерть, і я ніколи...

— Чого ж ти одразу цього не виклав? — схвильовано вигукнув Дмитрик, не тямлячи, чи він більше вражений зізнанням Гната (але чому саме на потерть? чи це не Гнат, а Сава докинув, вимальовуючи, як вічні млини перемелюватимуть грішні душі на непотріб?), чи тим клубком суперечливих почуттів: жалю, зневаги, — щоправда, зовсім відмінної зневаги, яка поширювалася не тільки на Гната, а й на нього самого, — бажання одночасно допомогти й відмовити, співчуття й горя, і то в таких сполуках, що, здавалося, одразу ж унедійснювали одна одну, залишаючи на тому місці зовсім нове, неокреслене, проте несамовито намацальне твориво, що готувалося відкрити йому карколомну із суцільних проміжків і переходів дійсність, якої ще ніколи не містив ні Дмитриків розум, ні серце; і напевне це й сталося б якби він випадково не зауважив — і цим наче вивільнився з-під хвиливого запаморочення, — що в кімнаті світлішає, аж ріже очі, бо вогненні клуні переступають через поріг у стіні, Сава схоплюється на ноги й не знаходить, куди себе подіти, безглуздо твердячи: "Я ж тобі казав, я ж тобі казав!", а Гнат заточується, стогнучи чи то "Пізно!" чи "Тепер ти не наважишся, а я не смію наражати себе на небезпеку!"

— Нічого не пізно, бери моє тіло й біжи! — розсердився Дмитрик, ще трохи ошелешений навалюю почуттів, які щойно відстугоніли в ньому, залишивши на все нутро видовжену ледь болючими мацальцями дірчасту пухлину, що підступила йому під ребра, заважаючи узгіднювати в одному напрямку рухи, хоч тепер Дмитрикову увагу цілком поглинув розгардіяш навколо, зокрема ж Гнатів розгублений і наче трохи винуватий вигляд.

— Ну? Бери моє тіло й біжи! — підбадьорив його Дмитрик і нахилився вперед, щоб показати свою повну готовість, бо йому привиділося, ніби Гнат або не вірить його запевненню, або з якихось невідомих причин його

погано бачить, — тільки замість наблизитися, — мимоволі, сам не усвідомлюючи, як це в нього вийшло, — відскочив від Гната, бо йому перетяли дорогу обидві вогняні клуні і в обличчя війнуло полум'я, суцільно вкрите бульбашками-літерами, — кожна завбільшки з черешню, — які він не прочитав, — таких живих, рухомих літер він зроду не бачив, та й не відрізнив би одну від одної, — вони ж на перший погляд виглядали всі однакові, — а просто вони просякли йому всередину (тобто не цілком самі просякли, а Дмитрик відчув, як від збудження він ненароком потягнув їх зором, — точнісінько, як трапляється одним духом сьорбнути в спеку забагато холодної води, — у найглибші закутини серця, де вони й вибухли, а тоді самі собою осмислилися), і мальований з качиними перетинками беззвучний голос, — Дмитрик ніби й вловлював луну від цього голосу, але мав таке враження, наче цей голос не справді говорить, а вимальовує у вусі, в грудях, а звідти й по всіх жилах пругкі вензелі, — дав йому зрозуміти: не підходь до Гната, бо це скінчиться для тебе катастрофою — людині не вільно порушувати жодної букви вищого закону, якого вона, завдяки своїй смертній обмеженості, не гідна збагнути, а ти натинаєшся унедійснити цілий параграф.

До чого тут букви й параграфи, коли йдеться про звичайнісіньку допомогу! — обурився Дмитрик. — І тут параграфи, і там параграфи, ніби допомога дозволена лише на картки! а де ж найпростіша людяність, милосердя, без яких по світу самі вовки витимуть, та й взагалі хто вони такі, що так гарно визнаються на параграфах, а душі, яка загибає (невже доля Гната їх ані трохи не зворушувала?), не тільки не допоможуть, а й зовсім недоречно перешкоджають, коли це пробує зробити хтось інший? Це більш ніж дивно! — завагався Дмитрик, — невже вони й справді це кажуть? — і тут його раптом осяяло: а що коли вони — нечиста сила, яку варто, про всяк випадок, перевірити дулею (за свідченням бувалих людей, найповніший спосіб розпізнати й приборкати диявола, бо тоді він одразу ж губить міць і його хоч на мотузці води?) — але ще заки Дмитрик встиг скласти пальці й показати нищівний для спокусника людського роду знак, ну і відповідно до знаку дещо міцніше висловитися, вогненні клуні терпляче пояснили йому (Дмитрика ніби вперіщила хмара іскристих крижаних пуголовків на коліщатах, які кілька

разів угору і вниз вихором проїхалися по шкірі, — він їх не лише відчував, а й бачив! — аж він ледве не зареготався від лоскоту, хоч цей спосіб порозуміватися йому ані трохи не сподобався), мовляв, він даремно хвилюється, вони не нечиста сила, а його власні янголи-охоронці, і саме через це й радять: піклуватися не чужим, а радше своїм кровним спасінням, бо коли вже йдеться про занапащення душі, то не так Гнатової, як його, Дмитрикової, оскільки він пхається в справи, в яких нічого не тямить, і цим зайво ускладнює перебіг речей, керованих не жорстокістю чи сваволею, як йому здається, а вчинками кожної людини. Хто, зрештою, забороняв Гнатові стати хоч святим? Кожна людина має можливості, про які й янголи не сміють помислити, а що Гнат із того вибрав? — лінь, непутящість, тельбухи, казнащо! — хто ж винен? І тепер ще й Дмитрик, замість турбуватися за власну душу (чи він взагалі подумав, що воно означає, — за когось, нехай і за найкращого побратима, хоч Гнат із Дмитриком ніби так дуже й не приятелювали, — покласти свою душу?), як навіжений, горить здійснити вчинок, в наслідок якого від дошки до дошки (а там і літери не вільно рушити!) мусітимуть наново переписувати кодекс небесних законів! Невже він не тямить, що за подібне зухвальство по голівці не погладять? Допомогти і допомогти — різні речі, отож нехай він тієї ж миті облишить Гната й не рветься поперед батька в пекло, бо коли в нього бракує кебеті самому втямити, що і до чого, вони, його охоронці, велять йому відступитися, бо за порушення вищих законів карають вічними муками.

Очевидно, після таких ваговитих угрущань Дмитрик і гадки не мав сперечатися й доводити, як несправедливо це супроти Гната (як на нього, то він сам один погодився б попереписувати всі небесні й земні кодекси, — які ж вони потойбік ледачі! невже і там мертва буква стала вартіснішою від людського життя? Хіба в самій лише букві сенс, а не в живій правді, яку вона покликана втілювати? Чи він це якось неправильно зрозумів? — аби тільки хоч трохи полегшити долю бідолахи, який, може, й помилявся, — а хто ж не помиляється? — однак не був злий. Таж якби не їхнє досить дивне і, — як на Дмитрика, — ані трохи не янгольське упередження, чи це від високої посади та Божої ласки не лише людям, а й янголам у голові перевертається? — вони й самі побачили б, що Гнат

зовсім не лихий, це Дмитрик посвідчив би навіть перед Всевишнім, який напевне і до значно виннішого, ніж Гнат, виявив би незрівнянно більше милосердя, ніж Його пахолки— буквоїди!), а вже вступати в борню зі своїми грізними янголами-охоронцями й поготів (правда, їхню грізність Дмитрик, оговтавшись від першої несподіванки, одразу ж пояснив собі здогадкою, що за ним, імовірно, числиться не мало різних неподобств, завдяки чому його й обділили трохи суворішими, ніж звичайно, охоронцями, не потрудившись надати їм благопристойної подоби, у якій вони з'являються праведникам: із серпанковими крилами, з гілочкою чи квіткою в ніжній руці, а не вогненними клунями). Він же не з'їхав з глузду, хоч і випив уже чимало, щоб бодай на секунду припустити, ніби він їх переможе! Де ж би він набрався зухвалости змагатися з вищою силою! Ну, запорожці-характерники або деякі особливого душевного гарту святі пустельники це, може, й потрапити б, але він, мізерний таборовий спекулянт, — куди вже йому про подібне і мріяти! — та й де ж би він зважився після такого ясного попередження занапастити свою душу, заради Гната ставши на прохання небесними посланцями! — бож Дмитрик ні на мить не сумнівався, що вони говорять правду, а не лише лякають чи навмисне випробовують його.

Він зовсім чесно відступив і навіть шанобливо вклонився, оскільки їм як Божим створінням, на думку Дмитрика, належалася шана, хоч вони йому з першого погляду й не сподобалися: враження, за яке Дмитрик звинуватив свій характер, вирішивши, що він у нього небезпечно псується; адже клуні-янголи не інакше, як тільки виконували вищі розпорядження, а не знущалися над ним і Гнатом (що Дмитрикові вони не здалися надмір симпатичними, це їх ані трохи не принижувало, зрештою, воно й важко усім догодити, та й потім, звідки знаття, чи не тяжів і над їхніми головами припис, якого вони, попри добру волю, не сміли переступити?).

В усякому разі Дмитрик справді поклав собі їх послухатися й виконати всі їхні домагання, лише коли він почув розпачливе: "Дмитрику, поможи!" — а так кричать виключно в смертельній небезпеці — це Дмитрик виніс із власного досвіду, і ніхто не переконав би його в

протилежаю, навіть якби сам Господь явився й запевнив, що це не відповідає дійсності, — цей вигук жаху й безнадії, в якому прощалася з життям (і то вічним) Гнатова душа, вирвав йому серце, і Дмитрик кинувся вперед (нічого не тямлячи, а лише неясно відчуючи, що коли він зараз не порятує Гната, хоч би за це його навіки жбурнули в геєнну вогненну, він не посміє нікому глянути в очі), і тоді відбулося все з такою швидкістю, що він, властиво, не встиг і здивуватися, прочумавшись у таборовій лікарні, де Гаркуша з радісною полегшею (Дмитрик у першу мить ледве впізнав його голос) привітав його й Саву із щасливим поверненням від праотців, і, ледве скінчивши привітання, ніби зі страху, що його неправильно зрозуміють, досить уїдливо, хоч на споді цієї уїдливості все ще зблискувала скалками схвильованість, виголосив їм цілий виклад про наслідки споживання денатурату, якого вони і в рот не брали, тільки ж не випадало Гаркуші перечити, коли він шпетив їх, бажаючи добра, бо йому, попри те, що він вдавав суворого й незворушного, як більшість надто м'яких людей, краялося серце від співчуття, якого не занечулила навіть довголітня лікарська практика, що їх обох, молодих і здорових, так нагло спіткало лихо, перетворивши на калік.

Звичайно, дещо пізніше, коли почала проходити Дмитрикова сліпота, а Саві Гаркуша дозволив обережно ставати на праву ногу й ходити на костурах з кімнати до кімнати, Дмитрик, з усіх боків обмірковуючи свою тодішню поведінку, питав себе, чи не уникнув би він усіх подальших ускладнень, якби трохи зважив на Гнатові попередження: "Не дивися на них, бо осліпнеш!" (адже Гнат прокричав це двічі, надаючи цій подробиці явно виняткового значення, на яке Дмитрик не звернув уваги!), ну і, samozрозуміле, не намовив би Саву (а Сава, молодець, не сполошився й не підвів!) щосили вперіщити ногою вогненні клуні туди, де в людей щиколотки, — задля більшої певності, щоб вони не перешкодили, — заки Дмитрик встигне крізь полум'я прорватися до Гната, вхопити переляканого на смерть за руку й струсонутися, аж йому самому потемніло в очах, аби той переконався, що це Дмитрик перед ним волає: "Ось моє тіло й біжи!" — і таки побіг, хоч Дмитрик згодом і не знав, чи успішно закінчилася Гнатова місія, а Іванку розпитувати не випадало, бож вона з

переляку, що йому якимось незбагненим чином відома надто делікатна матерія її близькості з Гнатом, могла ще Дмитрика осмішити на весь табір (Дмитрик у душі не взяв би їй того за зле, хіба він сам на її місці повівся б інакше? тільки як би він тоді виглядав перед хлопцями?), мовляв, від перепою (Дмитрикові ж не личило спростовувати, що це не від перепою, а від зустрічі з вогненними клунями!) йому розм'якли клепки в голові, і він верзе нісенітниці, які її лише ображають! А Дмитрика ніколи не приваблювало знічев'я когось ображати. У подібних випадках він волів ліпше погамувати цікавість, ніж уприкритися недоречними розпитами.

Зрештою, мірою того, як зустріч із Гнатом і вогненними клунями відходила в минуле, деякі зовсім незначні подробиці, яких Дмитрик тоді одразу не запримітив, виопуклювалися настільки, що він прочував за ними майже намацальний зміст, що дозволяв йому трохи ліпше збагнути свою тодішню поведінку, чи то радше помилки, яких він допустився, бо що докладніше згодом Дмитрик перевіряв пам'ять, то певніше йому здавалося, ніби Гнатові: "Не дивися, бо осліпнеш!" — означало не так пересторогу, як зовсім конкретну вказівку, якої він у поспіху не розчовпав.

Кожного разу, як він повертався до цього вигуку, його пронизував здогад, що Гнат через голови клунь подавав йому тоді ключ до подій, те чарівне слово, за допомогою якого знаходять скарби, яке виповнює людину заклинальною силою, уможливлючи їй вмиль гідно витримати найтяжчі випробування серед злих духів, лишаючися живою й неушкодженою, а він ним не скористався!

Дуже ймовірно, якби він тоді заплющив очі, ні йому, ні Саві нічого не сталося б, він виконав би Гнатові прохання й спокійнісінько помандрував би додому. Тільки як же було заплющити очі й не дивитися на вогненні клуні, коли він навпомацки серед навколишнього полум'я ніколи не розпізнав би Гната, а тому й не пробився б до нього й не встиг би його порятувати?

Певна річ, якби в нього знайшлося трохи більше часу, а головне, якби він не боявся, що вогненні клуні перешкоджають йому наблизитися до Гната, затявшись не пустити бідолаху у випозиченому тілі (ймовірно через якусь стару закостенілу догму, яку забули своєчасно викинути з небесного закону) ні до сина, ні до Іванки, Дмитрик нізащо не наражав би Саву на небезпеку, хоч він тоді про це не подумав, навіть коли не очима, а наче всією потилицею (уже термосячи Гната) побачив, як Сава, збагнувши нарешті про що йдеться й ані секунди не вагаючися, з усієї сили ударив ногою (спочатку лівою, потім правою і ще раз лівою) одну, а потім другу клуню і, скошений, повалився на підлогу, бо тієї ж миті шматки полум'я розірвали Дмитрикові груди й мозок.

Згодом, коли Дмитрикові поліпшало і він уже не як учасник, а як безсторонній глядач, пробував тверезіше переосмислити ті події (обережно при тому натякаючи Саві, що їм обом не зашкодило б спільно уточнити деякі подробиці в їхній зустрічі з Гнатом, бо Дмитрика мучило сумління, що він властиво спричинився до Савиного каліцтва, яке Дмитрик охоче направив би, вимінявши в Сави паралізовану ногу на свою здорову, якби це можна було), він поклав собі бодай частково виправдатися перед Савою, що він його ненароком втягнув у халепу, але кожного разу, як Дмитрик у розмові наближався до появи Гната й вогнених клунь, Сава, який залюбки просторікував про що завгодно, цю тему вперто обходив мовчанкою, ніби боячися розхлюпати дорогоцінний вміст, якого він тоді випадково доскочив і тепер носив у собі, настільки ревно оберігаючи свій потаємний скарб від стороннього ока, що Дмитрикові дедалі частіше здавалося: Сава не тільки не шкодує за ногою, а й наче тішиться зі свого стану (таким зосередженим, ба більше — лагідним і щасливим Дмитрикові ще не траплялося його бачити; якби це перетворення не сталося в його присутності, Дмитрик ніколи не повірив би, що це той самий громило-Сава, якого він знав), немов Сава й справді, втративши ногу, знайшов щось таке важливе й надхненне в житті (мету, покликання, віру, чи й просто йому прочинилися двері в райське видиво), про яке нікому не вільно говорити, аби воно не розвіялося, бо найсуттєвіше в людині завжди невимовне.

А втім Дмитрик і не напосідав на Саву, мавши досить і своїх клопотів, якими його не лінувався постачати Йосип, що так і лишився на Дмитриковій шиї від того вечора, коли його (задля більшої безпеки переодягненого бабою, бо ану ж Саві чи Савиним друзям заманулося б припняти Йосипа, перш ніж він досяг би сховища?) тітка Текля, посилаючися на Дмитрикове живе слово, привела до хлопців на горище, де він переховувався аж до Дмитрикового виходу зі шпиталю, хоч йому ні від Сави, застуканого наглим каліцтвом і поглиненого тепер самим собою настільки, що він назавжди забув про Йосипа, ніби ніколи й не заповідав помститися за Гната, ні від Савиних, чи то Гнатових, друзів, які, пересвідчившись, як Сава збайдужів до Йосипа (більшість людських вчинків випливає з наслідування, а не з власної волі), і собі втратили охоту зводити з ним порахунки, — жодна небезпека не загрожувала (після Савиного нещастя Йосипом якось відразу перестали цікавитися), а хлопці без Дмитрика не зважувалися самі вирішувати Йосипову подальшу долю попри велику спокусу в перший-ліпший спосіб позбутися його, бо він їм так осточортів безнастанними повчаннями (Йосип не раз щиро дивувався — з пошани до себе він не обурювався, а тільки дивувався, — чому його співрозмовники, — щойно він заходжувався посутньо викладати свої думки, а вони в нього завжди так гарно виходили, аж він мимоволі ними милувався, дедалі глибше переконуючися: над ним тримає руку вища сила, бо інакше хіба він мав би завжди на похваті готові звороти й вислови, повні життєвої мудрости? — усі чомусь одразу скаженіли, а тоді ще й обов'язково переходили до погроз, а то й до кулаків, приневолюючи його замовкати; однак не говорити він не міг, а воно вже якось само собою складалося: ледве Йосип розтуляв уста, кожне його слово, кожна, хочби і яка випадкова, заувага, кожен натяк, навіть звичайнісіньке покашлювання незбагненним чином оберталося на повчання, ніби провидіння не лише наділило його даром розпізнавати вади там, де їх — samozrozumіла річ, за браком належної ретельності поліпшити світ — інші не зауважували, а й відкривало таємницю, хто як повинен поводитися, аби втрапити на єдино правильний шлях істини, якого, крім Йосипа, завдяки таборовій байдужості й нетямущості, ніхто не зауважував, і цей шлях, — особливо після надокучливих лекцій професора Цуркалевського, що протягом

кількох місяців за перегородкою з простирал щовечора просвіщав Фількового телепня, а особливо після однієї Терещенкової доповіді про давні вірування серед поган чи щось подібне — цю доповідь Терещенко виголошував у першому бараці, куди Йосип потрапив не з цікавості, — він не хворував на цю слабкість, як інші, які жужмом ходили не тільки на всі доповіді, а й на будь-які таборові збіговиська, воліючи бодай часинку не думати про власне майбутнє, — а лише аби звідти витягти свою жінку, що забула злагодити йому підвечірок, — уявлявся Йосипові потойбічною рікою, де він, як перевізник із Терещенкової доповіді, чекав із човном, щоб не за обол — обол виокреслювався Йосипові одночасно і як невеличкий буханець, і як тматороканський бовван із приказок його жінки, — чи за звичайну копійку, а зовсім безплатно перевозити невігласів на другий обітований бік), що якби не Дмитрикова згода заопікуватися ним, вони ще того самого вечора, підбадьоривши непогамовного проповідника стусанами й належними примовками, відіслали б до дідька.

Проте пам'ятаючи: Дмитрик ніколи без ваговитої причини не ухвалював жодних ризикованих рішень, а вже чогось безглузлого й поготів, навіть коли його дії інколи (особливо на початку) й виглядали трохи невмотивовані, що згодом виявлялося лише винятково кмітливою, хоч і дещо незвичайною операцією (тож і тепер від великого Федора до Кирила Кузі кожен був переконаний: якщо Дмитрик узяв придурка Йосипа під свою опіку, то напевно він вимізкував якийсь особливо хитрий і складний плян, у який він їх виключно через несподіване отруєння не встиг утаємничити), хлопці терпляче чекали на Дмитрикове повернення зі шпиталю, уникаючи нарікати на Йосипову поведінку, хоч вона їм сиділа в печінках, аби передчасне хвилювання не затримало видужування їхнього голови й організатора, який, попри сповнену вирозуміння до його стану шляхетну настанову своїх помічників, підсилену ще й категоричною вимогою лікаря не турбувати хворого шкідливою зайвиною, — вже на другий день, коли Гаркуша дозволив пацієнтові, що так щасливо видибав із вічної тьми, перше побачення, докладно знав про всі Йосипові витівки, бо Іван Берізко, присланий від хлопців до Дмитрика, після недавньої сварки з Йосипом ще не встиг охолонути (адже повільне, але невпинне

наростання цього вибуху почалося вже від того самого вечора, коли тітка Текля привела Йосипа, пов'язаного баб'ячою хусткою, від чого Берізкові здалося, ніби хустка стинає Йосипові всю верхню половину обличчя, а це його чомусь прикро вразило, і таким стятим новоприбулий назавжди й залишився в Берізковій свідомості ймовірно й тому, що Йосип відразу, ледве переступив поріг, не тільки зажадав, аби його називали на "ви", — мовляв, він і старший, і досвідченіший від них усіх, крім того, він пізніше, — морозом обсипало від згадки, що він накоїв би, коли б його тоді не спинили) передчасно не роз'яструвати Дмитрика Йосиповими витребеньками. Берізко не втримався, — власне, не так він не втримався, як Дмитрик сам його спровокував, спитавши, що з ним і чого він так сопе, — й розповів не лише про свою сварку, а й про інші Йосипові геройства, особливо ж про те, як на вістку про Дмитрикове нещастя (цю вістку приніс блідий, як смерть, Гудзик, якого, либонь, саме Провидіння змордувало серед ночі навідатися до Сави, щоб він там углядів і Саву, і Дмитрика непритомних та ще й, як йому здалося, — в калюжі крові, і, зчинивши рейвах, стрімголов помчав по Гаркушу) Йосип зголосився верховодити над хлопцями.

Щоправда, тут Іванові Берізкові, який не шкодував міцних висловів, пригадуючи Йосипову вступну промову і її наслідки, довелося на деякий час перервати болісну й обурливу сповідь, бо Дмитрик, спочатку пирснувши в руку, а потім, не годний стриматися (придурок тітки Теклі, що керує його хлопцями! — це видовище він волів би на власні очі побачити!), зареготався, аж Берізко вражено стихився й несхвальне прикинув собі, чи Дмитрик не надто легковажить вибриками Йосипа, який їм кров п'є і якого варто було б уже й здихатися, навіть якби завдяки цьому й постраждала б чергова Дмитрикова ґешефтарська операція, — бо що Дмитрик вимізував плян, де він призначив Йосипові важливу, хоч покищо й зовсім незбагненну функцію, Берізко, як і інші, не сумнівався.

Лише дивлячися, як Дмитрик все ще душиться зі сміху, ніби те, що він оповідав і справді не прикре, а смішне, Іван Берізко мимоволі на якусь

хвильку втратив певність, і йому одразу спало на думку: а може, воно й дійсно кумедне, бо хіба Дмитрик так дивно поведився б?

І ледве в Берізковому мозку промайнуло це зовсім несміливе і аж трохи вибачливе припущення, — йому на якийсь уламок миті стало майже ніяково і за Дмитрика, що той без причини пустився берега, і за себе, що він своїм нехитрим розумом поспішив осудити Дмитрикову поведінку, не розібравшись, що й до чого, — як йому вже й самому прояснилося: таж певно! І як він цього раніше не розчовпав! Не дарма ж Дмитрик і слова не міг вимовити від реготу! Це ж просто нестерпно смішне! Настільки смішне, що й він уже щиро регочеться, — спочатку несміливо, ніби ступаючи на чужий терен, а тоді дедалі гучніше, — аж схлипує, бо тепер у нього в пам'яті на місці ненависного Йосипа, втілення не тільки сатани, а й усього дідківського кодла, яке Берізкові не пощастило гідно провчити, висновується зовсім нешкідливий, а лише надокучливий і сміховинний Йосип: не з зухвалою (просто незбагненне, як він це переочив!), а явно ж придуркуватою вимогою до хлопців, аби вони слухали його замість Дмитрика: мовляв, тепер, коли Дмитрик осліп і не надається на провідника, — невже вони такі безпомічні й підпорядковуватимуться каліці? тим більше, що Дмитрика явно покарало небо за якісь приховані тяжкі гріхи, а з небораками, які впали в Божу неласку, ліпше взагалі не мати справ, бо Провидіння карає і тих, хто спілкується з грішниками (Йосип навіть кожного попередив, якою саме карою), — він, Йосип, вважає себе покликаним їх очолити, оскільки Дмитрик і так нічого не тямить ні в ґешефтьярстві, ні в організаційних справах, беручи собі в помічники, замість тихих, солідних і поштивих роботяг, пащекунів і зарозумілих шалапутів, які чесній людині слова не дадуть вимовити, хоч за його поради годилося б лише дякувати! Зрештою, вони самі втратять на тому і згодом гірко бідкатимуться, якщо не передадуть йому Дмитрикової батуту, бо з миттю, як він їх очолить, він їх, насамперед, належно перевиховає, відкривши їм очі на світ, оскільки Дмитрик за браком відповідальності перед власним сумлінням ганебно занехаяв цей бік справи, а людину треба не лише змалку, як помилково гадають, а все життя, щохвилини, при кожній нагоді виховувати й перевиховувати, — ну і, samozрозуміле, навчить їх працювати не по—

аматорському, як досі, а професійно, тобто законно й чесно, і тут уже сам факт, що він їх очолить, свідчитиме про законність і чесність, на те він і Йосип! — аж хлопці, лише боячися Дмитрикового гніву, ледве стрималися, аби не поламати ребра невпинному балакунові.

А втім не тільки хлопцям, а й Дмитрикові вживався терпець із Йосипом, який за час Дмитрикової хвороби, попри словесні сутички, а, може, саме завдяки їм, — бож Йосип спостеріг, як хлопці стримуються, хоч і приписував це не Дмитриковому слову, а впливові власних повчань, а це спонукувало його проявляти ще більшу енергію й винахідливість, даючи волю своєму досі приспаному покликанню, — настільки уподобав схованку, що коли Дмитрик нарешті повернувся зі шпиталю (Гаркуша запевняв, ніби Дмитрикове видужання відбулося блискавично, наче сама баба Грициха замовила за нього слово перед Всевишнім, хоч Дмитрикові й хлопцям ця блискавичність видалася досить довгою) й переговорив із тіткою Теклею, аби вона забрала від них свою кращу половину, оскільки цій половині тепер нізвідки ніщо не загрожує, Йосип, переводячи погляд праведника то на Дмитрика, то на свою жінку, скрушно заявив, мовляв, він охоче пішов би додому, — хіба є щось краще, ніж власний, родинний куток? — але, на жаль, це покищо виключене, бо Дмитрик попросив його, Йосипа, залишитися й допомогти в одній дуже важливій справі, якої Дмитрик за браком досвіду сам не полагодить, а що він, Йосип, шляхетна й співчутлива людина, то він і пообіцяв Дмитрикові вволити його бажання.

Очевидно, тоді хлопці чекали, як Дмитрик в присутності тітки Теклі затопить нахабі в пику, сплативши цим довготривалу заборгованість, а одночасно й поклавши край Йосиповому перебуванню в їхньому товаристві (вони його, якби Дмитрик дозволив, далеко ліпше проматлюшили б, хоч ніхто з них не належав до злопам'ятних; надто вже він їм залив сала за шкіру!), і не виходили з дива, чому Дмитрик цього не вчинив, бож із того, як йому забракло повітря (Дмитрик аж посинів), хлопці бачили: Йосип безсоромно бреше (зрештою, де ж Дмитрик будь-коли звернувся б до такого придуркуватого по допомогу, навіть якби він її справді потребував!), проте не здогадувалися, що Дмитрик, заки йому

ще кров відплила з обличчя, вже (одним махом, ніби за кутик струсонув міцно спрасовану хустину, яка, виривана бурею, заляскотіла в його руці) уклав подумки, як провчити Йосипа, аби йому назавжди відпала охота до подібних вибриків, і лише остаточно зважував, чи дійсно Йосип слабує на голову, чи це промовляє з нього розрахований і небезпечний підступ, до якого варто пильніше придивитися й не легковажити ним, як досі.

Щоправда, назовні, попри цю настанову, Дмитрик ані трохи не змінив супроти Йосипа поведінки, він навіть слова не проронив, коли хлопці звели на нього очі, сподіваючися, що Дмитрик бодай коротко натякне, чому він панькається з Йосипом (якби його спитали, Дмитрик ледве чи спромігся б відповісти, оскільки він і сам не знав, чому, хоча з пересердя й приписував це то корові, яка завдяки хвилевій слабості увійшла йому в серце й отаборилася там, то нічим не вмотивованому, невловному, а zarazom і досить настирливому передчуттю, — що не зникало, навіть коли Дмитрик заспокоювався, — ніби з Йосипом через випадковий збіг обставин пов'язане дуже важливе вияснення і навіть подальші прямування його власної долі).

Однак попри те, що Дмитрик не зрадив себе жодним поглядом, — адже він взагалі пропустив повз вуха усе Йосипове казання, — Йосип одразу вловив: Дмитрик насторожився, і це, ймовірно, і спонукало його вже й справді, і то одразу, ледве за тіткою Теклею зачинилися двері, запропонувати свої послуги, аби дещо злагіднити свій вибрик, бо в Дмитриковій мовчанці й стриманості він раптом вичув загрозу.

Не виключене також, що в кожного, крім розуму й почуттів, десь на самому дні свідомости в напівамебному стані зберігаються рудименти всеохопного космічного сприймання, дуже спорідненого з ясновидцям, яким людина користується лише в великій небезпеці або в сильному внутрішньому потрясінні; тобто не користується, а просто тієї миті, як людина полохається, це сприймання з мачини виростає на циклопічний вихор вогню, що відсуває набік особу, як порожню шкаралупу, й починає само з себе діяти, бо ні розум, ні почуття не встигають ловити й

осмислювати мікроскопічних душевних поштовхів, справжніх рушіїв найвеличніших й наймізерніших людських вчинків.

Може, навіть Йосип не так вичув, — його не мучила зайва перечуленість, оскільки він знав: людина, яка поважає себе (а з роками Йосип відкривав у собі дедалі більшу повагу до власної персони й дивувався, чому інші не приєднуються до цього відкриття), засадничо не помиляється в житті, отже й не потребує ні плекати в собі зайвої, для здоров'я лише шкідливої перечуленості, ні надто зважати на чийсь почуття, — тоді й кроку не ступиш, — як радше наслідком унутрішньої закономірності, що разом з океанами тримається на припливах і відпливах, його енергію (її Йосипові не бракувало, хоч Дмитрикові хлопці, особливо Овсій Мірошниченко, й твердили, ніби вона в нього марнується на безнастанне викарбовування залізаччя та іржавих бляшок, бо він сам і вся його душа — процвяхована порожня бляшанка) повернуло в інший бік, і вона заповнила найвіддаленіші засохлі чарупки свідомості, які несподівано набубнявіли й активізувалися, ненароком відкривши йому те, чого він досі ніколи не зауважував, — що ані трохи не унедійснює й іншого припущення, згідно з яким Йосип мав на думці виразну, невидиму стороннім, однак зовсім певну мету, і до неї зосереджено й неухильно прямував, бо що пильніше Дмитрик до нього придивлявся, то менше він Йосипа розумів, хоч інколи Дмитрикові й здавалося: усередині м'яка заслона втримує його розуміти Йосипа, наче Йосип вибганий з іншого тіста, ніж Дмитрик і його хлопці, а людина без шкоди для себе не годна розуміти те, що на неї не подібне.

Звичайно, якби Дмитрикові довелося пояснювати, чому це так, він не знайшов би жодної ваговитої причини, крім деякого збентеження, однак попри цілковиту неспроможність висловити те, що, може, й взагалі не надавалося висловити, — хіба не займає невисловлювальне в людині далеко більше місця, ніж усе те, що, звужуючися й мілкішаючи, викристалізовується в слова? — він зовсім виразно почував: з миттю, як він збагне Йосипа, щось суттєве в ньому самому безповоротно загине, перетворивши його на істоту, якою він гидуватиме, — висновок, що настільки спантеличив Дмитрика, аж він поспішив викинути його з голови

й навіть на деякий час цілком притлумити роздуми (хоч вони з'являлися ніби ззовні, без найменшої Дмитрикової участі, й опадали його зненацька саме тоді, коли він клопотався справами, ані трохи не пов'язаними з Йосипом), чи Йосип пропонував послуги (а він їх пропонував з наполегливістю, немов від його послуг залежав порятунок світу) лише зі страху перед спокутою за попереднє хизування (Дмитрик змовчав, алеж Йосип не осліп, аби не втямити, як він перебрав міру, і, хоч і пізно, — де в кого мозок працює заднім числом, — похопився, щоб трохи злагіднити неприємне враження?), чи тому, що потреба допомогти притаманна усім без винятку, тільки в кожному по-різному виявляється? Добру людину штовхає чинити добро заради самого добра — беззастережно, усією грудною кліткою, не відмірюючи добра на міліграми, часто навіть собі на шкоду, — зовнішню, не внутрішню, — і життєвий досвід (гартувальня, яка щойно повністю, за висловом Терещенка, мов лакмусовий папірець, проявляє добру чи злу людину, бо коли всі живуть у достатках і ніхто нікому безкарно не ссе крови, — такого раю Дмитрик за своє життя ще не подибував, хоч Терещенко напевно не брехав, запевняючи, ніби це трапляється, — із жиру, спричиненого душевною порожнечою й пересиченістю, як та свиня, що підкопує коріння дуба, який її годує жолуддям, — це речення Терещенко аж кілька разів повторював, тлумачачи Дмитрикові причину загибелі культур, що їх назви не трималися в Дмитриковій голові, — людина починає мізкувати від лукавого: хіба зло справді зло? може воно навіть добро? Хіба є межа між добром і злом, заки навколо панує, за визначенням Терещенка, доброзло, сіренька маса, не те й не се, яка нікого й не гріє, але нікому нібито й не шкодить, лише яка одразу ж розлітається, і то з мікронною чіткістю, на добро і зло, як тільки людині починають живцем вирізувати шматки м'яса?), той самий життєвий досвід, що угодованих добрячків перетворює на в'їдливих нищих потворок, не робить її черствою, бо вчинками доброї людини рухає співчуття й любов до ближнього, а не очікувана винагорода. Та й про яку кращу винагороду мріяти, коли, слугуючи ближньому з надміру власної доброти, людина дотикається до самого живчика існування, до самих кровоносних судин незбагненної божественної суті, — хіба не тому Христос дав себе розіп'яти? — а це такі двигтющі вихорі сліпучої радості,

перед якою никне й щезає все інше, бо в цьому уламкові духовного прозріння людина випростовується й осягає певности: вона Божа істота, а не шматок безхребетної мерзенної гиді, що розкладається, ще заки її поглинуло небуття?

Натомість злу людину (дивно, коли Терещенко приходив навчати Дмитрика різних мудрощів, Дмитрик не завдавав собі великого труду прислухатися, а щоб запам'ятовувати всі ті казання — і поготів, проте, може, й мав Терещенко слушність, уперто обстоюючи погляд, згідно з яким зло завжди тягне підроблятися під добро, хоч воно й зневажає його, бо видимість добра навіює злові ілюзію, ніби воно повноцінне, як добро, і справді існує?) бажання допомогти приводить тільки до хворобливого вивищення своєї нікчемної персони й зловтіхи, мовляв, ось дивись, я допомагаю тобі, однак це стається не тому, що мені серце крається бачити тебе в нещасті, — серце крається лише в селепків, я ж надто високої про себе думки, аби мене хвилювали нікчеми, не варті й мого сліду! — а тому, що, допомагаючи тобі, я розкошую з утіхи, який я могутній, майже Бог, а ти — ніщо, самі немощі й злидні, і почуття моєї зверхности — це єдине моє вдоволення й спонука, бо якби ти, кому я так ласкаво допомагаю, добіг достатків і заопікувався б мною, ошчасливлюючи дарами, я тебе люто ненавидів би і пильнував, як нишком (воно все ж безпечніше не скидати личини добра, адже ніколи не знати, чи вона ще, бува, не придасться) втопити тебе в ложці води.

Очевидно, Дмитрик ніколи не заходив так далеко, щоб попри погамовану неприязнь до Йосипа приписувати йому саме ці людиноненависницькі наміри. Де ж би він легковажно засудив (на хвилю— ясна річ, цього він не перечив, заки ще нуртувала свіжа злість, готуючи Йосипові пекельні муки, які напевно пішли б йому лише на користь, тільки ж Дмитрик ніколи довго не злостився й негайно витягав Йосипа з геєни вогненної, куди щойно був його пожбурих) нехай надокучливу, алеж навряд чи справді злу людину (хіба бракує на світі невдах, які ніби й прагнуть, однак чомусь не годні чинити добра? наче й стараються, а воно їм не вдається? Чи це тому, що вони ходять навпомацки, не бачачи межі між добром і злом?)!

Щоправда, цього Дмитрик ніколи не розумів, оскільки для нього чітко розмежовувалося добро від зла незалежно від його інколи досить ризикованих ґешефтарських маніпуляцій, відповідальність за які він завжди повністю перебирав на себе чи то завдяки вродженій, ним самим не усвідомленій добропорядності, про яку він був не надто високої думки (де ж би він посмів зачислити себе до порядних осіб!), чи то завдяки рухливій вдачі, яка не лишала йому дозвілля на зайві вагання й сумніви, щоб, задля повчальних висновків, — імовірно, навіть корисних у житті, — встановити, чи людина порпається в злі лише тому, що змалечку несприятливі обставини або й чийсь лихий приклад, чи взагалі нице середовище (як на Дмитрика, то лихі приклади й огидне середовище тільки прищеплювали відразу до зла) притовкли в ній ще не надто зміцнілі парості добра, а пізніше ніхто не завдав собі труда переконати її, не словами, а вчинками (адже виключно те, що людина втілює в собі, переконує), як без добра, хоч воно хвилинами в душевному затьмаренні, близькому до самознищення, й здається непотрібне, людина витиме диким звіром, відбігши свого людського призначення? — як це викладав Терещенко, пояснюючи не надто уважному Дмитрикові, чому Сковорода торував шлях до людського сумління (про Сковороду Дмитрик чув і від дядька Семена, бо пам'ять про вченого праведника не тільки ще жила в селі, куди Сковорода завітав був під час мандрів і звідки дядько Семен своєчасно вибрався до сусіднього містечка, а й доповнилася знаменними подробицями після того, як заарештували Левка Омельчука з усією родиною, не поминувши навіть слабого діда Панаса, який надто голосно простогнав про колишню волю, і відгодовані пикаті молодики в сорочках на випуск приїздили випитувати, хто підбив Омельчука, — бож хіба він сам здатен мислити? адже мислення виключний привілей начальства, а не сірої худоби, помилково називаної людьми, яка ходить під ним! — без дозволу повісити на хаті самотужки витесану дощечку з датою відвідин й ім'ям Сковороди на згадку про його зупинку в цій простій оселі, та ще й унизу червоними літерами написати, ніби український філософ — із яких це пір він став український? коли й шолудивому собаці відомо, що на Україні крім буряків та премійованих свиноматок, ніколи нічого путнього не народжувалося! — стояв за правду й справедливість; — додаток, який безпомилково відкрив очі вищим чинникам із цивілізованого центру з

новісінькою бензоколонкою на головній вулиці, що тут не інакше, як вмочила руки, тобто, звичайно, не руки, а буржуазно-націоналістичні пазурі закордонна аґентура, і тому варто пильніше обстежити і підозрілу хату, і все село. І коли згодом після належного обстеження мазепинська хата сама зайнялася й згоріла, — така вже, видно, земля на Україні, що скарби, століттями назбирувані її загумінковими, — а хіба ж не загумінковість не визнавати вищости й переваги сильнішого? — синами, яких ніяк не вистріляють, — на превеликий жаль усього прогресивного людства, бож вони за браком кебеті цураються рідкого щастя називатися єдиним неділимим російським народом і злісно вигадують якусь там українську національність, що з неї й кури сміються, — хіба людина, яка поважає себе, спроможна осквернити себе в пристойному товаристві таким меншевартісним походженням? — самі займаються й горять, — решта притлумлених мешканців, — кого вивозили, а хто сам тікав, як дядько Семен, — розповідали, як до них став учащати жебрацький філософ, перестріваючи людей не лише в полі, на городах, а й навіть вихиляючися з-за плечей роз'юшених енкаведистів, які чомусь постійно юшилися, — і на весь голос підбадьорювати заляканих, аби вони не слабли духом, бо в кривди глиняні ноги й солом'яний язик).

І коли Терещенко, часом просто, а часом трохи плутано (зрештою, не виключене, що плутаність походила не з Терещенкової вини, а з розпорошеної Дмитрикової уваги) уточнював, чому ця світла людина, замість розкошів і вигоди, обрала ковіньку й правду, Дмитрикові зовсім незвично дряпало всередині, точнісінько так, як тепер, і навіть здавалося, що, незалежно від обставин і настанов, і йому доведеться іти до тієї самої правди, яка підточує його спокій.

Очевидно, Дмитрик не вдавався до подробиць, що ж це за правда і чому саме він, а не хтось порядніший і достойніший має побиватися за нею, уже хоча б тому, що в його голові, ледве він заходжувався наводити порядок, появлявся туман, а в таких випадках ліпше взагалі не заглиблюватися, що і до чого. Як на Дмитрика, то він не тільки не заглиблювався б, а й ні хвильки не сушив би собі мозку, чому Йосипові казання й навіть випадкові зауваги, хоч вони наче й не містили чогось

особливого злісного (нудярства, та й годі), підіймають проти Йосипа весь гурт, якби його не пронизував щем, дуже подібний до почуття провини, яке нагадувало: він, Дмитрик, ухиляється від обов'язку стати нарешті на рішення, яке заторкує не так Йосипа, як його самого, а що він, усупереч звичці полагоджувати неприємні справи в першу чергу, зволікає (хіба йому не ясно, що зволікання однак нічого не змінить?), ніби очікуючи з неба остаточного знаку, який розтрощить його внутрішнє заціпеніння й сумніви і схвалить правильні дії (так можна дочекатися і до Страшного Суду), то він і панькається з Йосипом, попускаючи те, що не вільно попускати.

Звичайно, якби Дмитрикові вистачило на довше терпцю, то він, імовірно, дійшов би висновку: він панькається з Йосипом не тому, що, мовляв, горбатого й могила не виструнчить, тож не варто й брати до серця витівки людини, в якій, бува, й справді не все гаразд у голові, як і не тому, що він збирався провчити Йосипа, вичікуючи сприятливішої нагоди (очевидно збирався, але ж не це головне!), за всі витівки, і то ґрунтовно, аби йому на майбутнє відхотілося їх практикувати, а просто тому, що Йосип чи не вперше змушував Дмитрика уважніше прислухатися до себе, властиво не до себе усього, а до зовсім певної частини в собі, яка несподівано виросла в ньому, як хрящ, а це одразу тягло за собою ускладнення, бож напевно Дмитрик поводився б далеко не так стримано, якби його самого не дивувало, а одночасно й не пронизувало неспокоєм (невже все це спричинила корова, яка штовхала його в напрямку, куди йому ані трохи не кортіло відхилятися?), чому навіть тоді, коли Йосип найдошкульніше допікав (а Йосипа ж, ніби чорти наввипередки смикали), попри погамоване роздратування і навіть лють, яка інколи заволодівала ним, Дмитрика ятрило сумління (спочатку, як малий пронизливий цвяшок, а потім уже й, як горнятко, завбільшки з кулак), чи не надто він і його хлопці несправедливі до Йосипа. Тобто не так, щоб зовсім несправедливі, а наче іншими сприймальниками до нього обернені, і то головне завдяки упередженню, пов'язаному з убивством Гната? Цього упередження ніхто голосно не висловлював, адже Йосипові не довели злочину, а чого тільки з дурної голови не плещуть! — може, навіть про Гната ніхто й не думав, в усякому разі напевно не пов'язував

його смерті з Йосипом, але не виключене, щось від того нещасливого випадку висіло в повітрі, і Йосип це відчував, і саме ця не вимовлена, а ніби видмухувана несправедливість, а не вдача Йосипа, і штовхала його задерикувато поводитися, не даючи нікому промитої води?

А втім так само ймовірно, що Дмитрик помилявся, і причини тут були зовсім інші (яких тільки причин не буває, та й чи не міняються вони постійно?). Зрештою, не дійшовши жодних задовільних висновків, Дмитрик махнув рукою, бо пощо трудитися над тим, чого однак не розчовпати? Йому не бракувало доброї волі, проте що з того, що він перевертав припущення за припущенням, аж йому голова пухла, коли від цього ані трохи не ставала збагненнішою ні Йосипова поведінка, ні реакція хлопців, ні (що правду таїти!) внутрішній стан самого Дмитрика? Бо чому, наприклад, навіть те, що Йосип наполегливо пропонував допомогу (Дмитрик бачив: Йосип дійсно загорівся бажанням допомогти, але він так само бачив, як ніхто з хлопців не хотів цієї допомоги), настроювало проти нього не лише весь гурт (і то далеко ворожіше, ніж перед тим Йосипові повчання), а й неприємно разило Дмитрика (чому, він не спромігся б сказати, однак чомусь і дратувало, і разило, і сповнювало за Йосипа соромом), хоч Дмитрик сумлінно допильновував, кожного разу поборюючи в собі (інколи аж млосну) неприязнь, щоб Йосипа ненароком не надто щиро стусонули і, волюючи на мить зачопувати прискіпливого балакуна, не переставили за межу, звідки не повертаються.

Імовірно, це останнє міркування й спонукало Дмитрика не вичікувати сприятливішої нагоди (коли він сам прийде до рівноваги і, заки віра в його розсудливість похитнеться, знайде гідну розв'язку не тільки, як позбутися Йосипа, а й переконливо виправдати доцільність його задовгої присутності в їхньому товаристві), а діяти відразу, відкинувши сумніви, чи це розважно, особливо після того, як він спостеріг (і це вплинуло на нього, мов грім серед ясного неба), як гостра відсіч хлопців не втихомирює, а, навпаки, наче аж додає Йосипові охоти вигадувати й напосідати з щораз новими домаганнями й уліпшеннями, від яких псувався настрій не лише в Берізка, Мірошніченка чи навіть у витривалого Гудзика, а й сам Дмитрик чмарів настільки, що коли він

залучив Йосипа до однієї з своїх найбільших акцій, наражаючися (хоч про це, дякувати Богові, ніхто не догадувався) цією нерозважністю, — яку кожен назвав би шаленством, — провалити чергову ґешефтьярську операцію, Дмитрик вагався б визначити, чи це він вчинив, аби задовольнити Йосипове прохання й дати йому можливість бодай раз у житті виявитися корисним, чи щоб показати нарешті хлопцям, що всі його дії найдокладніше продумані, бо Йосипа, якого хтось інший, не такий винахідливий, не підпустив би й на крок до справжнього діла, він, Дмитрик, заздалегідь узяв і тримав спеціально для цієї великої справи, щоб саме пащекуна використати як найповніше алібі, — адже справді хто повірив би, що Дмитрик з'їхав з глузду й допустив би до своїх маніпуляцій, як свідка й помічника, людину, яка негайно роздзвонила б про це на весь табір (ця ризикована ідея зовсім випадково блиснула в Дмитриковому мозку, і він одразу за неї вхопився, зметикувавши в раптовому напливі енергії: він уже подбає, як улаштувати, аби присутність Йосипа при гарячому ділі послужила найкращим доказом, що ні Дмитрик, ні його хлопці до цього діла не прикладали рук!)? — чи щоб пересвідчитися в чомусь глибоко особистому, безпосередньо не пов'язаному з Йосипом (пересвідчитися так, як ідуть під кулі, випробовуючи відвагу), яке самому Дмитрику зрідка ледьледь промацувалося, але за допомогою Йосипа мало остаточно в'яснитися й змінити Дмитрикове життя?

Звісно, тут Дмитрик повністю усвідомлював, що коли він, замість рішуче відпровадити Йосипа до тітки Теклі, нам'явши йому на прощання ребра, не з помсти (адже ні Дмитрик, ні його товариство не відзначалися мстивістю), а виключно задля порядку, аби Йосипові назавжди забулася дорога до Дмитрикового горища, а хлопцям трохи полегшало на душі (хіба вони не натерпілися й не заслуговували хоча б заради моральної підтримки на невеличке відшкодування?), узяв Йосипа розвантажувати вагон американської шинки (наслідки Дмитрикових дещо поширених ґешефтьярських діянь), він додає собі виснажливих і тривалих клопотів, бо алібі — одна річ, а чиста робота, без алібі й розголосу — інша, і тому, перш ніж Дмитрик належно підмурує це алібі й розчистить терен, Йосипа доведеться особливо уважно взяти під догляд, заки бляшанки з шинкою

не лише потраплять до надійного сховища в печері, перетвореній на землянку (навіть із піччю-казанком) якраз навпроти табору на горі (де ніхто не влаштовував складу з огляду на близькість таборової поліції, в якій сховище було на виду, — причина, що й спонукала Дмитрика не постійно, а час від часу, коли траплялися більші операції, переховувати там товар, — і Дмитрик не помилився, порахувавши: жодному поліцаєві не спаде на думку, що знайдеться відірвиголова, який відважиться просто перед очима таборового правосуддя закласти оперативну базу), а й залишать схованку, віддалившись настільки, що їхня пов'язаність із Дмитриком перетвориться на звичайнісіньку вигадку за чаркою горілки, аж роками пізніше самі учасники цієї операції (особливо ті, що, виємігрувавши, посоліднішали й добігли законних достатків) не виходитимуть із дива, як Дмитрикові, попри всю його звинність, пощастило втяти подібну штуку, щоб завдяки шалапутству й моральній хиткості одного офіцера, фанатичній чесності й непохитності другого, щедрим хабарям і Дмитриковій недріб'язковості, належно оціненій посередниками, добрій волі шмаровоза, зміцненій і скерованій у відповідному напрямку переконливою нагородою у формі американських цигарок і пляшки горілки, непомильності й ретельності двох залізничників, які суворо дотримувалися приписного параграфу, а так само службовця, що цей параграф трохи вільніше витлумачив, — вагон американської шинки з Франкфурту, відчіплюваний і знову причіплюваний на проміжних станціях і навіть задля підтвердження законного маршруту на одну ніч завезений у депо, зміг без ускладнень загубитися аж до Мюнхену, а звідти до Міттенвальду, так само, як невдовзі потому й вагон американської шоколяди, тільки вже не з Франкфурту, а з Фульди, яким Дмитрик завершив ґешефтьярську кар'єру, аби до неї вже ніколи не повертатися, попри спокусливий успіх, що уможливив Дмитрикові два рази не тільки майже безперешкодно (не зважаючи на історію з Ґудзиком, якому проламані ребра небезпечно пошкодили легеню) вивантажити поживний вміст, а й одразу відіслати порожні вагони, щоб вони без сліду зникли з Міттенвальду і потім, одбігши Дмитрикової опіки, без господаря мандрували від станції до станції, спричинюючися до чуток, ніби в наслідок розрухи й примусової депортації (не тільки по глухих містечках, а й по великих містах, і то

особливо в дощ і туман) появляються вагони-привиди, які курсують у невідомому напрямку, і хто їх угледить, той або незабаром помре або зазнає лиха й поневірянь, як це й сталося з Ільком Синюшком.

Правда, згодом, коли Ілько розповідав Дмитрикові, як через ці вагони-привиди його з матір'ю зловили радянщики (вони вже сідали до потягу, вимінявши у приміському селі за материну вовняну сукню трохи картоплі й хліба, якого не вистачало на картки, що їх вони отримували, заховавшись від сталінської м'ясорубки під вигаданим німецьким прізвищем, хоч обоє слабо, Ілько трохи ліпше, володіли німецькою мовою, та серед післявоєнного розгардіяшу вистачало свідка, — а такий знайшовся, — щоб отримати нові папери), і з розпачу, що її назавжди розлучають із сином, якого вже потягли до ешелону з репатрійовуваними, аби заслати й знищити, як ворогів народу, як заслали й знищили її чоловіка, батька, брата, мати вхопилася за серце і м'яко впала, а коли Ілько рвонувся попрощатися з мертвою (що мати мертва, він зрозумів по тому, як з її продовгастої торбинки викотилися й застрягли в багнюці кілька картоплин і буханець, — це він зовсім виразно бачив, попри те, що цього не могло бути, бо під час арешту торбина залишилася в руці у солдата-вартового), його збили й запхали до остовців, яких везли на схід, і він, щойно трапилася нагода (а вона трапилася аж біля польського кордону), втік, виплигнувши з потягу в русі, — Дмитрик, слухаючи Ількову сповідь, не здогадувався, що до вагонів-привидів, спричинників загибелі Ількової матери і його поневірянь, належав і той вагон, біля якого востаннє пописався Йосип; хоч знаючи, з ким він має справу, Дмитрик поставив Йосипа в самому хвості в найбезпечніше місце, велів Гудзикові не спускати ока з надто свіжого помічника і щойно тоді відлучився до Мірошніченка, який стояв на варті, розчепіреною рукою даючи знак Дмитрикові, аби він пришвидшив кроки.

Тільки віддалі до Мірошніченка, попри її незначущість, Дмитрикові не судилося подолати, бо, зауваживши, як Мірошніченко орудує пальцями (що означало: з лівого вокзального барачка, згодом зрівняного з землею, біля якого в останній Дмитриковій операції Кирило Кузя побачив кінець

світу, наближається залізничник, особа, зайва в їхній операції), Дмитрик одразу зорієнтувався, властиво, не зорієнтувався, а його пронизало в саме серце (як це з ним завжди траплялося за критичних обставин, коли мозок випорожнювався, і на його місце вмикалися короткі пожежні сигналізатори, які гнали Дмитрика в рятівному напрямку, перш ніж він встигав прикинути, чи це доцільно, — згодом досвід підтверджував: навіть дуже доцільно!): треба йти не до Мірошніченка, що сприйняв Дмитриків поворот, як наказ не бентежитися нічиєю появою і не залишати варти, — головне — його пересторогу Дмитрик узяв до відома й не перейнявся нею, отже покищо все гаразд (заки Мірошніченко звітував на мигах, Дмитрик, не видовжуючи шиї, закарбував: залізничник віддалився, і з того напрямку загрози нема, зрештою, на випадок його появи Дмитрикові кишені містили щедрий запас американських цигарок, випробуваний засіб на заспокоєння), — а, перелізши попід вагонами, бігти назад до Гудзика.

Самозрозуміле, перестрибуючи через шпали, Дмитрик не припускав, що Гудзикові, на розважність якого він найбільше покладався, уникаючи доручати Йосипа охоронцям з надто важкою рукою, урветься терпець і він ударить Йосипа, аби заткнути йому пельку й негайно змусити підняти скриньку з шинкою, яку той, ледве Дмитрик віддалився, кинув на землю, заявивши, мовляв, він не віслюк, щоб увереджуватися на цій безглуздій каторжній роботі, і радить решті не занапащувати здоров'я, а рятувати шкіру, бо їх зараз однак накриють. Він пропонував свою допомогу, але не на пропащу справу (невже вони гадають, ніби ця просто по-дитячому підготована операція вдасться, і жодна душа не помітить серед бур'янів у рівчаку, — хоч і який глибокий він був би, — обабіч усієї дороги до табору бляшанок із шинкою, поки вони їх попереносять далі до схованки? Покладатися, що в струмок на дні рівчака ніхто не полізе і бляшанки укриються під водою, хоч її там ледве по кісточки, явний безум. Подібна убога ідея тільки Дмитрикові й могла спасти на думку!), а щоб своєчасно (він, Йосип, ще не втратив сумління, як інші) відкрити їм очі на прірву, куди їх Дмитрик штовхає. Зрештою, хіба вони самі не тямлять? Таж єдина твереза розв'язка в теперішній халепі — це добровільно, поки Дмитрик десь шалається, покликати поліцію, тоді їх

усіх, крім Дмитрика, помилують, і ще й, як ініціаторів викриття, нагородять! А як Дмитрика упечуть за ґрати, це кожному вийде лише на користь, бо Дмитрик справжній винуватець, не людина, а дрантя, ганьба порядного суспільства, і по ньому давно шибениця тужить.

Звичайно, коли людина щось рішуче та ще й з піднесенням виголошує, мало кому кортить сумніватися, чи промовець дійсно викладає свій погляд, чи йому слова (саме наслідком рішучості й піднесення) трохи забігають наперед і тягнуть туди, де він не сподівався опинитися. Може, й Йосип первісне не передбачав так гостро висловитися, а тим більше підбивати хлопців на пошуки ласки в поліції, сама згадка про яку одразу псувала найрожевіший настрій, як це Йосип не раз мав нагоду пересвідчитися, а просто язик йому своєчасно не зупинився, а що Дмитрикова поведінка ніколи не знаходила його схвалення (чи ж випадало схвалювати те, що він, Йосип, далеко ліпше, а, головне, зовсім інакше зробив би? Дмитрика від народження, — напевно його сам дідько визаглемедзковував, — скраями не так, як Йосип уявляв людину, а уявлення Йосипа живилося переконанням: людина, не подібна до нього, нічого не варта і явно помилково числиться людиною. Крім того, Дмитрикові дії постійно викликали в Йосипа то страх, то роздратування, майже тотожне з відвагою, штовхаючи його на дедалі ризикованіші винаходи, бо Йосипові здавалося, ніби Дмитрик з ворожости, успадкованої ще від сутички Каїна з Авелем, мстиво вичікує нагоди, як зігнати його на слизьке, познуватися, принизити або й знищити, — хіба не знайшли за табором у вирві з водою Івася Кальченка? — а це ніяк не збільшувало прихильності до Дмитрика, байдуже, наскільки той терпляче ставився до Йосипа, вже хоча б тому, що в Дмитриковій стриманості — і звідки він раптом набрався тієї стриманості? — Йосипові ввижалася не поблажливість чи нерішучість, а рафінований і злісний підступ, якому Йосип усіяко запобігав), то це й вилилося в говорення, що обпало Гудзикові шлунок приском.

Одначе, якби це говорення пролунало на горищі, а не біля ще тільки наполовину вивантаженого вагона, де за кожною найменшою затримкою чигало викриття й покарання, Гудзик плюнув би й обмежився б хіба

одним, другим словом, ще раз здивувавшись, чому Дмитрик не позбудеться придурка тітки Теклі, однак, пам'ятаючи Дмитрикову пригадку заопікуватися Йосипом, Ґудзик надто сумлінно перейнявся покладеним на нього обов'язком (щоправда, цьому значною мірою сприяла й деяка напруженість, неминуха в діяльності за подібних обставин, а особливо ж погнуті бляшанки з дорогоцінною шинкою, що вивалилися з ящика і їх Йосип зневажливо копав ногою, кожним таким ударом заганняючи носачи Ґудзикові під саме серце), — та й хіба хтось інший на його місці не перейнявся б? — і заки збагнув, що він чинить, тицьнув кулаком Йосипа в груди, не подумавши: адже Йосип далеко сильніший і, озброєний бляшанкою, зломить йому кілька ребер, а тоді, замість отямитися, вхопить нову й замахнеться, щоб провалити Ґудзикові голову, перш ніж поворухнуться Берізко, Ростик і Кузя, які прочумалися, лише коли Дмитрик збив Йосипа з ніг, аж той заюшився і, посмирнівши, глянув риб'ячим поглядом на Дмитрика, що вже наказував Ростикові чимдуж бігти до Гаркуші й потайки просити негайної допомоги (Дмитрик знав: Гаркуша лаятиметься, обзиватиме їх бандюгами й крестинами, погрожуватиме поліцією, але не відмовить — якби Гаркуша колись відмовився допомогти, напевне світ завалився б, — і триматиме язик за зубами, як це не раз бувало, — де ж би він занапастив людину? — бож його, видно, сам Бог від народження приділив до тих, що рятують, а не топлять ближнього, обдарувавши відвагою; чинити добро — треба великої мужности; страх і доброта — непоєднальні, — у цьому Дмитрик переконався на власному досвіді: серед боягузів він не подибував ні доброї, ні порядної людини, а тільки мерзенне нишкове падло. Може, й справді страх, заволодівши чоловіком, перетворює серце, а цим самим і всі помисли й дії, на купу гною?), а Берізкові доручав, показавши, як це робиться — наука Перкаленка й криївки не пішла на вітер — узяти Ґудзика під пахви, нехай виглядає, ніби хлопець набрався, заки перетнуть дорогу, — сили в Берізку вистачить, — і якнайхутчіше нести пораненого не до сховища на горі, а до "шпачиної ями" в лісок і чекати там на Ростика з Гаркушею. Дмитрик же з Йосипом і рештою товариства, вивантаживши вагон, невдовзі приєднається до них, і, як добре осмеркне, крізь діри в дротяній огорожі навколо табору спробує (якщо Ґудзик не дуже стогнатиме) прошлюзувати його на горище.

Пізніше, коли вже виходили Ґудзика, — якому Гаркуша два рази вночі (аби Ґудзика, а через нього й Дмитрика з хлопцями, не засипати і самому не потрапити на небажаний облік) спочатку на горищі, а потім у таборовому шпиталі, куди хлопці в довгій скрині, терміново змайстрованій із зелених дощок вхідних дверей першого барака, принесли Ґудзика, завиненого у ватяну ковдру, переливав кров (Дмитрик і Берізко, проінструктовані Гаркушею, асистували, а великий Федір стояв на варті), — і Йосипа, протримавши на відповідному карантині, нарешті збули тітці Теклі, — Берізко, Ростик і Кузя, виправдуючися перед Дмитриком, чому вони не перешкодили фатальній сутичці, в один голос запевняли: вони не встигли й поворухнутися, як замість Йосипа (його наче корова язиком злизала) угледіли чорта, який підняв одну з розкиданих погнутих бляшанок з американською шинкою, уважно прочитав на ній напис (що прозвучало, ніби він давився картоплиною) і, вишкірившись на Берізка, Ростика й Кузю, аж їм заціпило й прилутувало їх до землі, прошепелявив (точнісінько так шепелявив Матин), мовляв, зараз він і до них добереться, лише спочатку зведе порахунки з Ґудзиком.

Очевидно, якби Берізко, Ростик і Кузя потрималися за хрестик на грудях або їм спало б на думку щось радісне й світле, перед чим щезає пітьма й гідь, це їх одразу протверезило б, і вони кинулися б на допомогу. Тільки ця можливість їм цілком вилетіла з голови, і цей недогляд, імовірно, стався лише тому, що вони на мить — не повірили, а коротко завагалися, — як це трапляється в критичних ситуаціях, — чи й справді не наділений сатана нездоланною владою, що остаточно й оприсутнило ненависника людського роду, вдихнувши в нього життя, наслідком чого всі троє крізь одне спільне око, виснуване необережним припущенням, побачили, як чорт повернувся до Ґудзика й зажадав, аби той негайно присягнув йому на тій підставі, що Ґудзик однак ходить біля чорної справи й присяга злу (хіба він йому вже не слугує?) — незначна формальність, яка нічого істотно не змінить, тобто змінить, але виключно на користь Ґудзикові, бо ті, хто по боці зла, завжди виграють, і доля до них ласкавіша, ніж до віслюків, що тягнуться за добром, яке взагалі не існує. Якщо ж Ґудзик, злякавшись бабських теревенів про занапащення

душі, не присягне дідькові, — йому, Ґудзикові, загрожує загибель, і то не колись на Страшному Суді (він, чорт, ладен підтвердити найпекельнішою клятьбою: все то вигадки, бо ні Страшного Суду, ні загробного життя нема, людина живе, поки дихає, а вмерла — на тому кінець раз і назавжди, це ж далєбі науково встановлено, а звідси висновок: нехай цінує життя!), а зараз біля вагона і від цієї загибелі його й сам Бог не врятує, оскільки Той цікавиться не паливодами, як Ґудзик, а праведниками, і то не густо, а одним на сто років, бо інакше хіба гнило б їх стільки по в'язницях, концтаборах і на засланні? Отож нехай Ґудзик не плекає зайвих ілюзій, покладаючися на Того, з кого, мов з козла молока, а рятує, що дається ще врятувати.

Самозрозуміла річ, після подібних угрущань кожному зробилося б не переливки, хоч би й яких поступових поглядів він дотримувався (поступ — поступом, а коли сатана стоїть над душею, жарти короткі), і напевно за інших обставин Ґудзик розгубився б і, може, й дався нечистому на намову. Тільки тепер обурення проти Йосипа заслало Ґудзикові зір і він напевно не розгледів як слід чорта, гадаючи, що то Йосип його дрочить, а це, звісно, не злякало, а лише більше розсердило Ґудзика, і він гостро відрізав: кожний, хто вважає, ніби він, Ґудзик, ходить біля чорного діла, глибоко помиляється. З його діяльності іншим лише користь, він не відбирає шматка хліба в сироти (а в тих, що живуть у достатках, трохи рвонути — хіба гріх?) і не кривдить беззахисних, крім того, скільки сягає його пам'ять, нікому він з розмислом не заподіяв зла, отож ні чорт, ні диявол не діждуться, аби він присягав мерзенній гиді. Цього він не зробить, навіть якби на нього випустили все пекло. Зрештою, його пеклом не залякати, він уже ляканий і дома пройшов крізь нього.

Тоді у відповідь чорт жбурнув бляшанку в сміливця, однак не потрапив, бо саме тієї миті Ґудзик чи висякався, чи перехрестився, чи просто в його душі не виявилось справжнього зла, за яке нечистий зміг би вхопитися. Імовірно, чорт і відійшов би з порожніми руками, якби біля нього не виринув Йосип і не проспівав: "Коли розлучаються двоє". Бо почувши спів, чорт уважно витягнув шию, ніби в тому, що недоладно виводив Йосип, фальшуючи кожну ноту, містилася важлива інформація, а

потім нахилився, згріб у жменю землі й кинув Ґудзикові межі очі, від чого той мимоволі міцно лайнувся, згадавши дідька і всю його нечисту рідню, а це вмить розмагнетило повітря навколо (Берізко, Ростик і Кузя відчули на власному обличчі, як воно зм'якло й потікло слиззю), — і бляшанка влучила в Ґудзика, якому довелося б пускатися в мандри до прадідів, якби не наспів Дмитрик, що ногою звалив Йосипа, вибивши йому з рук смертоносну шинку, а тоді вже перейшов на кулаки й охолоджував навіженого доти, доки той перестав відбиватися й процідив: "Я тебе уб'ю!"

Звичайно, отримавши подостатком стусанів — і де лише Дмитрик навчився подібним способом орудувати п'ястуками? не п'ястуки, а нищівні праски! — і не таке скажеш, і Дмитрик не надавав би цьому жодного значення (куди ж він зайшов би, якби брав поважно погрози під час навкулачних розходжень?), проте вигляд непритомного Ґудзика різонував його по живому, і він, вліпивши Йосипові задля ефективнішого заспокоєння останню печатку, не втримався й з пересердя бовкнув: "Я тобі не Гнат!" — за що згодом ладен був відкусити собі язика, бо від цих слів Йосип зіщулювся, ніби в нього влучила блискавка, і риб'ячим поглядом глянув на Дмитрика, аж Дмитрик назавжди його погляд запам'ятав, і то зовсім не тому, що погляд Йосипа, вже не роз'юшений, а зосереджено прозорий, яким розглядають комаху, перш ніж її розчавити, обіцяв його знищити (— Я тебе уб'ю, бо з тебе говорить чорт, — казав Йосипів погляд, тим часом як сам Йосип заточувався від Дмитрикового удару.

— Це з тебе говорить чорт, — заперечував Дмитрик.

— Ні, з тебе. Він дає тобі вправності перемогти мене, хоч я й сильніший. Але я тебе уб'ю, — наполягав Йосип.

— Я тобі не Гнат, і хоч ти й утричі виявився б сильніший, я з тобою упораюся, і ти отримаєш і за Гната, і за Ґудзика!

— Таких, як ти, треба вбивати, і я тебе уб'ю, — заповідав погляд), а тому що тієї миті Йосипа із його риб'ячим поглядом заступила собою безтілесна корова й скрушно зідхнула: "Дмитрику, невже це твій шлях?" — і Дмитрик зрозумів: хоч і як би він зволікав, для нього наближається пора залишати хлопців і йти новою, ще зовсім незвичною, тільки йому судженою дорогою.

Звичайно, це не означало, що Дмитрик одразу ж і ступив на цю дорогу. Тобто, може, й ступив, бож усі нові дороги беруть початок від старих і, перш ніж карколомне відгалужитися, деякий час, вбиваючися в колодочки й вилущуючися з останніх молочних оболонок, ідуть поруч, завдяки чому людина й не помічає, де нове відбрунькувалося від старого, аж поки її прониже нагле усвідомлення: щойно навколо мерехтіли знайомі обличчя, щойно чоловік метушився, поспішаючи разом з іншими второваним гостинцем, а тут старі путі зникли, ніби їх ніколи й не існувало, все досі важливе й конечне непотрібним мотлохом залишилося далеко позаду, і занехаяна й притлумлена щоденними клопотами душа, в якій раптом виникли джерела, мацачки, дихальця, жмути вібруючих волокнин, випросталася і, подиву гідно змужнівши, ловить заграву свого ще не цілком осмисленого, але вже в головних контурах намацально відчутного покликання, хоч це покликання і втілюється поки що в приглушену коломийку, яка серед таборового майдану у вузькому проміжку між першою й другою калюжею досягає Дмитрикового вуха.

Властиво, Дмитрик навіть вагався б сказати, чи це справді коломийка. Наче й коломийка, тільки від неї щомиті відокремлювалася то дума, то козачок, то суцільний танцювальний вихор з тупотінням, виляскуванням і хвалькуватими приспіваними, які, добігши затяжної ноти, видовжувалися в сувій м'якої, тужно-веселої, незнайомої, а zarazом ніби й знайомої мелодії, так, немов не Дмитрик, а хтось із його предків чув її, і пережиття далекого вільного прадіда, скиненого з сідла не ворожим списом, а негаданим прозрінням, знехтувавши віками й неспадковістю особистого досвіду, на коротку мить в усій тодішній осяйній неповторності передалося Дмитрикові, наслідком чого він і побачив (правда, це бачення ішло не з очей, а з грудної клітки), що над третім

бараком, звідки линула музика, і до верхів'я Карвенделя — з первісне опуклих, а згодом дещо продовгастих тонів (тягучих, перлямутрових слимачків, кожен із вушком-талісманом усередині проти зла й мерзоти) ширяться звукові легені, щоб охороняти таборян від нещасть, даруючи їм надію на краще, людяніше майбутнє, й радість, яка й Дмитрика виповнює по вінця, аж він, мимоволі пританцьовуючи, петлює слідом за коломийкою, силкуючися встановити, хто ж це серед буднів розсвяткувався.

Ясна річ, заглядаючи в крайньому бараці до підвального вікна, завжди роздзяпленого, а тепер щільно завішеного ліжником, крізь який, опріч музики, нічого не просякало, Дмитрик уже догадався, що це стара гуцулка, баба Кирилиха (адже кілька днів тому вона через хлопців, а тоді й у власній особі, перестрівши Дмитрика, запрошувала до себе, тільки йому це зовсім вилетіло з голови), Кирилина з файкою, — як її поза очі кликали, бо вона не розлучалася з люлькою, схожою на баклажан, перев'язаний посередині (про цю люльку пускали торохту, ніби вона така містка, — завдяки властивості розширюватися в темноті, — що туди влазить на раз не лише десяток капшуків тютюну — це Дозьо Каленик сам бачив, випиваючи колись у Кирилихи, а й домовик, якого баба буцімто в цій самій файці вивезла з дому, боячися не так, що його запроторять до Сибіру з усіма іншими гуцулами за злісний націоналізм, — бож домовик умів балакати тільки по-українському, а це надто очевидна антирадянська ознака, — як того, що домовик, лишившись безпритульний, блукатиме по горах серед руїн та ще з розпуки потрапить до ледачого товариства зайд, які за юдину винагороду по всій Україні палять церкви, бібліотеки, нищать прадідівські пам'ятки, щоб відтяти коріння й пам'ять народів і, згноївши в ньому людяність і гідність, перетворити на безлике імперське бидло. То ж нема нічого дивного, що баба пожаліла домовика, хоч таборові пліткарки й клялися, ніби то не домовик, а найсправжнісінький одноногий дідько, — мовляв, під час голоду в тридцять третьому році нечистого, який відбився від своїх, селяни узяли за корову й від'їли йому кінцівку від ратиці до стегна, а Кирилиха, надибавши небораку згодом у Карпатах, приручила диявольського сина, вилікувала, зробила своїм любасем і тепер тримає

для грубших робіт та рідкого ворожіння, яке завжди збувається, через що, особливо жінки, й побоювалися гуцулки, хоч вічно, попри часті відмови, й обсідали Кирилиху, благаючи, щоб вона вичитала їм подальшу долю), — палячи за браком тютюну, зілля, від якого й звиклим до махорки й таборового самосаду куріям макітрилося в голові, — за давнім звичаєм, як колись запорожці, йдучи в ченці, — з музиками відзначає свій від'їзд до Австралії, куди її — явно переочивши бабин похилий вік! — однією з перших записали на еміграцію, і — нечуваний випадок за такий короткий час! — вже й повідомили про виклик.

Подія, що остаточно зміцнила тямущих людей на думці: Кирилина з файкою не інакше, як пахнула зіллям в обличчя вербувальникові, аж йому в мозку щось переставилося, бо коли приїздили комісії з країн, ласкаво схильних прийняти здорових і працездатних утікачів, і всі наввипередки юрмилися (Левко Щирий у тисканині і ока відбіг, і череп розколошкав), аби потрапити на список до числа щасливців, Кирилина з файкою стояла осторонь, пускаючи клуби особливо в'їдливого диму, який тепер і обернувся на візу.

Зрештою, коли стало ширше відомо, — за півгодини ця вістка облетіла весь табір, — що Кирилиху, перед молодими й дужими, беруть до Австралії, Свирид Губатий і Амвросій Туптало, обговорюючи за чаркою, — як то належить солідним людям, — в Аристиди Киндзі таборі новини, не тільки не здивувалися, а й в один голос заявили, що тут немає жодних підстав дивуватися, адже віза для Кирилихи — дитяча забавка, від цієї чаклунки можна й не такого очікувати. Якщо вже на те зійшла мова, вони переконані, — і хіба лише вони? — що віза до Австралії — мізерні перші квіточки, й Кирилиха явно готується встругнути штуку, яку й нащадки згадуватимуть, бо рівно перед двома тижнями опівночі, щойно вони, Свирид і Амвросій, вийшли від Киндзі і, щоб трохи розім'яти ноги (а зовсім не тому, ніби їм лускалася від пиятики голова і вони від хмелю не втрапили додому!), подалися до свого барака не навпростець, а в обхід понад Ізаром, вони на власні очі угледіли Кирилиху, як вона вишукувала в лозах над водою не лише зілля, що вичарувало їй візу, а й корінці, які продовжують життя. Ці корінці світилися в пітьмі, наче баба тримала в

руці жмут охрового дев'ятигранного проміння, а вони, і Свирид і Амвросій (на своєму віку їм довелося дещицю пережити!), трохи тямлять, що і до чого!

Є ж зовсім певні ознаки, яких не приховати, хоч Кирилиха дбайливо й замітає сліди. До того дбайливо, що ніхто в таборі навіть такої дрібнички в неї не вивідав, як — скільки їй років. А хіба її всілякими хитрощами не заманювали в тенета таборів жартуни, затявши за всяку ціну (от закортіло дурисвітам) вирвати від баби зізнання, коли вона народилася, що, на думку бувальців, одразу вияснило б, чи дід Филімон — Кирилишин любас? — припущення, яке довгий час хвилювало таборових гульвіс, — проте кожного разу Кирилина з файкою пошивала надокучливих причеп у дурні, і не одному хвалькові доводилося програвати заклад (Данькові Озерному довелося навіть парасолю з'їсти), хоч це не охолоджувало інших і далі ставити на Кирилиху, як на коня.

А хіба це не знаменне? Хіба звичайна стара людина приховувала б літа, якби з нею усе було гаразд?

Звісно, тямковита людина і силець не ставила б, і з марними розпитами не виглуплювалася б, їй вистачило б пильніше придивитися до Кирилишиної люльки, щоб одразу збагнути: і скільки Кирилісі років, і що то за люлька, і чого вона в Кирилихи, не потребуючи й свідчень Тимоша, який, уперше запримітивши в таборі Кирилину з файкою, зблід і мало не впав перед нею навколішки (хоч Богдан Онищук і Тарас Клименко стояли поруч, вирячившись на нього), а коли трохи оговтався, на домагання Тараса, що з ним і чи не збирається він поклони бити перед старою бабою, Тиміш аж біля свого барака нехотячи признався, що файка Кирилихи виклепана з Довбушевої бартки й оббита сріблом із кулі, від якої загинув гордий опришок.

А вже коли Тиміш у цей спосіб висловлювався, то навряд щоб він помилявся. Та й не міг він настільки грубо помилитися й звичайну люльку сплутати з Довбушевим топірцем лише тому, що, повертаючися саме від табової адміністрації, він ледве переставляв ноги, притлумлений

нищівною вісткою: через туберкульозу, про яку він і гадки не мав (і звідки те лихо на нього звалилося, адже він за все життя ні разу не хворів!), його не беруть до жодної рятівної країни, і від цієї думки самі підгиналися коліна й затьмарювало розум!

Зрештою, якби Тиміш і взагалі ніколи рота не розтуляв, то й тоді хто повірив би, ніби виклик до Австралії Кирилиха завдячує не відьомському зіллу, а якійсь родичці, що колись виїхала на заробітки до Канади, а звідти переселилася до Австралії і тепер, розшукавши через Міжнародний Червоний Хрест Кирилиху, оплачує своїй далекій кривнячці і квиток, і утримання, благаючи її чимшвидше приїздити на достатки, — коли сам Іпатій Сціпіонович Удівець не раз доводив (не тоді, як на нього находило, і він, тверезий і поголений, мов до причастя, в чистій сорочці, в краватці й окулярах, простував табором, виголошуючи до всього людства відозви, як боротися зі злом, англійською, німецькою, французькою, грецькою і санскритською мовами, — так бодай запевняли ретельники, що задля душевної рівноваги бігали по черзі радитися то до професора Кави, то до Цуркалевського, то до Кобилка, аби пересвідчитися, чи не накликає, бува, Удівець з розпачу й огірчення моровиці чи ще якогось лиха на таборян, — а як його відпускало, і він, обрісши шпакуватою щетиною, без сорочки й окулярів, лише з ірівським коцом на плечах спокійно сидів за чаркою, ділячися з горілчаними побратимами історично обґрунтованими спостереженнями про характерників, докладно описаних у його конфіскованій і знищеній дисертації — він її знав напам'ять, адже багато чого він записав із уст очевидців, і ті люди залишили глибокий слід у його душі, надихнувши на крамольну дисертацію, — за яку Удівця засудили до розстрілу, а тоді через недогляд чи й просто полінувавшись копати нові траншеї для трупів, оскільки й так перевиконали норму, замість ліквідувати, на двадцять п'ять років заслали на Колиму, де навіть витриваліші, ніж він, відбігали розуму й людської подоби, бож по всьому М'ясожерному Чоботі, від Карпат до Тихого океану ущерть заповненому знедоленими людьми, енкаведешники день і ніч переклепували цілі народи на безликих тварюк. Переклепували й Удівця, однак не переклепали — може, тут дещо допомогли характерники, хто зна? — бож його напередодні війни

випустили, заборонивши повертатися на Україну, хоч він одразу ж товаровим потягом — добрі люди допомогли, а він не побоявся, що його зловлять і знову упечуть у кам'яний мішок або що замерзне по дорозі, — примандрував до Києва, гнаний невідчпною думкою: заки він, Удівець, рухається, він мусить розшукати відповідну людину, якій розповість — книжки вже не дадуть написати, — і то виключно на підставі фактів, переосмислених примусовим досвідом, — коли йому оповідали діди на Запоріжжі, він слухав зовнішнім слухом, який не зачіпав глибин його єства; щойно Колима зробила його внутрішньо зрячим, — про тяглість знання характерників, тамплєрів і альхеміків, бо в цьому криється глибокий сенс, як боротися зі злом. До цього переконання Удівець дійшов тієї миті, як на його очах енкаведешники застрілили Зиновія Губенка. На його очах і раніше розстрілювали, але коли Губенко впав на сніг, у грудях Удівця ніби розірвалася завіса, і він, заціпеніло стежачи, як по снігу тягнуть мертвого товариша, з ясновидющою чіткістю збагнув: характерники не лише володіли філософським каменем, перетворювали глину на золото, вільно проходили крізь найгрубші мури, знали еліксир вічного життя, а й навчали людей, як боротися зі злом. Це вони, одвічні лицарі світла, зі століття в століття надихали слабодухих вірою: смертоносний Батіг, який пахолки зла проголосили єдиним богом, зм'якне смердючою ганчіркою й розсиплеться на попіл, щойно люди подолають у собі страх, бо під ріками крові визріває світло, покликане знищити всю мерзенну гидь. Тому прихвостні тьми й прусуються, дедалі лютіше витоптуючи Україну, бо вони знають: світ вони обдурили, світ визнав їх рятівниками людства, проголосивши катів і зайд визволителями, але Україна не скорилася й не присягла злу, хоч її вже століттями намагаються обернути на кльоаку, яка плодила б нищих тварюк без роду й племені; на Україні ще безнастанно народжуються сини світла, що гинуть в імперській м'ясорубці за волю, добро, правду й справедливість, і пахолки зла метушаться, передчуваючи свою загибель, бо Україні, запльованій, спустошеній і загидженій російським чоботом, волею Всевишнього, а Його воля незбагненна, — добро й зло обирають не тільки поодиноких людей, а й часом цілі народи, й імперські нації додатково відповідатимуть на Страшному Суді, — випало стати колискою добра, що поверне людям їх людську подобу), — мовляв, вистачає,

зосередившись, — розпорошена уява безсила проникнути в суть речей, — збоку глянути на Кирилину з файкою (він, Удівець, так розглядав камінних баб, коли ще їздив із Яворницьким розкопувати високі могили в степу; не дарма ж кажуть: з боку видніше!), щоб з цілковитою певністю усвідомити: родичка в Австралії — балаканина для немовлят!

— Кирилиха не має жодних родичів уже хоча б із тієї простої причини, що вона стара, як земля.

А щоб слухачам стало ясніше і щоб вони не надто довго дивилися своєму горілчаному побратимові в рот, Удівець уточнював: емігрує лише той, хто боїться смерті й наруги, тобто звичайна людина, а Кирилиха не потребує нікуди емігрувати (такі, як вона усюди дома!), оскільки вона не підвладна ні страхом, ні смерті, бо коли від Василькового каганця загорівся третій барак і серед ночі люди, напівбожевільні від страху — дехто думав, що барак навмисне підпалили радянщики, — виплигували з вікон у самій білизні, рятуючися від полум'я, вона спокійнісінько сиділа, блискаючи надто молодими, як на її вік, очима й курила файку!

А це ж далеко не єдиний доказ! А втім, навіть поминувши всі ці докази і розглядаючи справу без найменшого упередження, варто лише пригадати, за яких обставин Кирилиха з'явилася в таборі, щоб одразу дійти належних висновків! Адже хто не слабує на голову, той, сливе, пам'ятає, як Кирилиха примандрувала до табору разом з упістами Іреною й Кадиком Голованем. А тепер нехай кожен зважить: чи здолала б звичайна літня людина витримати криївку, голод, переслідування, втечу під постійним обстрілом, митарства, гжі й молодим над силу? Навряд, якщо вона не з характерницького або ще давнішого незнищеного роду. А коли так, — а воно тільки так і може бути! — то Кирилиха їде до Австралії не емігрувати — це ж, либонь, і дитині очевидне! — а по зілля проти страху й зневіри (це зілля раніше густо буяло на Україні, про що свідчать подвиги предків і вся історія українського народу, та його витовкли безперервні навали, а на вцілілі рештки накинута енкаведешники, виморюючи міста й села, аби й згадки не лишилося про спасення зілля, яке нібито збереглося ще тільки в австралійській пустелі

поблизу незайманих опалових родовищ, — це твердження сибірських шаманів Удівець сам кілька разів чув від земляків із Зеленого Клину), щоб рятувати людей, повернувши їм гідність і людську подобу, яку зло намагається замінити мерзенними тварючими пиками. Бо хоч Кирилиха й не йде стежкою баби Грицихи, — надто густо біля гуцулки чортів шалається, хоч не вони, а Кирилина з файкою ними верховодить, — кінцева мета в обох баб спільна, і тут він, Іпатій Удівець, живий свідок: колись випадково йому довелося на власні вуха почути, як баба Грициха й Кирилиха сперечалися про людську долю, аж навколо трава вигоріла, а йому, Удівцеві, два тижні вуха від опіків гоїлися і в голові шуміло. Саме тоді він і довідався: Кирилиха вирушає до Австралії по зілля проти страху, хоч баба Грициха й запевняла, що людей врятує не лік ззовні, а тільки цілковите внутрішнє перетворення з власної волі, мовляв, можливість такого перетворення дана кожному від народження, вистачає лише дещо прикласти рук, не чекаючи манни з неба, однак Кирилиха затялася, ніби люди спочатку мусять прочуматися, надто їх притовкли й знекровили (та і як народові самому зрушитися, коли його, зв'язаного, поклали під дошки й притисли згори кремлівськими сідницями?) — тому вона й мусить роздобути зілля й повезти його на Україну, де найлютіше розпаношуються прихвосні мороку, бо туди, куди увійшов страх, поставило ногу й зло, і вже найвища пора, аби ту капость викурити.

Цю розповідь Удівця Дмитрик теж чув (властиво, не саму розповідь, а уривки з цієї розповіді, щораз по новому оздоблені міркуваннями Берізка, Гудзика, великого Федора, а особливо зизавого Ростика, що присягався, ніби на підставі цієї розповіді, знахідки для винахідницького ока, — а кому ж видніше, як не винахідникові? — він виснував особливу метеорологічну систему, за якою можна безпомилково — глянув, і як на долоні! — вгадувати не лише погоду в найвіддаленіших частинах світу, а й забурення в людській душі, і то далеко чіткіше, ніж за допомогою ворожіння чи найінтенсивнішого передчуття; твердження, за яке Ростик негайно — трохи згодом люди звикли, заспокоївшись, й махнули на винахідника рукою, — мало не заплатив життям, бо Іван Дримба, на якому Росткові заманулося перевірити винахід, — чи ж народжувався де винахідник, якому не кортіло б якнайшвидше випробувати своє

відкриття? — кинувся на душевного метеоролога й напевне задушив би, якби їх силою не розборонили, — погоду Ростикові ще великодушно прощали, — чи в Антарктиці від теплих дощів виростали полуниці, чи Індійський океан вкривався кригою, ніхто не перечив, — але зазирати в душу! — цього навіть незлобний Іван Дримба не стерпів, а Дюрченко, з десятих уст довідавшись про небезпечну метеорологію, — він аж уночі кидався, белькочучи, що він ні в чому не винний, — так бодай сусіди розповідали, — а люди зі злости й помсти зводять на нього наклепи, — помчав до таборової поліції з доносом, вимагаючи, аби зизавого шаленця разом із Дмитриком і його бандитськими виплодками негайно репатріювали), і ця розповідь і промайнула в Дмитриковому мозку, заки він, постукавши у фанерні двері, вставлені після пожежі, а тоді, не чуючи запрошення (зрештою, якби воно й пролунало, то ледве чи Дмитрик вирізняв би його з гамору, оплесків і музики), переступив поріг і в підвальній кімнаті, до стелі виповненій густим смугастим димом, крізь який на дужці з відра погойдувалася мерехтлива карбідна лампа (в Кирилихи вічно псувалася електрика на втіху таборовим пліткаркам, бо, за їхніми спостереженнями й підрахунками, надто часті направи, — а направляли не таборові самоуки й невігласи, а запрошені дипломовані майстри свого фаху, — зайвий раз свідчили, що в Кирилихи живе чорт, і електрика псується не від перегнаних дротів, а тому, що нечистий не любить світла), посередині на довгому столі (Дмитрик сам бачив, як Кирилиха зі старих таборових нар, викинутих на смітник, майструвала цей стіл, аж уся дітлашня, та й не тільки дітлашня, — хоч Дмитрик справді випадково й собі зупинився йдучи допомагати Грицькові Сороченкові переносити манатки з першого барака до другого, — збіглася дивитися, як стара баба, не випускаючи люльки з рота, хвацько орудує сокирою, уперто відхиляючи допомогу й поради, немов боячися, що втручання профанів осквернить древній, забутий метушливими нащадками, яких само небо карає за коротку пам'ять, прадідівський сакральний обряд виготовлення столу для гостей, бо коли пізніше люди обмінювалися досвідом, усі зійшлися на думці, що Кирилиха наперед знала про візу й готувалася до гучних проводів), поміж сулій, кухлів, трьох буханців порізаного, але не розділеного на окремі скибки хліба, брусків американського жовтого сиру з недавнього приділу і грубо

накраяної холодцюватої шинки (рештки Дмитрикової гешефтярської операції) перед зосереджено веселим товариством, що, підспівуючи, сплескувало кожен вдалий крок господині, угледів спочатку завбільшки з людину рухоме яйце, а тоді замість яйця голісіньку Кирилиху, яка танцювала аркана, пихкаючи з файки їдучим, сльозотечним димом.

Імовірно, цей їдучий сльозотечний дим і завинив (хіба не тому дід Свирид статечно плакав, злегка похитуючи плечима в такт музики й не помічаючи, як він плаче, а Дмитрик попервах кілька разів чхнув і теж витер очі?), що Дмитрик не лише не здивувався, тобто трохи здивувався, однак це тривало так коротко, що він відразу й забув, чому це Кирилисї, та ще в її віці, забаглося витанцьовувати, в чім мати народила, і звідки в неї стільки енергії, що ні Лаврін Кирда, ні шалапут Захарко Борецький, які вискочили на стіл, аби й собі відзначитися, щойно Дмитрик прочинив двері, не втнули перетанцювати гуцулку і, заточуючися, сплигнули додолу? — а й несподівано з полегшою зідхнув і з новим подивом (лише тепер цей подив виявився і глибший, і триваліший, і стосувався вже не Кирилихи, а його самого) встановив: він, Дмитрик, відпружується в тій (ніби не його) закутині свідомості (з хвилиною, як він переступив поріг, ця закутина ніби приросла до нього осиним гніздом), де випадково застрягли й зловісне відлунювали Йосипові погрози, і от тепер це осине гніздо згорнулося струпом і відпало, втішивши, і спантеличивши Дмитрика, бож він справді пустив Йосипові погрози на вітер і навіть гадки не мав, що вони всупереч його волі проникли в якусь частку його єства (адже він їх цілковито знехтував! Чи це просто нові витівки корови, яка заповзялася ускладнювати йому життя?); проникли й сиділи в ньому не смертельним, проте досить дошкульним, а головне — принизливим наливом (Дмитрика аж кинуло в жар від сорому. Куди він зайшов, коли його вже навіть Йосипові погрози непокоїли? Може, заради цього Кирилиха й запрошувала до себе, волюючи допомогти?), який тієї миті, як Дмитрик його усвідомив, розсотався, і на його місці зайшла така радість і полегша, що Дмитрикові здалося: він завітав не на Кирилишині проводи (хоч, звісно, частково і на це), а на своє власне свято.

І на підтвердження, що він не помилився (та й як тут помилитися, коли від святкового настрою лускалися груди!), Сашко Небіла повернув до Дмитрика голову (він єдиний із гурту зауважив нового гостя, бо ні дід Свирид, ні Стецько Ступалка, ні Лаврін Кирда, ні Захар Борецький, ні Пилипенко з бандурою, ні кульгавий Петро з сопілкою, ні сама господиня не помітили Дмитрикового приходу), поволі, як сновида, вимовив: "Так", показавши пальцем на лаву біля себе, а тоді трохи жвавіше потіснився місцем, присунув Дмитрикові чарку, хліб і шинку і знову вирячився на Кирилиху, ніби вона не танцювала, а вичакловувала кожному його ліпшу долю, що її чоловік помилково на, здавалося б, непримітному, а в дійсності на вирішальному закруті життя через власний недогляд, дурощі й зневіру проґавив, і тепер те проґавлене явилось перед очі чи тому, що Кирилина з файкою дійсно вирішила трохи поворожити гостям на прощання, чи тому, що кожен хильнув дещицю зайвого, чи тому, що незалежно від обставин приходить час (так, як визріває яблуко), коли людина, підсумовуючи свої вчинки, шкодує за втраченим, яке в такі хвилини майже намацально оприсутнюється, чи тому, що табаровий бабій, гульвіса й віртуоз-бандурист Богдан Пилипенко по-новому перебрав струни, повертаючися з аркана до коломийки, а тоді до тієї незнайомо-знайомої музики, що так схвилювала Дмитрика, а за ним і кульгавий Петро на сопілці спрощено повторив цей мотив і, ніби злякавшись свого зухвальства, одразу перейшов на щось інше, зовсім відмінне, що, однак, не різало вуха, хоч Пилипенко невдовзі награвав уже "Марусю Богуславку", "Олексу Поповича" та "Про втечу трьох братів з Озова" (за що згодом Антін Грущак мало не побився з Кіндратом Свацьким, бо Кіндрат затявся, мовляв, Кирилиха, не пошкодувавши труснути череском, найняла і бандуриста, і сопілкаря, а Грущак із кулаками доводив, що Пилипенка і сам Бог не змусив би грати за гроші, це лише йому, Кіндратові, скрізь гроші ввижаються, а Пилипенко і кульгавий Петро прийшли в гості, як усі, та й ніколи за плату людина не грає так, як Пилипенко тоді грав!), і думи плуталися із "Ченчиком", "А в Єрусалимі дзвони задзвонили" лунали поруч із "Ой у лузі, та ще й при березі", "Бог предвічний" та з "Бодай си когут знудив", бо кожен тягнув своєї, і кожному було тужно й весело, аж Дмитрика нагло пройняло: таж і він співає!

Із його грудей також сама собою, без жодного його зусилля, виходить пісня, і всі пісні разом творять живий сувій вузлуватого вогню, що помаранчевим стовпом, усередині якого лускаються ці вузли полум'я, як каштани, підіймається над табором, над світом, над усіма знедоленими й покривдженими, і всі вони співають єдину пісню життя, завдяки чому Дмитрика ані трохи й не разить, що Кирилиха п'яна й гола, оскільки тепер він розуміє: її голизна — це тільки чудернацький, випадковий одяг, крізь який присутні, мов крізь побільшоване скло, дивляться не на грішне тіло старої баби, а вглиб власного єства, і кожен бачить своє: кульгавий Петро, не відриваючи уст від сопілки, спочатку сором'язливо, а тоді ніби пустившись берега, захоплено стежить, як на місці Кирилини з файкою він сам, проте не кульгавий, вкритий ластовинням, хворовитий і немічний, а дужий і вродливий, — ну, просто викапаний святий Юрій на коні! — мчить уперед, долаючи зло, що кущами гадюк бризкає на боки, на лету порохнявіє й опадає на землю, лише пил курить, бо той перевтілений Петро несе людям правду й справедливість, і від цього видива кульгавому Петрові забиває віддих від щастя; дідові Свиридові, замість гуцулки, ввижається кований стовп, у якому він завжди мріяв заточитися, щоб не тільки споглядати вічне й світле, а й трохи полегшити людську долю, адже раніше праведники подвигами духа унедійснювали зло, запалюючи для слабих провідну зірку, а тоді люди зледачіли, впустивши в запаморочене серце намову лукавого, ніби людина — сама черва, а дух — шаманська вигадка, тож тьма й жах залили півкулю, і Свирид опинився в цьому таборі, чекаючи, як вирішать його долю, заки і він спуститься до черви. Однак він не спуститься. Нехай інші повірили в черву, алеж він, Свирид, не повірив (чи раз — повірив, а раз — не повірив?), — і його ще змалку тягло в пустельники, — недарма ж у їхньому роду, особливо по материній лінії, з діда-прадіда кидали ближніх, достатки й славу і йшли на Афон, у Сибір, на Колиму, — а він з дурного розуму злякався повірити у вище покликання, яке носив у собі, хоч усе життя, як навіжений, на догоду іншим і тікав від нього, щоб, доживши до старости, вжахнутися: хіба це не його вина, що зло розпаношується на всю губу? Хіба не кожен відповідає за всі лиха, і чи не закопав він найцінніший скарб, даний Творцем, у землю, згноївши й змарнувавши те, заради чого людина

приходить на світ? Чи ще навіть цієї миті не пізно, і він помандрує нарешті до джерел, які, мов тупа худобина, знехтував юнаком? — Богдан Пилипенко, перебираючи струни, розпізнає крізь обриси Кирилихи ту єдину, ніби нічим і не примітну молодицю (за ним і не такі сохли!), що колись відхилила його залицяння, хоч за ним усі жінки упали, і та відмова посіяла в його нестійкому серці, яке й саме не знало, чого воно хоче (надто вже Пилипенкові все легко в житті давалося), здивування, навіть трохи обурення, а разом відчуття чогось невимовне божественного, що виливалося то в музику (щойно після цієї поразки він по-справжньому й присвятився бандурі, пішовши в науку до Прохора Нелиня, який відкрив йому і навчив промацуватися до найнесхопнішого нутра музики, імовірно тому, що в самому Пилипенкові тоді щось відкрилося), то в п'ятику, то в бешкети, і от тепер та молодиця, усміхаючися, ніби він витримав випробування (яке, він не знав, хоч і виразно чув: важливе й остаточне), поволі наближалася до нього, і мірою її наближення йому дедалі прояснювалося: вона — його смерть, але Пилипенко не лякався, бо йому чи не вперше від народження легені наповнювалися світлом і спокоєм, заради якого він погоджувався переступити останню межу; — Стецько Ступалка поступово (воно то замулюється, то знову виокреслюється) вирізняє крізь бабину постать келех, зовсім такий, як він тримає в руці, лише в той другий келех, що його за денце підважує конопатий, присадкуватий чоловік у довгій запиленій хламиді, ллється не вино, а кров, і навколо римська сторожа при мечях грає в кості, і тільки один ще зовсім молоденький воїн, трохи подібний до Стецька на пожовклій світлині, стоїть осторонь і нетерпляче очікує, аби розійшлися ті, що плачуть і голосять біля хреста, бо молодий воїн рветься спитати Розіп'ятого про те, що тепер Стецькові так ясно, аж він, сплеснувши руками, лагідно вигукує: "Дурнику!" — та воїн не чує Стецька, він ще надто молодий, і йому ніяково перед сторонніми зрадити те, куди тільки Найвищий має доступ, і тоді Прицвяхований повертає до нього голову і щось каже, чого воїн ніяк не втямить, хоч Конаючий ще раз повторює, аж Йосип Аріматейський (Стецько одразу пізнає, що то він, бож саме таким і змальовував його колись за чаркою отець Ґудзій) вражено дивиться вгору, пробує навіть перечити (і Стецько справді вловлює уривки про вибрані й не вибрані народи, хоч і не збагне, до чого

це і чому Йосип Аріматейський так хвилюється), а тоді схиляє коліна перед незбагненим, провидючим велінням Єдиного, для Якого тисячоліття, як сплеск води, і пиха людська — придорожня курява, підходить до молоденького воїна й передає йому чашу з кров'ю Спасителя. "Така Його воля", — самими губами сповіщає Йосип Аріматейський, і Стецькові від долонь на все серце спалахує чаша, і його на всі боки розхитує від всеохопного, двигтучого усвідомлення, яке сліпить, трощачи й наново стулюючи докупи кості, аж Лаврін Кирда штовхає Стецька під ребро, аби він не стогнав на всю хату, бо його стогони заважають Лаврінові крізь Кирилину з файкою до ладу роздивитися іншого Лавріна, який знову, як тоді під обстрілом, переходить брід, щоб із спустошеного села дістатися до криївки, тільки тепер він не пригинається і не падає що два кроки, вичікуючи перерви між кулеметними чергами, а йде на весь зріст, в одній руці підкидаючи сонце, в другій — місяць, точнісінько, як підперезаний веселкою легінь на спорохнявілому обрусі в капличці поблизу Косова, і навколо дзижчать не кулі, а тріпочуть півні й голуби. А що Лаврін сам собі не йме віри і йому кортить, аби ще хтось сторонній бодай одним оком глипнув на це диво й підтвердив: цей молодик — дійсно Лаврін (зі свідком воно якось певніше), то він і пробує за плечі притягти до себе Захарка, та Борецький обома руками зосереджено відгороджується від Лавріна, бо саме цієї миті крізь Кирилину з файкою він розмовляє з матір'ю, яка залишилася у Львові чекати на сина, замість рятуватися від непроханих визволителів (хто ж припускав, що йому з хором, з яким його понесло на гастролі, коли мудріші люди, кленучи долю й імперських молохів, лагодилися до вигнання, відріжуть дорогу назад, і він матері ніколи не побачить?), і вони удвох простують додому так, як до війни Захарко, пестун і одинак, із матір'ю (вона тоді завжди на догоду йому вбирала капелюшок з блакитних пер, і Захарко сповнювався гордістю, що його мати найвродливіша) ходив до каварні ласувати шоколадними тістечками з кремом, і тепер, жартуючи і випереджаючи одне одного (то належало до їхньої гри в щастя), вони знову замовляли, властиво сам Захарко замовляв, а мати дивилася на нього, колишні тістечка й каву, і Захарко втішено стверджував: за цей час, як він її востаннє бачив, мати помолодшала й погарнішала, лише замість елегантних блакитних

черевичків на підборах, які мати носила до війни, на її маленьких ногах (мати належала до небагатьох високих жінок з маленькими ногами) появилися з слідами багнюки й снігу грубі потворні повстяники, хоч вони зникли, щойно Захаркові вдалося відіпхнути з материних ніг шевелюру Лавріна, який, переконавшись, що Борецький недосяжний, силкується дотягтися через стіл до Сашка Небілі і, якщо вже не показати йому свого близнюка з сонцем і місяцем у руках, то бодай поділитися радістю, якої забагато на одні груди, але Сашко не реагує ні на Лаврінове смикання (а той його досить міцно трусить за лікоть), ні на його казання, попри те, що Лаврін захиляється від надміру почуттів, — бо, прильотувавшись поглядом до Кирилихи, Сашко крізь гуцулчину подобу обіймає Дарку, свою колишню наречену й вірного товариша, питаючи її на радощах, як вона врятувалася і звідки в неї стільки коней. "Я ніколи не вірив, що тебе застрілили під Бережанами", — признається Сашко, — "я завжди знав: ти — на волі, однак ти не повернулася, і тепер Настя чекає від мене дитину. Я просто не міг бути сам. Якщо вродиться дівчина, я назву її твоїм ім'ям". "Я завжди — на волі!" сміється Сашкова наречена, — "а це табуни Калнишевського й Глоби, пригадуєш? — слава не вмере, не загине?" — "Не вмере, не загине", — очманіло повторює Сашко, — "це ти про ту працю, якою я тобі прогудів вуха? Яка в тебе пам'ять. Я її досі не написав, але я її ще напишу!" — і раптом щосили вигукує "Дарко!" — хоч його вигуку не чує навіть Дмитрик, який сидить поруч, по вінця поглинений спогляданням корови, що на місці господині з файкою затуляє йому світ і, проказуючи: "Дмитрику, не гай часу!" — напучує його на добрі діла.

Дмитрик п'є і слухає корову. Вона говорить довго й наполегливо, і її слова запашними рогаликами вигойдуються в повітрі, аж ними просякає помешкання, і Дмитрикові радісно і слухати, і пригощатися, і виспівувати доти, доки предмети навколо разом із гостями, Кирилихою і коровою урухомлюються й летять уперед, зливаючися в м'який, теплий, як вим'я, звук, що накриває його рядном, стираючи всі згадки з того вечора, крім однієї, а саме: як він укладається на підлозі (напевне, Кирилиха постелила старі коци, знаючи з досвіду, що після святкування ніхто з присутніх однак не втрапить додому) поруч зі Стецьком Ступалкою, який

крекче, сплескує руками й сміється сам до себе, а тоді, зауваживши Дмитрика, дивиться на нього, ніби зважуючи, чи він — та особа, якої Стецькові зараз нагально треба (хіба людина спроможна вмістити в собі вістку, що спалює серце й розум? Тут і міцніші за Стецька не витримали б!) і, видно, переконавшись, — та, заходжується, плутаючися й повторюючися від поспіху й втіхи, оповідати новину, аж Дмитрикові забиває дух, бо ця новина стосується і Дмитрика, і Стецька, і таборян, і тих, хто лишився на батьківщині, і всіх, кого позасилали й ув'язнили, і Дмитрик слухає, тремтячи, й дивується, тільки що то за новина і чому вона так хвилює не лише Стецька, а й його самого, Дмитрикові на другий день цілком вивітрюється з голови, хоч він і пам'ятає: Стецько сповіщав йому щось дуже значуще.

А втім, на другий день і сам Стецько не знаходив у мозку й натяку на те, що він з таким надхненням (просто груди розламувало) розтлумачував Дмитрикові. Дірчастий туман у голові й на серці невиразно нагадував, що в Кирилихи він поділився з Дмитриком чимось дуже важливим.

Імовірно, якби він на чомусь пружкому, що збоку дихало, мов теля, не заснув (а то ж не інакше, як лукавий заліпив йому повіки, аби він не втримав тієї спасенної вістки в голові, — бо що вістка — спасенна, то Стецькові ще слабо пригадалося), а трохи зосередився й бодай до перших півнів (диявольня тоді вже безсила й не перехитрить людини) переміг сон, то мозок і не пустив би тієї новини на вітер.

Але він і не зчувся, як йому загасло всередині, а коли трохи перегода прокинувся від болю в сечовому міхурі, який умить поставив Стецька на ноги (та й як не поставити? адже крім думки: найхутчіше видобутися надвір, він тоді не годен був нічого іншого мислити, і ворог людського роду, цією тимчасовою слабкістю, певне, й скористався, остаточно притлумивши пам'ять), — навколо панувала темінь, мов у кам'яному мішку, поруч густо один біля одного, ніби в Кирилихи примістилася половина табору, спали покотом, і Стецько аж упрів, промацуючися навкарачки повз голови, руки й ноги до дверей, які після кількох марних

пошуків (Стецько й справді прикинув, чи не дідько замурував вихід і вже почав упівголоса проказувати: "Отче наш", аби стіни розступилися) нарешті таки знайшлися.

Звісно, не виключене, якби Стецько, спорожнивши міхур, повернувся до Кирилишиної оселі, то йому, може, ще на гарячому й пригадалася б та важлива новина, якою він здивував і сповнив надією Дмитрика, тільки Стецькові раптом здалося, що коли він у темряві почне сходити до гуцулчиного підвалу, він неодмінно поламає ноги, і тому найдоцільніше помандрувати до свого барака (там бодай нема приступців) і доспати на власному ліжку, бо ще глупа ніч, ніде ніщо не ворухиться, сама тиша дзвенить у вусі.

Однак щойно Стецько подолав кілька кроків, як йому різонуло в очах і заколивалося під ногами, ледве він устояв. Стецько з гідністю випростався, злегка лайнувшись, бож хміль з нього вже давно вивітрився, протер очі і з жахом зауважив: від його черевиків і до середини табору, через майдан, колонку з водою, купи прогнилих, поламаних нар зі слідами блощиць, виходить із землі вогняна стіна, яка на очах ширшає й вищає, — вже вона завтовшки з барак і стрімкіша за Карвендель, але вона нестримно росте далі, пульсуючи й розсуваючи все навколо, і на самій горі цієї вогневергальної завіси-стіни посередині найсліпучішої бганки з полум'я стоїть професор Кава, правда, наче молодший, ставніший, а, головне, трохи інакший, ніж звичайно, аж Стецько вагається, чи це він; бо це ніби і він, і не він, і від овального поруху професорової руки (Стецькові зовсім виразно видно: порух овальний і брижиться по краях) на вогненну завісу-стіну здійснюються люди, поодинці й гуртом, із табору, з усього світу, і тоді Стецька починає трясти: таж це Страшний Суд! Це сам Творець у подобі професора Кави стоїть над табором! І Стецькові і лячно ступити вперед (куди ж тут ступити, коли спереду вогняний вир?) і побігти назад (ноги взагалі десь запропастилися, та й не тільки ноги, а й усе тіло!), і він бачить (а зір у нього тепер такий всеохопний, наче не Стецько, а сам Бог крізь нього дивиться): по всій вогняній завісі-стіні сновигають янголи й чорти, — янголи вгорі, а чорти — внизу, бо щойно диявольське поріддя

здіймається трохи вище, воно одразу порохнявіє й розвіюється на всі боки, а ті лихі люди, що їх чорти тримали попід пахви, разом із мерзенними креатурами, яких щойно — одних верхи на кізяках, других — на кривавих тушах, винесло на завісу-стіну, корчаться від світла і, перетворившись на купи слизу, навіть не долетівши до землі, щезають смердючим димком.

І повз усіх цих янголів, чортів, тварюк у людській подобі, що ляпають ропухами, шматками гною й закаляним лахміттям униз, де їх назавжди поглинає небуття, уздовж і впоперек, а також крізь усю товщу завіси-стіни таборовий шибайголова і дітолюб Місько Кульбака ганяє на мотоциклі (склепаному з заіржавілих решток мотоциклового каркасу, залишків війни, що їх Місько витяг із вирви біля Ізару за допомогою й намовою Зенка Тетерука, принагідного механіка, про якого ходила слава, ніби він не лише з обгорілого залізаччя змайструє новий мотоцикл, а й із звичайного баняка — говорючого робота. Зрештою, навіть якби хто й вагався, чи Зенко справді втне виклепати з баняка говорючого робота, щодо Зенкового вміння й радісної готовости полагоджувати для Міська найприкріші справи не існувало жодних сумнівів, бож саме Зенко, а не хто інший, хоча з нього й кепкували, мовляв, він, як нянька біля Міська, на що Зенко не звертав уваги, — зумів задля свого товариша, не тільки де треба, кілька разів могорич поставити, а й на досить тривалий час переконати тямковитіших представників місцевого правопорядку, що невблаганне око закону не конче мусить розплющуватися саме тієї миті, як Місько, понасаджувавши перед собою на пекельну машину дітлашні, — а за Міськом вічно смаркаті, кучеряві пущьвіріньки шалалися, — під прокльони матерів, які бігли скаржитися до поліції, і захоплений вереск малечі, ганяє табором точнісінько, як тепер по завісі-стіні), силкуючися виїхати на самий вершок одесную професора, та йому це ніяк не щастить, і він дедалі сильніше газує, здмухуючи валкою чортів, і квапиться, аж Стецькові стає жаль Міська (нехай Місько трохи шалапут, а то ж від доброго серця, а не від погані! Адже він нікому не вчинив зла, і Стецько ладен за нього перед Всевишнім посвідчити!), і, забувши цілком про себе (як же тут про себе думати, коли на його очах вирішується доля Міська?), Стецько щосили гукає, аби Місько спробував ще з іншого боку,

там, де вогняна завіса— стіна найсвітліша й найрухоміша, бо Стецько майже певен: звідти Місько одразу потрапить нагору, під саму Божу правицю, і, щоб допомогти Міськові, Стецько ладен покласти власну мізерну душу, — йому, п'яничці й непутящому сараці, не те що потрапити одесною Всевишнього, а й підвестися на краєчок двигтющої завіси-стіни зась! — він просто тут унизу щезне купкою старого лахміння, тож нехай хоч Місько (він праведний, не дарма ж Zenko так за ним упадає), за Стецька, за всіх інших грішних бідак, досягне Найвищого Світла!

І тоді професор Кава зауважує Стецька і щось лагідне йому говорить, лише Стецько не вловить, що саме. Він аж стає навшпиньки, напружуючи вухо, але звук однак не доходить до нього, і Стецько з розпачу починає плакати. А що Стецьків зір потовщується від сліз, то професор Кава одночасно і заокруглюється в сліпуче коло, і видовжується в розсипчасту линву, від якої лускається небо, мов черепок, і ці нові втілення Творця в образі професора Кави ні на хвилику не втрачають первісної подоби, попри те, що ця подоба то зникає, то знову втілюється дедалі сліпучішим світлом.

І від цього світла Стецько сліпне й падає, чуючи, як над ним лопочуть крила й блискавки, і останнє, що Стецько бачить, — а він давно вже бачить не очима (він припав до землі й накрив голову полою піджака й обома руками, аби сховатися від всюдисущого сяйва), а всією спиною, як угорі на вогняній завісі-стіні професор Кава вимовляє — тільки не устами, тобто і устами, але також і долонями, грудьми, поглядом, чолом, чубом, — одне єдине слово, яке велетенською рікою, бо в цю ріку увібгані всі сонця всесвіту, хоч вони тепер здаються ледве помітними цяточками, спливає на табір, на весь світ, і це таке несамовите видиво, аж Стецькові від щастя зі страшною швидкістю починає ширитися серце, поглиняючи в палаючому вихорі, коло за колом, рештки його єства. Ще мить, і Стецько, досягнувши серцем професора Кави, лусне й назавжди приєднається до світлової ріки, звідки ніщо не поверне його назад.

Та саме тоді, як Стецька, неймовірно побільшеного, а одночасно й ніби зібганого в ледь помітну машинку, проймає трепет: зараз його

охопить перевтілення, про яке він ніколи не зважився б не те що тверезий, а й за чаркою помислити, — далеко внизу (бож Стецько

— і високо вгорі, і внизу) хтось боляче й наполегливо шарпає його за плечі, і від цього його серце, так само блискавично, як і розрослося, стискається в грудку, кусник за кусником віддаючи щойно поглиненого Стецька назад, і він розплющує очі, щоб побачити перед собою (властиво, не так перед собою, як над собою, бо паніматка трудиться з усіх сил, щоб підвести Стецька з землі й поставити на ноги) дружину отця Ґудзія, яка трусить його, вичитуючи щось, що в Стецьковому вусі вихиляється і дріботить, як стоніжка, завдяки чому Стецько ніяк не второпає, що Ґудзіїха говорить, хоч з її вигляду й догадується: паніматка домагається від нього якоїсь ствердної відповіді, наслідком чого Стецькові кістки, ще секунду тому невагомі, а тепер, ніби ланцюги з гир, переміщуються в тілі, і він нарешті розуміє: Ґудзіїха слізно благає зрадити, чи не святкував він, Стецько, разом із її чоловіком, який з учорашнього дня запропастився, хоч вона вже і сусідів оббігала, і всі таборів рівчаки й закамарки обнишпорила, де міг би ненароком заснути слуга Божий, бо вже люди сходяться до церкви, а тут нікому правити; не бігти ж їй до старенького Петруняка (теж із Волині, як і Ґудзій), щоб греко-католицький священник відправив православну літургію! — як це й сталося на Зелені Свята, коли отець Петруняк накликав анатему на свою потягнену білим пушком маківку (Петрунякові вже, видно, сам Бог уклав у груди таке людяне й співчутливе серце, що мертва буква не спромоглася заволодіти ним, виповнивши отрутою нетерпимости душу й розум. А хіба не в ім'я мертвої людоджерницької букви по всьому світу найбільше і найбезжальніше проливають кров?), бо ревні греко-католики звинуватили його у відступництві, мовляв, на старощах Петруняк здитинів і переходить на православіє, лихо українського народу, яке запродало Україну Москві, наслідком чого люди й опинилися в цьому таборі, а ревні православні образилися й почали ремствувати, що їх навіть тут, де кожному, здавалося б, вільно дотримуватися своїх переконань і віри, навертають на гаспидську унію, яка завинила в усіх нещастях, штовхнувши Україну в російський зашморг, що тепер і висить над головами, — і тільки в січні, коли в неопаленому бараці втікачі (ще

сполохані поголосками, ніби невдовзі за миролюбної згоди союзників мають наїхати радянщики і тих, хто вирвався з їхнього раю, репатріюватимуть силою, як тоді, коли люди цілими родинами вкорочували собі віку, труячися, перетинаючи вени, викидаючися з вікон, вішаючися, ковтаючи товчене скло, аби не потрапити до сталінської м'ясорубки) усім табором відзначали день української самостійності, яка за роки гніту й знущення над людською гідністю перетворилася на обіцяне Богом усенародне воскресіння (чи ж не тому за всіх часів скитальцям, ще не поглиненим чужою стихією, їхня втрачена, окрадена батьківщина ввижається обітованою землею, уділеною їм Усевишнім? — і хіба, зрештою, важливе, якою випадковою назвою людина окреслює те, куди вона вкладає найшляхетніші прагнення, помисли й почування, що в немічному, затурканому створінні урухомлюють нездоланні сили — вічно незбагнений прояв душевних трансформаторів, — обертаючи мізерне, запльоване й смішне — на велике, спасення й подиву гідне, і тоді слабодухи, які щойно тремтіли за ласкаво уділене їм невольницьке існування, звільняються від страху, мов від прогнилого ганчір'я, і серед всюдисущої тьми, що, здається, ніколи не розвіється, а тільки жертиме трупи й хлептатиме кров, — із глибокою вірою в світло, добро й справедливість дають спалювати себе, розпинати й закатовувати за інших, ніби на підтвердження: шальки терезів, які важать мале й велике, постійно міняються?), греко— католики й православні помирилися (тобто не помирилися, адже ніхто й словом не обмовився, а просто, — люди й не зчулися, як воно вийшло, — причина розходжень сама собою перестала існувати, як то часто трапляється з найзапеклішими розходженнями: незначна порошина обернулася іншим боком у мозку, і не стало гори, що розділяла одну людину від другої), і не лише помирилися, а й зажадали, щоб отець Ґудзій і отець Петруняк спільно відправили літургію, бо кожному серце стислося від думки: а, може, це взагалі остання служба Божа? — хто зна, що принесе майбутнє, і чи не розкидає новий смертоносний вихор людей на Соловки, в тундру, на Колиму — по катівнях і каторгах?

Щоправда, вихор пролетів, не зачепивши таборян, тільки Івана Середу знайшли на розі Грицишиного барака з перетятою горлянкою,

про що згодом подейкували, — коли вже страх минув і люди трохи оговталися, — ніби тим способом йому помстився нечистий, допильнувавши слабої хвилини, яка трапляється кожному, і з-за рогу хвицьнув бідолаху уламком старого серпа за те, що Іван, угледівши випадково (а він завжди запримічував таке, чого інші не бачили або й старанно уникали бачити), як баба Грициха відвертає від таборян напасті тим часом, як усі лише бідкаються, лементують і мелють язиками, прибіг допомогти їй (бож Грициха опісля довго хворіла, знесилившись від боротьби зі злом, що з бабою рідко траплялося, а знесилилася тому, — Володька Тронько перегода клявся, гіби на власні вуха чув це зізнання з уст самої Грицихи, — що люди надто повірили в зло, і воно з того й набралось моці), і за цю допомогу Іванові й довелося розплачуватися життям, хоч Грициха не лише радила, як уникнути загибелі, а й, узгляднюючи Іванову вдачу, в присутності Володьки, перед яким Іван ні з чим не ховався, — імовірно, щоб той ретельніше пильнував свого приятеля, — бож напевне баба Грициха наперед знала Іванову долю! — кілька разів стурбовано попереджала: відтоді, як чоловік приклав рук, щоб долати зло, він мусить особливо берегтися нечисті й бодай раз на день, а коли в горлі з'являється давущий клубок, двічі подумки прочитати "Отче наш" і всією душею побажати іншій людині добра, тоді сатана й відступиться. Спочатку Іван так і чинив, а потім вирішив: напевне вже досить! Проти кривди і зла він завжди ладен хоч навкулачки, тільки ж не записався він у ченці, аби довіку вичитувати молитви й бажати саме тим добра, хто, мов на лихо, затявся йому уприкрятися! Ще тиждень, ну другий, він витримав би, а то ж із дня на день! Зрештою, хіба він мало потрудився? — і тієї миті дідько й усочив його.

Але, крім Івана Середи, ніхто не постраждав, наче своєю смертю він і справді відвернув напасті від мешканців табору, як значно пізніше на підставі зіставлень, тверджень очевидців і власних домислів висновували такі знавці людської душі, як Ярема Цибка, який, нудячися в черзі за таборовим приділом, прилюдно заявив, ніби Іван Середа заздалегідь готувався віддати життя, аби відвернути від людей неминучу загибель, бо інакше (у таборі кожен усе бачить і на всьому визнається, і ні від кого

жодної події не втаїти!) хіба Грициха стояла б при Іванові, як повитуха біля породіллі, щоб його дух, очищений від гріхів і скріплений бабиним світлим словом, пішов просто до Бога?

Звісно, Яремі Цибці одразу ж заходжувалися перечити, що хоч в Івана й була м'яка душа, на праведника він аж ніяк не скидався.

Однак попри те, що Іван на праведника не скидався, саме після його смерти повелося (а втім, може, то й не Іванова смерть, а спільна небезпека прояснила серця й розум; не виключене також: людям раптом промовило до сумління, що знайшовся між ними, здавалося б, звичайний, лише трохи дивакуватий чоловік, який віддав за них життя), а потім ставши звичкою, і залишилося, що православний хор з оперовим басом Яцьком Мелешком співав у греко-католиків, а греко-католицький — у православних (цього не змінила навіть та обставина, що коли переполох минув, у нових суперечках вся Україна на один помах знову перетворювалася то на греко-католицьку, то на православну, то, — значно рідше, — на єговістську державу; — мохаммеданство й буддизм в особі Єлисея Полікарповича Барабошки, який добачав єдине спасіння українського народу виключно в цих двох релігіях, мовляв, і католицизм, і православ'є вже досить нашкодили і пора взятися за розум, — теж не густо перемагали, бо Єлисей Полікарпович, ховаючися від переслідувачів, що, як тільки смеркне, майже без перерви, — навіть коли він лягав у ліжку, накрившись коцами, лахміттям і чужими баняками, — їх зі сварками згодом забирали власники, — били йому серце енкаведівським трупним промінням, місяцями не з'являвся на таборі диспути, які дали остаточний поштовх Ількові Побігуйкові, вибатькувавши непримиренних сперечальників, прилюдно заявити, що віднині він, Ілько, засновує власну всеукраїнську релігію, а себе проголошує її першим вірним, — не пророком чи, боронь Боже, новим Ізбавителем, устами якого говорить єдина неділима істина, — йому так остогидли за життя ці кровожерні єдинонеділимі і єдиноправильні істини, разом із їхніми ошчасливлювачами й ізбавителями, що він, Ілько, крім терпимости, — а це завжди: право на відмежовування! — добра й звичайнісінької людяности: "Тобі боляче — я прийму на себе твій біль!" — нічого іншого не визнає. А щоб ніхто не

сумнівався, чи це, бува, не чергова п'яна витівка, коли людина не тямить, що чинить, аж поки її не охолодять на поліції, а таки воля провидіння, — нехай дещо незвична, але хіба воля провидіння — звичне явище? та й хіба впав би Ілько сам на цю думку, якби його не штовхало щось усередині на цей крок? — Ілько на подив усього табору відцурався від горілки, — хоч таборові провидці лише переморгувалися, запевняючи, ніби це не на довго, — і, роздобувши від Дмитрикових хлопців сірого паперу, за допомогою Івана Берізка, і його картопляних печаток видрукував ручним способом півсотні листків-відозв, обклеївши ними бараки, сміттярки і навіть колоди за третім бараком, а в своєму закамарку на очах ошелешених співмешканців, які вагалися, чи тішитися, чи плакати з Ількового перевтілення, спорудив зі старої валізи віттар і виліпив із сухого американського молока й таборових пайок хліба тризуб, серце і щось, подібне до вареника, — його Ілько називав "духовною регалією", лікуючи згодом прикладанням до скронь цього вареника-рогалії багатьох від болю голови, на який люди часто й довго хворіли, навіть коли небезпека примусової репатріації відгула і на обрії почали з'являтися просвіти), і сама паніматка в обох баракових церквах старанно виводила кольоратурні сольо, остаточно помирившись з долею, яка послала їй найдобрішого й найшляхетнішого чоловіка, наділивши його лише єдиною вадою: нахилом до оковитої, що й привела Ґудзіїху до Стецька, біля якого вона вже півгодини вовтузиться, вмовляючи очманілого небораку, нехай він зласкавиться і, Христа ради, пригадає, з ким учора зустрічався й чаркував, бож напевне серед Стецькових горілчаних побратимів був і її чоловік.

Стецько напружено морщить чоло, щиро силкуючися пригадати, чи не подибував він учора отця Ґудзія, але якимось підступним чином, — чи то від недавнього пережиття, спричиненого і видом Страшного Суду, і тим іншим (невже він справді тримав у руках чашу з Господньою кров'ю!), чи тому, що він іще не прочувався від Кирилишиного пригощання, учора розтягується в його голові не тільки на вчора, а й на позавчора, ба більше, на відтинки часу, які лежать щонайменше місяць у минулому, і Стецько, замість пригадати, чи він бачив напередодні отця Ґудзія,

несподівано пригадує зустріч із двома дідками, і аж сам дивується, як він міг цю зустріч так цілковито забути.

Він тоді саме вийшов від Пилипенка і, хоч і втішився: надворі ясно від місяця, і тому не доведеться довго шукати своєї оселі, — задля певности таки помандрував на таборовий майдан, властиво, до колонки з водою, звідки Стецько одразу, навіть коли доводилося пересуватися наосліп, не покладаючися на зір, а ще менше на ноги, майже безпомилково втрапляв додому, бо на місці колонки з водою з-під землі било пряме проміння (у цьому Стецько вже пересвідчився), яке само несло людину в потрібному їй напрямку, — як нагло його зупинило чудернацьке мугикання, і тієї ж миті він відчув: його з голови до ніг обсипали вогняним зерном, аж забракло віддиху.

Стецько долонями потиснув скроні, аби перестало блимати в очах, обережно продихнув і угледів двох дідків, які, мугикаючи про себе, із торби на грудях (Стецькові від несподіванки здалося, ніби то не торба, а повне світлового зерна серце, що, не вміщаючися в грудях, вийшло назовні, або вим'я, і в нього дідки занурювали руки) діставали пригорщами рухомі променисті зерна й засівали ними табір і весь світ.

— Здоровенькі були! — привітався до них Стецько, зважуючи, чи перший дідок (другого — Стецько вперше бачив) — таборовий дід Мирон, трохи хворий на голову, — чи це лише від самогону йому так ввижається.

— Здоров, здоров! — в один голос відповіли дідки.

— Що ви робите?

— Засіваємо серця добром.

— Уночі?

— І вдень.

— Ага, — луснув себе долонею по лобі Стецько, — і тоді світ подобрішає, щезне зло й запанує правда і ми повернемося на звільнену батьківщину, яка нарешті нам належатиме, і скрізь по земній кулі всі вигнанці, знедолені й покривджені знайдуть притулок і розраду, бо з України прийде добра людина для кожного, не тільки для вибраних, і за цією безмежно доброю й милосердною людиною, хоч вона ще лежить у колисці серед мороку й жаху, стужилося людство, а Бог усе чує, і тому ви й співаєте?

— Коли засівають добро, треба конче співати: тоді воно краще росте.

— А як воно не зійде? Тепер така ніч?

— Добро завжди сходить. Інакше світ розлетівся б на друзки.

— А як люди, охоплені самозгубним шалом, не захочуть добра?

— Ми сіємо для онуків.

— А як онуки виберуть тьму?

— Онуки — завжди по боці світла, адже вони — вічні!

— Хто ж ці онуки?

— Кожен.

— А ви хто?

— Ми? Невже ти не пізнав? Онуки!

— Стривайте, стривайте, таж ви — діди!

— Діди — завжди онуки, бо те, що вмерло, ніколи не вмирає.

Наче щось подібне розповідав отець Ґудзій, виправдуючися у веселому товаристві, чому він п'є, — спробував зосередитися Стецько, пріючи, аби чіткіше згустити й зібрати до купи думку, яка розлазилася, щезаючи шматками, — однак із тієї розмови його пам'ять зберегла тільки той уламок, коли на Сашків недоречний запит: хіба пиятика личить священикові і чи не варто б слугі Божому втриматися від цього неподобства, отець Ґудзій скрушно признався: хоч воно й прикро, хоч цим він зводить ганьбу на свою багатогрішну голову, на це нема жодної ради — якби він раптом (аж страшно уявити!) відцурався чарки, його не впізнав би Всевишній, бо всі Ґудзії з, діда-прадіда причащалися сивухою, і непитущого Ґудзія Господь просто не пустить до царства небесного, а хто ж захоче наражатися на таку долю?

Щоправда, кожного разу, як паніматка, угрущаючи чоловіка, мало не на колінах благала не пригублювати хмільного, Ґудзій сумно зрікався оковитої, цим самим зрікаючися й раю, оскільки жінчині докори краляли йому жалісливе серце, ладне зі співчуття до ближнього прийняти найтяжчі муки, знехтувавши і власним спасінням (як тоді, коли Ґудзій, лишивши Васька Солонину посеред дороги, заради Тараса Цівочки повернувся до села, зайнятого напередодні радянщиками, йдучи на явну загибель, звідки лише завдяки раптовому нападові заблуканого німецького підрозділу, — цей підрозділ, що сполохав радянщиків, на ранок вибили нові підкріплення, — Ґудзій вибрався живий та ще й якимось чудом доволік до схованки покаліченого Тараса, — недарма ж кажуть, ніби над шаленцями Бог особливо пильно тримає руку, бож і німці, і радянщики полювали на всіх Ґудзіїв, Васьків, Солонин, Перкаленків, Богданів і Тарасів, які, замість плазувати перед М'ясожерним Чоботом, посміли, як Давид перед Ґоліят, вийти на про з роз'юшеними Молохами, щоб боронити гідність потоптаного народу, а цим самим і свою власну, вибравши смерть, а не мерзенне безлике животіння імперської кошари, — хоч отець Ґудзій твердив, що він вибрав не смерть, а життя, йдучи в ліс: адже тільки там і дихалося на повні груди! Зрештою, хіба не біля криївки явився йому Ґосподь? І хіба не там

він, Ґудзій, відчув те, заради чого люди йдуть на кострища і перед чим наймогутшші імперії розсипаються жменькою пилу? — йому тоді наче блискавка увійшла в легені й не зникала навіть, коли він разом із Юрком Ховрашком, Івасем Новиченком і Кадиком Шилом потрапив у засідку і їх радянщики, щоб відстрашити інших від волі і самостійності, на очах дітей і старих, — молодь і середняк пішли в ліс, пам'ятаючи всі ошчасливлювання, які протягом віків густо випадали на долю українського народу, — чергою з автомата скосили в яму й веліли прикидати гноєм, звідки недостріляного Ґудзія, — іншим відлетіла душа на спокій, — згодом витягла й виходила баба Марина. І Ґудзій ані трохи не здивувався, що вцілів, бож тоді він був просто невмирущий, — а смуга невмирущости трапляється в житті кожної людини, — що, помилково, і дало підставу Васькові Солонині, єдиному вцілілому співучасникові Ґудзієвої визвольної діяльності, твердити про отцеві нечувані героїства, наполягаючи кожного разу, ніби то не про козака Голоту співають: "Не боїться ні меча, ні вогню, ні третього болота", а про отця Ґудзія, хоч Ґудзій завжди, регочучи, спростовував подібні казання, благаючи Васька схаменутися, бож то не він, Ґудзій, а інші чинили героїства! Він, Ґудзій, виконував тільки те, що йому веліло сумління, а це не героїство, а обов'язок. А що він охоче вирушав у ризиковані операції, то це не тому, ніби він, Ґудзій, хоробрий — він досі не знає, чи він хоробрий, чи боязкий, усе якось бракувало часу й нагоди перевірити, — а тому, що з ним під кулі ходив Усевишній!), та щойно отець Ґудзій, склавши врочисту обітницю не торкатися клятої горілки (він і справді, як казав, так і думав, закликаючи всіх святих у свідки, і хіба ж то його провина, що думка — не камінь?), подибував друзів (а друзів Ґудзій мав повний табір, не бачачи ні в кому підступу й зла і довіряючися знайомим і незнайомим з такою дитячою щирістю й радістю, аж заляканіші з таборян несхвальне перешіптувалися, а дехто й навіть відкрито сердився, пророкуючи, що однієї днини ця несусвітня, майже непристойна щирість і довірливість — і звідки вона в нього, коли саме каторжне життя робило людей підозрілими й нещирими? — зітнуть Ґудзієві голову, хоч покищо Ґудзієва голова міцно трималася, ані трохи не журячися похмурим майбутнім, бож хіба людині однак не покладено вмирати?), обітниця якось сама собою блідла й випаровувалася з пам'яті, перш ніж отець Ґудзій встигав

обмовитися, що саме сьогодні він і краплі в рот не візьме (а втім не виключене: обітниця блідла тому, що в такі хвилини від голосу друзів, як від сурми Страшного Суду, отця з нездоланною силою опадало видиво раю, де одесную Всевишнього чаркували всі Ґудзії, зневажливо поглядаючи на слабака, який зрікся найдорожчого скарбу заради жінчиної забаганки), і паніматці знову доводилося вишукувати свою половину в місцях, які мало личили священичому санові, наражаючися і самій на догани таборових святенників, що не тільки поза спиною, а й в очі вичитували їй: мовляв, вона, Ґудзіїха, ніби й інтелігентна жінка, і в консерваторії вчилася, і про біном Ньютона чула, а от надто потурає непутящому чоловікові і не приструнчить його, зводячи цим ганьбу на все українське середовище (якби захотіла, то слухався б її, як здоровило Світозар Кіптяр своєї тендітної Ніночки!)! — і тут не допомагали жодні запевнення паніматки, що хоч воно й не гоже (хіба вона, Ґудзіїха, не тішилася б, якби її чоловік не пив? Та й чи не найбільше винні тут Ґудзієві друзі, які, замість стримувати людину, використовують її слабкість і пригощають отця з ранку до вечора?), проте твердити, ніби Ґудзії — ганьба табору, може тільки бездушне сотворіння. Адже отець нікому не заподіяв зла, нікого ніде не обмовив і не скривдив, і якщо вже йдеться про справжню добропорядність, то вона, Ґудзіїха, воліє, нехай він ліпше висипляється по смітниках, аніж, одягши личину святенництва, походжатиме, як дехто походжає, носячи в грудях, замість серця, чорну ропуху, яка точить отруту й гідь на всі боки!

Очевидно, траплялося, що не лише місцеві святенники, а й звичайні собі грішники, яким здавалося, ніби їхнє слово, саме завдяки певній недосконалості, посідає належну життєву переконливість досвіду, якої іншим бракує, і тому конче подіє (хто ж здолає перебороти в собі спокусу втриматися і не навертати заблукану вівцю на рятівний шлях, на який самому понад силу втрапити?), — час від часу пробували соромити отця Ґудзія, пророкуючи йому розстриг, щоб, як їм ввижалося, прислужитися добрій справі (а кому ж, як не грішникові, знати, де добре, а де погане?) і витягти бідолаху, навіть проти його волі, в праведники, бож праведника, бодай одного, конче треба навколо себе мати, оскільки він у біді і за грішника потурбується (хіба загинули б Содом і Гоморра, якби бодай

одна праведна душа трапилася на похваті?), а хто ж більше надавався на Божого праведника, як не Ґудзій? — але отець, на відміну від попаді, яка сердилася на безконечні доброзичливі поради й повчання, тільки вибачливо усміхався, розводячи руками на підтвердження, що нечистий його знову поплутав (Ґудзій і справді не виходив із дива, як та клята чарка вічно перетинала йому дорогу), і скрушно визнавав рацію тим, хто його шпетив і напучував.

Лише коли серед угрущальників виявлялися особливо настирливі ревнителі, які, захопившись власним красномовством, домагалися від отця негайної покути, цілковитої тверезости, ну, і відповідно, гіднішої поведінки, Ґудзій, вислухавши всі догани, миролюбно нагадував: він не народився священиком, ба більше, йому ніколи й на думку не спадало будь-коли ним ставати! В його житті нічого не вказувало на те, що з нього вийде слуга Божий, аж поки сам Господь покликав його, отакого непутящого, як він є (адже він, Ґудзій, і сам не добре, яка лиха нужда спонукала Творця вдатися до такого крайнього заходу і покласти вибір на нього!), а хто ж здолає перечити Всевишньому? Ще коли він висвячувався, ні товариші, ні знайомі (та що знайомі, коли старий батько, почувши новину, приїхав намовляти сина, щоб той спочатку перевірів себе, перш ніж зважиться на подібний крок!) не вірили в остаточність його наміру, підозріваючи за тим якусь особливо хвацьку витівку, якою Ґудзій, жартун і вигадник, заповзявся їх насмішити. Зрештою, хіба сам Ґудзій, пам'ятаючи свої незчисленні вади, — а вони ж чіпляються людини, як реп'ях кожуха! — не розумів, наскільки він не гідний слугувати Найсвітлішому? Хіба він не зволікав, змушуючи себе не слухатися голосу, який не давав спокою, хіба не прикидався нетямущим, аж поки уві сні, а згодом, — як він усе ще баскаличився, — і навіч, і то серед білого дня перед юрбою на трамвайній зупинці, просто з-під розгорненого часопису, явився Господь, торкнув свого грішного вибранця за плече й велів прямувати стежкою, яка вела до Нього? — і Ґудзій не зважився діяти всупереч вищій волі, хоч, заки перекинутися на теологію у Варшаві, він, наче монтенівський вісліук, навантажений книжками, записався одночасно на два факультети, скінчив право й романістику, оскільки навчання йому легко давалося (власне, у навчанні він шукав чогось, що

він перекося, так само марно, натирався знайти у військовій академії, куди його прийняли, попри українське походження й православне віровизнання, ніби на підтвердження, як із незбагнених причин, — бож він, Ґудзій, не виділявся жодними чеснотами! — ним піклується провидіння наполегливіше, ніж іншими), — і не тільки легко давалося, а й не зіпсувало йому ні серця, ні вдачі (як це надто часто трапляється з тими, кому щось легко дається, а кебеті бракує втямити: найглибше, найвсеохопніше знання — не ціль, а мізерна передумова до того невимовного, що його людина не годна ні висловити, ні збагнути).

Щоправда, таборові мудреці пояснювали це зовсім просто: мовляв, Ґудзієвому серцю й вдачі надмірна вченість ніколи й не загрожувала, тому що, ледь скінчивши університет, Ґудзій так само блискавично й забував усі науки, яких набирався; бо де, коли хто бачив, аби справді освічений чоловік не нагадував би щомиті про свою вченість, не виставляв би на заслужений показ усі свої знання, щоб співрозмовники лише охали, споглядаючи вчене диво, а поводився, — за співчутливим висловом пана магістра й доктора всіх наук Лилика, який, єдиний на весь табір, знав, як належить поводитися вченій людині, — наче сільський дядько?

Звісно, чи мали рацію таборові мудреці, чи ні, охочих спростовувати, як воно виглядало насправді, не знаходилося, та і як вони знайшлися б, коли сам Ґудзій, замість сприяти виясненню і бодай раз повнотою продемонструвати, як глибоко сягають його знання, заткнувши пельку всім мудрагелям, — найприскіпливішу балаканину на цю тему збував жартами, додаючи мимохідь, що така його доля: він невігласом народився, невігласом і помре, не збагнувши навіть, за що його, грішного сараку, Господь милує.

А що Ґудзій говорив це щиро й переконливо (на думку Юліяна Кленовського, аж надто щиро й переконливо; бо як Юліян Кленовський, який нараховував у своєму родоводі десять поколінь блакитної крові, не раз прорікав у ближчому колі друзів, здатних належно оцінити далекосяжність і вишуканість його висловлювань, — пиха й фальш —

конечна передумова цивілізованої поведінки в пристойному товаристві, а саме її й бракує Ґудзієві, щоб заслужити назви homo sapiens), і не тільки говорив, а й у такі хвилини з особливою тугою усвідомлював свою безнадійну обмеженість перед порогом, об який людина щомиті стукається лобом, не годна ні на цаль переступити його, хоч і усміхався при тому (правда, Ґудзій ніколи цього й сам не розумів: адже йому боліло всередині зі щему від цієї пригадки, однак незалежно від його волі, — а втім, чи людина дійсно знає, що залежить, а що не залежить від її волі? — ледве він заходжувався вкладати в слова найсуттєвіше й найдошкульніше, що його хвилювало, — мікроскопічні, а водночас і велетенські амебні творива, які щосекунди мінялися й щезали — інколи цілком, інколи — клаптями, — з-під, здавалося б, найточніших окреслень, — щось тануло йому в грудях, і він усміхався, що не раз виводило й заводило його в халепу), то навіть ті, які чули, ніби Ґудзій покінчав і кілька університетів (кількість університетів залежала від настрою й горілчаного вмісту співрозмовників), і якусь особливу академію (щодо академії опінії виразно розходилися: дехто з таборян не виходив із дива, мовляв, як можна кінчати академію, коли на ній усі просто бувають? — натомість пані Осінчуковська, поважний авторитет серед витонченішої верстви таборових дам, категорично твердила: академії існують лише малярські, а не військові; вона сама мало не скінчила малярської академії, але своєчасно схаменулася й вирішила відкласти живопис на старість, яка забула про неї, дарувавши їй вічну молодість), втрачали охоту будь-що спростовувати чи вияснювати.

Однак і без спростовувань і вияснень загальна опінія складалася на одне, — і тут уже не виринали найменших сумнівів: Ґудзієве серце містило стільки добра, лагідности й безпосередности, що люди охоче прощали йому гріхи і, прощаючи, ставали самі людяніші й примірливіші навіть там, де щойно пашіли гнівом, як Стецько на Дюрченка того вечора, коли він, довідавшись від малого Федора листоноші про Дюрченків донос на Ігоря Коваленка, аж спухлий від обурення (а зовсім не від недавнього перепою!) прибіг до Ґудзія, щоб отець пояснив йому, пощо земля плодить гнид у людській подобі, і домагався від Ґудзія відповіді майже з такою затятістю й розпачем, як тепер паніматка

домагається від нього зізнань, де її чоловік, бідкаючися, що їй хоч самій заходжуйся виголошувати перед людьми, які зібралися на службу Божу, казання.

— Казання? — стрепенувся Стецько, нарешті цілком отямившись, і з новою аж запаморочливою ясністю, — у його мозку, який раптом поширився й завібрував, вибухла колінчаста, нескінченна блискавка, розсунувши до самого обрію (Стецько на всі груди чув у собі цей всепоглинальний сліпучий обрій) глевкі внутрішні перегородки, — пригадав видиво Страшного Суду, а особливо ту мить, як йому вручено келих із кров'ю Спасителя.

Невже це сам Усевишній прислав до нього паніматку, щоб він, таборовий п'яничка, сповістив людям несусвітню новину? — зважив Стецько і, перш ніж збагнув, що чинить, прохопився:

— Може, заки... панотець, я людям скажу... казання. Тобто, звісно, не казання, а новину. Це така новина, така новина!

— Новина? Казання? Може, ще й службу Божу відправите?

— Чому ж службу, я лише — казання про...

— Казання і я вам скажу, тільки дещо інакше, ніж ви собі уявляєте! — до сліз розсердилася паніматка.

І від того, що вона без причини так нестримно розсердилася (що ж цей бідолаха страшного накоїв, що їй урвався терпець і вона вергає вогонь? Ну, збовкнув недолуге, а хіба людина не бовкає недолуге й дурне саме тоді, коли силкується висловити найтрепетніше і найшляхетніше?), — їй стало невимовно шкода Стецька і соромно за свій гнів.

Чого ж це я прискіпалася до безневинної людини? — вжахнулася не на жарт Ґудзіїха, будши від природи м' якою й поступливою. Що ж цей

забрюха з дивним виразом обличчя (як на Ониськових мальовилах) винен, коли він не подибував її чоловіка? Невже вона з надмірної ретельности робиться лютою й безсердечною, заради дрібниць проґавлюючи й топчучи під ноги найголовніше, і провидіння, воліючи остерегти її від самої себе, привело її до Стецька, щоб вона зазирнула собі всередину, угледівши свою навіженість, і, замість судити іншого (хіба тієї миті, як людина заходжується судити іншу, в ній самій не вмирає те, заради чого вона, може, взагалі приходить на світ?), замість гримати на цього нещасного, який і так виглядає, ніби йому три чисниці до смерти, замість шпетити й термосити очманілого, картаючи в його особі Ґудзіїв нахил до горілки, — зрештою, не такий уже й страшний, бож хіба він цим когось покривдив? — по-людському запросила б Стецька на обід, випрала б йому сорочку, білизну, адже він сам, як палець, і останнім часом якось зовсім зачев'ядів, взагалі трохи заопікувалася б ним, а головне — промовила б до нього ласкаве слово, воно ж знімає тягар із душі далеко ліпше, ніж численні зовнішні добродійства; може, колись негожої години хтось і Ґудзієм так заопікується, за яким їй кожного разу, як він не втрапляв додому, лускалося серце, віщуючи лихо?

— Ході́мте зі мною, — ще трохи зніяковіло, але вже усміхаючися, запропонувала паніматка, жаліючи в Стецькові і Стецька, і свою слабу до горілки половину, і всіх нещасних на світі, і з подивом чуючи, як у ній, щойно такій роздратованій, тепер, наче після зливи, прибуває сліпуча сила, якої вистачить, щоб допомогти не тільки Стецькові, а й усьому світові, ніби своєю готовістю вона, Ґудзіїха, ненароком унедійснила мур, що відмежовує людину від того єдиного життєдайного струму всевишньої могутності, перед яким не існує нездоланного. — Ході́мте, я вибачуся перед людьми, нехай пробачать отцеві й не сердяться, а сердитимуться, нехай сердяться, їм від того полегшає, іншої ради я однак не маю, бож Ґудзія я не годна знайти. Як їх воля, нехай розходяться, як ні — нехай кожен собі помолиться, від цього земля ще не розлетиться на друзки, навпаки: там, де зібралися троє, там і Він присутній.

І Ґудзіїха, взявши Стецька під руку (бо їй здалося, наче без її підтримки Стецько з першого кроку впаде від слабости, такий він

охлялий і синій, хоч і світиться з середини; вона ще сьогодні попросить Гаркушу, нехай він огляне Стецька, ану ж, не дай Боже, чоловік не лише хильнув зайвого, а й справді хворий?), — від чого Стецько в першу мить збентежився, пригадавши: він років із двадцять не ходив під руку з вродливою жінкою (а паніматка, попри дорослого сина з першого подружжя, сина, який вже сватався до Ганусі Прокопчуківни, старшої від нього на п'ять років, попри недавню смерть дворічної донечки від ускладнень після скарлятини, — перенести цю втрату їй допомогло Ґудзієве запалення легенів, коли вона до повного запаморочення добу за добою не відходила від, здавалося, безнадійного хворого, — бож ліків не було і доводилося знахарювати на власну руку, — слухаючи крізь подіркований кривавий туман в очах від постійного безсоння отцеві маячні жарти, які жахали її більше, ніж стогони, — попри життєві незгоди й безнадійне невміння відмолоджуватися за допомогою таборових їдучих засобів, як це практикували деякі її передчасно підстаркуваті ровесниці, тижнями гоючи спалену церу в ім'я вічної молодости, що, не знати й коли, проминула, — виглядала свіжою й привабливою, ніби природа, прямуючи до цілі, несхопної для людського розуму, інколи свідомо відхиляється від власних правил. Правда, сама Ґудзіїха ніколи себе ні до гарних, ні до привабливих не зараховувала: у її житті якось так склалося, що вона, крім дуже коротких проміжків, — навіть коли вчилася в консерваторії, єдиному перепочинку в її житті, — не мала часу стати жінкою, будши то нянькою, то матір'ю, то сестрою милосердя, а то й просто — і це найчастіше, — терплячою й надійною конякою, яка вивозила з багнюки всі вантажі, що їх доля щедро клала їй на вузьеньку, подиву гідну струнку, спину), — попрямувала до барака, обладнаного під православну (греко-католицька містилася навпроти) церкву, де протягом шістьох тижнів, все ще хвилюючи таборян, красувався Ониськів іконостас із новими, — замість старих, фанерних, — залізними (з американських консервних бляшанок) царськими вратами, над якими Онисько Затулівітер з власної ініціативи (як і все, до чого Онисько прикладав рук) два місяці потрудився в себе на горищі, не дозволяючи нікому й оком кинути на сакральний твір, заки він його довершить, точнісінько, як тоді, коли він зголосився за сім діб без копійки винагороди розмалювати церкву (іншого маляра серед тодішньої непевности однак не знайшлося, а

згодом, як появився Лев Копинський і Всеволод Дігтяр, усі вже звикли до Ониськових мальовил, та й грошей бракувало заплатити за канонізованіше й менш барвисте оформлення, від якого ряхтіло в зіницях. Зрештою люди й самі не зчулися, як їх перестав разити не лише святий Юрій, схожий на Грицька Вертила, змонтованого з таборових погнутих баняків, з яких полум'ям розліталися кубістичні вишивані рушники з прорізами, — крізь ці прорізи виднілися полтавські всоняшниковані села, гуцульські церкви, середньовічні міста в облозі, м'ясорубки на слонячих і кінських ногах, що крізь ґрати-щелепи вивергали людей, коші— ґондолі, ущерть виповнені вогненноокими вусачами, які показували видовженими пальцями вниз на гадину з Йосьчиною конопатою пикою, розітнуту списом-тризубом, — не лише святі в козацьких свитках із пелюстками стокроток замість рук, із півнячими гребенями замість німбів, у ризах із коропів і в'юнів та кількаповерхових чудо-птахів, що ними раніше по селах баби розмальовували печі, — а й навіть голуб-дух, завбільшки з дрофу, за якого Ониськові на амвоні ображені молільники спустили дещицю крові з носа, не встигши — через Ґудзієве втручання — порохувати ребер надто винахідливому зографові, що божився, ніби він не відступив, а лише наново переосмислив змертвілі канони, наслідком чого й виник строкатий голуб-дух. Цього голуба-духа Онисько частково зшив, а частково склеїв із ватяних решток старих ковдр і пір'я, обмазуючи кожне нашарування яйцем і густо посипаючи американським сухим молоком; яйце, порошокване молоко й деякі цеглясті барвники від Лисого Івана постачав отець Ґудзій на вимогу Ониська, аби той, не відриваючися від надхненної праці, над сімома каганцями, вкладеними в один черепок, сушив своє твориво, чаклував над ним і розмальовував дедалі яскравішими фарбами, від чого голуб-дух остаточно набрав вигляду жар-птиці, аж перші прихожани, отямившись від несподіванки, накинулися на навіженого маляра, що, попри стусани, хоч йому з носа й цебеніла кров, продовжував кричати в роз'юшений натовп: він, Онисько, не боїться дурної сили і не поступиться ні на цаль віслюкам на догоду! Він навмисне зобразив полум'яного духа, бо люди забули про духовне начало, допустивши, щоб у світі запанувала М'ясорубка Зла, яка й загнала всіх до цього табору. Але дух — вогненний, а не сіра торба, і тому кожний,

хто переступить поріг святині, нехай пам'ятає: пора отямитися й усвідомити: голуб-дух не порожнє опудало, не пісний кисляк для лицемірів і невтрисрак, а живий присок, що надихає на світле, шляхетне й велике, і саме це він, Онисько, і заповзявся втілити!).

Проте, хоч цього разу обійшлося і без побоїща і навіть без великої сварки, Ониськові царські врата таки не давали таборянам спокою (ще коли Онисько навідався до отця Ґудзія й заявив: він, Онисько, змайструє для церкви залізні царські врата, — він конче мусить їх зробити, оскільки саме на царські врата прийшло йому надхнення, а якщо він, Онисько Затулівітер, з дурної намови чи з власних лінощів негайно не виконає вищої волі, з нього вивіється життєва сила і він за кілька днів сконає, мов шолудивий пес! — Ґудзій, знаючи Ониськову винахідливість, передбачав поважні ускладнення, тільки ж сумління не дозволило йому відмовити, — та й як він відмовив би? адже Онисько й справді захворів би і ще, боронь Боже, переставився б! У таких чутливих натур усе можливе. Тому слуга Божий і миті не вагався: заради життя й спокою однієї людини він ладен був воювати з цілим світом, а не лише з усім табором, бож хіба порятунок, нехай і якої дивакуватої душі, не важив усіх передсудів? Отож, вислухавши Ониська, Ґудзій одразу ж погодився, як і тієї днини, коли, пожалівши одержимого, дозволив у кутку напроти входу примістити у церкві Ониськів водяний орган, схожий радше на діжу, ніж на орган, за який його, Ґудзія, Денис Пригара приходив зарубати).

А це, на думку правовірних, хоч Пригари ніхто відкрито не виправдував, лише підтверджувало, що в Ониськових неподобствах найбільше завинив отець Ґудзій (який щойно в церкві побачив заповіджені царські врата, бо Онисько, аж поки скінчив своє твориво, нікому їх не показував, замикаючися в себе на горищі й пантруючи, аби хто не підгледів у щілину, як він працює, і нетямущим поглядом не позбавив його надхнення). Мовляв, якби отець не надто потурав Ониськовим забаганкам — мало чого кому заманеться, — той давно втратив би гін до винахідництва (хіба не підтверджував життєвий досвід: велика поступливість ніколи до добра не доводила?), — та й взагалі! — порядніший священик велів би такі царські врата якщо не знищити, то

бодай не допустити, аби подібна химера містилася в храмі Божому, бо де, коли хто подибував, щоб царські врата склалися із суцільного плетива з бляшаних паничів (із американських бляшанок, як і водяний орган-діжа), а в кожному лискучому паничеві різної величини (від наперстка до горнятка, завбільшки з диню) стриміло по одній, дві або три тичинки, оздоблених на кінцівках хвилястими горошинами, які ледь чутно подзвонювали, вистачало комусь кашлянути, навшпиньки пройтися чи й просто зідхнути в церкві?

Ілля Макаренко божився навіть, що ці тичинки зовсім виразно реагували не лише на мікроскопічні шерехи (адже не лише він, інші також зауважили, як царські врата легенько подзвонюють, — кому приємно, кому — зловісне), а й на кожний відтінок думки: коли в мозку снується щось світле, вони м'яко переливаються, коли прикре й лихе — погрозливо гудуть, а це вже переходило всі межі, бо хто зна, чи не ховалося в цих кручених паничах особливо хитромудрої пекельної машини, підкиненої радянщиками, щоб і тут стежити за людьми? хоч отець Ґудзій довго й терпляче пояснював, ніби легенький передзвін тичинок на царських вратах не що інше, як вияв (трохи своєрідний, але зовсім невинний, як і орган-діжа!) Ониськового нахилу до музики, не погамованого малярством.

Коли ж прискіпливіші з таборян, не задовольнившись Ґудзієвою відповіддю, жартома запитували Ониська, що він спорудив, у надії: від першоджерела вони хутчій добіжать правди, Онисько, не помічаючи кпин, поважно відповідав: на царських вратах йому пощастило за допомогою бляшаних паничів втілити музику сфер, і з цих бляшаних паничів люди почують не лише всесвітню гармонію, а й голос янгола Страшного Суду, хоч покищо із цих бляшаних паничів Денис Пригара, обурений Ґудзієвою поведінкою, зокрема ж отцевою каригідною терпимістю, ладною довести чоловіка з небабською вдачею до шаленства, почув кошачий голос, який велів йому, Пригарі, взяти сокиру, строцити весь Ониськів іконостас разом із ненависними царськими вратами й пекельним голубом-духом, розмести на друзки анатемський орган-діжу, а головне: зарубати Ґудзія, єдиного винуватця Ониськових

вивертів, щоб люди пам'ятали: кожне неподобство треба нищити в корені; слуга Божий, який відступає від церковних канонів (навіть Христа книжники перемогли, бо Він знехтував канон), не сміє ходити по світу праведному, особливо коли він знає те, що йому ліпше було б не знати; — подробиця, на яку кошачий голос зовсім виразно натякнув, і то саме тієї миті, як Пригара зважував: чи не розправитися якнайшвидше з Ґудзієм уже хоча б тому, що, як Пригарі здалося, якимось незбагненим чином отець підозріває правду про Івана Слушка, якого Пригара — частково за намовою Сєви Калачика (хто ж тоді припускав, що Сєву підіслали радянщики, аби знищити Слушка, та й не тільки Слушка, який стояв Йосьчиним покидькам поперек горла?), а частково з власного переконання, мовляв, він, Пригара, чинить добро усьому загалові, караючи запродавця, — уколошків у вирві над Ізаром, про що ніхто не догадувався, оскільки в таборі одразу ж поширилася чутка (не без участі Сєви), ніби Слушко — не Слушко, чесна й на диво не залякана людина, хоч і пройшов радянське пекло, а енкаведешницька креатура, яка потайки перекинулася назад.

Звісно, може Пригарі й не здалося б, ніби Ґудзій знає про Слушка, лише мовчить, якби того вечора, як він із надто довірливим чи надто самовпевненим Слушком востаннє мандрував до Ізару, отець із чаркою в руці не вистромився з дверей третього бараку і, ймовірно, їх обох запримітив, про що Пригара зовсім забув (бож Ґудзій появився лише на секунду й одразу щез), аж поки із бляшаних кручених паничів пролунав наждачний голос, який розворушив його пам'ять.

Зрештою, не виключене, що й сам нявкотливий голос Пригара почув тільки тому, що надто зосередив слух, перевіряючи після служби Божої, чи й справді (як це він з неспокоєм запримітив останнього часу) ім'я Слушка і ще якісь, покищо невиразні звуки, ладні кожної миті обернутися його власним ім'ям, дедалі настирливіше домішуються до музики Ониськового органу, який (після марних спроб Ониська ульокувати своє твориво в греко-католицькій церкві) всупереч традиції й здоровому глуздові (цього осуду Пригара ніколи й не приховував, відверто висловлюючи його не лише знайомим, а й самому отцеві ріжучи правду в

очі) з вини безголового Ґудзія, що пожалів одержимого винахідника (Пригару ніхто ніколи не жалів, та й він не дозволив би себе жаліти, як песика!), опинився в православній церкві, де Онисько перед початком і після відправи (на думку Ярця Мигаля, знавця найпотаємніших сторін таборового життя, Ґудзій лише за цієї умови й погодився, яка проте цілком задовольняла винахідника) годинами вигравав елегії-канти (так бодай Онисько окреслював свою музику, твердячи, ніби вона злагіднює й очищає від погані людську вдачу), дивуючи таборян, як із водяної діжки, виповненої колінчастими рурами-міхами, що скидалися радше на бляшані хоботи, повідгороджувані один від одного чи то подіркованими патиками, чи то сопілками з млинкоподібними коліщатками— оздобами вгорі, линуть досить незвичні, неголосні, але напрочуд приємні звуки, — з чим Пригара ніколи не погоджувався, хоч Прокіп Яловецький (актор, режисер, сценарист, баба-повитуха, рапсод, а на дозвіллі просто душа-гульвіса, який один час навіть дружив із Пригарою) в захопленні від дивовижної музики (властиво через неї Яловецький остаточно й розлаявся з Пригарою), кілька разів випозичав орган-діжу разом із Ониськом для театральних вистав, бож грати на тій споруді вмів тільки сам винахідник.

Щоправда, траплялися дні, коли й Онисько не міг упоратися зі своїм органом, конче потребуючи ще й двох помічників, які з чайників доливали воду в діжку-орган, ніби від зосередженої гри вся рідина одразу випаровувалася в звуки, попри те, що Онисько заздалегідь наповнював орган-діжу водою, ставлячи біля ноги ще й повне відро про запас.

Самозрозуміла річ, подібне видовище мимоволі притягало всіх таборових бешкетників, які під час богослуження, коли Онисько не сидів за музичною спорудою, або після відправи, коли він, замріявшись біля свого творива, дивився крізь речі на лише йому відкриті райські видива, нічого не зауважуючи навколо, — кидали камінці й жаб у діжку— орган, і в руках тоді одразу починало шипіти й квакати, крізь отвори появлялися кількоповерхові ковпаки салатної піни, коліщата-отвори шалено урухомлювалися, розхитуючи бляшані рури, що корчилися, як від вогню, і,

пахнувши водяним пилком, басистими спіралями розвалювалися на всі боки, змушуючи потім Ониська довго направляти свою музику.

Але він завжди терпляче й ніколи не гніваючися направляв, сантиметр за сантиметром усуваючи шкоду, і коли остання рура була склепана й оздоблена коліщатками-млинками, назбирував найнепогамованіших бешкетників до спорожнілої церкви (а вони завжди охоче приходили, навіть ті, що особливо дошкуляли, бо дошкуляти — одне, а бігати за Ониськом — зовсім інше, що, зрештою, Онисько чудово розумів) і, замість шпетити малих бузувірів, грав їм на оновленому органі. І хоч уговтані на короткий час паливоди довго не заслухувалися Ониськовою музикою, попри те, що дітям вона найбільше подобалася, кожен згодом по багатьох роках пригадував її в життєвих перипетіях, як найсвітлішу мить, коли, ледве зіп'явшись на ноги і щойно промацуючися до усвідомлення добра й зла, йому пощастило без жодних труднощів наблизитися до самого незбагненого осереддя людського існування, яке тоді здавалося збагненим і намацальним, як таборовий цуцик Вовк, а потім, учуднившись з віком, розвіялося й зникло, ніби таборового дитинства ніколи й не було, — і цього не міняла й та обставина, що за кілька днів, а інколи й за кілька годин (залежно від погоди, бо в дощ нудьга особливо спонукувала до витівок і винахідливості) ніхто з розбишак не здолав утриматися (хто ж коли бачив ліпшу розвагу, ніж коли псувався орган-діжа?), щоб не кинути в Ониськову музичну споруду, якщо не рінину, то бодай мале жабеня.

А втім, не лише мале жабеня, а й цілу торбу старих ропух — тільки вже не хлопчаки, а дорослий Пригара з насолодою випорожнив би в Ониськів орган, щоб назавжди зачопувати пекельну музику, якби кошачий голос, забракувавши цю дитячу забавку, не порадив Пригарі взятися за розум, прийти вдосвіта до церкви (яка не замикалася з примхи Ґудзія, що вважав, ніби храм Божий має стояти відчинений для кожного цілу добу, навіть коли туди, замість молитися, задибуватимуть на ночівлю лише такі п'яниці, як Стецько Ступалка), строцити Ониськову музику, царські врата і всі єретичні мальовила, а найголовніше: зарубати Ґудзія, що й без органу явно підозрівав Пригару, час від часу зупиняючи

на ньому надто зосереджений погляд (а хіба чоловік без причини вибалушується на іншого?), і від цього погляду Пригара від голови до п'ят спалахував двигтючою ненавистю не тільки до пришелепуватого слуги Божого, а й до всього світу, що з Пригарою не надто часто траплялося, бож і ця ненависть ще не пояснювала остаточної причини (а втім, може, остаточні причини завжди зовсім не ті, ніж людина гадає?), яка схилила Пригару височити Ґудзія саме в церкві.

Згодом на суді Пригара і сам дивувався, чому нявкотливий голос велів йому ухокати Ґудзія в церкві, а не десь біля колод, де лишилося б менше слідів, хоч, імовірно, до баракового храму привела його пригадка, виснувана з плітки, ніби Ґудзій удосвіта (ще перед утренею) відслужує насамоті дивний молебінь за всіх нещасних і покривджених (правда, Дюрченко казав, ніби отець просто частенько висипляється від чарки біля іконостасу й уві сні балакає, а не читає молебінь, бо всі люди ниці, і думають лише про себе, та й молебінним пустомельством нікого не порятуєш, у світі панує зло, і йому треба поклонятися), і там найлегше з ним упоратися, а заразом і покінчити з найнебезпечнішими Ониськовими творивами, не відкладаючи порохунків на довгий час.

Звісно, якби Пригара знав наперед, що саме того ранку Ґудзій запропаستиться від перепою, вдоволившись не церквою, а іншим закамарком, і замість отця він подибає Ониська, який виграватиме на органі-діжі, він відклав би до сприятливішої нагоди свій намір, оскільки йому й на думку не спадало переставляти навіженого Ониська до праотців.

Тільки коли Пригара почув диявольську музику в порожній (і тому надто лункій), ще виповненій сутінками церкві, — незвичні плюскотливі тони, ніби в бляшаних рурах переливалася Сушкова кров точнісінько, як тоді над Ізаром, — він не годен був погамувати себе й кинувся з сокирою на Ониська, який, замість злякатися (зрештою, може він і не зауважив піднесеної над ним сокири, замріявшись, як це його опадало під час гри), лагідно дивився на свого вбивника (так бодай Пригарі, — напевне від збудження, — здалося) і продовжував виповнювати вуха, груди, кожну

шпарку неголосними звуками, що струсонули Пригарі щось усередині, і воно обірвалося, наслідком чого він випустив сокиру (не зауваживши навіть, — його пальці самі розчепилися, — як вона, падаючи, розсікла йому ногу, пришпилівши до підлоги), упав навколішки, щосили волаючи (але зовсім не від болю в нозі, якого він навіть не почув), аж позбігалися люди, й зізнався в Сушковому вбивстві, яке ніколи не вийшло б на світ Божий, якби він так не сплохував, піддавшись хвилевому навіюванню Ониськового органа, хоч Данило Головань, перший із свідків, сперечаючися з Борисом Сінчуком, тимчасовим представником таборового правопорядку, доводив, мовляв, музика тут ні до чого: Пригарі судилося зізнатися біля діжі-органа й кінець! — з чим Борис навіть за чаркою не погоджувався, затявчися, ніби Онисько знає якусь особливу таємницю, зраджену йому характерниками, які напевно не стояли біля його колиски. Таємницю, що розкриває серця (хіба не завдяки їй Онисько не лише просторікував, накликаючи халепу на свою голову, аж поки таборяни звикли до його історій, а й домігся, аби йому чорним по білому записали в пашпорті, — а де, коли подібне траплялося, якби вища сила не тримала над вигадником своєї правиці? — що він, Онисько Затулівітер, в одній особі, і то круглу добу! — і православний, і греко-католик, віддаючи цим нібито синівську данину батькам: гаряче любленій старенькій лемкинї матері і рано загиблому, легендарному наддніпрянському батькові, колишньому царському офіцерові, який у сімнадцятому році відкрив раптом: він — українець, хоч і слова не вміє по-українському, і тому справою його чести є приєднатися до Петлюри, бо справедливість по боці уярмлених, і боротися за українську державу, за яку він і поклав кістки, не дочекавшись народження Ониська. Обставина, — а її матеріні уста ніколи не втомлювалися пригадувати, — яка так вплинула на Ониська, що коли йому в поліції погрожували, аби він не грав варіята і раз назавжди вирішив, чи він — до дідька! — православний, чи греко-католик, адже подібне вияснення для нього самого корисне! — Онисько цілком поважно оголошував: його правий бік — православний, запорозький, а лівий — греко-католицький, опришківський. Він, Онисько, з народження соборник і розпиляти себе на дві рівні половини на догоду мертвій, людожерній літері він не годен!), бо інакше хіба діяли б так на людей не лише діжа-орган, царські врата чи

надто квітчасті розп'яття, що густо висіли в греко-католицькій церкві (Онисько вважав за обов'язок прикрашувати своїми мальовилами кожне місце, де лунає слово Боже), а й зовсім звичайні (переважно заглемедзкуваті) образки чи більші полотна, що їх Онисько ретельно (а крім того — й задурно) виготовляв до різних таборових імпрез, як от портрети Шевченка (вічно змінні, за що старанному маляреві часто перепадало, бо хоч замовники суворо й визначували рамки зображуваного, Онисько, гнаний невсипущою уявою, не міг утриматися, щоб не додати й своєї дещиці, наслідком чого Шевченко, то летів на хмарі в яблуках, з якої сипалися мальви й карасі, видовжені Ониськовим пензлем у шаблеподібні слова, то народжувався із хмаросягу-писанки, і Онисько пояснював, що Шевченко — це український Кастор і Поллукс в одній особі, тобто провідна зоря, то, одягши скороходи із молочаю, горицвіту, очеретянок і дроздів, крокував над задротованими містами, і йому з уст струмувало вогненне джерело, яке, досягнувши землі, оберталося віршами), портрети Франка, Лесі Українки (не менш винахідливі), Петлюри й Коновальця (з гілкою калини й веселкою в руці, і ніякі угрущання не стримували Ониська від найнесподіваніших додатків) і навіть групові зображення школярів і вчительок?

Як це Ониськові вдавалося, невідомо, однак сама дійсність підтверджувала: незалежно від того, кого Онисько малював: шибеників, таборових поліцаїв, грізних малих учительок чи огрядних тіточок-садівничок, місцевих достойників чи канонізованих або неканонізованих праведників (їх Онисько з особливим піднесенням випишував, і в його неканонізованих праведниках ходив і Омелько-флюярник, увічнений на іконостасі як євангелист Лука), всі Ониськові зображення, попри завеликі й надто окаті голови, ступінчасті шиї, подвійні перекошені боки, надто видовжені чи надто вкорочені руки, випромінювали таку людяну, світлу, аж опуклу радість, що коли хто нагло чинив добре діло, люди, не вагаючися, казали: це виключно тому, що він трохи довше постояв біля Ониськових мальовил. І на підтвердження цього покликалися на всіма визнаний факт: Онисько вмів обертати сум на радість навіть за обставин, де, здавалося, нічого не вкоїш, бо яку радість можна було втілити на розп'ятті?

Проте Онисько якимось чудом, усупереч приписам, а інколи й просто усупереч здоровому глуздові (як на Пригару, то Ониськові явно бракувало величенької клепки, тільки люди посліпли й не помічали того, що саме впадало в око), малював розп'яття, не шкодуючи найгарячіших відтінків барв, ніби затявшися нагадувати усім затурканим і нещасним: розп'яття — це не садистичне увічнення людських страждань, а одягнена в плоть надія на світле воскресіння, і тому перед молочно-медовим тілом Христа, завиненого на стегнах вишиваним рушником, стоять, одне око опущене до землі від сліз, а друге — розплющене на півщоки від дива, кубістичні молодіці в хустках-кошиках з накрайним помаранчевим хлібом, у рясних, аж бляшаних свитках і сферичних плахтах, а навколо в повітрі семидзьобі півні-дрофи із стокротками замість пазурів (в Ониська й шуліки виглядали куріпками, а куріпки — півоніями на курячих ніжках-пелюстках), випростують дебели крила в такому захваті, що одразу ж вияснюється: ще навколо сумують, але зараз почнеться свято, бо Спаситель от-от воскресне, люди покищо не бачать (тобто трохи й вони бачать, тільки ще не готові повністю сприйняти цієї невміщальної новини, і тому вони бачать і не бачать), а природу вже охопив світловий вир, півні, товстянки, лопухи, копиці сіна з волячими мордами, пронизані на секунду ясновидним розумом, який і в каменючі відкрив раптом незчисленні очі, ніздрі, мацачки, застигли серед двигтющою веселкової коловерті й чекають на цю мить.

Звичайно, едукованіші з таборян, які визнавалися на мистецтві і взагалі на вищих матеріях, не раз, втрачаючи терпіння, пояснювали наївним невігласам, що Ониськові бракує найелементарніших знань і з анатомії, і з перспективи, він не втне навіть фарби покласти, як слід, ба більше, зеленого поняття не має про стилі й школи, а ще й називається малярем! Усе в нього перемішане, як горох з капустою, і умлівати перед його мальовилами рішуче недоречно вже хоча б тому, що людина мусить жити не міркою: на бездзвінні і капелюха дзвін, задовольняючися мізером, а прагнути до справжніх вершин, де сидять божественні Дюрери, Тіціани й Ґої, а не якісь безіменні, не визнані повноцінними націями, шаленні Ониськи.

Однак, попри численні недоліки, що їх викривали досвідчені знавці, щось незбагненне (може й справді характерницьке) таки містилося в Ониськових образах, хоч ніхто не спромігся б окреслити, що саме, навіть коли запопадливіші з критиків і бралися аналізувати кусник за кусником (а що Ониськові творива явно кумедно виглядали, це спонукувало навіть байдужих до малярства ближче приглянутися до зображеного, попри те, що як тільки хто довше споглядав Ониськові картини, нічого кумедного він там не знаходив, ніби мальовило встигло непомітно змінитися, промовляючи невловними поторками до серця й розуму випадкового глядача, який перед ними на хвильку зупинився), бо коли кінчалися імпрези і в кут зносили саморобні святкові оздобы, де вони припадали пилом аж до наступної пам'ятної дати, люди (сором'язливіші — тихцем, відважніші — з жартами й прилюдно) забирали до баракових домівок і закутків усі Ониськові образи, часто й справді невдалі (хоч це нікого не бентежило, а як полотно чи дошка виявлялося завелике, його ділили на менші частини — за допомогою чіт чи лишка), і в таборі утвердилося переконання (невідомо, хто пустив цей поголос, проте мешканці звикли: коли щось говорять, за тим завжди криється бодай частка правди), ніби на родину, де висить нехай і яке заглемедзкувате Ониськове мальовило, сходить добро й злагода, а Лаврін Нагнибіда спасінням обох своїх неньок, передчасно зведених у могилу, присягався: мовляв, хто уважніше почне приглядатися до Ониськових образів, той усупереч власній волі стає сердечніший і добріший, а хто від народження добрий, тому на короткий час відкривається стежка з табору просто в небо, якою і спокусився професор Кобилко, забувши вчасно повернутися до свого старенького тіла, залишеного під сосною над Ізаром, яке напевно ще послужило б йому зайвий десяток років, бож того вечора, як Кобилко відійшов на вічний спочинок, Лаврін Нагнибіда бачив його в повному здоров'ї.

Адже ця остання зустріч і запам'яталася Лаврінові лише тому, що, подивавши в церкві професора Кобилка, який з надмірною увагою, ніби вперше їх запримітивши, розглядав Ониськові мальовила, Лаврін подумав, що професор, як на свій вік, виглядає козаком, і навіть підійшов ближче, аби перекинутися з ним одним, другим словом (Лавріна того

вечора якось особливо тягло на щирі розмову), а не щоб вициганити закурити (оскільки в професора завжди водилися як не американські цигарки, то місцевий самосад, що ним Кобилка постачав Славко Одинак, піклуючися душевною рівновагою професора) чи підлататися зайвою копійчиною, залишеною у Кобилковій кишені від Славчиного опікунства.

Але саме тієї миті, як Лаврін розтулив уста, надавши своєму обличчю шанобливого виразу, аби гідно вимовити (Лаврін завжди надавав великого значення гідності), як професор сьогодні напрочуд добре виглядає, той заспішив і, мурмочучи щось до себе, майже вибіг надвір, хоч Лаврін йому встиг ще гукнути: "Куди це ви поспішаєте?" — бож врешті-решт Лаврін навіть трохи образився, коли професор так швидко від нього подався геть, ніби боячися, що Лаврін за звичкою проситиме в нього грошей, які, до речі, Лаврін уже десь інде потурбувався роздобути.

Щоправда, справедливість вимагає ствердити: професор Кобилко на якусь секунду помітив, що Лаврін образився і, усміхнувшись, помахав йому ручкою, мовляв, він згодом буде до Лаврінових послуг, а тепер йому справді ніколи, зараз він просто не годен зупинитися, бо як же йому зупинитися, коли з Ізару доноситься плюскіт і дзвінкі, вкриті водяними бульбашками, дівчачі голоси, які він чув ще в дитинстві, коли його шпетила бонна, соромлячи, що йому, малому пуцьвірінькові, а вже, мовляв, схильному до небезпечних каверз, забаглося раптом підглядати купальниць? Тоді його настільки приголомшив гнів добродушної бонни, яка поставила його на веранді в кут на коліна (єдиний раз за все дитинство) і ціле передобіддя погрожувала поскаржитися на нього матері, як тільки та повернеться з міста, — що він навіть не заплакав і, замість просити пробачення (що тільки зміцнило бонну на розпачливій думці: дитина сходить на манівці!), колінкував, ковтаючи розпечені кола, які розривали йому серце від заподіяної кривди, бож він не міг пояснити (йому в сімдесят важко було б передати той стан словами, а йому ж тоді ледве минуло п'ять років!), що його притягли до себе дівчачі голоси впереміш із водою (хто зна, чи не саме ці дівчачі голоси із самих бульбашок, світлових kwasолин, що видовжувалися на ліктях у рухомі линви, і голосівок, обтягнених жаб'ячою шкіркою, штовхнули його на

орієнталістику і, мірою того, як він опановував мову за мовою, зміцнювали в ньому переконання, ніби він поволі наближається до дівчачого водяного сміху свого дитинства, який усе життя жеврів йому в грудях), і тепер на старощах він майже біг на той самий звук, щоб побачити, як перед ним в Ізарі купаються таборові підлітки, тільки Ізар не мілкий з наполовину пересохлим річищем, виповненим камінням і рінню, а повільний і повноводий, як ріка його дитинства, з широчезним піщаним берегом, і троє дівчат (тоді їх теж було троє, що вирізнялися з-поміж решти) полискуючи молочними тілами, світяться, а світяться вони тому, що фарбують волосся на венеційський лад!

Власне, коли професор Кобилко глянув ще раз, протерши пенсне, він зрозумів свою помилку: дівчата зовсім не фарбують кіс, переплітаючи їх іскрою, і то зовсім не вони світяться, а прозорі наперстки-ікрини, якими підлітки перекидаються, висновуючи з лискучих чарупок мерехтливу нитку, що одночасно висновується йому з серця, і завдяки цій нитці він крізь вуха, рот, очі, груди вбирає широчезну ріку разом із дівчатами до найнеприступніших глибин свого єства, де це видиво кришиться на мікроскопічні пронизливі поторки, які згущуються в звукову магму, що поволі виопуклюється в єдиний всеохопний приди́х-звук (дуже подібний до зідхань його няньки, вигнаної, — здається трохи запізно, — за те, що вона, попри кількаразові попередження, співала малому, своєму улюбленому пещеникові, з пелюшок призначеному для імперської кар'єри, пісні про правду й кривду та про козацьку волю, псуючи мазепинською крамолою душу й мозок панській дитині, якою невдовзі заопікувалася французька бонна, а дещо згодом і Харитон Авакумович Фетюскін, виписаний на домагання матері зі столиці рятувати від навколишньої омужичувальної стихії розумові здібності хлопчика, заки розсварені батьки з дідівського маєтку біля Сосниці переїдуть до Москви. Бідний Фетюскін! Не поталанило йому з учнем. Хоч, звісно, як же він міг передбачити, що саме його надто виставлена на показ відраза до всього українського, зневажливо називаного малоросійським, його надхненні чорносотенні просторікування про третій Рим, смертельно загрожений українським сепаратизмом, — чорносотенство, єдиноне́ділімство, соціалізм і прогрес в очах Фетюскіна, який щиро вважав себе передовою,

без зайвих забобонів, людиною, не суперечило, а доповнювало одне одне, — чи, може, не стільки відразу до української мови й людей, які Фетюскіна дратували невикоріненою інакшістю, скільки те, що він пробував залицятися, і то чи не з деяким успіхом, до надто вродливої Кобилчиної матері, доводячи малого вихованця до такого шалу, що пізніше Кобилко ніколи гостро не переживав і далеко важливіших подій, ніби в дитинстві раз назавжди вистраждав за все життя, наслідком чого й залишився неодруженим, дивакуватим самотником? — що саме всі ці Фетюскінові мудрощі приведуть Кобилка через перську, арабську, а дещо згодом таджицьку, турецьку, тибетську мови й літератури до українського табору? Ба, більше, навчати малого мислити? Бож хіба не Фетюскінові теревені змусили Кобилка з подивом усвідомити: люди живуть не власним розумом, — більшість лягає в домовину, так і не поворухнувши мозком, — а колективними уроєннями й навіюваннями! — риса, що її Кобилко подибував згодом і в далеко розвиненіших, ніж Фетюскін, який напевне гірко образився б, довідавшись, що його уболівання й громи проти скажених українських самостійників не його погляди? А втім, хіба людина знає, що її, а що нав'яне, і чому саме якась мізерна дрібниця штовхає її на такий шлях, а не на інший? Чи спромігся б Кобилко дійсно визначити, що саме зробило його таким, як він став? Тобто чи справді від Фетюскінових просторікувань у ньому, Кобилкові, старанно відмежовуваному від усього українського, заговорила поколіннями притлумлена кров і серед навколишнього безпросвітнього небуття прокинулася свідомість колишньої гідності й окремішності свого роду й племені, давно зросійщеного заради лакомства імперського, чи, просто, Фетюскін, наступивши на живе там, де його не мало бути, ненароком розворушив у малому почуття справедливості, заради якої Кобилко, спочатку за царської, а потім і за радянської влади наражався на зачудовані, а перегода й на зловісні запити, за яким, як із факірського кошика, вихитувалося десять років Колими та ще п'ять додаткові на Біломорканалі: "Чому ви написали розвідку про Мілярепу по-українському? Що спонукало вас шукати зв'язків українського барокко з суфійською лірикою? Хіба ви не знаєте, що це буржуазний націоналізм? Чому ви жодної праці не написали по— російському, як то належить солідному вченому?" Чому? Імовірно тому, що за всім цим випадково, — а

хіба життя не складається з суцільних випадковостей? — стояло Кобилкове почуття справедливості, дуже рано осмислене не розумом, а якимсь додатковим живчиком, вищим за розум: абстрактної чесноти, правди, людяності — нема. Усе найшляхетніше виявляється лише в найбуденнішому, найконкретнішому, серед щоденних дрібниць, поту, гіді, злиднів, принижень і переслідувань, бо за вичищеною й нахлястрованою єлеем бутафорною фасадом нібито вселюдських ідеалів чатує м'ясорубка терору, підлість і амебне пристосуванство, для якого справедливість — порожня бульбашка, до того ж, попри свою порожність, надто небезпечна, отож ліпше без неї обходитися. Багато без неї й обходилися. Але він, Кобилко, не міг. Вузькість? Обмеженість? Брак широких обріїв? Можливо. Можливо також, він народився не з нульовим зарядом у душі, як більшість людей, що, залежно від навколишніх силових піль, стає доброю чи злою, — бож дійсно добрих і злих приходить на світ дуже мало, — аз виразним нахилом до справедливості? Почуття, яке Фетюскін лише випадково активізував, а воно вже саме скерувало Кобилка на інший путівець? Як Фетюскін вжахнувся б, почувши, що повернення Кобилка до власних замулених джерел, виключно його, Фетюскінова, заслуга! Чи це заслуга не Фетюскіна, а волелюбної няньки, що з молоком вклала Кобилкові в груди інший віддих, не розум, не відчуття: це справжнє, а це гидь; — а саме віддих, на якому тримається і розум, і чуття, і поняття добра й справедливості, і тому цього віддиху не здолали витруїти ні щирі виховники-просторіки, ні вдосконалені смертоносні м'ясорубки — уже пролетарські Фетюскіни? Очевидно, людина не годна встановити, на якому зблискові свідомості починається її доля, проте чи не почалася Кобилкова доля саме від няньчиного зідхання-придиху, який заповнив тепер весь Ізар, розширивши зір і поглибивши віддих?). Адже цей придих-звук не лишив нічого іншого навколо!

І професор Кобилко, похитнувшись від світла, усвідомлює: таж самозрозуміло! Як це він раніше не здогадався! Це ж той самий придих-звук, із якого твориться всесвіт, і тому з цього придиху снується нитка до води й до дівчат, вичаровуючи на уста Кобилкові усмішку від невимовного блаженства, оскільки віднині він до кінця світу споглядатиме купальниць,

водяних ткаль, які змусили його пізньої години податися до Ізару, щоб, примостившись на краю берега під сосною, дивитися, як руки безжурних підлітків висновують живу нитку з його серця, сповнюючи Кобилка певністю: так триватиме довіку.

Може, воно й тривало б довіку, якби одна з дівчаток, засміявшись (це прозвучало майже, як сплеск води, від якого розійшлися пругкі охрові кола з крильцями бабок), ненароком (чи навмисне, пильнуючи відлік часу?) не вдарила мокрою рукою по нитці, обірвавши її так нагло, що й на ранок усмішка не зійшла з уст захололого професора, ніби тієї миті він і справді ступив на стежку, з якої, за висловом Лавріна, завдяки професорській забудькуватості проґавив своєчасно повернутися на землю до Міттенвальдського табору, де над його тілом відслужували врочисту панахиду, що вразила Стецька (однак зовсім не виступом Аїда Харламповича Голки, бож інші промовці говорили не менш барвисте) майже з тією самою настирливістю якоїсь дуже важливої, розумом несхопної правди, що проступала з-за повсякденних, наче й знайомих, лише трохи учуднених слів, як тепер вигляд зеленаво-блідого й наче з середини прим'ятого отця Ґудзія (напевне, слуга Божий не ночував у ліжку), який, — так принаймні здалося Стецькові з порога, — надто дзвінким, а одночасно й надто глухим голосом, наче йому кожен склад вирізували з живого м'яса, правив службу, коли Стецько з паніматкою, наставленою просити в таборян пробачення за відсутність чоловіка, увійшов до церкви.

А втім, не виключене, що Стецька вразив не вигляд отця (хоча хвилинами незвичний вираз настільки розламував Ґудзієве обличчя, що Стецькові мимоволі заходилося серце: зараз треба рятувати Ґудзія, бо йому, невідомо звідки, загрожує смертельна небезпека, — відчуття, якого Стецько ніяк не міг притовкти, так само, як не міг збагнути, чому панахида по професорові Кобилкові приліпилася в його пам'яті до теперішнього Ґудзієвого вигляду. Адже, якби не зеленава блідість, — чи то лише падало ранкове світло крізь оливкові шийки пляшок, Ониськів винахід, вмуровані у три ряди високо попід стелею уздовж усієї стіни, замість вікон? — отець виглядав майже, як завжди, тільки час від часу

йому спалахувало в зіницях чи від нестерпного болю, чи від ще не погамованого збудження, викликаного подією, яка досі тримала Ґудзія в полоні, хоч цього, крім Стецька, ніхто не зауважив. Можливо, що й Стецько не зауважив би, якби перед кінцем літургії, коли Ґудзій, заточившись, ніби уві сні, якимось дивно, — таким Стецько ні разу не бачив Ґудзія, — провів рукою уздовж лівого боку, на рясі не появилось величенької плями крові, яку отець одразу ж затулив Євангелією).

Не вразила Стецька й Ґудзієва нехитра, хоч і задушевна проповідь. Тобто, трохи вразила, як завжди, коли Стецько слухав про світле й праведне, щоразу дивуючися, чому нічиє інше казання його так не зворушує (а Стецько, як не перешкоджала чарка, — горілка кидалася Стецькові не в голову, а лише в ноги, — не пропускав нагоди ні в греко—католицькій, ні в православній церкві послухати одну-другу проповідь, бож, властиво, тільки заради священничих оповісток він і вчашав до храму Божого, ще з дитинства винісши невигойне замилювання до казань, і то чи не завдяки тому, що вони, — хоч і як інколи гіркота заболочувала душу, обертаючи світ на суцільну пустку, — завжди сповнювали серце розрадою: поки з амвона лунає слово Господнє, усім лихам дасться якимось зарадити і люди прийдуть до тями?), попри те, що Ґудзієві проповіді не тільки не відзначалися особливою винахідливістю, а й подекуди звучали, як настирливе нагадування чогось дуже знайомого, лише тимчасово пущеного в непам'ять, ніби отець, поглинений думкою, як людям вкласти в груди, якщо не сніп то бодай скалочку світла, що його більшість зреклася, залякана м'ясорубкою зла, — з надмірної ретельності і сам не помічав, як повторюється?

Самозрозуміла річ, це ще не означало, ніби Ґудзій дослівно повторювався. Кожної відправи слуга Божий говорив про різне, однак те різне (не виключене також, що Стецькові це лише так запам'ятовувалося, оскільки, слухаючи Ґудзія, він частенько міркував про своє) зводилося до одного незмінного змісту, байдуже, чи йшлося про Содом і Гоморру, таборів неподобства, безхмарне сумління, ні разу не скаламучене сумнівами, самотійну Україну, чи відповідальність кожного за все, що в світі діється. Мовляв, він, Ґудзій, не гідний проповідувати

слово Боже (він це завжди усвідомлював, тільки як же йому було йти проти волі Всевишнього, Якому саме тієї миті нічого ліпшого не трапилося на похваті, крім Ґудзія?), але нехай крізь недолугі слова люди слухають не його, грішного чоловіка й горе-священника, а живого Бога, власне сумління, якщо не хочуть перетворитися на купку мерзеної гіді, якої ніщо не порятує. Зло хутко просякає в серце, та не хутко звідти виходить. Отож нехай мають відвагу бути добрими й не відпекуватися від активного співчуття, боячися простягнути соломину потопельникові з міркувань, ніби добро не виплачується, і тому замість панькатися з ближнім, — ускочив у халепу, то й сиди, моя хата з краю! — треба швидше самому поколінкувати перед Мороком, поцілувавши ратицю зла, аби врятуватися від смерті. Найстрашніше не смерть, від неї й так ніхто не втече, — не вигнання, не каторга, а коли істота, створена на Божу подобу, зі страху за коротку секунду амебного животіння гасить у собі вічний вогник добра, забуваючи, що Всевишній усе знає, і все чує, навіть коли людині, затисненій, завдяки власній слабодухості, з усіх сторін свинячими писками зла, в розпачі і ввижається, ніби Він осліп і Йому позакладало.

Звичайно, чоловіка на похміллі, заки йому спасенна чарка ще не повернула втраченої рівноваги, пройняла б і менш доскіплива проповідь. Однак тепер не вона вразила Стецька (зрештою, він її навіть не повністю розбирав, заполонений відчуттям: його, Стецька, то раптом нема, хоч він і стоїть і не рухається, то він знову є, проте настільки чужий сам собі, ніби то й не він; а все це діється з ним виключно тому, що два кроки від нього з Юхима Котельникова, який поглядом палить Ґудзія, на Стецькових очах висотується чорна хмара— зашморг, чого інші, навіть попада, чомусь не помічають, хоч Юхим через голови молільників, не поворохнувшись з місця, пробує цією хмарою-зашморгом удушити Ґудзія.

Стецько силкується закричати, але не годен ні видобути голосу, ні бодай штовхнути Юхима, щоб унедійснити мару, яка зараз подолає Ґудзія, бож отець у цьому нерівному двобої не борониться. Проте хоч Ґудзій і не борониться, Стецько з подивом зауважує: банькатий здоровило Юхим раптом м'якне, хмара-зашморг щезає в повітрі кільцем

цигаркового диму, і Юхим, не витримавши німого двобою з Ґудзієм, двобою не на життя, а на смерть, про що, крім Стецька, ніхто не здогадується, сірий і згорблений, як сновида, прямує геть із церкви, щоб назавжди зникнути з табору). Вразила Стецька (і то саме тоді, як між Юхимом і Ґудзієм відбувалася невидима сутичка) несамовита, аж відчутна на дотик. Вища присутність за Ґудзієвими словами, — чи не перед цією Вищою присутністю, а не перед Ґудзієвим поглядом, і сплюхував Юхим? — хоч це й тривало лише уламок миті. Але цієї миті вистачило, щоб надати Ґудзієвому уривчастому казанню (це навіть Стецько запримітив, бож назагал отець висловлювався і плинніше, і взагалі якось інакше: наче й трохи подібно, а заразом і цілком інакше) такої щемливої, аж серце заходилося, незабутньої вагомості, яка ледве чи первісне містилася в його проповіді, бо хвилинами Стецькові здавалося (та й не тільки Стецькові), ніби Ґудзій і сам не тямить, що виголошує.

А втім, Ґудзій і справді хвилинами не тямив, що говорить, проте не від болю, який на короткі проміжки зачоповував віддих (бож порізане тіло, нашвидкуруч перев'язане випраними спідніми, забутими на мотузку поблизу другого барака, відмовлялося служити), а від гнітючого страху: ану ж вій не витримає й зімліє (перш ніж Юхим угледить його й щезне з табору, щоб почати нове життя, — а він його почне, в це Ґудзій непохитно вірив, хоч Юхим і глузував з отця, мовляв, даремно той уболіває за Юхимову душу й сумління: душі ні в кого нема, а сумління його ані трохи не мордує, він навіть не уявляє, що воно таке, зрештою, хіба на його місці хтось вчинив би інакше? Та Ґудзій з власного досвіду знав: зараз сумління не мордує, а за мить зі світу зведе, від цього ніхто не застрахований, однак іншу людину можна врятувати лише ціною власного життя, і ясновидна присутність цієї правди світляним стовпом виповнила йому по вінця середину, і він, уже не чуючи ударів ножа, далі вигукував: убиваючи іншого, людина вбиває себе! ніколи не пізно покаятися і Юхим мусить розпочати нове життя, скинувши з себе ярмо зла, в яке він у хвилину слабодухости, коли йому забракло відваги відстояти людину в собі — а це доводиться ж на кожному кроці, — встромив шию в диявольський хомут майже з тією самою затятістю, з

якою тепер він, Ґудзій, намагається встояти). Бож Ґудзій усвідомлював: щойно він упаде й люди довідаються про його поранення, навіть якщо він і мовчатиме, одразу вийдуть на світло денне і відвідини репатріяційної комісії на стадіоні і подробиці Юхимової участі в таборових викраденнях і вбивствах (Ґудзій ще тоді, як щойно появився Юхим, чув плітки про його службу у радянщиків, тільки ж ніколи не йняв цьому віри, бо чого люди з переляку не плещуть! Хіба не присягався Сашко Мацейко, ніби Ґудзій — радянський аґент? І то лише тому, що Ґудзій опікувався нещасним Івасем Торонем, який з розпуки за жінкою й дитиною, залишеною в Дніпропетровському повернувся додому, попри Ґудзієві поради?). Якщо він, Ґудзій, не здолає якомога довше приховати поранення, Юхима ніщо не врятує: обурені таборяни судитимуть перекинчика, як скаженого пса, не чекаючи на вищу законність, і тут Ґудзій нічим не зарадить, хоч би скільки він доводив, що за певних обставин чоловіка треба рятувати від нього самого (а хіба Ґудзій перший не мусив рятувати Юхима, навіть якби це й коштувало йому життя, інакше хіба він сам залишиться людиною? Адже Юхима спіткало найстрашніше нещастя, яке лише трапляється чоловікові, і з цієї огидної ями йому самому не вилізти, йому треба простягти рятівну соломинку, бож як він стане перед Всевишнім?), хоч Юхим, ножакуючи Ґудзія й кричав: йому, Юхимові, нема чого вилазити з жодних ям, оскільки ні в Бога, ні в жодні загробні химери, вигадані невдахами, він не вірить. І має на це докази. Бо якби Всевишній, заради якого так розбивається Ґудзій, замість рятувати свою шкіру, дійсно існував, то хіба Він давно вже не спопелив би і Юхима, і всіх тих, з чийого наказу Юхим закаляв собі руки кров'ю? А тим часом йому далеко ліпше жилося, ніж усім таборянам, і даремно отець уроїв собі його рятувати, людина однак згниє, й на тому кінець, а чи вона вбивала, чи ні, була чесна чи підла, ані трохи не міняє її долі: усі гнитимуть разом, але ліпше вбивати, ніж з власної волі лізти в зашморґ, як це намагається вчинити Ґудзій, якого Юхим однак повинен переставити до черви, хоч він і не чує до нього особисто ненависти (і тоді Юхим дійсно не чув), просто Ґудзій опинився по іншому боці, таке вже його щастя, а Юхим виконував наказ та й годі.

Але тепер, угледівши біля Ониськових царських врат Ґудзія, що, замість лежати під купою Ізарового каміння, куди його відволік Юхим, правив службу Божу, Юхим мало не зімлів (а він не легко губився) бож досі ніхто не виживав з-під його руки (і як це він не додивився, що отець не мертвий, адже він пробував його рукою?), належно цінованої на вищому рівні, хоч саме вчора майор Сочко (ні справжнього прізвища, ні ранги своїх законспірованих зверхників Юхим не випитував — не належалося), передаючи усне доручення щодо Ґудзія, пожартував (може йому щось не сподобалося в Юхимовому обличчі?), мовляв, чи не пора Юхимові трохи змінити середовище, аби від надто довгого перебування на одному місці не затруїтися бандерівською бацилою (сказати це йому, для якого жодних націй на світі, крім імперських, не існувало, а тим більше української! Хіба він, Юхим, будь-коли належав би до цих безпросвітних кретинів, називаних українцями? Що він мав із ними спільного? Лише те, що послуговувався їхньою мовою, приреченою на знищення? Хіба він не був створений на імперську скалю, для всього світу, а не для якогось смердючого загумінку, придатного лише на вбиральню старшому братові, звідки його хлібодавці своєчасно вирвали?). Напевно Сочко пожартував, нічого при тому не думаючи, однак від цього жарту (Юхим знав ціну подібним жартам, хоч у мозку тоненька цівочка й запевняла: це йому напевне тільки здалося, адже він нічим не прошпетився!), а зовсім не від навіжених Ґудзієвих казань і ослабла рука? — наслідком чого отець живий і неушкоджений стовбичив серед церкви на явну погибель Юхимові, який не поробив жодних запобіжних заходів, бувши переконаний, що Ґудзій мертвий. Хіба ж знаття, що, йдучи, аби лише довідатися, як таборяни сприймуть відсутність Ґудзія, він потрапить у пастку? Тепер, очевидно, його на перше отцеве слово схоплять і вчинять розправу. Досі не схопили, бо Ґудзій не доніс поліції. Самозрозуміле, не з любови до Юхима, а з помсти, дикої помсти (шляхетність, всепрощення — це ж виключно байки для немовлят, хіба кожен не мститься іншому за найменшої нагоди?), аби порахуватися з ним прилюдно, самосудом, а це і є кінець, бо з поліції він ще якось вислизнув би, але тут ніщо не допоможе. Зараз Ґудзій перед усіма таборянами викриє його. Покаже рани, і Юхима просто в церкві

живцем розшматують, якщо він не лусне від ненависти й жаху, перш ніж Ґудзій вимовить викривальне слово.

Проте Ґудзій через голови молільників, замість викривального слова, лагідно, а разом і ніби пилкою по серці, звертався до одного лише Юхима, хоч цього чомусь інші не помічали, повторюючи те, що й уночі, мовляв, Божа милість — безмежна, ніхто не народився убивцею чи зрадником, Юхим така сама людина, як і інші, а шлях людини не самознищення — бож, убиваючи іншого, людина насамперед знищує саму себе, — а світло й добро, на якому тримається весь світ, включно з усіма засліпленими й окраденими, що не визнають жодного проблеску, полонившись глиняною міццю зла. Та хоч би й що сталося, нехай Юхим пам'ятає: ніколи не пізно струсити з себе ярмо гіді, треба лише усіма помислами повірити в добро, і найслабкішому чоловікові одразу ж явиться незміренна сила. Саме тому він, Ґудзій, так непохитно й вірить у добро, що живе в Юхимові, добро, що змусить Юхима віддавати своє життя за інших, бо хто раз впустить собі в груди світло, той вже не схоче жити в темряві.

І тоді щось зовсім незбагненне скоїлося з Юхимом. Не тямлячи, що він чинить (йому чи не вперше від народження тряслися руки й ноги, а в мозку з'явилася куляста блискавка, застелюючи зір), Юхим ступив уперед, щоб прикінчити Ґудзія (у грудях калатнуло: що ж він робить? адже це не на пустирі, а на людях, де його одразу схоплять! Тільки він уже не панував над собою: усі його думки зосередилися на одному: негайно зачопувати горлянку, що виголошує ненависні слова, а тоді — хоч світ завалися!), бо ще мить і він упаде на підлогу в смертельних корчах від Ґудзієвого мерзенного казання.

Імовірно, Юхим і справді на очах молільників задушив би Ґудзія, навіть якби навіжений Стецько Ступалка й не заступив йому дорогу, ухопивши обома руками за лікті й заважаючи обминати ідіотських молільників, яких сам чорт так густо понатикував на дорозі.

Але саме тієї миті, коли Юхим штовхнув Стецька, аби пройти, бо Стецько вчепився в нього блощицею, щось мелючи, чого Юхим не розібрав, у нього в грудях наче луснув свинячий міхур з кров'ю, який досі тримав його на поверхні, і Юхим заціпенів: те, що досі було Юхимом, просто з-під серця розтопилося й витекло, а в порожнині, лункій і вкритій виразками, крізь терпкий туман, що заповнював груди, блиснуло усвідомлення: невже віднині він і справді ні на кого не піднесе руки, хоч би й що йому загрожувало? Не продасть, не зрадить задля вигоди, не боятиметься за свою шкуру? Що ж це з ним коїлося? Невже він, для якого ні Бога, ні чорта не існувало, раптом розкис від огидного шаманського базікання? Чи це просто Вища сила прибрала на хвилю постать придуркуватого Ґудзія, щоб Юхимове життя полетіло шкереберть і його ліквідували радянщики, зорієнтувавшись, що він уже не їхній? Тих не розчулиш тереვენями, ніби в ньому прокинулася людина. Ті мають готову грамофонну платівку, на яку не діє людське слово. А втім хто знає? На нього теж не діяло, а от Ґудзієве взяло й подіяло! Чи то не слово подіяло, а Ґудзієва хвороблива віра в світле, яка й спромоглася переінакшити Юхима? Чи просто йому заімпонував чоловік, який взагалі не боявся смерті, а Ґудзій справді не боявся, ніби він знав щось більше за смерть?), і тепер завдяки цій безглуздій випадковості Юхим для тих скінчений. Та й не тільки для тих. Свої теж не пробачать, хоч йому зараз самому незбагненне, як це він убивав, зраджував, викрадав людей (як просився Ілько Загребельний, щоб його не видавали радянщикам, але тоді Ількові плачі зворушували Юхима не більше, ніж дзизчання надокучливої мухи). Він довіку не втямить, чому ще мить тому він міг убивати, ані трохи не чуючи себе при тому вбивцею (в одного — один вид зайнять, в іншого — другий, зрештою мусів же й Юхим існувати!), а тепер якась підступна сила жартома перекинула його на інший бік, на якому він ніколи не гадав опинитися, і він не може і за жодних обставин не зможе, хоч би й скільки жив? Правда, жити йому тепер у кращому випадку кілька днів, у гіршому — кілька годин (якби йому хто сказав, що він так скінчить!). Однак заки його порішать, чи радянщики, чи свої (досі йому здавалося нестерпною думка, що він, Юхим, колись помре, як і всі смертні, а зараз його це не тільки не хвилювало, а, навпаки, виповнювало сліпучою силою, якої він ще ніколи не відчував у собі і яка наче

видовжувала його в невідоме), він мусить врятувати бодай одну людину, і то зовсім не тому, аби направити попереднє (того вже не направити!) чи щоб крізь смерть жити, як це вночі під ножем вигукував навіжений Ґудзій (Юхим і чув, і не чув Ґудзієвих слів, хоча отець повторював їх, поки зімлів, з кожним повторенням ніби вкладаючи в них новий, дедалі міцніший заряд повільної дії, який щойно тепер повністю діткнувся Юхимової свідомости, аби все попереднє розлетілося на друзки), а тому, що так треба, бо незбагненним чином він став інакший (наче до цієї миті Юхим складався з самої глини, а тепер невидимий удар, як грім з ясного неба, обсипав на ньому весь тиньк разом із м'ясом і кістками, явивши з-під купи порохнявих уламків ні на що не подібний кусник трепетного осереддя, про яке він зеленого поняття не мав), і все навколо зробилося інакше.

Найдивніше, що й Ґудзій знав про Юхимове перетворення, наче він очікував його ще тієї хвилини, як, вийшовши під зовсім легкою чаркою від Кадика, посеред таборового майдану запримітив Юхима, що натягував на два високі сучкасті патики волейбольну сітку.

Звичайно, це не означало, що Ґудзій тоді з першого погляду так і впізнав Юхима і ще й сам попрямував до нього, аби запитати, що той серед глумої ночі виправляє. Ні, просто коли отець спіткнувся на рівному, якраз посеред таборового майдану, єдине місце, де поночі можна було ходити, не калічачи ніг, то спочатку він зауважив не Юхима, а велетенські (частково розкладені на землі, а частково попідвішувані на кілки, аби ліпше сохли) морські сіті, в які й заплуталися його ноги. А що Ґудзієві, заки він вивільнився з мокрих вічок, розкинутих над усім табором до самого Карвенделя, майнув здогад: це виключене, де ж би тут з'явилося море й морські сіті? а горілки він перехилив не стільки, аби йому таке привиджувалося, то зосереджено роздивившись ще раз, отець і побачив: це не морські сіті, а звичайнісінька (може, трохи довша, ніж треба — з розрахунком на запас) зелена волейбольна сітка, виготовлена місцевими уболівальниками руханки (аби хоч на короткий час не думати, що доля готує кожному) із розплетених американських найлонових канатів (тих самих, що ними Дмитрик ошчасливив колись

табір), і цю сітку натягує Юхим, аби перед великим футбольним матчем трохи покидати м'яча з волейболістами, розворушивши м'язи, заки всі посунуть до брами стадіону, спорудженого на швидку руч посеред табору за той час, як Ґудзій сидів у Кадика, вислухуючи (правда, не надто уважно, бо чогось Ґудзієві не розвіювався неспокій з душі) Кадикові роздуми щодо майбутньої олімпіади, переривані докладним розбором поодиноких виступів, що їх таборяни вирішили обов'язково включити до числа міжнародних змагань.

Імовірно, Кадик і мав саме цей стадіон на думці, бо тепер Ґудзій остаточно пересвідчився: скільки ока, скрізь юрмляться люди, підлітки з повними відрами й баняками сновигають на всі боки, пропонуючи воду і юшку приїжджим, які, видно, довго були в дорозі і нарешті перепочивали, сушачи біля невеликих ватр онучі (у таборі за приписом не дозволялося розводити вогню), а в фанерних будках, освітлених із середини каганцями (не інакше, як знову погоріли стопки) пишногруді касирки продають квитки.

Ще, може, якби отець не вгледів при касі Ґенкової Зінки, яка здалека показала пальцем, що вона тримає для нього безплатний квиток, мовляв, Ґенко вже зайняв місце серед глядачів, а це він залишив для отця, Ґудзій не попхався б слідом за людьми, і нічого не сталося б. Але коли він побачив, що Зінка, вистромившись до половини з будки, через голови уболівальників, вишикованих подвійною чергою (серед уболівальників Ґудзій зауважив і Миколу Кам'яницького, і Петра Козуба, які ніколи не цікавилися спортом), наполегливо кличе до себе, вимахуючи квитком, а тут ще з м'ячем, притисненим до грудей, прочвалав уперед Юхим, і на його плечах мелькнув знак команди, у складі якої Ґудзій студентом здобував не одну перемогу (скільки його намовляли записатися до професійних гравців!) отець не витримав: заки він збагнув, що чинить, його силоміць потягло в напрямі Зінчиної руки, яка, вагаючися, зробила щі якийсь, ніби попереджувальний знак, що його Ґудзій у поспіху ні зрозумів, і тоді її будка згасла: напевне Зінка все випродала й пішла геть, однак ентузіясти з черги естафетою передали

Гудзієві квиток і отець, не оглядаючися, і собі заходився протискуватися до головно брами..

Тільки в поспіху, приєднавшись до найближчого гурту, Гудзій непомітно опинився не біля входу на стадіон, а в закутку на кшталт вобанівського фортифікаційного валу, біля високого муру з навісом і нішами, густо заставленими рундуками, де, замість перекупок стояли професор Кава, Сціпіон Удівець, Терещенко з юродивим Гевриком і Стецьком Ступалкою, Цуркалевський, математик Роговський (що просто на стіні шматком цегли роз'яснював нову теорему добра, фізичну основу всесвіту, свій, як він висловлювався, ще не популяризований винахід, виписуючи довжелезні рівняння, подібні до риб'ячих кістяків), а трохи далі, теж зверху на рундуку, як Роговський, розташувався гурт приїжджих кобзарів із Пилипенком, кульгавим Петром і Ониськом, і кожний читав перед численною публікою твори, свої й чужі (Гудзієве вухо із загального хору зовсім чітко вирізнило цибатий голос Цуркалевського, що по-гімназійному скандував Парменіда), кожний виголошував промови, провадив філософічні диспути чи пописувався концертом, і серед слухачів особливо ревні любителі (може, вони належали до розпорядників) час від часу витягали дощечки й робили на них крейдяні позначки або, коли їх щось особливо захоплювало, підклеювали до позначок пташку із свіжопереженого хліба.

Чи не про ці виступи й згадував Кадик? — вирішив отець, пошкодувавши, що він не досить уважно слухав, що з ним справді рідко траплялося, — і тому сьогодні в таборі повно незнайомих облич? бож це олімпіада не самих м'язів, за якими з тріумфом поховали решту чоловіка, а й олімпіада шляхетности, відваги, світла й добра, що їх треба кожної миті оприсутнювати, аби людина лишилася людиною.

— Хочете виступити? — перервав Гудзієві роздуми парубок у подертому піджаку, з просторої кишені якого визирало каштанове цуценя, накрите замурзаним гусячим крилом.

— Я пошукаю для вас вільний рундук. Тимчасово я тут за розпорядника.

— Дякую. Не турбуйтеся. Нехай іншим разом. Я — на футбольний матч! — зніяковіло признався отець, і, якби його думки не надто заповонив Юхим (щоправда, Юхима з м'ячем одразу ж накрило видиво колісниць у супроводі довгих молодиків із гусячими крилами, які посіяли за собою урвище, вкрите опеньками, серед яких стояв Кадик і сплескував руками, кажучи, мовляв, він у сітях, що їх випадково залишив безголовий Юхим, пробігши з м'ячем на стадіон, звідки доносився рев, оповіщаючи про початок змагань), той клубок, який від слів парубка ворохнувся в Ґудзієві, напевно оформився б у здогад: парубок має для нього вістку, а що ця вістка належить до трохи делікатніших, ніж звичайно, матерій, а Ґудзій весь на стадіоні, то парубок лише чухає за вухом гусячим крилом і мовчить, коли отець, глянувши на нього, але вже не бачачи його, без зупинки обминає рундуки, тьопцює до першої брами, де тим часом розсоталася черга, проходить загороду, біля якої відсутній контролер, майже з підскоком наближається до проходу між риштованнями, на яких доверху східцями покладені дошки для сидіння, і прихиляється до землі від болю, бо йому щосили заломлюють назад руки, аж хрустить у суглобах.

— Я не зайцем, у мене є квиток! — спробував вивільнитися Ґудзій, дивуючися з надмірної ретельності таборових розпорядників, тільки, замість знайомих хлопців із поліції, на нього вишкірилися два конопаті Ваньки в гімнастюрках на випуск і, шарпонувши отця, хоч він з дива не пручався, підвели до столу, обсаженого репатріяційною комісією (усі наче близнюки, усі в орденах, в усіх голови виростають просто з плечей без ший, імовірно, тільки таких і добирали в репатріяційну комісію), що не інакше, як наскоком, обдуривши таборову адміністрацію, вдерлися на стадіон, заки Ґудзій спокійнісінько пригощався в Кадика, бож із таборян ніхто про неї не знав і повідомити про це було ніяк! оскільки обидва Ваньки тримали Ґудзія, як у лещатах, навіть ще й тоді, як відрапортували, зіщулившись перед товстим куцоногим енкаведешником, обвішаним до пояса орденами, з-під яких час від часу,

особливо коли він набирив у легені повітря, крізь мундир проступали завбільшки з куряче яйце блідно-рожеві присмоктки восьминого, пускаючи зеленкуватий слиз, що смужками понасихав на паперах і на бильцях крісла, на якому енкаведешник дрімав:

— Самостійник, шаман, п'яниця!

— Зрадник батьківщини, — підсумував енкаведешник, розплющивши більмоподібну плівку, що, замість повік, затуляла чоловічки (вона ніби не розплющилася, а луснула посередині ока).

— Моя батьківщина ніколи не була вашою! — випростався Ґудзій, побажавши подумки, аби вся репатріяційна комісія, а з нею і вся мерзота, що водиться на світі, провалилася крізь землю.

Проте комісія не провалилася, а енкаведешник розкрив грубу папку й заходився голосно читати за списком прізвища таборян, за кожним разом вичікувально зиркаючи на отця і з видимим задоволенням переробляючи усіх "енків" на "ов".

— Ви не маєте права без суду хапати людей і вивозити, як худобу! — остаточно протверезів Ґудзій, гарячкове мізкуючи, як попередити людей, що енкаведешки, хоч таборянам після стількох жертв уже нібито й гарантували безпеку, підступом заволоділи стадіоном, перетворивши його на пастку.

— Ми не маємо права? Ха-ха-ха! Ми самі втілення права!

— Чому кожен із вас не говорить, а програє грамофонну платівку?

— Ну, ну, ти не дуже!

І що "не дуже" — Ґудзій відчув Ваньчини кулаки на ребрах, та це його не стримало:

— Усі ми й так помremo.

— Ти припини свої шаманські витівки! — запінився енкаведешник з присмоктками на мундирі, який, видно, очікував іншої відповіді, однак другий з комісії, — самі чотирикутні щоки з каламутними щілинами очей угорі (очей здавалося у нього з десятків, хоч усі не більші за шапочку цвяха), штовхнув роз'юшеного колегу ліктем, шепнувши щось на вухо, і той знизив тон, кивнувши Ванькам послабити піклування.

— У трупах ми не зацікавлені. Труп — лише побічний продукт. Нас цікавить живий матеріал. Крім того, ми — великодушні й прощаємо навіть зрадникам. Якщо ти, належно визнавши свою кари гідну провину, працюватимеш на нас...

— Я до тих не належу.

— На початку всі відважні.

— Терор паралізує не кожного.

— Що за шаманське слово! Явно буржуазна, контрреволюційна вигадка! У нас усе добровільно! Живуть, умирають, угноють Колиму чи твою рідну Вінницю в ім'я щасливого майбутнього, усе добровільно, виключно добровільно, бо ми — найгуманніші в світі!

Енкаведешник відхаркнувся, і решта репатріяційної комісії, як на партзборах, одноголосне підтакнула з такою ретельністю, що навколо поширився трупний запах із домішкою якогось особливо пронизливого смороду, наче за спинами енкаведешників луснула кишка, напхана кашею з гнилої крові, що служила їм за одне колективне серце, переобтяжене круглодобовим піклуванням: усе для людини, усе для добра людини (як це повторював під час допиту і той інший правонасадник, коли Ґудзій із Сашком Когутот потрапили, замість криївки, до Смершу, і Ґудзія, — Сашка на допиті замордували, — вкинули

після відповідної обробки здихати в підвал, звідки він вирятувався крізь пошкоджену каналізаційну руру).

І чи то від надто ретельного притакнення (як скло від голосу розсипається на друзки), чи від навколишніх випарів, повітря над головами репатріяційної комісії прогнило й обвалилося слизькими шматками на риштовання й на звинувальні акти та списки, складені донощиками, хоч енкаведешник із присмоктками на мундирі підхопився, перекинув стіл, і дав знак Ванькам негайно зірвати прикріплену на кількох щоглах брезентову заслону, що затуляла вид на стадіон, аби склалося враження, ніби на землі й на небі все діється виключно з наказу всюдисущого НКВД і їхніх прислужників, які давно на свій кшталт переробили і людину, і природу, ліквідувавши з корінням шаманські вигадки, і тому не повітря прогнило, а він, пахолок Мороку, відданий заповітам Конопатого, велів відхилити завісу, наслідком чого Ґудзій і побачив: посередині стадіону на доріжках для змагунів енкаведешники зігнали таборян із жінками й дітьми в загороди, обнесені колючим дротом і присадкуватими вартовими баштами, які радше скидалися на танцювальні майданчики, де вишиковані чотирикутником помічники спеціальної служби по десятку на раз вихоплюють людей гаками на довгих держаках і вантажать на тягарівки, а наглядачі внизу, пильнуючи, аби хто не вискочив, б'ють знесилених у живіт, груди, обличчя, а коли хто пручається, чергою з автомата проріджують гурт, який ще не втиснули до авт, а на купу живих, мертвих і поранених нацьковують чи то гієн, чи диких кабанів.

Правда, Ґудзій одразу зауважив, що в цих диких кабанів-гієн довгий вовчий тулуб і лише кабаняча голова з гострими іклами (може й справді енкаведешники виплекали особливу породу кабанів виключно для полювання на людей, як запевняв Сціпіон Удівець, розповідаючи про свої митарства на Колимі, адже витреноували колись гепардів для ловів?), бо ці потвори кидалися спочатку на поранених (енкаведешники навмисне стріляли по литках або в пах), а тоді, ошалівши від крові, і на вцілілих, і на весь стадіон лунало кабаняче цямкання, що заглушувало вереск, стогони й хрускіт переламаних хребтів і ребер.

Здається, люди боялися цих тварин навіть більше, ніж самих енкаведешників, бо трохи осторонь від головного згромадження, біля трибун, де висіли прапори вільних країн, поруч щитів з емблемою олімпіади й завбільшки з клуню голубом миру, виведеним свіжим розчином вапна, що розпливлося пацьорами, ніби голуб плакав, стояв із зв'язаними на спині руками шерех чоловіків, яких розстрілювали в потилицю, і вони не кричали й не пробували звільнитися, а з-за дротяної загороди ніхто не рвався до них на допомогу, наче від безпросвітнього жаху людське серце випорожнилося й збайдужіло, завдяки чому морок і поглинув стадіон, табір і весь світ, і тепер сягнув і по Ґудзієву душу, яка наполовину вивільнилася з тіла, щоб Ґудзія кинув на землю не поштовх розлюченого енкаведешника (той верещав щось отцеві в саме вухо, але Ґудзій його не чув), а несамовите прозріння: невже це остання мить перед Страшним Судом?

І, властиво, тоді крізь мигтіння кирзових чобіт, погонів і сорочок на випуск, серед угодованих молодиків, що біля трибун розстрілювали таборян, Ґудзій і пізнав Юхима, хоч під час отцевого падіння стадіон заїхав землею на небо, а небо перемістилося прірвою під ноги, наче янгол Страшного Суду покрутив угорі-вселенською корбою, а тоді передумав, або йому дали наказ трохи почекати, ану ж люди ще схаменуться й направляться, і земля знову стала землею, а Юхим, якого Ґудзій щойно ревно боронив від Кадикових нападів, доводячи, мовляв, Юхимове співробітництво з радянщиками — звичайнісінька таборова плітка, породжена страхом і непевністю, Юхим, що тільки-но пробіг на стадіон із м'ячем у руках (правда, тепер він виглядав розпухлий і обважнілий, наче він ніколи не лише не грав у м'яча, а й ні разу різко не поворухнувся), цей самий Юхим зводив курок у потилицю наступної жертви.

Якби Янгол Справедливості вийняв цієї хвилини Ґудзієве серце, щоб зважити на шальках терезів усі його добрі й лихі діла та помисли, сам виконавець Усевишньої волі не спромігся б визначити, куди зачислити отця: до грішників чи до праведників, з такою несамовитістю роздирав Ґудзієві груди жаль, лють, всепоглинальне співчуття до слабого в людині,

а разом і палюща ненависть до цієї слабости (хіба не вона й штовхала чоловіка до наймерзеннішої гіді?), бажання врятувати (чи не про них сказано: вони не знають, що чинять?), а одночасно й прикінчити, як гниду, вбивника під личиною Юхима, щоб він не мордував нещасних, а коли це нездійсненне, проклявши саму згадку про справедливість, вмерти на місці під чоботом енкаведешника, аби не чути і не бачити, якою тварюкою обертається, здавалося б, звичайнісінька людина, своєю поведінкою ніби остаточно стверджуючи: на світі нема й ніколи не було нічого світлого й спасеного, самий слиз, пуста й безпросвітний морок, інакше хіба Юхима, який залюбки ганяв м'яча, жартував з хлопцями, ніколи не встряваючи в таборів бійки й сварки, перетягла б на свій бік ця мерзенна гідь, зробивши вбивником? Звідки це перетворення в людині, яка нічим не відрізнялася від тих, хто не шкодить іншому? Природний потяг до зла, підсилений тваринним страхом за власну шкіру, і тому кожен — потенційний убивця? Ні, не кожен. Подибував же він, Гудзій, людей, які за жодних обставин не перетворювалися на катюг! Потяг до зла далеко не природне явище, природним зробили його слабодухи, що лякаються власної тіні. Людина завжди має вибір, і весь цей морок і жах людина сама й завинила. Кожен, і він, Гудзій, також додавав свою дещицю (хто більше, хто менше), поки зло виповнило й найменшу шпарку на цілій планеті. Воно завжди починається з дещиці: змовчав там, де треба було волати, посоромився виглядати сміховиськом, кретином, і опустил руки перед глупотою й жорстокістю, замість ухопити ницу креатуру за петельки й на весь світ бити на сполох, забувши про фарисейську пристойність, а воно по скалочці, по нитці, звідусіль із земної кулі й назбиралося на молоха, ладного занапастити все людство. Хто зна, може, Юхим і вбиває лише тому, що й він, Гудзій, навіть не пам'ятаючи, коли це сталося, справді без жодного лихого наміру, а радше з ліні й не уважності, не виявив іншій людині (чи й не тому самому Юхимові?) досить співчуття, самопожертви, теплоти й людяности, і провидіння тому й привело його на цей стадіон, щоб Гудзій, вжахнувшись, втямив, що й він — відповідальний за Юхима, бож чи не ця відповідальність і кинула його в розпач, сповнивши жалем і гнівом тоді, коли він мав би виявити найбільшу розсудливість і терпимість?

Однак не виключене, що саме цей розпач з гребенями гніву й жалю, що вирвав йому середину, і допоміг Ґудзієві, як це стається лише під час смертельної небезпеки, блискавично до найдрібніших подробиць осмислити те, що його давно глухо муляло, не раз позбавляючи сну, коли він за невидимими, непроникальними мурами, що обступали його й таборян звідусіль, усім єством чув живу цілющу ріку, до якої не мав доступу, — не дарма ж він цілий вечір торочив Кадикові про деякі зовсім очевидні життєві висновки, хоч тоді він ще не добіг простісінької істини, яка нарешті підняла його на ноги: сатана спроможний убивати й чинити зло виключно руками людей, яких йому вдасться залякати й принадити! І в цьому не лише загибель, а й порятунок людства! Бо зерна добра є в кожній людині, хоч і якій, здавалося б, злочинній (а скільки лиха чинять не злочинні? Зрештою, хіба людина будь-коли знатиме, яка вона? Хіба вона щомиті не стає тим, у що повірить? Як часто Ґудзій на власні очі пересвідчувався: більшість злочинів коїться лише тому, що людина не вважала за потрібне завчасу випорожнити з душі гіді, яка випадково, — а яких не трапляється в житті випадковостей: лінь, глупота, мода на зло, страх відрізнятися від загалу, — потрапила до середини, отруївши мозок і серце?). Ба більше, може, весь світ тільки й тримається на тих запльованих і занедбаних зернах добра, які даються кожному при народженні, хоча на численних життєвих роздоріжжях людина (з лінощів чи під тиском люджерних обставин, а вони ж і доповнюють і спричинюють одне одного), повіривши у всемогутність мороку, й заганяє ці крихти світла до найбагністіших, найнепрохідніших закамарків свого єства, для певности ще й приваливши їх сміттям і нечистотами?

Тільки ці загиджені й осміяні зерна добра — незнищенні, як усе, що людині дарував Творець, вони ж, либонь, чи не єдина сутність нашого існування і чи не завдяки їм і прокидається в кривавої тварюки сумління, каяття, і на місці кабанячої пики вилущується обличчя людини? Отже вистачає пробудити ці зерна, як усе на землі направиться! Так просто! І як це раніше не спало йому на думку? Чи раніше ще не настав час, і довелося чекати, аби доля привела його, п'яницю, горесвященника, сюди на стадіон, щоб він, а не хтось далеко гідніший, розворушив у Юхимові промінчик світла, бо це його, Ґудзієве, випробування, може, з усіх

найтяжче, які досі траплялися, але хто зна, чи не для цього остаточного випробування він і народився? Інакше звідки в нього ця всепоглинальна певність: якщо йому не пощастить пробудити в Юхимові одвічних зернин добра, заради яких тільки й варто жити, весь світ розлетиться на друзки, тому що цієї миті вирішується не Ґудзієва чи Юхимова доля (вона також), а самі основи буття, і випадково з Божої незбагненої ласки йому, Ґудзієві (а втім, хіба кожний не отримує бодай раз у житті цієї миті?), дано прикласти і своїх грішних рук до найневимовнішого, не вагаючися, чи Юхим захоче навернутися на шлях людяности?

Властиво, щодо цього Ґудзій і не вагається (хвору людину, затруєну злом, треба якнайшвидше лікувати, не очікуючи її волевиявлення, яке в неї появиться, щойно вона стане людиною), і то зовсім не тому, що зараз найменший сумнів (звідки в нього це знання, невідомо, однак воно й несуттєве), — і вже не енкаведешник з Юхимом, а він, Ґудзій, нехай і якою секундною зневірою, занапасть усіх нещасних перед собою і поза мурами стадіону, оскільки цієї випадкової миті, про яку він не насмілився б помислити навіть за чаркою в Кадика, вирішується перемога добра над злом не лише в таборі, а й в усьому світі, а що Всевишній явно тримає над ним милосердну правицю, хоч, він, Ґудзій, і не заслужив того, отцеві груди ущерть виповнюють світлом, а рот круглими, майже немовлячими звуками, які нарешті увібгуються в слово, що саме випадає з уст, вибухаючи вогненними бризками.

— Юхиме! — крізь палючі кола кричить Ґудзій, не помічаючи, що й енкаведешник репетує, вимовляючи те саме ім'я. — Юхиме пам'ятай про добро в тобі! Воно є в кожному. Ніхто не народжується вбивцею! Пахолки зла запаморочили тебе міццю, яка насправді з мильних бульбашок! Рятуйся, поки не пізно! Тепер саме та мить найстрашніша і найспасенніша, про яку люди забули. Пам'ятай: і ти створений на Божу подобу, ти не їхній! Від тебе залежить усе направити!

— Направити, направити! — огидно перемавпував Ґудзія енкаведешник, ще раз верескнувши, аби Юхим біг до нього, і аж тупнув ногою, що той довго марудиться. — Юхим наш з власної волі, ми тільки

дещо сприяємо природному нахилу людини. Направити! Мертвих не воскресити баєчкою про Лазаря. Надто багато розвелось Лазарів. Та й пощо тобі Юхим, думай ліпше про власну шкіру! Він наш!

— Юхим не ваш!

— Не наш? Ні, наш. Повністю наш, з усіма кісточками, і ти зараз будеш наш, і то — добровільно, ще й наввипередки допомагатимеш Юхимові, якщо, звісно, не спокусишся гнити разом із тим мотлохом!

І енкаведешник ударив носом камінчик, який полетів у напрямі трупів на стартовій доріжці, що їх пикатий молодик у портупеї облив бензиною з американської канистри й підпалив.

— Я не ваш, і Юхим не ваш! — напружив усю волю Ґудзій благаючи Всевишнього, аби додав йому сили, і не виключене, що саме ця сила й обпекла енкаведешника, бо він раптом плигнув набік гасячи слизавими долонями язички полум'я на гімнастюрці, а тоді трохи оговтавшись, дав знак Юхимові, який захекано зупинився, чомусь похапцем передаючи енкаведешникові револьвер, а натомість виймаючи з-за халяви звичайнісінького кухонного ножа, яким у таборі краяли сир для приділу, і полоснув отця по ребрах з такою запобігливістю, аж енкаведешник схвально поплескав Юхима по плечі, ласкаво додавши: "Ну, тепер трохи самі побавтеся!" і розтанув, а, може, й просто Ґудзій перестав його бачити від наглої думки: ануж Юхим прикінчить його, перш ніж він устигне висловити те, заради чого, бува, тільки й дається людині життя.

— Юхиме! — заспішив Ґудзій, від збудження не відчуваючи ударів, хоча кров заливала йому живіт і руки, якими він мимоволі вхопився за груди, де почав ширитися сліпучий простір, заважаючи дихати, — вони запаморочили тебе злом у слабу хвилину, яка трапляється кожному. Але вони — не всемогутні. Вони з глини!

— Заткни пельку!

— Я говоритиму, поки ти не станеш на шлях добра, бо сама доля послала мене до тебе.

— Тобі доведеться чекати до другого пришествя.

— Воно вже тут.

— Заткни пельку. Тобі однак не врятувати шкіри!

— Ідеться не про мене, а про тебе. Тобто про мене також, і про весь світ, але головне про тебе! Перед кожною людиною відкритий шлях добра, і тільки воно — справжнє існування.

— Я й не знав!

— Ти й зараз не знаєш, що чиниш.

— Це я не знаю? — зареготався Юхим і, скінчивши пирскати слиною, особливо боляче різонув Ґудзія.

— Чому ти боїшся добра?

— Годі, ти зайво утруднюєш мені працю!

— Хіба я боронюся? Ріж. Я чоловік, обтяжений гріхами, і всім нам помирати, чи раніше, чи трохи пізніше. Після криївки в мене лишилася одна легеня, Гаркуша врятував, дай Бог йому здоров'я, а кілька днів тому біля колод знову стався невеликий вилив крові, паніматка про те, дякувати Всевишньому, не здогадується, пощо їй зайво хвилюватися? тільки й ти не маєш багато часу. Я тобі не годен пояснити як слід, однак ти й без слів відчуєш, якщо не зараз, то за хвилину: цієї миті вирішується все. Розумієш, усе, про що людина не зважувалася й помислити! І єдине, що вціліє — це зерна добра, які є в кожному. Увесь світ заради них

одних! Ти гадав, ця мить ніколи не надійде, а вона вже тут, і ми стоїмо в ній обома ногами. Подумай про власне спасіння. Людина вільна, щойно вона цього по-справжньому забажає. І тоді гори зрушить. Адже це Він приходив сказати. Ти ж забув, що й ти створений на подобу Божу, і я тут, аби про це нагадати, бо зараз настав час стати тобі людиною.

— Мовчи, мати твою!

— Я й з-під землі кричатиму. Збагни: ти вільний, хоч вони тебе й уярмили страхом, скувавши волю й розум. І в тобі закладені зерна добра, як у найсвітлішій людині, тільки ти їх занехаяв!

— В мені зерна добра?

— В тобі!

— Ти збожеволів, як божеволіють усі, хто сюди потрапляє. Хіба ти віриш у ці вигадки?

— Вірю, бо це єдина дійсність.

— Брехня! Блазенські теревені! Людина з природи зла, огидна, підла й злопам'ятна. Кожна. Добра на світі не водиться. Ніде. Ні в кому. Якби я хоч раз його подибав, я, може, пішов би іншою дорогою. Але добра немає, і ти зараз здохнеш!

— Нехай я здохну. Це нічого не змінить. Я й так випадково дожив аж досі. Добро не тільки є, а воно єдине існує, решта — порожнеча, солома, купка слизу, і ти в цьому переконаєшся, бо прийшов час. Так само, як віднині ти рятуватимеш інших ціною власного життя.

— Звідки ти певен? А коли мені приємно убивати? Я ж тебе зараз прикінчу!

— Вбивати іншу людину — це вбивати самого себе, а воно ніколи не приємно. Віднині ти рятуватимеш інших.

— Звідки ти знаєш?

— Звідки йде спасіння.

— І ти не ненавидиш мене? Не вважаєш мене гнидою?

— Якби я ненавидів, я боронився б.

— Ви що там просторікуєте? — об'явився біля них енкаведешник із двома зірочками на погонах.

— Та ось Ґудзій навертає мене на шлях добра! — наче крізь туман чмихнув Юхим, але щось у його тоні, видно, не сподобалося енкаведешникові.

— Падло! — заверещав він, — тобі що було сказано! — і тієї ж миті конопаті близнюки в кирзових чоботях повалили Юхима на землю, а енкаведешник, вирвавши в переляканого ніж, тицьнув його Ґудзієві й велів своїм помічникам поставити отця на ноги й обвинувити задля ліпшої рівноваги, спідніми, стягненими з одного з ростріляних.

— Ти все ще не ймеш віри, що ми — втілення справедливости й гуманности, — приплюснув на грудях енкаведешник ордени, щоб вони не набрякали пухирцями, точачи зелене молоко, — Юхим чинив тобі зло, відплати. Тепер найкраща нагода: Юхим вроджений убивця й ліпшого не заслужив. Зрештою, якщо ти не встромиш у нього ножа, ми, пильнувальники порядку, справедливости й рівноваги в світі, умиваємо руки, і він тебе, будь певен, негайно прикінчить, рятуючи свою шкіру, бо він не такий дурний, як ти. Ну?

— Ви заповнили його душу підступом!

— Чого ж підступом? Він сам зголосився. Кожен вибирає те, чим він є, хіба це не твої слова?

— Ні!

— Він далеко підліший, ніж ти гадаєш. Та зараз не про нього, а про тебе. Я справді дивуюся: невже в ім'я справедливости, яку ти ніби ставиш понад усе, тобі не кортить помотатися, якщо не за себе (за себе то вже приватна справа), то бодай за всіх тих (з твого погляду) невинних, що їх занапастив Юхим? Хіба це не обов'язок кожної порядної людини?

— Не вам говорити про обов'язки й порядність.

— Ах, ти затявся переконати мене, що любиш його? Як учив любити ворогів розіп'ятий Блазень? І для тебе око за око, зуб за зуб — від диявола? Що ж, спробуй, лише пам'ятай: Юхим надто довго був наш. Він твій найлютіший ворог. Хіба ти не бачиш, як він дивиться на тебе?

— Юхиме, не бійся! — вигукнув Ґудзій, переконавшись, що Юхим від жаху аж порепаним поглядом прилютувався до ножа в його руці, про який отець зовсім забув.

— Юхиме, не бійся! — повторив Ґудзій, збагнувши, що Юхим чекає відплатного удару, і з огидою жбурнув якомога далі від себе закривавленого різака; ледве встоявши від надмірного зусилля. — Вони непереможні, лише поки ти їх боїшся!

— Так, так, — плямкнув енкаведешник, ніби вперше роздивившись Ґудзія, — тепер ти слабкий і один Юхима не подужаєш. Я розумію. Однак і тут підемо тобі назустріч: ти не потребуєш сам убивати, це несуттєва формальність, дай згоду, її цілком вистачає, і ми за тебе все полагодимо.

— Юхим піде стежкою добра, і ви не матимете над ним жодної влади!

— Не матимемо? Ах ти ж, бандерівський виродку, шаманська халяво! Ми тебе рятуємо, а ти он куди! Тобі конче забаглося здохнути за свого мучителя? За того, хто на мій наказ розчавить тебе, як гниду?

І розлючений енкаведешник, ніби надолужуючи, що надто довго стримувався, вдарив кованим чоботом Ґудзія по голінках, а коли той упав, у груди, в голову, намагаючися проломити череп, але, стомившись, махнув Ванькам, що тримали Юхима, ласкаво дозволяючи: — "Юхиме, прикінч цього шамана й залагодь решту!"

— Юхиме, пам'ятай: ти створений на Божу подобу! — ще тільки й встиг прошепотіти Ґудзій, чуючи на собі видовжену суцільними лезами п'ятірню Юхима й непритомніючи від блискавки, що зайшла під ребро, а коли знову прийшов до тями, з подивом ствердивши, що він незбагненим чудом все ще живий (імовірно, його земне існування не добігло кінця, бо він ще не виконав покладеного на нього завдання), то запримітив, що лежить у калюжі крові біля другого барака просто під мотузкою з випраними спідніми, якими він обвинув себе, аби втриматися на ногах і (замість скерувати кроки додому під опіку паніматки й покликати Гаркушу), дохитавшись до церкви, відслужити літургію, поки Юхим угледить його (Ґудзій знав: Юхим прийде, аби востаннє його побачити, незалежно від того, як для них обох це побачення скінчиться) й щезне з табору, щоб розпочати нове життя (навіть якби за це Ґудзієві довелося вицідити з себе останню краплину крові), і ця думка, чи радше одержима готовість допомогти Юхимові промацатися до світла (навіть усупереч Юхимовій волі, притлумленій поганню) й надала Ґудзієві сили не тільки не зімліти під час відправи, а й виголосити проповідь, слухаючи яку Стецько гірко уболював, який він непутящий, але, може, колись сам Господь (а він хвилинами ніби визирав з-під Ґудзієвої проповіді, аби люди, відчувши Його присутність, сподівалися на ліпше майбутнє й не втрачали терпіння) відкриє йому його справжнє покликання, і тоді Стецькові груди наповнювалися радістю, подібною до радості паніматки, яка поруч гаряче дякувала Всевишньому, що Ґудзій знайшовся та й ще правив з таким внутрішнім жаром, аж серце заходилося, що й Дмитрик, який переважно під час служби полагоджував ґешефтярські справи, задля

цього частенько навідуючися як до православної, так і до католицької церкви, тепер стояв зосереджений і теж думав про своє покликання, відчуваючи збудження зовсім відмінне від того, що завело його до Божого храму, де він сподівався знайти покупців на американську шоколяду, вагон якої йому пощастило зі своїми хлопцями перевести на інші рейки, розвантажити, порозміщувати скрині з солодким вмістом по надійних сховищах, а частково вже й збути, оскільки Дмитрик не відступав від засади: найцінніше добро губить вартість, коли залежується.

Властиво, коли Дмитрик переступив поріг церкви, шукаючи очима Івана Жердку, який напевне не відмовиться взяти ще кілька скринь, як і минулого разу, бож Дмитрик не відзначався зажерливістю і дуже поцінно правив за ходові ласощі, хоча Жердка по— куркульському торгувався за кожну копійку, ніколи не беручи більшої кількості товарів, оскільки, як Жердка висловлювався, береженого й Бог береже, і тямковита голова на малому вигідніше заробить, ніж на великому, — Дмитрик і в думці не мав, що його ґешефтарська діяльність так нагло скінчиться, і то назавжди, саме тієї миті, як Ґудзій почне виголошувати своє досить уривчасте казання.

Адже коли отець почав говорити, Дмитрик не лише не слухав його проповіді, поринувши в ґешефтарські калькуляції, а й не дивився в бік Ґудзія, поглядом прочісуючи молільників і дивуючися, де лиха година носить Івана Жердку.

Не виключене, що Дмитрик і до кінця служби не поцікавився б, що саме отець виголошував з амвону (того ранку Дмитрикові помисли надто ретельно зосереджувалися на матеріях, дещо далеких від панотцевих казань), якби з-за Ґудзієвої ряси раптом (хоч ця раптовість і здалася Дмитрикові незміренно довгою, ніби його сприймання подій і сам їхній перебіг відбувалися одночасно в двох різних, пришвидшувальній і уповільнювальній, площинах) не виснувалася корова, затуливши собою панотця, і так само, як і тоді, коли він не хотів її слухати, дивлячися в

самісіньку душу Дмитрикові, не мовила: "Дмитрику, не гай часу. Пощо ти вперто тікаєш від себе самого і свого покликання?"

Звісно, попервах Дмитрик тільки відмахнувся, побажавши, аби дідько забрав і корову, і її нагадування (бо зараз не до покликань, а треба чимшвидше позбутися піввагона американської шоколяди, з якою він трохи зашпортався завдяки тютхтійству одного зі своїх посередників між з'єднувальними ланками на дальші віддалі, який у визначений час не прибув на остаточні переговори, перелякавшись ризику, наслідком чого Дмитрик переключився на інші, дещо скромніші канали, чи радше каналчики, на зразок Івана Жердки), але корова так глянула Дмитрикові в найчутливіше осереддя, де завбільшки з машини, а може й всесвіт, міститься людське єство, незбагненне самій людині, видмухнувши при тому ні на що не схожий звук (правда, щось у ньому, не кольором, а зовнішньою подобою, — суцільна лососева рожевість, лише зі споду крил чорні оксамитні клапті мороку, — нагадувало густу рожевість флямінгів у розбомбленому берлінському зоопарку, коли Дмитрик, ледве звільнившись з німецького концтракту, тікав уже від нових визволителів, і тому колір птахів, схожих на живу товчену з полуниць і вершків, — то був час, коли Дмитрик мислив виключно їстівними порівняннями, навіть як і щастило задовольнити шлунок, — назавжди ототожнив в Дмитрика з небезпекою, хоч тепер чатувала не вона, а видмуханий коровою круглий, а разом і ввігнутий молочний звук), що Дмитрик, не встигши здивуватися, не лише серцем, розумом, шкірою, а й навколишніми предметами, на які додатковими сходинками поширилася Дмитрикова свідомість, збагнув: цієї секунди, яка нічим не відрізнялася від інших, скінчилася його теперішня ґешефтарська діяльність. І то з остаточністю, що навіть не ліквідовані, досить значні рештки, частину яких він ще мить тому гадав реалізувати, вишукуючи очима Жердку, він просто залишить хлопцям, відмовившись від паю й не абиякого заробітку, нехай порядкують самі на власний розсуд; перед ним, а також і в ньому, Дмитрику, розвалилася стіна, про існування якої він не здогадувався (тобто, трошки, не більше, як на мізинець, здогадувався, тільки — одне здогадуватися, а друге — коли тебе застукає дійсність, від якої усе летить шкереберть, і його охопив вир, аж

затрусилися коліна: він вільний! Вперше від народження він вільний (яке дивне почуття! Невже він — усе ще він, а не хтось інший?) і може йти на всі чотири вітри з підробленими чи справжніми документами й посвідками (зрештою, що таке справжні і що фальшиві документи? Хіба воєнна хуртовина не стерла різниці між справжнім і вигаданим, коли справжнє означало — смерть, а вигадане — життя?), поминувши еміграційні виклики й квоти, бо це (не інакше, як збігом помилкових обставин, де ж би Дмитрик про щось подібне помріяв би!) настав час, бережений для щасливіших і гідніших онуків, що лежав у далекому майбутньому, як у потойбіччю, і тепер той час, унедійснивши проміжні ланки поколінь, завдяки клятій корові (а втім, чи не послуговується провидіння не тільки коровами, а й далеко громіздкішими озіями, аби виявити свою волю?) нагло повнотою оприсутнилося в Дмитрикові, щоб усе попереднє в його житті пішло під пень, давши місце ні на що не подібному щемливому, вогнедихальному клубкові, заради якого мильною бульбашкою луснуло і Дмитрикове ґешефтарство, і дотеперішні знайомства й звички, і навіть спосіб мислення, аби віднині Дмитрик вирушив у мандри до іншої півкулі чи лише до іншого табору (тепер віддалі не відігравали жодної ролі; та й хіба на шляху до людського серця траплялися колись океани, безмежніші від найкороткого погляду?), і тому, замість ще раз пересвідчитися, чи бодай на кінець служби появився Іван Жердка, Дмитрик подумки вже запрошував на прощальний обід не лише своїх хлопців, яким він ледве чи здолає пояснити свій вчинок, а й весь табір з тієї самої внутрішньої потреби (хоч Дмитрик над тим не думав, оскільки в його мозку стояв перший день буття, не розділеної води й суші, над якими віяли невиразні зблиски), з якою й запорожці (за дядьковими переказами, а дядько Семен знав це з уст живих дідів-свідків) влаштовували прощальну гульню напередодні постригу в ченці.

Коли ж у Дмитриковій голові Всевишній знову відділив сушу від води і невиразні зблиски затужавили в зовсім виразні творива, тоді й сталося (оскільки Дмитрикові помисли за давньою звичкою одразу втілювалися в дію), що він поторкав за лікоть Мирона, який вибалушився на Ґудзія, ніби на місці панотця янгол-бешкетник, давши носака найближчим

галактикам, відгорнув половину неба, щоб знедолені люди бодай на мить побачили райські кущі, від яких Мирон перетворився на соляний стовп.

— Слухай, Мироне, — ще раз потермосив Дмитрик свого закам'янілого сусіда, ледве встигаючи за тим новим, що виписувало йому в грудях дедалі стрімкіші й пекучіші кола, — ти й далі з Орисею?

— Чому? — не зрозумів Мирон, воскресши із соляного стовпа.

— Не передумав одружуватися?

— Ні.

— Коли ж весілля?

— Та з голими руками трохи не випадає, навіть за таборових обставин. Може, за місяць.

— Якщо ти дійсно любиш свою Орисю, одружуйся зараз. Я офірую тобі весілля. Покищо на дрібниці маєш три скрині американської шоколади. За півгодини її принесуть мої хлопці. Посилай сватів чи як там. Домовся з панотцем. Де ти вінчатимешся, в католицькій чи православній?

— Це жарти?

— Я зникаю з табору. Кидаю гендлярство.

— Як це кидаєш? Емігруєш? До Америки? Австралії? Аргентіни? Я поняття не мав, що ти записався на квоту й тебе взяли!

— Та ні. Просто кидаю. Довго пояснювати. Приходь завтра на обід. Запрошую усіх. Попрощаємося. А тепер чекай моїх хлопців.

— Дмитрику, алеж це маєток! Ти справді?

— Справді. Хіба я колись не справді? А нині й поготів!

— Я тішуся, тільки — тільки це не піде.

— Ти не хочеш прийняти — від такого, як я?

— Дмитрику, невже ти не розумієш? Як я тобі віддячуся?

— Віддячитися? О Господи, так відразу й віддячуватися. Тебе що, дідько в шию жене? При нагоді віддячишся комусь іншому, це те саме. Зрештою, звідки ти знаєш, що ти мені, а не я тобі вдячний?

— Ти дивний сьогодні. Але сьогодні все дивне. Сьогодні я заповзявся, уяви собі, я благав Усевишнього, — ні, про це я зараз не годен говорити. Колись пізніше. Коли трохи прочитає всередині. Будеш у мене дружкою?

— Якщо завтра до обіду обвінчаєшся. Інакше проси когось іншого, Берізка, Федю, Гудзика, вони гарні хлопці. А я — щезаю.

— Я все ще не можу повірити. Ти не пожартував про три скрині?

— Пане Терещенку, — тихенько покликав Дмитрик свого "вчителя", що саме перешіптувався з професором Загородним, який багатозначно мружився, ніби готуючися потішити Терещенка віршованим гороскопом (такі віршовані гороскопи Дмитро Прохорович Загородний охоче складав усім своїм друзям і знайомим, запевняючи при тому, мовляв, хоч це безпосередньо й не належить до єгиптології, його головного фаху, однак він, Дмитро Загородний, не хоче виходити з практики, ану ж доведеться знову рятуватися цим набутиим на Колимі промислом, як він уже рятувався, потрапивши на заслання за кандидатську дисертацію про "Книгу мертвих", — що в ній енкаведешники своєчасно встигли виявити отруйний буржуазний ухил з натяками на сталінський геноцид на Україні,

бож тоді Загородний вижив лише завдяки віршованим гороскопам, на які серед урок об'явився чималий попит). — Пане Терещенку, будьте свідком, я дарую Миронові три скрині американської шоколяди на весілля, а вас, і вас, пане професоре (це стосувалося Загородного, який зосереджено розглядав Дмитрика), якщо, звісно, не погребете не надто вишуканим товариством, запрошую завтра на обід — хочу попрощатися з людьми. Я залишаю табір.

— Дмитрику, — остаточно пробудився Мирон, зиркнувши ще раз на обох свідків, бо професор Загородний притакнув головою, врочисто виголосивши до Дмитрика й Терещенка щось довге в цибулястих срібних гирьках, — не слова, а водяні доріжки, густо здіблені грудками голосівок, — хоч, може, Миронові від збудження то лише здалося, — спробую влаштувати все нараз. До побачення. Тобто ми з тобою ще сьогодні зустрінемося. Однак, покищо бувайте.

— Бувайте, — покивав йому і Терещенко, простуючи разом із Дмитриком і професором Загородним геть із церкви, бо служба добігла кінця (правда, Терещенко зауважив це лише тому, що Гаркуша разом із паніматкою попід руки супроводжував, чи радше волік, Ґудзія точнісінько, як тоді, коли в отця після богослуження стався вилив крові, хоч цей здогад щойно згодом після Дмитрикової промови на прощальному бенкеті остаточно осмислився в Терещенковій свідомості. Зрештою, не лише Терещенко, а й ніхто з присутніх не надав значення обставині, чому Гаркуша допомагає паніматці підтримувати Ґудзія, оскільки вістка, що отець покалічений, виплила на поверхню значно пізніше), і люди виходили надвір, де вже стояли поодинокими купками таборяни, базікаючи й обмінюючися плітками, не мавши однак куди поспішати, а тут ще й остаточно випогодилося, і Максим з мишами в голові, докладно оповіщав, ані трохи не бентежачися недоречними заувагами таборових мудрагелів, що відтепер усе в світі направиться, не сьогодні, то завтра, а найпізніше за тиждень чи за рік, бо нині вночі баба Грициха відвернула страшну напасть не лише від табору, а може, й від усього світу, і тому нехай люди не журяться, як далі, й не бояться, порятунок не за горами, він, Максим, ладен поклястися власним

спасінням: нарешті все піде гаразд, хоч цього він, щиро казавши, і сам не очікував, коли, вихитавшись спросоння з барака, аби забрати вогнистих мишей після паші назад до голови, побачив, як баба Грициха своїм безмежно добрим серцем подужала нечистого.

Звісно, Максим, цього, ймовірно, не зауважив би, якби довше, ніж звичайно, не прововтузився біля мишей, ловлячи останнього скакунця зі своєї зграйки, що її майже тридцять років тому тієї самої миті, як біля копиці сіна, де спав малий Максимко, розстріляли гурт кобзарів, — аби вони не ширили мазепинської крамоли на Україні, бо з їхньої пісні виростала розрив-трава на кайдани, — поселив мишачий пастух у Максимовій голові, врятувавши неповнолітнього свідка від смерти за умови, що Максим понад усе на світі пильнуватиме цей довірений йому скарб і, як не кожного дня, то бодай раз на тиждень до перших півнів (тобто на годину, як найсильніше розпаношується зло) випускатиме на волю гнідих гризунів, що на Максимових очах вийшли з кобзарської крові (калюжа збрижилася й підвелася зграйкою вогнистих мишей), бо це миші, які проникають кожному в душу і в найпотаємніші помисли, сточуючи пагони зла, що його нечистий у слабу мить підкидає в людське серце, а коли прийде час, він, мишачий пастух, забере свою зграйку назад, тільки доти нехай Максим опікується нею, пильно стежачи, аби жодна з мишей не забігла й не захиріла без господаря, бо коли хоч одна загубиться, кінець не лише Максимові (тієї хвилики він одразу ж переставиться), а й усьому світові, а цього, самозрозуміла річ, вистачало, аби Максим, серед ночі збираючи до голови мишачу зграйку, повзав навколішки біля барака, обстежуючи кожен камінчик з такою ретельністю, що мало не проґавив, як під соняшник баби Грицихи підїхав на білому, як сметана, румакові козак Мамай (з-за Карвенделя саме зійшов місяць, а Максим ще змалку досить надивився по старих клунях, на вуликах та на бабиних скринях різних зображень козака Мамая, щоб одразу його пізнати, та й румак Мамаїв проплив повз Максима так близько, що мало не розтрощив йому копитом руки), підїхавши, попустив віжки і, ніби очікуючи заздальгідь домовленого побачення, тричі випалив через ліве плече з перлямутрової гаківниці (Максим, може, й не надав би цьому значення, якби зовсім виразно не спостеріг: срібна куля,

облетівши табір, кожного разу повертається козакові на долоню), після чого й появилася на порозі барака баба Грициха в плахті і з чебрецем у руц.

Очевидно, якби саме цієї миті зі щойно зібраної зграйки не виплигнула найнепосидючіша миша, скориставшись з Максимовою збудження (справді, так, як тієї ночі, миші ніколи не товклися в його голові, а заганяючи мишей, він мусів бути особливо спокійний і врівноважений, — про це ще тоді попереджав мишачий пастух, навчаючи Максима, як жити з мишами в голові, який тепер, замість старанно стиснути обома руками чоло, а особливо очі й скроні, поки зграйка заспокоїться, й податися до ліжка, вибалушився на Мамая), Максимові не довелося б ще раз пускатися навскоки за мишею і, ловлячи її, випадково глипнути на бік, щоб зауважити: верхи на Карвенделі, звісивши зелені волохаті ножища, вкриті бородавками, сидить сатана з тілом, покрученим гвинтом, аж численні сідниці, які шкіряться пиками конопатого Йоськи, заходять йому на живіт, роблячи спокусника роду людського багатогрудим.

За таких обставин може й ліпше виявилось б, як згодом напучував Максима Сціпін Удівець, відвести очі й побажати, аби земля поглинула нечистого, і мара напевно щезла б; тільки Максим не здолав з переляку не лише щось побажати, а й кліпнути повіками. А що він не спромігся стулити очей, то й побачив: щойно козак Мамай уклонився бабі Грицисі, сатана почорнів і, пахнувши гнилими іскрами-серпами, заходився ловити, як тільки-но Максим свій мишачий виводок, весь табір, барак за барак, аж у повітрі запахло трупами й самого Максима почало придушувати до землі.

Та баба Грициха вдарила чебрецем себе в груди, і звідти вийшло її променисте серце, аж сатана з несподіванки відсмикнув лапи від першого барака, що на нього він уже наклав був пазурі, і на мить завагався. Але на його торсі вмить засичали Йосьчині слизаві голови, і сатана, підбадьорений, зволожив лапу ропою, що витекла зі Сталінових писків на диявольському тілі, випалюючи все живе навколо, набрав

повітря, гойднувшись, і поцупив у жменю бабине Грицишине серце, а тоді заходився його ковтати, давлячися від поспіху й зловтіхи.

Однак серце баби Грицихи, замість щезнути в гнойових щелепах нечистого, стало на очах збільшуватися, а диявол маліти, аж поки не перетворився на пуголовка, завбільшки з ропуху, що впала до ніг козакові Мамаю, який відчепив з пояса чересок чи порохівницю на довгому шнурку, накинув його на зачев'яділого сатану, затягнув гузир і, сховавши капшук в оксамитову кишеню, до землі вклонився перед бабою.

І з того, як козак Мамай уклонився, Максим аж затрясся, збагнувши: то не козак Мамай, характерник і оборонець правди, а сам Господь схилив коліна перед бабиним серцем, бо коли Максим глянув ще раз, аби остаточно пересвідчитися, то побачив на місці козака Мамая лише вогняної стовп, як це завжди стається за Божого об'явлення, хоч диявол з пересердя, що йому не вдалося цього разу добігти жертви, і пробував кинути тінь на палющий вихор, аби він здався блідою доріжкою від місяця, проте Максим устиг углядіти, що насправді відбулося, і цього вистачало, аби він переповідав свою пригоду з таким переконанням, умліваючи від трепетної радості, аж на обличчі Дмитрика (який, мимоволі зупинившись послухати найновіших таборових балачок, вичув у Максимових словах щось своє, ані трохи не пов'язане з Максимовими оповістками, глибоко особисте й наче вперше повнотою усвідомлене) з'явився вираз, що змусив Терещенка попрощатися з професором Загородним, пообіцявши навідатися пізніше, й підійти до Дмитрика, аби ще раз запитати: "Ви остаточно залишаєте табір?" — ні на секунду не припускаючи, наскільки цей запит змінить його життя, ба більше, виснує з нього зовсім іншого, спрощенішого, а разом і ускладненішого до невпізнання Терещенка, який на відміну від себе попереднього (а йому ж здавалося, — і хіба це не здається кожному? — ніби він себе трохи знає!), сором'язливо-відлюдкуватого невдачу, що за браком наукових амбіцій, назавжди похованих у сталінській кошарі, де його не раз викидали з різних учбових закладів за непролетарське минуле завдяки його батькові, священику-українофілові, мріяв емігрувати світ-заочі, забути

переслідування то за походження, то за ухили, свої й батькові, хоч переважно за батькові, то за саму спробу бути людиною, стерти з пам'яті вигнання, табір, злидні, аби нарешті втекти від людської злоби, глупоти й забобонів, породжених вузькістю серця й мозку, — з власної волі зречеться безпеки й спокою, як найпідступнішого й наймерзеннішого ґанджу, що непомітно з'їдає сумління, перетворюючи людину на шматок слизу, — порине в саму гущу еміґраційної діяльності, політичної, громадської, просвітницької, яку досі (чи не під впливом напханої в підсвідоме російщини, що стільки років, хоч він не належав до надто гнучких характерів, калічила не лише його, звичайнісінького вчителя, а й кращі українські голови?) ігнорував і осуджував (на те, певне, дещо подіяло й раннє розходження в поглядах з батьком) як вияв провінційної обмежености, ну, і samozrozumіле, нетерпимости (дивно, тепер він не спромігся б провести межі, де починається обмеженість, а вона ж і нетерпимість, а де широчінь поглядів, бож хіба це не залежить від внутрішньої випадкової, здебільшого абсурдної настанови, на якій розум квапиться спорудити логічно незрушимі, а насправді ефемерні, як бульбашки на воді, визначення, поняття, зведені в цілу систему?), скерованої на безпомічне перемелювання нездійснених мрій, — повірить у ці мрії, як у єдину реальну дійсність, що її жартома згромадило перед ним провидіння, аби вивільнити з його притлумленого єства незнані сили з другого віддиху, завдяки яким людина починає навпомацки вгадувати, пощо вона взагалі існує, — видаватиме газети, що їх сам ще недавно називав дон-кіхотськими млинками й діжкою Данаїд, — засновуватиме, як колись його дивак-батько (якого він змолodu не розумів і не схвалював, бож їхня родина завдяки батьковому просвітництву ще за гуманного царату жила під вічним поліційним наглядом, хоч і кочувала з містечка до містечка, що й звело матір передчасно в могилу), і не тільки засновуватиме, а й без тям на них гаруватиме, українські школи, спілки й допомогові комітети там, де колишні таборяни, пристосовуючися до нових вимог і вигод, силкуватимуться злитися з чужим оточенням, цураючися свого ледве усвідомленого українства, як первородного гріха, недопущеного в пристойному товаристві, — писатиме нескінченні відозви до всіх урядів світу, закликаючи до людяности, терпимости й справедливости, які забезпечували б існування кожній людині і кожному

народові без поділу на вибраних і упосліджених, щоб цим, попри співчутливі погляди (мовляв, хто б подумав: наче й розумний, освічений чоловік, а з таборового безпросвітку отак з'їхав з глузду!), бодай частково заманіфестувати так і не висловлене Дмитрикові почуття прихильності, жалю й палющої відповідальності за іншу істоту, що й спонукало Терещенка, від наглого прояснення втрачаючи ґрунт під ногами, майже благальне повторити свій запит.

А втім, хто зна, чи дійсно сам запит, підсилений хвилиною Дмитриковою мовчанкою, розворушив у Терещенкові те, що, здавалося, ніколи не містили його груди.

Не виключене, що коли б тінь від оболока, яка пробігла над бараками, по черзі міняючи говоріям обличчя, не впала й на Дмитрика, — наслідком чого Дмитрик, потемнівши, прилютувався зором до з'яв, лише йому одному видимих, і через те й загаявся відповісти, пояснивши: настав час кинути гендлярство, бо інакше він не впорається з коровою, що оселилася в його серці, — Терещенкові (саме завдяки цій Дмитриковій невмотивованій німоті) не смикнуло б усередині, не залило б аж до млости співчуттям з домішкою туги й провини, підсиленої раптовим усвідомленням: Дмитрик відходить, і він, Терещенко, що, як ніхто інший, у боргу перед Дмитриком за свідчення, тобто за порятунок свого життя, не спомігся досі не те, щоб віддячитися цьому чоловікові, який негадане став йому дорожчий за найближчого кривого, а й бодай трохи чіткіше висловити те, без чого людина сліпне, нікчемніє й хиріє.

Звичайно, якби його запитали, Терещенко ледве чи зважився б визначити, чи саме ці міркування штовхнули його, замість обіцяних відвідин у професора Загородного, запропонували Дмитрикові разом подивитися таборову виставу, найновіший опус Терентія Теплухи, конкурента Прокопа Яловецького, на яку Терещенко ще напередодні в присутності професора Загородного клявся не ходити за жодних обставин, аби зайво не злоститися, як це трапилося з ним у суботу (правда, тоді його мучила депресія, спричинена безсонням і поголосками, що знову приїздить репатріяційна комісія, і тому, замість

розсмішити й відпружити, лише дратувала й сердила і надто щедра символіка п'єси, і не менш винахідлива гра акторів — Тамара виголошувала монолог у небі, — за визначенням Теплухи, в найнебішому небі, — тримаючися в повітрі за віршовку, Наталка рецитувала Анакреонта з діжки з написом "Діогенова", а цибатий Федько після кожного виходу Фавста, Мефістофеля й Олексія, чоловіка Божого, піднявши догори указовий палець, в позі Леонардового Івана Христителя, вирячував очі і, схлипуючи в публіку, — він швидко втомлювався і тому траплялося, що він і справді плакав, — поволі вистогнував: "А, О, У, Е, І!" — наслідки наполегливої праці таборового режисера, драматурга, конструктивіста, — так він сам себе титулював, — співака, декоратора, — його руці належало триметрове пано з колючого дроту, цвяхів і сухого молока, — червоним, піротехніком, а на дозвіллі просто бабника й забіяки Терентія Теплухи, що, аби остаточно затьматити Яловецького, надихнувся поєднати в одній виставі дійство про Олексія чоловіка Божого, первісний ярмарковий варіант Фавста й ті кілька віршів Анакреонта, які Терещенко сам же й переклав, щоб нарешті мати спокій від Теплухи — Теплуха клав особливу вагу на переклади з оригіналу, — не підозріваючи, що непогамовний автор-винахідник пересипле ними свою феєрію; а це, напевне, й розсердило Терещенка), — чи він і справді уявив: під час вистави легше буде висловити Дмитрикові те важливе й світле на дорогу, без чого він, Терещенко, не знайде спокою, а якщо навіть йому й забракне відповідного вислову, оскільки вони разом бачитимуть лицедійство, цим ніби нав'язуючи тісніший зв'язок між собою, Дмитрик вичує його настрій і зрозуміє без слів, обережно перейнявши від нього з серця до серця нитку, яка в'яже людину з людиною, — чи просто все це сталося тому, що коли Дмитрик німував, затінений і переінакшений оболочком, Терещенко надто виразно, аж крижана куля розкололася під ребрами, вперше в житті почув (досі ці звуки щодня заповнювали Терещенкові вуха, але ніколи не досягали до живого всередині, і лише тепер він уперше по-справжньому почув) Омелькову флюю (Омелько, ледь світало, як завжди, примощувався на горі навпроти Тимкової будки, аби до заходу сонця, за твердженням таборових жартунів, вигравати на різні лади єдину тужливу пісню), що висновувала ту саму мелодію, яка

напередодні вночі зупинила Терещенка серед табору перед колонкою з водою, щойно він вийшов із другого барака після дискусії з професором Загородним про "Книгу мертвих", яка стала книгою життя Загородного, що, як завжди, вистачало хоч трохи заглибитися в розмову на цю тему, попри свою лагідність і податливість, аж сердився, доводячи, мовляв, "Книгу мертвих" досі не навчилися правильно відчитувати; це не збірник гімнів і заклинань, дарованих людині в потойбіччя, щоб здобути безсмертя й мати змогу повертатися в різних подобах в будь-яке століття (тобто, це також, хоча це лише зовнішній, далеко не найсуттєвіший аспект твору), а закодована пересторога, прецизніша від абетки Морзе, заповіт загину лих культур нетямущим здичавілим поколінням, ба більше стисла формула духа, за допомогою якої тільки й можна побороти зло на світі, у чому Терещенко ще пересвідчиться, як почне розпізнавати крізь зовнішню оболонку речей, спотворених простором і часом, унутрішній живчик, — так, не що інше, а саме живчик іншого виміру (це ж він, Загородний, пережив на власному досвіді) з іншими поняттями, вартостями й існуванням, до якого затуркане людство загубило ключ; пригадка, що з особливою настирливістю виопуклилася в Терещенковому мозку тієї хвилини, як він зауважив біля колонки з водою Омелька-флюярника з бабою Грицихою, яка долонею скеровувала струмінь води поверх Омелькової чуприни.

Певна річ, якби в Терещенкові трохи менше відлунювала дискусія з професором Загородним і він подумки все ще не сперечався зі своїм опонентом, то, замість здивуватися, чого це бабі посеред ночі припекло бавитися дитячими вигадками, аж настільки потураючи Омелькові, Терещенко одразу побачив би те, що після хвилевого запаморочення спалахнуло в його свідомості, очистившись від сторонніх нашарувань: баба Грициха розводить на боки долонею не струмінь води, обережно поплескуючи по ньому правицею, аби він, замість завихрюватися молочними баранчиками, товщав дедалі стрімкішою без зеленавих прошарків дугою, а відхиляє набік весь табір із Карвенделем, рівнинами, горами й водоймами, щоб дати місце Дніпрові у весняному розливі, що його, аж зачучверілий від зусилля видмухує із флюяри, а одночасно і з колонки з водою Омелько-флюярник, і щойно тоді Терещенко остаточно

зауважує: Омелькові тому так важко, що Дніпром густо одна біля одної рухаються вперед похоронні барки, човни, а то й дошки, плоти чи віка од скринь, на яких лежать мерці, подекуди в білих полотняних штанях, подекуди в куфайках і зітлілому шматті, присипані любистком, а подекуди й просто складені купою, спухлі від голоду або з кулею в потилиці, і покійників стільки, що майже не видно води, хоча глиняні хвилі чорно вирують у щілинах, несучи вперед тлінні рештки людства. "Боже, як же їх багато, — защеміло серце Терещенкові, — невже їх така тьма лише тому, що всі ріки світу впадають у Дніпро, і Дніпро — це ріка мертвих, як запевняв Загородний, хоч досі Терещенко годинами сперечався, обурюючися професорською вигадкою, яка на його очах стала дійсністю, що її він не мав сили переінакшити".

І від цього усвідомлення, а ще більше від безпомічності перед цим безпросвітним жахом Терещенкові так стисло всередині, наче все горе світу зосередилося йому в грудях, і від болю, що його він не витримував (спочатку середину заповнило куснями скла, а тоді вогонь шугонув нутрощами, лишивши ятрущу жужелицю), від розпачу й гніву в його свідомості само собою оприсутнилося, наче то подумав не він, Терещенко, тлінне, слабе створіння, а весь український народ у минулому, теперішньому й майбутньому: Дніпро — це не ріка мертвих, а й ріка живих, це ріка і Страшного Суду, і раю, ріка всіх покривджених і уярмлених, і тому баба Грициха щоночі й супроводжує з Омельком — флорником усіх мерців (усіх тих, біля кого ніхто з рідних не стояв із добрим, праведним словом, що послужило б за провідника, коли душа прощалася з тілом), аби допомогти їй переступити останню межу на шляху до Всевишнього з легкістю, з якою Терещенко, говорячи щось нерозбірливе про Гермеса й Еврідіку, поклав руку на плече Дмитрика, пропонуючи разом побачити виставу, щоб заки доля назавжди розкидає їх у різні кінці світу, спробувати бодай згрубша висловити те невисловлювальне, без чого людське існування на землі порожніє й втрачає глузд.

Правда, як воно часто й стається, те, що Терещенко в раптовому надхненні заповзвся висловити Дмитрикові на дорогу, так і лишилося не

висловлене, бо від надмірної насиченості думок і почувань замулилися внутрішні рурки-провідники, які мали б вилити його настрій, суцільну кулясту блискавку, в зрозуміліші слова і речення, але що Терещенкові конче залежить на таборівій виставі, — тобто не так на виставі, як на Дмитриковому товаристві, чи радше на їхній спільній присутності, оскільки Терещенко ніби готується передати йому каганцем із серця до серця частку своєї внутрішньої сили, перед якою розступаються гори навіть тоді, коли людина про це й не здогадується, — Дмитрик вичув з такою наполегливістю, що хоч він і мусів полагодити ще найконечніші справи перед відходом із табору, замість іти вибалушуватися на пописи Лідії Остапівни, Тамари, Наталки, Федя, Дриґаля й самого Теплухи, не тільки автора всіх тодішніх таборових п'єс, а й давнього Дмитрикового знайомого з часів, коли Теплуха ще й не підозрівав, який з нього вилуциться драматург, а особливо режисер-новатор та ще й (правда, одноразовий) конструктор настінного триметрового пано з колючого дроту, цвяхів і літер, виліплених із порошкованого американського молока первісне в одне слово "Гуманізм", до якого таборяни, відповідно до настрою, щоразу, хоча Теплуха після кожної вистави старанно цензурував пано, доліплювали, теж із сухого молока або з пережованого хліба, свої зауваги та побажання, — Дмитрик не спромігся востаннє відмовити своєму вчителеві, наслідком чого обидва й опинилися в бараці-конюшні, який місцева адміністрація дозволила перетворити на театр, потіснивши п'ять родин разом із їхніми дрібновласницькими кіньми за перегородку, що, попри постійні скарги, ані трохи не заважало норовистим тваринам (зокрема ж Онищуківій парі в яблуках і Пелеханевому гнідому), збивши адміністративні дошки, з іржанням і гупанням, від яких валилися стіни, бож нікого не приваблювало класти життя під копита, — а інколи навпаки: зовсім нечутно (може скакуни прослизали крізь двері, як звичайні театролюби) — появлялися серед публіки (адже Пелеханевого гнідого помітили серед глядачів, щойно коли він укусив Олесья Досвітнього за плече, хоча Івась Зарицький протягом усього вечора клепом стирчав на дверях і божився, що до залі він не впустив би коняки, навіть якби вона прийшла в краватці й з особистим запрошенням від Теплухи в руці), цим лише підтверджуючи поголос: мовляв, нехай Онищуки, Пелехані, Охтирські й Ґедзі, родини-

власники правопорушницького табуна, і прибули серед білого дня до табору на цих красенях, впряжених у розмальовані фіри з самої Галичини, коні ці — не коні, а звичайнісінька нечиста сила, якій стало забагато звірств на Україні (чи просто нечисть готувалася до нових каверз і вирішила на хвильку перепочити серед втікачів, сіючи серед них незгоду й підозру), бо де ж це бачене, аби таких угодованих румаків (а тим часом, крім Таращуків, ні Охтирські, ні Ґедзі, ні Пелехані своїх коней навіть сіном не підгодовували, принаймні ніхто цього ніколи не зауважував), де хто чув, аби таких опасистих жеребців і кобил не конфіскували по дорозі як не до війська, то бодай на ковбаси, коли навіть старих шкап важко було відстоювати, і не тільки не конфіскували, а ще й разом із їхніми власниками на розмальованих возах без посвідок прийняли до табору, ба більше — одразу ж призначили возити провіант і виконувати різні, ближче не означувані мандрівки не лише для тих, хто на власну руку на боці організовував кооперативу й поточний промисел, а й для таборової адміністрації, яка врешті-решт на численні прохання таборян (а зовсім не тому, що Семен Олійник прилюдно заповів: він потруїть і відьомських коней із їхніми хазяями, і нашле сказ на всіх законодавців, як не дозволять у тій клуні влаштувати театру) — офіційно (Прохор Баран навіть виголосив промову з нагоди цієї врочистости) пустила до барака— конюшні таборових лицедіїв, що самотужки (охочі допомагали) й перетворили коняче приміщення на храм Мельпомени: поклали після Авгієвої обори підлогу, з брусків, дощок і двох казанів-резонаторів (за порадою Ярослава Григоровича Петльованого, який надихнув цією думкою м'якого на далекосяжні ідеї Теплуху, запевнивши, ніби казани, на зразок акустичних амфор, нададуть таборівій конюшні звучання Діонісового театру) змайстрували кін, з іровських коців пошили моторизовану (винахід зизавого Ростика), напнену на рухоме колінчасте риштовання завісу, густо оздоблену підіркованими (аби легше пристьобувати) стокротками, тризубами й грушками-янголами, викраяними з американських прадідових бляшанок, яка не завжди відслонювалася й заслонювалася, бо то ламалася рама, обсипаючи публіку бляшаними оздобами (для деяких таборянок, — так бодай хвалився Теплуха, підморгуючи гарненьким дівчатам, — це мало ті самі наслідки, що й для Данаї Зевесів золотий дощ), то псувалися

пружини на соснових (з-під троянського коня, як з першого погляду визначив професор Цуркалевський) валках— коліщатках, то завіса сама на півдорозі зупинялася й жодні зусилля театрального колективу в супроводі добровольців із глядачів не годні були її урухомити, аж поки вона, засичавши (Ростик пояснював, що то вмикалися гідравлічні пружини сповільненої дії, вони ж і двигуни внутрішнього згоряння, Ростиків найреволюційніший винахід, який він, підбадьорений Теплухою, покищо застосував лише на театральній завісі-риштованні), поволі затуляла сцену під час найрухливішого дійства, змушуючи акторів стрімголов виплигувати крізь запасні отвори, пороблені в завісі (правда, дехто з постійних відвідувачів сумнівався, чи не зробив це Ростик навмисне на вимогу Теплухи, який акробатичними ефектами волів посилити враження від своїх п'єс) і грати на тлі тризубів, стокроток і груш-янголів перед здебільшого терплячими глядачами, що сиділи або просто на підлозі (партер), підстеливши під сідниці по куснику американської ковдри чи шматок картону (це стосувалося вибагливіших), — або вмоцувалися трохи далі на трьох довжелезних лавах (балькон, ложі й агора, бо саме там, як бідкався професор Цуркалевський, частий відвідувач Теплушиних дійств, залюбки висаджувалися таборові пльоткарі, приневолюючи надто делікатних на вухо сусідів міняти місце) чи розташовувалися уздовж стін на двоповерхових нарах — гальорка в поєднанні з фойє, де винахідливіші з глядачів під час вистави поварювали на саморобних спіралях-плитках (Миськів патент) темну рідину, називану — залежно від надхнення й попиту, — то кавою, то чаєм, то менш привабливим назвиськом, хоч Славко, який завідував театальною електрикою, дбаючи не лише про освітлення (кольорове з гальванічними ефектами й піротехнікою), а й про порядок, а головне, щоб під час вистави не надто часто вилітали корки, — вічно сварився з власниками плиток-спіралів, завдяки яким, як правило, кінчати лицедійство доводилося при каганцях, що, на думку більшості, ані трохи не псувало ні гумору, ні лицедійства, навпаки при каганцях декорації, виготовлені з мішковини, старих лахів і картонів з-під приділу, пофарбованих у найядучіші сполуки барвниками лисого Івана, лише вигравали, і це зовсім не тому, ніби публіка не досить ретельно вшановувала світлові ефекти Славка, досягнені за допомогою жарівок,

обгорнених кольоровим папером чи куснями строкатої матерії, і воліла радше при каганцях, ніж при електриці, насолоджуватися сценічними несподіванками, на які ніколи не скупився Теплуха, навіть коли до його послуг лишалися самі кольорові чи й не кольорові американські картони (це траплялося лише тоді, як лисий Іван припиняв постачати належні барвники, бо раз на три тижні його опадала туга і він днями не їв, не пив, навіть самогону не куштував, не озивався до людей, ну і, звісно, не вихлястровував для Теплухи картонів), що в перебігу дійства зазнавали негаданих перевтілень, лише зрідка повертаючися, як до лаятмотиву, до первісного вихідного пункту: один жовтий картон (жовті — чи то з ласки лисого Івана, чи то з волі замовника-Теплухи переважали, хоч не бракувало й бурякових, помаранчевих, синіх і кольору моркви) означав будинок, два — місто, три — гору, сад, озеро або Вавилонську вежу, залежно від ходу дії.

Зрештою, коли публіці ставало неясно, що в даний момент знаменують собою поодинокі картони (а такі ситуації виникали щоразу, як Наталка, Лідія Остапівна, Тамара, Федько і Дригаль, жонглюючи картонами, бігали на кону, зображуючи феєричні масівки), і варії кавічаю на нарах під стінами, замість губитися в здогадах, починали бряжчати ложками й бляшанками, конкуруючи з оркестрою в одній особі: Антоном Дубасюком, що грав на дрибмі, тулумбасі, цимбалах, а особливо незрівняно (і то не лише коломийки чи метелицю, а й Бахові кантати) на звичайнісінькій гребінці (партерники, що сиділи в безпосередній близькості до акторів, здебільшого утримувалися від коментарів, бо роз'юшений Федько колись у перебігу лицедійства, не перериваючи гамлетівського монологу, сплигнув зі сцени й копнув невдоволеного ворохобника під ребро, аж довелося кликати Гаркушу), то актори сповільнювали метушню, піднімали правицю, мов для присяги, й заримованим експромтом (школа Теплухи, який кохався в римованих експромтах) пояснювали: даний картон — залізниця, Віндсорський замок, терми Каракалли, сад, гора, чи ще якась частина природи (бувало й таке, що картон втілював скупість, ревності, геніяльність, глупоту чи сумління, — Теплуха не відступав від засиди: глядачів треба виховувати), а тоді далі продовжувати лицедійство, ані трохи не переймаючися

позапрограмовим відхиленням, бо публіка (за малими винятками) цінувала, як актори стараються для неї, актори ж, своєю чергою, попри виснажливий режим непогамовного Теплухи знаходили винагороду в тому, що вони для таборян справжні лицедії, — дотепні, сугестивні й талановиті, ніби вони грали на столичній імперській сцені, а не в дипівському таборі, де кожен з острахом очікував своєї долі, хоч намагався й не думати про майбутнє, базікаючи про сторонні дурниці з безтурботністю і веселістю, з якою (попри настанову поговорити на прощання від серця до серця, не збиваючися з фальшивого сорому на несуттєве) Терещенко й Дмитрик, перекидаючися незначущими словами (замість тих вогненних, що не виходили з грудей, — чи ті вогненні так ніколи й не потрапляють назовні?), протислися до залі, де вже попри ранню годину товклося повно цікавих: на нарах, лавах, по обидва боки підковою на підлозі вже позаймали місця, лише посередині партерники ще стояли галасливими купками й смалили самосад упереміш з американськими цигарками, хоч актори й благали утримуватися від кіптюження, оскільки під час вистави (особливо єдиній Федьовій легені, — друга за незалежність України лишилася в концентраку) бракувало повітря.

А втім, курії не довго пахкали димом, бо Олесь дав знак, що востаннє вивітрює приміщення, і кіптюжники, погасивши недопалки (хто об підлогу, хто об власні закаблуки) поховали цінні рештки до кишені.

Олесь ще раз провів інспекцію, позачиняв вікна, крім двох продуховин угорі, і сигналізував Славкові. Публіка замовкла. Погасло світло. Тільки з суфлерської будки, де блимало то довгими, то коротшими спалахами, Атанасій Щербак вистромив голову, уважно оглянув тьму, в якій зникли глядачі, помацав повітря, скільки сягала рука, й заходився лагодити перед собою дві миски з парафіною, кожна з десятком каганців на випадок, як погорять корки.

Почалася вистава. Славко навів смугастий прожектор на завісу, на тлі якої сам Терентій Теплуха виголосив пролог, по черзі притуляючи до обличчя розмальовані покритишки від таборових баняків з півнячими,

віслюковими й сонцеподібними (професор Цуркалевський охристив ці реквізити масками Агамемнона) зображеннями, що, за висловом Теплухи, не лише з огляду на більшу виразистість, а й на гігієну (від покришок, добровільного датку кухні театральному колективові, — на відміну від порохнявих шмат, бодай не обкидувало чиряками), найліпше виконували функцію личин, які він тримав на шнурку за спиною, але Дмитрикові чомусь нічого не запам'яталося з Теплушиного говорення, хоча серед публіки подекуди зривався сміх на підтвердження, що Теплуха сипле жартами.

Потім, заgrimівши бляшаними прикрасами, ривками, однак покищо без пригод (оскільки, крім Михася Панасюка, ніхто не зауважив, як тієї ж миті, перетявши завісу з її гомінкими оздобами, до залі влетіла вогненна тарілка, яка, описавши в пітьмі велетенське "О", щезла крізь стелю, встигши вихопити з-за перегородки Тарашукового гнідого) розсунулася чи радше — від'їхала набік завіса, і на сцені з-під фіялкового картону підвелася симетрично переполовинена гримом і одягом на дві різні постаті Тамара.

Дмитрик плеснув їй (він взагалі любив поплескати, аби підбадьорити акторів), та на нього зашикали, щоб не заважав: Тамара саме сіла в летючу тарілку, яку за бічні петлі — вушка поставили перед нею Ілько й Самійло Заславські (вона покищо не літала), — й заходилася з надхненням деклямувати монолог, схожий то на голосіння, то на базарну балаканину, лише якимось незвично посічену на склади (не виключене, що Тамара, за вказівками Теплухи, заради більшої милозвучності до кожного слова додавала по зайвому складу), бо Дмитрик, крім частих "но", "ри", "во" нічого не міг добрати, навіть коли на підмогу Тамарі вибігли на кін погруддя Наталки й Федя на цибатих крейдяних кінцівках (оскільки тулуб Наталки й Федя обтягувало чорне трико, з якого на тлі оксамитової ширми, обліпленої рештками колись пишної вечірньої роби Лідії Остапівни, — ширму слідом за Наталкою й Федьом добровільно носив Яцько Пістряк, що цим способом нарощував собі зачев'яділі м'язи, потрібні бігунові на великі віддалі, — вирізнялися самі тільки обличчя, руки й ноги, густо нахлястровані саморобним білилом, — Теплуха

особливо пишався цим винаходом попри коментарі Ігоря Тарасовича Гирі, театрознавця й гіпохондрика, що псував йому настрої заувагами, мовляв, це майже, як у Кабуці, — то й дійсно створювалося враження, ніби на сцені рухаються безтілесні погруддя на ногах), також щось голосно виголошуючи, з чого Дмитрик виснував: до нього, ймовірно, перестало доходити значення слів, як це трапляється лише за крайнього внутрішнього виснаження чи за великої перевтоми, а її він одразу ж мусів подолати, аби не заснуло в душі те нове, що веліло йому вибрати путівець, на якому він себе ніколи не зважився б уявити, хоч тепер і стояв на ньому обома ступнями, а Терещенка штовхнуло супроводжувати його на цю виставу, що, замість зблизити їх, раптом, і то саме тієї миті, як щезли між ними останні перегородки, які відчужують людину одну від одної, відмежувала Дмитрика і від Терещенка, і від усіх таборян, ба навіть від самого себе.

Дмитрик мимоволі заплющив очі, аби легше збагнути, що сталося, тільки в грудях надто густо репалися товсті кукурудзяні блискавки, видовжуючи нутро на всі боки, ледве він встигав охопити ці дедалі завихреніші, аж охрові коливальні творива, якими розросталася йому середина.

Він глянув на Терещенка, шукаючи підтримки, й мало вголос не здивувався: Терещенко, який щойно з видимим зусиллям прокладав шлях до нього і вже по шию ступив йому в легені, як дядько Семен, ведучи за руку Дмитрика, тобто не Дмитрика, а грубезний сніп малих і великих Дмитриків, сплюснених в одне ціле, в просвіті, завбільшки з сочевичину, яка проте по вінця виповнювала Дмитрикове нутро, а разом і цілий світ, розгортаючи з живого клубка, скибка за скибкою, хвилясті міста з хмародерами, сквери з квітниками, стриженими кущиками й газонами, а також строкатий натовп з усіх рас і народів земної кулі, що поспішав до метро, бож саме серед цього юрмища, знеосібленого внутрішньою байдужістю, і тому попри зовнішню строкатість, сірого й безликого, Дмитрик почав розпізнавати себе, зовсім іншого, ні духом, ні тілом наче й не подібного до себе теперішнього, занепаłego з виду, а водночас і ставнішого, явно чужого самому собі, але

якимось незбагненим чудом усе ще Дмитрика, — цей самий Терещенко, який тільки що схилився над Дмитриковою душею, аби разом вирушити в те світляне коло, що вже наближалось до них, готуючи обом нечуване перевтілення, просто з-під рук провалився в інший вимір, кинувши Дмитрика напризволяще, і так пильно стежив за виставою, ловлячи кожную репліку, аж Дмитрика, щойно йому трохи ущухло в грудях від цієї втрати (ще мить тому вони були разом, і знову він сам, як палець, без підпори й товариства. Чи це просто Терещенко довів його до тієї межі, де він мусів іти вже сам, бо кожному покладено долати цей відтинок самотужки, оскільки це те остаточне випробування, без якого людина ніколи не стане людиною?), опав сором і за свою неухильність, і за надто велику вимогливість до інших, і за егоїстичну забаганку у найвирішальнішу хвилину в житті мати біля себе няньку (навіть, якщо цією нянькою і був добряга Терещенко; адже досі Дмитрик обходився без пильнувальників і провідників!), і він спробував і собі зосередитися.

Однак, попри наполегливі зусилля (Дмитрик навіть кілька разів ковтнув слину, аби відтягло у вухах), Тамара, спершися коліном на летючу тарілку-шапчик, і далі виголошувала щось нерозбірливе, що ніяк не досягало Дмитрикового розуму, чи тому, що його поглинув (більше, ніж він сподівався) власний відхід із табору, а у зв'язку з цим і те невисловлювальне, а заразом на дотик присутнє твориво, яке щойно снувалося між ним і Терещенком, чи тому, що Тамара, з чергової новаторської Теплушиної примхи, проказувала словосполуки справді без жодного сенсу, оскільки їм належалося, не обтяжуючи голів зайвим змістом, лише відповідно (за визначенням Теплухи, крокуючи з добою) настроїти публіку на те, що діятиметься згодом, хоч Терещенко вже тепер прилютувався до сцени, явно забувши і про Дмитрика, якого сам же й привів на виставу, і про все довкілля, і ревно ловив кожне слово, кожную найнепомітнішу відміну в інтонаціях, відчитуючи на лету з-під тягучого звукового місива тільки йому збагненні горючі знаки, так ніби послуговуючися устами лицедіїв, сама доля сповіщала про те, про що він забув і мріяти, відколи усвідомив: за браком відповідних умов (хіба не стали виписки з Тукідіда, а зокрема так ніде й не надрукована розвідка про римських неотериків, підставою до звинувачення його в буржуазному

націоналізмі лише тому, що, випадково, — адже після розходжень із батьком він майже цілком перейшов до російської культури, — виписки й розвідку, — може й справді під впливом Зерова чи просто із незбагненного йому самого почуття порядности, — бувають хвилини, коли для нормального чоловіка непристойно стояти по боці сильного, — він написав по-українському, — на думку слідчого, беззаперечний доказ, що Терещенкові йшлося про відрив України від ненависної Росії, мовляв, знаємо ваше кодро, смиренні та лагідні, а щойно послаб лещата, одразу "Геть від Москви, дайош Європу!" — хоч тоді він стояв осторонь від уже систематично винищуваного українського відродження? Зрештою, чого йому тільки не закидали? Купка людиноненависницького тупого слідчого мозочку виявилася винахідливішою від найсвітлішого розуму — за всяку ціну звести чоловіка до клітини. До кишки, напханої гнилизною. Чи просто тоді разом із обшуками, допитами й ув'язненням крізь роз'юшені пики сталінських пахолків зла, обтягнених задля видимости людською шкірою, в нього ввійшла частка небуття, завбільшки з більярдну кулю, і саме вона й перешкодила струсити з себе заціпеніння, що від Тамариних слів раптом луснуло, як сиричувата бараняча шкура, в яку охоронці Йосьчиного раю зашили його душу?), за браком відповідних джерел (не міг він, як дехто, особливо з молодших колег, користуватися знанням з третіх рук навіть у дрібницях. Чи йшлося не про джерела й обставини, а про острівець людяности, краплину теплоти, ласки, без яких задихалося його єство?), він ніколи не здобудеться на твір про Міноса, Мінотавра й Аріядну, не кропітко вилущених з античних авторів (Аріядна, що померла від пологів, Аріядна, що народила Тезеєві двох дітей, Аріядна — жрекиня), а з власного досвіду й уяви (хіба під час голоду на Україні з кожного закамарку не лунало чвакання Мінотавра? Хіба не стояла Аріядна з ниткою до лабіринту на кожному перехресті, вичікуючи Тезея, якого страх не здолав би перетворити на слухняне хрюкало й приєднати до Цірцеїної отари?), філологічний екскурс — лише частково, як вступ, задля найстислішого визначення деяких понять і явищ, як він їх розуміє, адже в кожного своя частота сприймання найзагальніших понять, які не покриваються одне з одним, — а втім чи ці загальні поняття взагалі існують? хіба це не виключно умовний, лише приблизний орієнтир, обсяг якого міняється від голови до голови? — впереміш з уривками

пережитого й вимріяного, — так ніби вимріяне не пережите, а воно ж інколи значно сильніше, ніж так звана дійсність, та й взагалі, що таке дійсність? яка неточність окреслень, — життєпис не життєпис, філософічні роздуми, теж не цілком, тобто подекуди й вони, це ж похідна будь— якого мислення, — лише не у вигляді твердження чи концепції (боронь Боже, тільки не концепції, від них надто моторошно; ніколи його не полонило спрощене думання, а хіба перша-ліпша, найпереконливіша, найпривабливіша, — такі в першу чергу, — не примітивізація, не надто узагальнене спрощення будь-якого явища, що ховає коріння в несхопному? Очевидно, людина, боронячися від хаосу, на кожному кроці обтинає феномени від, як їй здається, зайвини, беручи розгалужену кількаповерхову дійсність в одноплощинні розумові лещата, але це виключно перший щабель, бож мислення — творчий процес, воно відбувається не одноколійне, єдиним аподиктичним висновком, а одночасно багатовимірними жмутами різної напруги однаково дійсних суперечних одна одній думок, що їх людський мозок безсилий охопити вищим об'єднувальним розумом), не у вигляді штивної споруди на глиняних підпорах, а радше, як фасетне видиво, протоплазмові спалахи ясновидця в проміжках між словами, цяточки мікроскопічних душевних коливань — нескінченна звукова стоніжка, хоботки слуху, зору й дотику, кожна клітина, кожний відсвіт з додатковими перемикачами свідомости, веселкові згустки духа й матерії, що, ледве оприсутнившись перед внутрішніми щільниками, видовженими в одне суцільне око, — Поліфемове? Нереїд? — неухильно приводили Терещенка до лябіринту, до Міноса, а головне — до його Аріядни, одвічної переможниці зла, так як це уявлялося йому до найменших подробиць (навіть пушок на щоці в Аріядни) ще студентом, хоч він і словом не прохоплювався про леліаний задум: були не ті часи, потім знову не тільки не ті, а взагалі казнащо, куди там до Аріядни, коли цілі народи несло в прірву, в пашеку Мінотавра? та й потім, — і чи не це остаточно й загнало його в безплідну пустелю? — Аріядна, його Аріядна (то не суттєве, що вона звалася інакше й ніколи не була його), Аріядна, єдина в світі, жадана, недосяжна Аріядна, заради якої він, не вагаючися, віддав би життя навіть значно пізніше, як вона вже передчасно згрубла й постаріла від турбот за дітей і чоловіка, незлобного сіренького служаку, а з нього доля витиснула соки

й здоров'я (проте навіть коли б він її зустрів беззубою бабцею, Аріядна, його сліпуча Аріядна! — то й тоді йому лускало б серце від щему й прискового заціпеніння, як за студентських часів, хоч такого нібито не трапляється, бо почуття — похідні зовнішнього, рожевих уст, пружкої плоті, — чи він ніколи так і не побачив зовнішнього, а, як сновида, ще з дитинства жив тільки унутрішнім? — адже почуття з роками — фізіологічний процес? уповільнюється кров, відмирають клітини? — вивітрюються й міліють, а його, попри навколишнє пекло й гадь, лишилися надиво світлими й неулузненими, наче замість людських, призначених для поверхових з короткою пам'яттю смертних, замотеличених буднями, йому серед світового запаморочення, спричиненого черговим переміщенням добра і зла, влетів у груди горючий кусень почуттів, призначених для вищих створінь, непідвладних часові й тлінові), Аріядна, та Аріядна, заради якої він міг стати усім, — хіба для розділеної любови є щось нездоланне? — його ніколи не любила, і він сам, і весь світ навколо перетворився на купку попелу, — і от тепер Тамара єдиним словом, та що словом, незначним відхиленням в інтонації, підсиленій повільним випростуванням напіврозкритої руки саме тієї миті, як здіблена хламида на її спині на секунду прибрала подобу крилець Псіхеї, вийняла з повітря неушкоджений той самий, лише світанковіший, аж укритий росяною лускою світ і наново вставила йому в серце (він, умліваючи, почув, як луснули всередині роками відкладувані сірі, безрадісні цементні нашарування).

Чи це не Тамара спричинила це перетворення, а тільки від Дмитрика відокремилася частка єства, що проникла в Терещенка й підняла на поверхню із замулених глибин пам'яті і Міноса, і Аріядну, і Мінотавра, а Тамара з незбагненої ласки Всевишнього лише одягла ці клапти Дмитрикової субстанції в зрозуміліші словосполуки, виголошуючи випадковий, учуднений Теплушиними витівками, монолог, що струсонув у нього з первісною силою те, що здавалося назавжди поховане, бож хіба сам Терещенко згадав би про нього, якби не Дмитрик і не Тамара?

Чи це навіть не Дмитрик і не Тамара винуватці цього наглого, спочатку, — на якийсь мікрон свідомости, — аж неприємно болючого

пробудження, а просто тут сама собою, завдяки недоглядові чи жартівливій поблажливості провидіння, вступила в дію нічим не надщерблена, — може, людина й справді містить у собі незміренні потенції, не підвладні просторові й часові? — його власна, Терещенкова душевна напруга, яка нарешті вивільнилася з-під мертвого непотребу тієї миті, як він, забувши від переповненого серця все на світі, побажав відкряяти Дмитрикові на дорогу найсвітлішу частку себе? — і тому дивлячися (не двома, а зразу цілою галактикою конусоїдних, ромбових, мачиних, зябродихальних, огіркових і виноградних очей, які на лету розмножувалися неоновими спорами) на Тамару, а трохи згодом на Федя, що разом із Лідією Остапівною угрущав Наталку, яка шарпалася від одного картону до другого, заламуючи руки, — він бачив не таборову виставу винахідливого Теплухи, а гелленістичний театр (і то зовсім не тому, що Теплусі, який кількаразово опинився свідком може й справді дещо пристрасних, — саме тоді Терещенка душила смуга поганого настрою, — дискусій між Терещенком і професором Цуркалевським з приводу розходжень, наскільки доцільно ототожнювати Лукіяна з Вольтером і чи варто нехтувати впливом Геліодора й Менадра на українське барокко, — спало на думку за допомогою професора Кави, Кобилка, а частково Терещенка й Цуркалевського, — Теплуха посідав винятковий дар використовувати ближнього, не зраджуючи своєї цілі, — здійснити унікальну феєрію: інсценізувати на зразок "Вертепу", "Розмови мерців", уривки з "Етіопіки" і "Третьейський суд", відповідно осучаснений і, — найбільша гордість Теплухи, — густо пересипаний цитатами з Іллі Турчиновського, з якими Федьо мав чимало клопоту, хоча ретельний Щербак подавав репліки, аж дошки гули, а коли Федьо остаточно затинаяся, — на цитатах Федина єдина легеня виходила з ладу, — до половини вистромлювався з суфлерської будки, тицькав пальцем на зніченого Федя і сам фістулою відчитував відповідне місце, що публіка, за звичкою, сприймала, як належне до вистави), де актори міняли маски, а разом і тіла, кожного разу, як Кастор і Поллукс відводили за перегородку Тарашукових коней (що то — Діоскури, Терещенко догадався з першого погляду, бож у кінських гривах блимали вогники, як на щоглах у бурю), і через це дійство повільно відкручувалося назад до лябіриту, відтуляючи перед Терещенком неушкоджені відрізки часу, до

якого Аріядна, не перестаючи бути одночасно і Наталкою, і Тамарою, тримала плінні нитки в руці, обертаючися в ритуальному танці перед Міносом, царедворцями й народом, якого вже не існує на жодній мапі (Терещенка завжди дивувало, чому так мало народів напротязі віків зберігає ідентичність, ніби спішачи, зі страху, що їх опанує сатанинська гординя, віддати пам'ять, силу, кров на службу й прославлення чужих личин, аби назавжди загубитися, — чи, може, на деякий час відпочити від тягlosti власного я? — під іншими іменами, навіть своїх колишніх ворогів), і глядачі, пронизані тим самим очікуванням, як тепер Терещенко, сплескували кожен рефрен на диво знайомого хоралу, кожен крок магічного кола з дівчат (хіба не їх наслідував пізніше Тезей у танку лелек?), що тепер крізь Тамару й Наталку вихилялися до Терещенка, нагадуючи: він уже тисячоліттями сидить у Теплушиному театрі, дивлячися на Аріядну, тільки це не вона тримає нитки до лябіриту, а він, і ці нитки спалахують уздовж його долонь каганцями, подібними до тих, що горять перед суфлерською будкою в мисниках з парафіною, аби в Терещенковому мозку запанувала всепоглинальна певність: цієї миті і йому нарешті простягнуто нитку Аріядни, бо перед ним те світло, що на нього людина інколи марно чекає все життя, завдяки чому він і бачить завжди присутнє дійство про добро і зло в тодішній і теперішній подобі, і не тільки бачить, а вже легеннями чує, оскільки його мозок і тіло перетинає різноплощинне бачення, яке вже не є зором, а хвилястим згустком його єства, що Тамара й Наталка не вимовляють (як він тоді на веранді перед Аріядною, ревниво передчуваючи: вона його не любить і ніколи не любитиме, хочби він небо прихилив їй до ніг, він завжди лишатиметься на іншому березі), а з уст до уст кругле перекочують рожевобокі слова ввігнутого яблучного часу (цю теорію Терещенко вигадав ще студентом для Аріядни, нудячи її абстрактними системами, — він так і не навчився ходити по землі, щойно в хмарах його сором'язливе єство набирало певности, — мовляв, Аріядно, усміхнися, нехай я плету дурниці, але все — тільки для тебе, простягни бодай мізинчик, зжалься, ось яблуко, Аріядно, єдина на світі, умру без тебе, яблуко, не гнівайся, дозволю, яблуко пізнання, — а воно ж і є слово з уст до уст, поцілунок, не просто дотик, талісман, що оживляє потопельника, початковий сакральний склад Божого імени, розумієш.

Божого імени, поцілунок, так, рідна, поцілунок, частка живого світла, дарована на згадку про загублений рай смертним вигнанцям, першим таборянам світу), а це ті трепетні словосполуки, що крізь них Усевишній сферичним віддихом-поцілунком (чи ж не тому Юда при стражі поцілував Христа що тільки цим способом і здолав вимовити невимовне ім'я Господнє?) підніматиме прах людський у найтілесніше воскресіння? — бо хіба спромоглася б звичайна акторська балаканина, нехай і яка штудерна, — на перший порух свідомости поставити Наталку на широчезні сходи-майданчики перед палацом Міноса саме перед тією частиною видовженої споруди з зображенням полонених, — їх, зв'язаних, несуть на палицях униз головою до лябіринту, де починався вхід до підземелля, куди рівчаками з усього світу століттями просотувалася погань, заки прибрала подобу Мінотавра? втілення зла, що його крізь найрізніші культури, народи, релігії доводилося заганяти Аріядниними закляттями в небуття, звідки воно намагається виповзти крізь серця наївних молодиків (зло охоче вибирає наївних, доброго не улузнеш, а самі сили тьми безпомічні боротися зі світлом), аби мститися людству за своє неіснування майже з тією самою наполегливістю, з якою Терещенкові мстилася доля, відводячи його убік від усього найдорожчого, хоч того дня, коли в Аріядни народилася дочка, в ньому вперше ворохнулася підозра (вогняний ковпак опустився на нього й злився зі шкірою), а що, коли він досі неправильно відчитував знаки, які насилало йому провидіння? що коли його дорога попри життєві перипетії таки неухильно вела до лябіринту, не тільки до Мінотавра, а й до Аріядни, бо до неї шлях не через неї, а лише через подолання Мінотавра? дарма що те блискавичне прозріння одразу засоталося тупим запамороченням, підсиленням дощем, який не вщухав аж до його арешту, двома тижнями пізніше, — як за вікном лилися вже не краплі, а довжелезні віслюкові голови без тіла що оточували Терещенка доти, доки його самотности, в яку він ступив, віддаляючися від Аріядни (а в іншому вимірі, що сплющено снувався поруч, ніби й наближаючися до неї), не перетнув Дмитрик, що тепер назавжди відходить у світ, у якому Терещенко наче й не вікував, аж поки в його руці не попливло нове життя з Аріядниної нитки, якої він уже довіку не випустить, бо інакше (правда, це стало йому ясне тільки цієї хвилини) і далі безправно убиватимуть людей, цілі народи,

точнісінько так, як оце на сцені убивають Наталку, аби вона не сміла втілювати добра, аби здавалося, що зло панує назавжди, і то безнадійно, що все втрачене, від жаху заморожена кров, людяність, теплота, сумління, куди не крикнеш, суцільні китайські мури, оскільки серед стінобитного мороку ніхто не зважиться на перший крок. Перший завжди найтяжчий.

Однак він, Терещенко, хоч йому збоку дедалі настирливіше заважають оплески, вже ступає навпростець, аж йому в грудях виникають зірчасті сопілки, розсовуючи ребра.

Імовірно, це і є смерть, бо занадто вже сліпучий розтин мигтить між ним, Терещенком, і щораз тугішим (наче з капустяних качанів) сопілковим вихором, що, стримуваний покищо вогнистою плівкою, виповнює довкілля, аби Терещенкові остаточно вистигла середина (а вона вистигає блискавичніше від спалаху м'якими календарними жорнами з пульсуючими рівначками часу, і Терещенко зовсім легко розуміє те, що мить тому здавалося дике й немисленне), перш ніж він, розширений і видовжений світловими додатковими м'язами, що є лише зовнішнім виглядом вищої свідомості, прилучиться (треба тільки не випускати Аріядниної нитки) до сопілчаного потойбіччя, без якого він уже не годен існувати, бож тільки воно єдине й справжнє.

Вистачає, що досі він задовольнявся випадковим, накинутим і неістотним, але тепер ніщо не зіб'є його на манівці, хочби і як заважали просуватися вперед нестерпно густі оплески, туманячи зір, аби він збився з рятівного шляху, який, блиснувши смужками очей і зубів, раптом почав виопуклюватися в голову, потім в плече і нарешті в чомусь надто довгі і надто густо звідусіль понатикувані в повітря руки Дмитрика, що не на жарт затявся допомогти Терещенкові підвестися, сміючися й повторюючи, ніби Терещенко оглух, мовляв, вистава скінчилася й ліпше залишити приміщення, інакше їм доведеться ночувати на Теплушиних картонах, тобто не ночувати, а до наступного дійства пріти над відповідями на невтомні запити Панаса Кадила, що ані трохи не образившись на Дмитрикову заувагу, і справді звернувся до Терещенка,

аби той йому остаточно витлумачив, — бо один розум добре, а два ще ліпше, і людина на те й створена, щоб спілкуватися із собі подібними, — чи тепер знову почнеться війна і чи американці скинуть атомову бомбу на Радянський Союз, як і на Гірошіму, і взагалі, що віднині станеться з людством, зокрема з тами, в кого не тільки підступом і терором відібрали батьківщину, а й право називатися окремим народом, і чи не хотіли б Терещенко й Дмитрик докладніше обміркувати вигляди на майбутнє за чаркою в Панаса вже хоча б тому, що як він прийде сам, жінка не лише не дасть ковтка самогону зволожити горлянку, а й угрущатиме без упину до третіх півнів, наче він не статечний сім'янин, а бездомний п'яниця, хоч він дозволяє собі чарчину виключно в порядному товаристві, та й то не густо, — а з гістьми не прожене, ба більше, зовсім належно пригостить (така вже химерна жіноча вдача), і тому нехай ні Терещенко, ні Дмитрик не відмовляються, ніби мають щось термінове полагодити. Полагодити завжди щось знайдеться, але на те буде і завтра, і післязавтра, та й зрештою, воно не завжди корисно одразу притьмом кидатися до діла. От Левко Траян теж рвався на раз все одним махом полагодити, завдяки чому й потрапив з проломленим черепом до вирви за табором.

А хіба його Панас не перестерігав? Хіба не казав сидіти тихо і не рипатися, заки в таборі розпаношуються Йосьчині прихвостні, маскуючися під щирих патріотів? Так Левкові ж нетерпілося. Іншому — нічого, а його кров заливала, що люди посліпли з переляку й не бачать чи й не хочуть бачити, як підіслані пахолки імперської кошари нишком вигублюють найшляхетіших, найсвідоміших, лубково профануючи при цьому таку болючу й жадану кожному неспідлілому українському серцю самостійність, аби саме це слово, ненависне єдиноне ділимникам будь-якої масти, стало ознакою тупого безглузлого терору й загумінковості (слабі завжди загумінкові; мовляв, насолоджуйтеся по зав'язку вашою смердючою Україною! для всіх інших націй — незалежність похвальна, але для нас, проклятух ворохобників і руїників імперії, вигаданих німцями на горі великому російському народові, вона кари гідна, і тому чимдуж біжіть під тюремну ручку спасенної матінки Росії, може, Москва на цей раз вас, негідників бандерівських, мазепинських виплодків, усіх не перестріляє й не вимордує голодом, а ще якось помилує).

Очевидно, за таких обставин доцільніше було б трохи перечекати, аби принаймні знайти надійних помічників, ну і, певна річ, не розгулювати самому вночі там, де й удвох ліпше не потикатися. А Левкові, який усе волів довершувати самотужки, саме тут і забракло витримки. Надто вже йому пекло чимшвидше зарадити лихові, та й не любив він, крім себе, наражати когось іншого на небезпеку.

Звісно, не виключене, якби не він, у таборі врешті-решт не перестали б зникати люди, тільки за це Левко поплатився життям, хоч він кожного разу, як його друзі перестерігали, сміявся, ніби йому аж до самої смерти нічого не станеться, бо під Жмеринкою, невдовзі після втечі з німецького полону, коли він, не зорієнтувавшись, що за ніч лінія фронту пересунулася, з вивихненою ногою (невдало вискочив з товарового потягу) потрапив у радянську засідку, де його у вибалку за чагарниками поспіхом прикінчили, як зрадника батьківщини (він і досі не знає, як він тоді видибав із потойбіччя, ймовірно, молодик, який отримав наказ його ліквідувати, стріляв, не цілячись, і куля пройшла навиліт, не зачепивши серця, а перевірити, чи він мертвий, забракло часу, оскільки німці знову прорвалися), під звичайнісіньким кущиком пожухлого деревію він уклав угоду з власною долею, що житиме, доки довершить три добрі вчинки (провидінню залежало саме на трьох, і воно пояснювало, чому, та Левко неухважно слухав), а це означає: він ходитиме по світу щонайменше сто років, бож людині не пустельник, ревний насадник добра, а він, Левко, й поготів, і, заклопотана каторжною буденщиною, забуває вершити щось справді порядне, хоча на той проміжок часу, заки він виконає завдання згори, йому, полегшуючи труд або просто не покладаючися на його дещо розхрістану вдачу, з небесної скриньки випозичають один склад (завбільшки з куряче яйце з двома приголосними-ніжками) Господнього слова (ціле слово понад силу і янголові, не те що звичайному смертному), перед яким безсилі ніж, куля чи мотузка. Не припускав же Левко, що йому провалять голову цеглиною! Так само, як попервах не міг второпати, що дванадцятилітній підліток у солдатській завеликій вушанці, який скубе, усміхаючися, сухий деревій, забризканий Левковою кров'ю, — його власна доля, хоч вона не тільки сказала, а ще й кілька разів повторила (бо Левкові розвалювався на шматки мозок), що вона

справді — його доля, а потім вийняла із засмальцованої кишені заболоченої куфайки стару хустку з райськими візерунками й кармазиновими торочками й поклала йому на груди, аби він відчув, як знову ввійшло в нього життя.

Зрештою, ту хустку на власні очі подивляв Боцюрків Тадзьо, а йому вже Левко, хоч і жартома, а таки признався, що то гостинець його долі і носить він його завжди при собі не стільки тому, що після Жмеринки у нього з тіла душа перемістилася в ту хустку, скільки через те, що на бажання, обережно провівши пальцями по торочках (як гостро — не діє, то вже треба мати відчуття в пучках), на хустині з райськими візерунками можна літати ліпше, ніж на летючому килимі, а воно хоч це тепер і застарілий спосіб пересування, однак надійний і ніколи не виходить із ладу, не вимагаючи ні пального, ні направ, ні морочливого летунського вишколу.

А втім цього Левко не потребував і казати, бо незадовго до цієї розмови Тадзьо, вийшовши від Аристида Киндзі, спостерігав, як Левко, стоячи на хустці, випишував, як на ковзанах, такі карколомні петлі в потемках над табором, аж Тадзьо з несподіванки спіткнувся на рівному місці й мало не увередив хребта, падаючи, хоч того вечора він майже не пив, а лише скоштував келішок, другий Киндзьової настоянки, але коли він нарешті, перемігши біль у крижах, підвівся й на місці шаленця в повітрі зауважив невеличку хмарину з кармазиновими торочками, які одразу ж розсоталися фіялковим туманом, Тадзьо зрозумів, що Левка занесло понад дахи не з дурного телячого розуму, аби випахкати на вітер зайву молодечу силу, а що він тренується до особливо важливого й небезпечного завдання, про яке не випадало плескати язиком, бо хоч Левко й жартував, ніби йому відпущено часу на три добрі вчинки, а він, завдяки своїй легковажності, не пам'ятає, чи бодай щось одне путнє довершив, не виключене, що Левко не так, щоб остаточно знав, проте не був цілком певен, чи сутичку з Матиними креатурами не зарахує його малолітня доля через примхливість і недосвідченість, притаманні її вікові, за третє добре діло, не завдаючи собі труда долічуватися двох попередніх (з такими цибатими підлітками в завеликих солдатських

вушанках завжди клопітно, спробуй здогадатися, що такий голові раптом уроїться), та гонор не дозволяв Левкові ухилитися, аби колись пізніше за сприятливіших обставин виконати домовлення в надії, що до того часу його доля навчиться рахувати до трьох, хоч Левко повністю усвідомлював, на яку халепу його тепер зсудомило. Бо коли Тадзьо востаннє зустрів Левка в товаристві Матиних молодиків, Левко підморгнув йому й запитав, чи він колись пробував на зуб вушка з блискавки, а як Тадзьо заперечив, чекаючи, що Левко за звичкою пояснить жарт черговою дотепною (так бодай твердили інші на відміну від Тадзя, який мав з цього приводу власну думку) нісенітницею, уточнив, сміючися (хоч Тадзьові то здалося зовсім не смішним і, як на Левка, трохи дивним): хто сьорбнув блискавки, той не вдоволиться драглями, навіть якби це й вело до гвалтовної смерти, і є речі, які конче треба своєчасно полагоджувати, інакше світ завалиться.

Тільки ж зрозуміло, звикши до Левкових доречних і недоречних жартів (як на Тадзя, то майже всі жарти засадничо і недоречні, і недотепні, а подекуди й просто злі, і люди жартують не інакше, як за браком пристойного виховання, — звісно, голота! — або зі страху, щоб набратися трохи відваги, бо він ніде стільки не подибував дотепників, як у таборі, де, здавалося б, самі вже часті відвідини репатріяційних комісій ніяк не сприяли скалозубствові, Тадзьо не надавав Левковим словам жодного значення (Тадзьо давно дійшов переконання, що люди забагато говорять і що статечній людині, до яких він себе залічував, цілком вистачає, хібащо за винятком особливих подій, п'ятьох вагомих слів на рік: невагомі не йшли в рахубу), аж поки бідаку з проломленим черепом витягли з вирви, після чого Тадзьові стало ясно: про Левка він мусить негайно розповісти Панасові Кадилові, щоб той не лише назавжди зміцнився на думці, наскільки небезпечно притьмом полагоджувати невідкладні справи і взагалі будь-які термінові домовлення, а й сумлінно (на ґрунті сумлінності, а зовсім не через Панасові малярійні візії, Тадзьо й заприятелював із Кадилом, хоч і не схвалював Панасового нахилу до безпідставного сміху з найменшого приводу, але такий уже Кадило вродився), посилаючися на Тадзьові свідчення, виклав це Дмитрикові й Терещенкові, радячи взяти цю пересторогу до серця і, замість бігти світ

— заочі полагоджувати якусь біду, гарненько помандрувати до нього в гості, бо цього вечора він просто гине від передчуття: без відповідного товариства, якому вільно викласти всю душу, його на кілька днів або й тижнів прикують до ліжка напади страдницьких видінь, що лишилися йому чи то після малярії, чи після поранення на потилиці, хоч той не більший за квасолину уламок від гранати вріс у кістку і не заважав, а тут ще Тадзьо, — в присутності якого і найрозперезаніший бісівський шабаш, що його Кадило випадково запримітив між другим і третім бараком тієї днини, як із табору щез візантолог Петро Тарасович Горицвіт, обертався на звичайну дипівську буденщину, нуднішу від черги за приділом, — незаступний Тадзьо з дурної голови зголосився на ніч допомагати Гаркуші уговтувати Агапія Кривошийченка, на якого найшов черговий сказ від зустрічі з покійним Геннадієм Мальованим, що за колодами, саме на тому місці, де він наклав на себе руки, рятуючися від репатріації, під секретом зрадив Кривошийченкові, ніби якраз сьогодні о півночі станеться кінець світу, якщо не знайдеться чоловіка, який з надмірної любови до ближнього серед вовчої зграї в людських парсунах покладе душу й тіло за іншого, — ну й Кадилові нема з ким і словом перекинутися, і тому нехай Терещенко й Дмитрик не відсилають його, Панаса, ні до Федя, ні до братів Заславських, ні до Пістряка, адже заки він тут просторікує, всі вони напевне вже помандрували до Гудзія, до якого Теплуха з акторською братією ще вранці напрошувався на борщ і на голубці, а Кадилові справді, як ніколи, залежить на присутності Терещенка й Дмитрика (нехай вони не ображаються, тільки з ними якось найпростіше, і Кадило, і сам не тямлячи, чому, не сормиться зраджувати їм речі, про які навіть Тадзьові вагався б довіритися), хоч, звісно, якщо вони обидва аж так відмовляються, то він уже, — Бог їм суддя, сьогодні всі проти нього, Кадила, наче змовилися! — вдоволиться, як вони поговорять бодай до порога першого барака, не заходячи до його багаточисельної родини, на яку він згубив і рахунок, бо не встигало підрости одне, як народжувалося друге, аж не тільки. мешканці, а й таборова адміністрація звикли: хоч о якій годині дня (на ніч Кадилиха утопкувала всіх до ліжка) пройтися табором, з кожного закамарку, рівчака, смітників, з-за колод, з-під дощок за прибудовою біля кухні, з-за колонки з водою, з черги за приділом, з підвалів і бур'янів (Кадиленят

вистачало на кожну шпарку) виглядають усміхнені, круглоголові засмаглі Кадиллові нащадки, наявність яких ані трохи не заважала Панасові зберігати звички старого кавалера ймовірно ще й тому, що Кадилиха зранку до смерку (Панас ладен був їй і допомогти, лише якось воно непомітно для обох так укладалося, що Кадилиха, заки чоловік встиг поворухнутися, все сама полагоджувала), виховувала, обпирала, обпрасовувала, обмивала, витирала носи, обварювала, опікувалася й муштрувала (правда, досить помірковано, бо муштра не стільки за браком додаткових рук, скільки з надміру великого жалісливого серця, обмежувалася переважно не ляпасами, а благаннями, навіть коли хтось із нащадків ненароком, — Кадиленята ніколи не чинили шкоди зі злого розмислу, — розколошкував шибку чи вже гуртом, виключно з естетичних міркувань, які закодованими крейдяними візерунками позначалися на дверях і стінах бараків, заходжувалися викопувати таборовий ліхтар, ухваливши, — як і належало майбутнім плянувальникам місячних кабін і ракет, кібернетикам, ботанікам, відкривачам нових галактик, музикам, містикам, всесвітнім мандрівникам і мореплавцям, — перенести його ближче до соняшника баби Грицихи, щоб він там ліпше виглядав, а головне, не приваблював нечистого, якого під час нападів хвороби згадував старий Кадило, — чи, захопившись електрикою, кидалися вдосконалювати проводи, аж у таборі гасло освітлення й доводилося викликати досвідчених майстрів закутої в лямпочки й дроти первозданної стихії, й ставити нові ізолятори, за які на вічно позичувані кошти розплачувалася Кадилиха), ну й насамперед втихомирювала невичерпною добротою й терпінням усю свою окату галайстру, що, успадкувавши з колиски нахил до суспільного життя, завжди приводила до хати юрми товаришів (Кадиленят, і старших, і середніх, і ще смаркатих, наймолодших, любили не тільки їхні ровесники, а й дорослі, попри інколи занадто далекосяжну винахідливість, притаманну зеленому вікові), і барак лускався від гамору, тупоту й вереску, від якого Панас Кадило марно пробував вряди-годи усамітнитися то в Біблію (якщо Тадзьо траплявся на похваті, оскільки без Тадзя святе Письмо перетворювалося на похмуре й мстиве чорнокнижжя, повне нетерпимости, анатем, крові й погроз, без яких і так безвихідь смоктала душу), то в принагідну неглибоку чарчину, щоб

бодай не заважати на власному господарстві, серед якого й справді ніяк було й кроку ступити, бо Кадилові нащадки разом із голомозими приятелями зносили з навколишнього терену до кімнати прибудних кошенят, вицвілих з обірваними вухами котів, плисок, мишей, вужів, горобчиків, жаб, ящірок, і навіть одного пообіддя принесли рій бджіл, що показав Терещенкові вхід до підземелля Мінотавра у тісному проміжку між сміттярками одразу за таборовою кухнею, і все це додатково окошувалося на Кадилисі, яка хоч і сварилася, однак ніколи не мала серця викинути за поріг живий непотріб чи відмовити в притулкові й ретельній опіці найшолудивішому створінню (в Кадиловому приміщенні стояло з десятків мисочок із піском, змінюваним три рази на день, водою, саморобні — плетені з алюмінієвої стружки, — побічна продукція з Дмитрикових бляшанок з-під шинки, — клітки з харчем для птаства й гризунів, банячки й прозорі слоїки від приділу, повні коників, мокриць, жуків, хоч перед вели зачухані кошенята), що їх діти невтомно вишукували в підвалах, на горищах, серед бур'янів і куп старого мотлоху, який раз на місяць палили за бараками на пустирі, котячій пристані, перетворюючи домівку на сновигальний базар, де Панас не чув власного слова, а Кадилиха стуляла вуста й припиняла трудити легені, лише коли закінчувала вкладати свій непогамовний виводок, і, нагодувавши чоловіка (бож і йому належалася частка уваги, без якої людина хиріє, або в рідких випадках коли вже дійсно валилася з ніг, як тепер, сказавши, де стоїть загорнена в коц тепла потрава, щоб Панас підкріпився, як зголодніє (часом, переважно перед хворобою, його опадав невиситимий голод, аж Кадило сам дивувався, де щезає вся та їжа в його довгому жиловому тілі, уподібнюючи звичайнісінький людський шлунок до сімох біблійних худих корів), нарешті вмощувалася на верхніх нарах відпочити від трудного дня, спочатку вдаючи (а за хвилюку й дійсно поринувши в сон), ніби не чує, як настирливо ділиться з нею Панас враженнями, наскільки незрівняно гарно на Теплушиній сцені (нехай там що про Теплуху базікають, він, Кадило, його завжди боронитиме, адже всі вистави, аби й що на кону діялося, вже самою кольоровою руханкою тішили серце) видавали Наталку заміж, а це далеко не все, найголовніше має відбутися завтра вранці (так бодай він, Кадило, зрозумів), бо Мирон, ні сіло, ні впало, стає з Орисею до шлюбу, а на вечір,

— так само з ясного неба, — Дмитрик запрошує весь табір на прощальну вечерю, хоч саме цього останнього Кадило не второпав і хотів ще згодом запитати, що скоїлося і чому все збіглося нараз, та забув, оскільки Дмитрик із Терещенком поспішали, і, тільки як вони перетворилися на чотириноге цибате оболоко, що зникло за третім бараком, Кадило похопився й пригадав: адже саме про Мирона й про запросини на прощальну вечерю Дмитрик ніби щось і тлумачив йому в перебігу Теплушиної вистави, тільки що саме, клята пам'ять, попри щире Кадилове зусилля розворушити її, не зраджувала жодною шпаркою, бо Дмитрикові зауваги припали на ту мить, як на кону павиним віялом, розбризкуючи окаті самоцвіти, розгорталося Наталчине весілля, нескінченне свято добра й злагоди, яке Панасові остаточно запаморочило голову, тому що весілля мало для нього незрозумілий додатковий потаємний сенс, якого він сам собі не спромігся б пояснити, бож Кадило не походив із надто побожної родини (правда, тоді в їхній місцевості Бог ще існував, це тільки згодом лишилася сама нечиста сила), та й Тадзьове (особливо під час повені) надмірне захоплення Біблією й канонізованими (до неканонізованих Тадзьо ставився з ворожим недовір'ям) обрядами, в яких Панасів приятель вбачав не лише відродження людини з безпросвітнього мороку, а й передумову державної самостійності (це здебільша припадало на зоряні ночі без місяця), на Кадила не діяло.

Не виключене, просто весілля випадково, як і все на людському шляху, пов'язалося з іншими пережиттями, до яких не знати звідки (ймовірно, звичайна туга за справжнім святом, за чимось вищим, надхненням і незаляканим, без якого чоловік задихається), долучився жаль, що Кадило ніколи не спромігся на власне весілля, цим ніби відмовившись від кругосвітньої подорожі, призначеної тільки для нього, на яку він чекав, аби досягти в собі ледь відчутного нетутешнього берега, що його краєчком звісило Панасові в душу провидіння (вони з жінкою бодай розписалися в загсі, а скільки жило, взагалі ніде не розписуючися, як нетямуща худоба, проголосивши помийницю за єдине мірило людських вартостей?), він навіть потайки домовився зі стареньким отцем Порфиром із роду Нечіпайлів, якимось їхнім далеким родичем

бічної лінії, що той обвінчає їх по-справжньому, проте в останню секунду (не інакше, як з навіяння лукавого, який ще до малярії й поранення в голову пробував сікатися до Кадила) таки побоявся, ану ж його побачать і пришиють зв'язки з буржуазною контрреволюцією? Та й справді, куди там до церковного вінчання, навіть потайки, навіть лише при двох свідках, коли самовпевнені кислоокі молодики з незмінної тічки мороку, що їх так щедро плодить безправ'я усіх віків і народів, не утруднюючи себе зайвим знанням української мови, наїжджали агітувати дядьків, що Бога нема, церкви одна за одною, особливо старі, з яких віяло духом незросійщених традицій і вольностей, висаджували в повітря, хапали людей, розстрілювали й засилали, а потім і взагалі виморили Україну голодом, бож назадняцька нація, яка на власній землі сміла існувати лише, як меншевартісний, запльований і спотворений додаток до матінки Росії, ніяк не приймала кривавого ошасливлення, насадженого вибраними вдосконалювачами людства, — але того, що він, Кадило, не вінчався в церкві, як усі його діди й прадіди, завжди бракувало йому такою мірою (хоч він не належав ні до святенників, ні до релігійних нетерпимців і, за скрушним визначенням свого приятеля, дотримувався досить єретичних поглядів на Біблію, — а тим часом в Кадиловій місцевості не тільки він, а й кожен, не на багато інакше уявляв собі світ, не дарма ж їхній закуток вважали колискою характерників, — шокуючи цим начитаного на святому Письмі Тадзя, який остаточно засумнівався в Панасовій правовірності, коли той йому випадково проговорився, як колись ще парубком з намови Тимошенкового Харка, їхнього сусіда, Кадило, аби довести, що він не боягуз, попхався до Корнієвої балки нарубати з залятого явора дров, та мало не зрубав самого дерева життя. Добре, що він тоді своєчасно отямився й збагнув, що то за дерево і що то сам диявол у подібі Харка натирався Кадиловими руками занапастити рід людський, бо щойно Панас хвицьнув сокирою деревину, як із стовбура бризнула важка людська кров, заливши шаленцеві сорочку й ногавиці, але Кадило, — хоч, звісно, не виключене: саме через ту кров, що завдяки Панасовому безголов'ю пролилася з життєдайного дерева, і пішла мести землею смертоносна хуртовина й усі лиха, які й тривають донині, — власним тілом зачопував на дереві рану, розпанахавши лезом груди, аби віддати яворові власні

соки взаміну за проліті, аж Кирила на ранок хлопці-пастухи знайшли непристимим і закривавленим, вирішивши, що Панаса, як небажаного свідка, почастивали ручною гранатою застукані зненацька зачучвірені молодики, що почали з'являтися в їхніх краях, палячи панські маєтки, а Кадило, вичунавши, не рвався уточнювати дійсного стану речей, аби язиком не накликати додаткового нещастя, однак дерево життя, скріплене Панасовою кров'ю, загоїлося, ніде не виднілося й подряпини, адже він то згодом сам перевірів, ще заки назавжди залишив батьківську домівку, а як Кадило вже після революції, — напевно її не було б, якби він тоді не підняв сокири на те, чого й пальцем не вільно торкатися, — завітав до рідних місць, уся Корнієва балка з явором щезла, може й справді, як ходили поголоски, перелетівши разом із спасенним деревом до безпечніших сторін, — зізнання, після якого Тадзю, — оскільки того вечора стояла повня, відповідно загострюючи думки й висновки на біблійний лад, — відверто звинуватив Панаса в поганстві, що той так само рішуче заперечив, покликавши на довгу ланку своїх прадідів, які завжди боронили християнську віру, гинучи за неї на палях, кострищах, у в'язницях, а з такого спадку нехай і зовсім незначна дещиця, — на більше, він, грішний чоловік, і не заслуговує, — мусіла перепастися і йому, Кадилові), — аж згодом, коли в Панаса підросла купа дітей, і всі вони, замість Сибіру, крім старших двох, випадково опинилися в Міттенвальдському таборі, він запропонував жінці взяти церковний шлюб і нарешті відсвяткувати, як годиться, весілля, якого їм не пощастило справити, побравшись, та жінка чи не вперше в житті порядно його висварила, висловивши припущення, чи він, бува, під впливом Тадзя остаточно з глузду не з'їхав, і заявила, мовляв, якщо йому завелися жуки в голові, нехай чинить, що знає, проте з неї на старощах ніхто не зробить посміховиська! Як це виглядатиме, коли вона з цілим виводком дітей (старші вже до дівчат залицяються!) ставатиме до вінця! Невже вона на своєму віку не досить зазнала наруги й поневірян? — слова, які по живому різонули Панаса, викликавши черговий напад страдницьких видінь, тобто видіння являлися ніби і в гарній, радісній подобі, але чомусь від них Кадило нестерпно страждав, — бож він не спромігся розтлумачити людині, з якою бік при боці прожив більшу половину життя, що для нього означає весілля. Нехай це смішне, віджило

й незвичне, хіба він винен, що інколи таке самозрозуміле й конечне — чомусь зневажливе й незвичне? Однак незвичне, смішне чи ні, хіба то суттєве, коли це заторкувало найпотаємніші глибини його єства? А як його часом пекло висловити це на повний голос! От якби занурити руку в душу, витягши того пружкого, всепоглинального світла, яке не давало спокою: ось, маєш! — а воно щоб саме вже уклалося в зрозумілі слова, яких Кадилові так дошкульно бракувало, хоч він ледве усвідомлював, що саме він волів би висловити.

Та й потім, навіть якби йому поталанило колись силою волі чи з ласки провидіння видобути зі свого єства належні слова, то чи він і тоді порозумівся б із жінкою? Адже жінка чомусь не сприймала нічого так, як він то думав, властиво навіть не думав, а прочував, як по всьому тілі, голові, грудях ходять струми потужного, тільки ще зовсім неокресленого, йому самому складного й незбагненого, мислення, яке Панас силкувався втиснути в відомі поняття й звороти, що їх жінка, хоч ти умри, майже не сприймала, навіть коли уважно його вислухувала. Не виключене, що то не зовсім і її вина, просто життя завдяки щоденним дрібним турботам, якими Кадило засадничо себе не обтяжував, зашикнуло їй доступ до тих світлоносних джерел, які, ще не осмислені, пливли в ньому, з віком дедалі владніше нагадуючи про себе й змушуючи Кадила шукати тямущого співбесідника.

Звісно, Кадило не ремствував на жінку. Властиво, він не мав і права нарікати на неї. Якби спокійно розмірковувати, поминувши дрібниці буденщини, вони, на відміну від численних інших родин, жили в злагоді, хоч і надто часто народжувалися діти, що поглинали жінчину увагу, майже не лишаючи місця на Панаса, — непередбаченість, яка його ще по третій дитині сердила, боліла й ображала, а потім він при звичаївся, вирішивши: переробити життя він однак не годен, імовірно, так воно вже повелося на світі, що людині важко або й взагалі неможливо зрозуміти іншу. Адже навіть із Тадзьом, який, здавалося, так добре його розумів, Кадило не завжди знаходив спільну мову. А якби він натякнув на своє весілля! Таж навіть Тадзьо, у цьому випадку притьмом забувши про Біблію і своє замилювання обрядами, запідозрив би, чи не бракує

Панасові клепки в голові, а тим часом це становило те найкраще, а, може, навіть і наймудріше в Кадилові, що, не виключене, цілком випадково ототожнилося з власним весіллям, про яке він мріятиме, святкуючи Миронів шлюб.

Шкода тільки, що Мирон так поспішив. Весілля, як і смерть, ніколи не вільно збувати в поспіху. І пощо хлопцеві забаглося вінчатися саме завтра, коли на цей день ще місяць тому заповіли чистку всього табору від блощиць, і вже сьогодні дехто з ретельників заздалегідь витягав надвір шафи, ослони, скрині, дерев'яні валізи, стільці й старе дрантя, а Онуфрій Рубан навіть урочисто виніс годинника-маяка для дальнього плавання, заради якого він раз на тиждень (решту днів, з огляду на невсипущу діяльність, він провадив під вартою) розбирав дах другого барака, випробовуючи дійовість свого досить громіздкого винаходу?

А втім, загальна чистка від блощиць чи ні, весілля — це таки весілля, хоч подібного Кадило й не уявляв, спішачи вранці до церкви після майже безсонної ночі, видовженої страдницькими візіями, повз гори нар, стільців, дощок, бо звідусіль мешканці, галасливо вируючи, випліскували з бараків манатки, складаючи в стоси або й просто валячи на купу невизначені сірі посілості (збоку на тумбочках серед клоччя й мотлоху Кадило зауважив кілька блакитних глобусів, біля яких Катерина Олександрівна Падалка, одразу ж з двома групами першогімназійників провадила навчання, не переймаючися урухомленим довкіллям, навіть коли таборовий вівчур, вивільнившись з-під опіки маленької Оленки й Юрчика, просто з-під могутньої правиці Катерини Олександрівни, гадаючи простим собачим розумом, що з ним граються, коли то в один, то в другий бік крутять блакитну кулю, викусив Тихий океан і довго ганяв табором, мотлошачи рештки гемісфери), — а на майдані, просто під небом, склавши з цеглин щільні ряди імпровізованих печей (так на цеглинах біля розваленної ґуральні Кадило варив ще дома куліш, випасуючи коней) гріли в казанах, відрах, бляшанках з-під Дмитрикової шинки окріп, і розхрістані постаті, на ходу то відмолоджуючися, то старіючи (може, зрештою, то бігли щоразу інші) сновигали без упину з парними цебрами, а біля першого барака Лесик Бережанський так

старався догодити старій Романисі, у якої три дочки були вже майже на виданні, що біля Скабиних пожитків вирували стовпи пари, застеляючи половину табору разом із підтиканими бабами, що шатирили дошки, поливаючи їх із чайників із крученими, як ніжки роялю, організованого Дмитриком для академічних імпрез, шийками (нововведення зизавого Ростика, який відкрив спорідненість рояля з чайником, безкоштовно реформуючи, — виключно з міркувань духовного вдосконалення фізичного вмісту, — інколи проти волі власників, кожний носик посудини варити воду, вистачало чайникові потрапити в поле його винахідницького зору), від чого здавалося, ніби намітка Орісі, видовжена навколишніми багатоярусними випарами, майорить аж під Карвендель, а сам Мирон, мізинцем підтримуючи наречену, теж повільно пливе в повітрі, звинно обминаючи молочні стовпи й цибулисті хмари, а за ним святково виряджені дружки і весь Дмитриків почет (у Берізка чомусь теліпалися шнурки на американських високих патинках, — він вирядився в них на догоду великому Федорові, який потребував його черевиків, — ззаду з-під піджака висіла майже до колін бурякового кольору підшивка, що однак не псувало загального вигляду) переплигують через нари (Кадилові ще довго пригадувалося, як усе товариство застигло в повітрі, ніби бажаючи лишитися там назавжди), розгонистим підскоком долають Рубанів годинник-маяк, поміст, на якому, перейнявшись додатковою чисткою, таборові пані, полискуючи блешнями на голові, поливають окропом стільці, вішаки й столи, що час від часу розсотуються в озіях пари, крізь яку Кадило, саме тоді, як Дмитриків почет повис над Рубановим маяком-годинником, замість Миронової Орісі, зауважив збентежено усміхнену власну жінку, точнісінько, як вона виглядала, коли вони ще не побралися, і якою вона назавжди затужавіла в одному з закамарків пам'яті, не з'єднуючися з теперішньою подобою дружини, обтяженою дітьми, турботами й гаруванням; і найдивніше, що та первісна подoba його жінки не зливалася з виснаженою й постарілою Кадилихою, а вела самотійне існування, йдучи щаслива, молода й напрочуд вродлива, далеко вродливіша від Миронової Орісі, і вітер молочною парою надимав їй намітку, і тому що її намітка манячила над усім табором, розсипаючи яблуневий цвіт на баняки з окропом і дошки з блощицями. Кадило нарешті роздивився: і дружина, і священник, і гості, і

малеча з китицями стокроток, маків та волошок, ба навіть Берізко, який щойно мигтів відірваною буряковою підшивкою в темному сурдугі чи не з Теплушиної костюмерні і в недошнурованих американських солдатських патинках, — у світлому одязі, ясних парусинових виступцях, і в усіх такий святковий надхненний вираз обличчя, що Кадилові одразу щезли останні сумніви: те, що навколо чистять і валує пара з дощок, із яких виводять блощиці, те, що навколо сновигають жінки й чоловіки, вергаючи перед собою хатнє начиння, — це не чергова таборова чистка, а всесвітнє внутрішнє очищення, і тому всі в білому, оскільки весілля, яке він, Кадило, бачить, це не весілля, а найсправжнісіньке вселенське воскресіння, вистачає глянути на добрі й надхненні обличчя навколо. Бо інакше хіба він стояв би власною персоною серед Миронового почту воскреслий і світлий, хоч він досі й сам не припускав, що вірить у загробне життя? Тобто раз вірив а раз не вірив, залежно від скрути, в яку доводилося потрапляти проте, звісно, й гадки не мав, що того дня, коли в таборі вихлястровуватимуть кожну шпарку від плодючих паразитів, йому випаде пережити власне воскресіння, і це настільки поглине його подальше існування, що далеко згодом, уже після Дмитрикового відходу з табору і Терещенкової смерті, Кадила з непослабною міццю трясиме й зворушуватиме до сліз найменша згадка про райське видиво про яке він, поволі набравшись відваги, час від часу розповідатиме жінці, хоч вона його ледве слухатиме, як і того вечора після Теплушиної вистави, коли він уперше згадав їй про Миронове весілля а Кадилиха, змучена за день, не годна була добрати, про що йдеться бо її розморював сон, який її опадав від довгого Панасового говоренія, що, захопившись розповіддю, не помічав, як його жінка вже спить і їй знову ввижається, ніби до неї приходять незнайомі похмурі люди й кажуть: "Якщо ти хочеш, щоб твоїм дітям і чоловікові велося добре, дай націдити з себе крови". "Нате, нате! — кричить вона аби тільки мої діточки й Панас уцілили!" І з неї трухлявими лійками помпують кров, вибираючи до останньої краплини, аж вона чує: зараз ті рештки, які є ще нею, хляпнуть додолу, як порожній мішок, бож на ній уже сама тільки шкіра. Але похмурі постаті з'являються знову й знову вимагають: "Якщо ти не віддаси останніх крапель рудої за Малого Федя жінку, ту заздрісну й лиху пльоткарку, якої ти правда, не любиш, ми її на твоїх очах замордуємо, бо за неї навіть Федько не хоче дати й

ціпочки крові, так вона йому упеклася, а за кожне життя в таборі чи будь-де на землі треба кривавого викупу". І Кадилиха розуміє: похмурі постаті читають її душу, це так, — не терпить вона Малого Федя пащекухи, однак від думки, що за Федину дружину ніхто на світі не ладен пожертвувати і краплею крові, Кадилисі такий жаль стискає серце і за Федину пащекувату половину, — хто зна, може вона не така вже й лиха, а лише тяжко нещасна?

— і за кожного покривдженого й знедоленого, за кого нікому заступитися, що вона віддає останню кров, аж її душить, а тоді вже її й просто нема, хоча все ще якась частка Кадилихи безтілесно існує намагаючися востаннє переказати Панасові, що людина народжена для добра, хоч би й що там казали, попри те, що вона знає: Кадило зараз їй, як завжди, перечитиме, мовляв, спробуй чинити комусь добро, одразу ж не порятуєшся від чорної невдячності, Панас, хоч і добрий чоловік, чомусь ніколи не тямить і найпростішого з того, що вона говорить, імовірно так уже світ влаштований, що людині важко або й взагалі неможливо зрозуміти іншу, та одне їй би ще хотілося узгодити з чоловіком, тобто, звісно, не узгодити, а лише востаннє нагадати: хіба людина чинить добро, чекаючи вдячності? Таж допомігши іншій істоті, людина саме себе цим уже ошчасливила, куди ж тут іще комусь дякувати! Зрештою, може, й Кадило так само міркує, лише це інакше вкладається в нього в слова, однак тепер, коли від неї нічого не лишилося, навіть ні шкіри, ні костей, усе те пішло разом із кров'ю, вона мусить з Панасом бодай востаннє по-справжньому порозумітися. І вона з усіх сил старається.

А що їй становить багато трудно рухати язиком, вона тяжко стогне, аж Кадилові стає моторошно й він будить жінку, яка ще нічого не тямить від сну й дивиться на чоловіка такими ж скаламученими очима, як дивився на Кадила Берізко (в тому самому сурдугі, в якому він запам'ятався Кадилові на Мироновому весіллі, тільки підшивка не теліпалася до колін), коли, прийшовши запрошувати Панаса на Дмитрикову прощальну вечерю, гірко признався, що й за рік не збагне, чому Дмитрик відходить.

— Хіба Дмитрик емігрує? — здивувався Кадило, якому Миронове весілля витіснило згадку і про Дмитриків відхід, і про його прощальну вечерю. — Що ж станеться з вашим ґешефтьярством? Як же вам без голови? Що ви тепер робитимете?

— Не знаю, — скрушно розвів руками Берізко. — Така його воля. Так він вирішив.

— Алеж досі він не збирався емігрувати?

— Він не емігрує, він іде у світ.

— Як це в світ?

— Не знаю. Так він сказав.

— Я цього не втямлю.

— Я також ні.

— Ну, а як хлопці?

— Та так.

— Як так?

— Не питай. Бо розсерджуся.

— Бійся Бога, що з тобою?

— Нічого. Прийдеш?

— Прийду, прийду. Отже справді не емігрує?

— Справді.

— А хіба воно якось інакше можна?

— Гм.

— Це ж ризиковане.

— Та вже ж.

— І він не боїться?

— Дмитрик нічого не боїться, — переконливо запевнив Берізко.

Що Дмитрик і справді нічого не боїться, Кадило не потребував підтверджень Берізка, бо ще тоді, після приїзду радянщиків до табору, коли люди, рятуючися по закамарках, цілими родинами накладали на себе руки, аби лише не потрапити до сталінської м'ясорубки, невдовзі після загибелі Тараса Кушлярика, Кадилового приятеля, саме тоді, як в Панаса з пекельною силою відновилися напади малярії із страдницькими візіями, які його так вимучували, аж він втрачав здатність говорити й рухатися, Кадило став свідком Дмитрикової відваги лише тому, що, погнавшись за цибатою в солдатських обмотках келихоподібною квіткою (вона була частково й гускою) зі своїх страдницьких видінь, знепритомнів на пустирі за баракком, а коли прийшов до тями, не зважився ворухнутися, бо ті троє його напевне вколошкали б, як це вони натиналися вчинити з Дмитриком, хоч попервах Кадило поррахував їх не за Йосьчиних креатур, а за Дмитрикових ґешефтярських посередників на далекі віддалі, і аж дивувався, чому Дмитрик нехтує ділом, за яке ті троє обіцяють мало не золоті гори.

Кадилові, щиро казавши, Дмитрикова постава спочатку видавалася навіть браком комерційного глузду, бо ті троє, що їх Кадило, притлумлений страдницькими візіями, помилково зачислив до оптовиків-

хапуг, які серед загальної непевності збили чималі статки, — пропонували Дмитрикові плату готівкою, і то на вибір: грішми чи коштовностями з трофейних скарбів, — як на любителя (мовляв, чи є щось на світі принадніше, крім, звісно, красного сонечка, за гроші, та ще для такої, не обтяженої сумлінням людини, як Дмитрик? хіба він не маніпулятор, м'яко висловлюючися, чужих посілостей, який сам визначав: що зле, що вигідне, ну а потім, — і це далєбі головне, — хіба не однаково, за що отримувати мзду? хіба це не наївна умовність? адже так звані ідеали — порядність, чесність, патріотизм і подібні інші нісенітницї — це ж тільки налічка для ідіотів, а не для повновартісних особистостей, які вище цих дрібнобуржуазних забобонів; справді хіба не однаково, кому служити?) — а коли Дмитрик почав баскалитися, одразу ж запевнили, що власноручно допоможуть (самозрозуміла річ, де випадатиме) полагоджувати складніші операції, ну і, звісно, гарантують йому надійний притулок, заки він упорається з їхніми завданнями, однак Дмитрик, замість ухопитися за дурний гріш, який сам ліз йому в руки, як за чортову бороду, чи бодай погодитися лише для виду, аби тепер врятуватися від явної загибелі, одразу нетерпляче, а тоді аж надто спокійно (Кадило ніколи не бачив Дмитрика таким спокійним, — досі йому здавалося, що він і секунди не витримає, не рухаючися, і от маєш, зараз він сидів, як клеп, ставши чужим і зовсім іншим, ніби воліючи посїяти в Кадилові невідчіпну думку, як далеко кожне уявлення про людину відбігає від дійсності), вислухавши своїх намовників, які, видно, не сумнівалися, що йдеться виключно про трохи вищу, ніж вони пропонували, плату, — бож хіба є на світі щось, чого не можна купити, очевидно, за відповідну ціну? і Дмитрик торгується, витискаючи з них, якомога більше, — повторив, що вони потрапили не на ту адресу, оскільки він, Дмитрик, організує різний товар, а не людей для дідькової пащеки, ошелешивши такою відповіддю не лише тих трьох, а й Кадила, якому здалося, ніби Дмитрик нагло втратив глузд і не тямить, що виголошує, бо Кадило й справді перестав розуміти, що той каже. Лише коли Дмитрикові намовники схопилися на ноги, погрожуючи й матюкаючися, а тоді, переконавшись, що ні намова, ні залякування на Дмитрика не діють, кинулися на нього з ножами, Кадилові нарешті з жахом остаточно прояснилося: ті троє, втративши надію завербувати Дмитрика, аби він під виглядом ґешефтарських

операцій викрадав їм людей з табору, зараз його заріжуть, щоб позбутися небезпечного свідка, і тому Дмитрика треба негайно рятувати.

Кадило й дійсно рвонувся на поміч, забувши про власну небезпеку, якої ще хвилюку тому чималенько боявся (що правду таїти), тільки завдяки неможливості, що сковували його під час нападів хвороби, не зміг не те що підвестися, а й поворухнутися, ба більше, не здолав навіть подати голосу, бо м'язи перетворилися на купку ганчірок й не підпорядковувалися його волі, — та Дмитрик, на щастя, виявився настільки безстрашний (певне, це слово лише приблизно віддавало Дмитрикову поведінку і дуже згрубша окреслювало те, що відбувалося, бо Кадило мав враження, ніби це вже не відвага, а просто Дмитрик не ввесь, адже він навіть не кліпнув очима, не заволав на допомогу, як це вчинив би кожен на його місці, а наче засміявся, що, звісно, Кадилові могло з переляку й причутися, і зробив кілька повільних танцювальних рухів), аж Кадило згодом ще довго не виходив із дива, як Дмитрик, буди без зброї, подужав трьох гевалів із фінками, попри те, що Кадило на власні очі спостерігав, як Дмитрик ногою (такий спосіб оборони — Кадило бачив уперше. Невже це Дмитрик теж виніс із криївки, засвоївши від Перкаленка?) вибив ножі з рук напасників, хоч це, ймовірно, ще не врятувало б Дмитрика (бож ті троє також не стояли, склавши руці), якби з нього не відокремилася тінь, яка й заходилася визволяти свого власника з халепи.

Самозрозуміла річ, якби Кадилові не поталанило углядіти цього на власні очі, він ніколи не повірив би, аби й що там базікали, пригадуючи оповістки старих людей (подібне Кадило чував ще вдома, бо один із його прадідів належав до таких сміливців, і це про нього й оповідали), ніби в безстрашної людини за небезпеки відщеплюється її власна тінь і поборює ворогів, завдяки чому згодом і теревенять про несусвітні геройства, ніби нічим так дуже й не примітних Божих створінь, оскільки лише тоді людина довершує те, чого, здавалося б, цілі покоління заслабі довершити, але щось подібне споглядати Кадилові доводилося вперше, так само, як уперше йому випало зустріти чоловіка, який на прощальну вечерю поназапрошував би не лише друзів та знайомих, а й коли не

ворогів (як на Кадила, саме ворогів, і то ще й досить злісних), то принаймні не надто бажаних осіб, які Дмитрикові чимало понавприкрядися на подобу Юзька й Павла (їх дражнили "Петрайпавла", на що обидва чомусь нестямно гнівалися), таборових охоронців порядку, а хіба ж не вони найчастіше ставали Дмитрикові поперек дороги, сікаючися чи то з намови Тхорюка, табової гниди, чи то з власної ініціативи, до Дмитрика і його хлопців?

Зрештою, хіба саме не завдяки їм Дмитрик мало не потрапив за ґрати, коли Берізко в п'ятні, взявши Юзька за Ґудзика, вибовкав про схованку на горищі першого барака, де саме перебувала значна кількість американських патинок, призначених на подальший обмін, і зо дві сотні штанґ із цигарками із спільного джерела, — товар, який Дмитрикові, дослівно в останню секунду, ще заки захеканий Юзько підняв місцеву поліцію на ноги, пощастило на очах всього табору, що збігся дивитися, як викриватимуть знахабнілого маніпулятора, перевезти джіпом репатріаційної комісії в товаристві радянського вояка (якому після цієї операції довелося вибрати свободу й стати Іваном Бличенком) та двох американських військовослужбовців до Міттенвальдського вокзальчику й відправити як урядовий союзницький вантаж до одного зі своїх посередників в Авґсбурзі, про що згодом довго пльоткували в кожному бараці, подивляючи Дмитрикову зухвалість, якої ні Юзько, ні Петро не могли схвалювати вже хоча б тому, що кожен фах вимагав своєї вужчої спеціалізації, і напрямні Юзька й Петра надто різко відбігали він Дмитрикових, — пригадка, яка одразу ж насторожила Кадила, щойно він запримітив серед уже повеселілих святкувальників Юзькову лисину й Петрові вуха-капиці, оскільки це означало: обидва побратимчики припхалися не інакше, як з метою чимось Дмитрикові востаннє дошкулити (про охоронців правопорядку на всьому світі Кадило мав усталену думку, якої засадничо не міняв) і тому, попри кількаразові запевнення Берізка, Ґудзика, зизавого Ростика, Кузя й великого Федя, Кадило ніяк не міг второпати, як це Юзько й Петро явилися не з власної ініціативи, а на особисте Дмитрикове бажання (Берізко клявся, що сам ходив запрошувати, як він висловлювався, те півторалиха; але що для Дмитрика не зробиш, навіть коли він заповзявся обділювати

прихильністю своїх напасників?), що, зрештою, згодом дало Юзькові й Петрові привід потрактувати Дмитрикове запрошення, як належну данину їхнім досі мало цінованим ревним заслугам, мовляв, це й не диво, адже в їхній особі нарешті, хоч і припізнено, однак ліпше пізно, ніж ніколи, Дмитрик віддав належну шану законові й правопорядкові, що знайшли своє найдосконаліше втілення саме в них, Юзькові й Петрові, яких Кадило, пересердившись й запевнивши себе, що, може, в Дмитриковій забаганці криється якась практична ґешефтьарська мета, невдовзі перестав бачити, бо щедро частовані Дмитриковими хлопцями, вони незабаром, смиренно обнявшись (хто зна, чи не вийшли б із них ще порядні люди, якби вони потрапили під відповідну батуту?), сповзли під стіл, де їх Дмитрик, пильнуючи, аби сонних ненароком не притовкли, накрив Романенчишиними ночвами, що ними Остап Терлецький лікувався від ревматизму й енкаведешницьких трупних опромінювань; — Дмитрик не лише обходив кожен гурт, власноручно пригощаючи, а й не спускав з гостей ока, аби хто не увередився, як то інколи стається від надміру найкращих почуттів під час урочистостей, оскільки на його проводи зібрався чи не весь табір і святкування, завдяки винятково теплому вечорові (не інакше, як на дощ) із Дмитрикового барака поширилося на всі боки (спочатку поодинокими ослонами, а тоді й нашвидкуруч тут же помайстрованими лавами й столами з іще не досохлих дощок після випарювання блощиць) аж до таборового майдану, де вже грав Пилипенко на бандурі, поки йому на підмогу не причимчикував Остюк з акордеоном і кульгавий Петро з цілим гуртом підлітків-сопілкарів; — Дмитрик подбав не лише про наїдки й випивку, а й про музику, запросивши навіть Ониська з водяним органом, що його за допомогою Ґудзика, зизавого Ростика й великого Федя поставили на спеціально споруджений поміст із Ростиковими шинами-ізоляторами проти зла, і Онисько вигравав на органі щось таке свіже, аж зелене з хрусткими пелюстками, що Кадилові відкрився зір, і він побачив між столами й ослонами райський сад, серед якого походжали пави й дрофи, а потім через Ростиків недогляд, що, замість хліба, заходився накраювати на тарелі яблука з дерева пізнання, райські кущі згорнулися набік ірівською ковдрою, хоча за мить Кадило пересвідчився: то не ковдра, що сповзла з Федьових плечей, а корова, що поволі зайшла за третій барак, а на її

місці виринули Ґудзій з паніматкою, а згодом і баба Грициха в плахті, на якій у кожному тканому чотирикутнику горіли свічки, що їх баба, видно, запалила, аби вичарувати Дмитрикові на дорогу ліпшої долі, і тому довго й не засиджувалася, а лише випила за здоров'я господаря, послухала ґонти, гречаників та коломийки й пішла, щоб звільнити іншим місце, бо хоч Дмитрикові хлопці тільки те й робили, що розносили для новоприбулих стільці, столи й ослони, місць однак не вистачало, наче на Дмитрикові проводи явилися не лише місцеві люди, а й приїхали з інших таборів, а може й з інших століть, бо Кадило зауважив серед таборян не одне характерницьке обличчя з точнісінько таким виразом, як на давніх мальовилах уздовж бічних стін їхньої згодом зруйнованої церкви ще дома, коли він підлітком мріяв утекти в науку до характерників, лицарів світла й справедливості, і напевне утік би (він уже сидів на перелазі з шанькою за плечима, в якій лежав Шевченків "Кобзар", свічка й кресало з чортового пальця, яким він мав навчитися видобувати добро з людської душі, — три конечні речі, щоб скласти іспит на учня в характерники, і вже підняв був правицю в напрямку Чумацького Шляху, готуючися вимовити заповідне слово, що його довірив Панасові під страшною клятьбою дід Трясило, на яке одразу ж просто з повітря виймають рамена лицарі світла), якби тієї ночі сили мороку не підпалили хутір, убивши батька, після чого Кадилові, як найстаршому в родині, довелося лишитися при матері й надовго забути про характерницькі подвиги, про які й після революції пам'ятали в їхніх околицях, розповідаючи нишком те, чого вже не вільно було розповідати, аж поки Кадило опинився в Міттенвальдському таборі, що тепер прощався з Дмитриком, — бо хто зна, чи й справді під час таких проводів не прочиняються двері в інший світ, і минуле сідає поруч із теперішнім, і прадіди єднаються зі своїми далекими нащадками, щоб людство глибшало душею, пам'ятаючи, що воно не тільки з праху, що тьма одразу ж відступиться, як людина роздмухає в собі найменший вогник світла, перед яким розступаються світи, і присутні, хоч ніхто собі цього ясно і не усвідомлював, відчували цю правду всім нутром, і то зовсім не тому, що Пилипенко на бандурі, а за ним на певній відстані, ніби з іншої додаткової площини, кульгавий Петро на сопілці та рудий Остюк на акордеоні, пригравали то веселої, то сумної пісні, кантів чи думи, яка ятрущою тугою пазурила серце, нагадуючи

кожному про його провідну зірку десь у хмарах за табором, і всім на душі ставало і весело, і тужно, як завжди під час проводів, хоч Дмитрик і старався всіх розважити (того вечора він не лише до нитки роздарував свої статки між хлопцями й знайомими, а й намагався кожному сповнити найбезглуздішу забаганку, навіть поліз розбирати дах першого барака для Рубанового годинника-маяка), під несхвальні докори святенників щедро обділюючи і добрих, і поганих з тією самою, як Кадилові здалося, запаморочливою усмішкою, з якою припрошував гостей їсти й пити, вряди-годи приєднуючися до гурту, хоч його бачили здебільшого в русі, як він усюди невтомно сновигав, пильнуючи, чи не забракло кому наїдків, питуна оковитої чи просто лагідного слова, аби чорна жаба відлягла від серця, що тоді, звісно, зобов'язувало Дмитрика й на трохи довше підсідати до товариства, перекидаючися жартами, приказками й різними теревеннями, як то належить за подібних обставин, бо ту промову, що запам'яталася не лише його хлопцям, а й іншим таборянам, він виголосив значно пізніше, коли вже в усіх порозв'язувалися язики, і йому не випадало пасти задніх.

Зрештою, коли Дмитрик поставив набік склянку й заговорив, він і в думці не мав виголошувати щось особливе, призначене перетривати бодай кусник небуття, на те бракувало йому і охоти, і хисту (його здібності лежали в іншій площині), та й потім на вправного промовця він не успадкував належного терпцю, як Аїд Голка, — а просто йому хотілося поділитися з людьми, від яких він назавжди відходив, ще сам не знаючи, чи лише до іншого табору, іншої країни чи півкулі, — тим трепетним райдужним просвітком, що з примхи безтілесної корови почав рости йому в грудях.

Він і справді не збирався просторікувати про якісь там вищі матерії, а лише поклав собі коротко подякувати гостям за увагу й щиро побажати їм ліпшої долі, як годиться, а воно вже якось мимоволі сталося, що коли він розтулив уста, те, що нуртувало в ньому, само собою уклалося в речення, а що увага його хлопців випадково довше, ніж звичайно, зосередилася на ньому, то вони й запам'ятали Дмитрикове казання, хоч ніхто досі не чув, аби Дмитрик у подібний спосіб висловлювався.

А втім, не виключене, що він і взагалі балакав про щось зовсім інше, лише тому, що всіх пойняв особливий настрій, як це трапляється, коли відходить у безвість людина, до якої всі звикли, а Дмитрик устиг з багатьма на диво близько зжитися, його промова обернулася в головах слухачів, що згодом із щораз новими варіантами й подробицями пригадували святкування, на щось зовсім відмінне, до чого Дмитрик мав лише далекий стосунок, наче воно походило вже не з серця однієї людини, а з грудей усього людства, і лише випадково його виголошували Дмитрикові уста, особливо чітко виопуклюючи окремі слова, що їх присутні, за малими винятками згадували в такій послідовності: "Хоч людина й покликана бути тільки доброю, безмежна доброта — рідке явище. Доброті природа відпустила місця — лише, як виняткові з її правил. Добру людину нищать, затоптують, коли ж нема сили знищити, глузують, знущаються, і вона завжди гине. Але якби не народжувалася ця безмежно добра людина, яка нагадує нікчемним створінням про божественність людського покликання, весь світ не проіснував би й миті. Все буття рознесло б на друзки, і воно ніколи не втілилося б знову. Бо навіть злі, мерзенні й підлі креатури не проіснували б і одного віддиху, якби всього буття не виправдувало б існування безмежно доброї людини. Її затоптують, однак через неї, і то виключно через неї, рухається світ. А цією доброю людиною може бути кожний, перед кожним покладено цей вибір, і кожна людина мусить колись на нього зважитися, щоб сповнити те, для чого вона, може, тільки й народжується. І тепер настала моя черга".

Самозрозуміла річ, хлопці теж не сиділи, набравши води в рот, а кожний, трохи оговтавшись від несподіванки і не соромлячися жалісливо біdkатися з такого нещастя, пробував перемовити Дмитрика, якщо не змінити, то бодай відкласти свій намір покинути їх, адже шлях добра — не погана штука, хіба проти нього хтось заперечує? У них теж душа не з лопуцька, — тільки шлях — шляхом, добро далеко не втече, а Дмитрик натомість тільки зискав би, провівши з ними ще хоч кілька заключних ґешефтарських акцій, бо де ж вони знайдуть другого гідного ватажка, не лише спритнягу, а й такого щасливого на руку, як він? — та Дмитрик, усміхаючися, відказував, що то частково й не його воля (тобто, звісно, в

кінцевому рахунку його, бо хто велів йому тоді відповідати корові, що, не знати й як, скерувала Дмитрика, — коли вже називати речі своїми назвами, — на значно хисткіший путівець, ніж будь-яка найризикованіша шахрайська операція, хоч цього й не випадало прилюдно згадувати), але на те вже нема ради, він мусить простувати своєю дорогою, хочби й куди вона провадила, і саме тому він і скликав усіх, аби попрощатися, бо те, що він вирішив, невідкладне й остаточне. Нехай йому дарують хлопці несподіванку, та що вдієш, так інколи стається, і тут нічим не зарадити і нічого не пояснити, навіть коли б він і намагався витлумачити їм рушія своїх вчинків (зрештою, воно й справді ледве чи щось посутньо вияснило б); єдине, що він волів би ще докинути, то це невеличке уточнення: його рішення — тільки одна з прикінцевих ланок давньої історії, яка щойно тепер остаточно окреслилася, велівши кинути все попереднє, оскільки для нього настав час, як він настає для кожного, і цього не змінити, як простому смертному не обернути зими на літо. Він, Дмитрик, щиро дякує за тепло і приязнь (тобто, очевидно, не дякує, за симпатії не дякують, та хлопці зрозуміють, що він цим хоче висловити), нехай не сумують, адже однак не унедійснити невідкличного, на всіх них ще чекає своя стежка, яку цієї миті, може, саме кінчають доліплювати пальці провидіння, аби повести кожного ще крутішими манівцями, ніж Дмитрика, до того, чим повниться людська душа, випростуючися. А тим часом нехай вони п'ють і веселяться, як п'є і веселиться він, пам'ятаючи: це їхня остання спільна вечеря, що знаменує собою не тупе напихання черева, а взаємне вище спілкування людини з людиною через їжу, як це знали й цінували тоді, коли речі, а тому й душевні порухи, бож людина не існує в порожнині, були значущіші й вагоміші, а все тілесне містило й незмірений духовний зміст, який згодом занехаяли й забули самовпевнені, окрадені покоління.

Дмитрик ще багато чого казав, а що присутні слухали тільки те, що кожному хотілося слухати, та й потім, оскільки, як відомо, від чарки та від самого святкового настрою слух розширюється й нарешті більшим чи меншим краєчком (залежно від внутрішньої місткості людини) схоплює те, що за інших обставин лишається неприступне буденному сприйманню, то й не виключене, що Дмитрикове говорення мало зовсім інше значення, ніж те, якого воно набрало перегода по всіх подіях,

особливо ж після пожежі в першому бараці, де загинув інженер Таратула, що чи не найбільше спричинився до Дмитрикової нової слави, ще напередодні своєї смерти запевняючи, ніби того прощального вечора до Дмитрика наблизилися дві вогненні клуні, в яких він, Таратула (навчений практикою після тривалих досліджень у цій галузі, яку він відкрив, спілкуючися з потойбіччям після того, як йому нагло померла дружина) одразу ж пізнав вищих посланців, бо вони підійшли до столу, за яким пригощався й Таратула, і на його очах вклали Дмитрикові в уста огіркоподібну вольтову дугу, що обернулася на Дмитрикову прощальну промову, з якої, завдяки своєму нетутешньому походженню (інакше хіба вона лишилася б у мозку?) і запам'яталося чи не кожне слово, хоча навколо ніхто з веселого товариства (один лише Агапій Коваль плакав, а він завжди починав хлипати після першої чарки) до неї особливо й не прислухався, бо кожен ретельно виголошував, що тільки спадало на думку, намагаючися власною нововідкритою істиною просвітити сусіда, як це найчастіше буває під час проводів, а навколо перехресними спіралями перетинався гамір і вигуки, все вирувало, лящало й видовжувалося, рухаючися за музикою вперед, аж розпливалися обриси постатей, закруглюючися в розслоєному повітрі додатковими бубликами (Кадило зовсім виразно бачив витягнену метровими завитками і через це триступневу Берізкову голову, яку заносило за другий барак), і все вгорталося в дедалі стрімкіший вир, що поволі вищав над табором, і, напевне, досягши світлової швидкості, перейшов би живцем у вічність, якби сон не почав проріджувати людський потік, вивалюючи на боки найвитриваліших, які, найдовше зберігаючи незатуманений зір, пили за здоров'я Дмитрика.

Дмитрик теж їв і пив, дивуючися, що його ані трохи не долає ні втома, ні хміль, і переходив від гурту до гурту, розважаючи таборян анекдотами, приказками й веселими вигадками, що їх Дмитрикові хлопці пам'ятали ще багато років пізніше, коли в клітинах пам'яті Міттенвальдський табір перетворився на туман, який людині доводиться пройти на життєвому шляху, заки вона досягне рятівного берега, дарма що ніхто з учасників Дмитрикових проводів не думав про майбутнє, а просто радів із хвилинного відпруження, заки горілчана втома підтинала розум і м'язи,

хоч кожен при цій нагоді й намагався показати витримку, силкуючися переважити Дмитрикових хлопців, які належали до останніх, що продовжували чаркувати навіть тоді, коли більшість таборян порозходилася чи позасинала по закутках або й так на лавах під голим небом, не встигши дочалапати до свого барака, бо так само поволі, як і почалося святкування, веселість, галас, пісні й промови поступово зникали, заки табір нарешті стих, подоланий ніччю.

Коли ж Дмитрик спостеріг, що і його хлопці принишкли, блаженно усміхаючися, хто за столом, хто на лаві, а Берізко й великий Федьо на землі, аж Дмитрик ледве перетяг їх на дошки, накривши ірівськими коцями, аби не застудилася єдина Федьова легеня, — його раптом вразило усвідомлення: він єдиний не спить, і невимовний щем і сум, який заважає рухатися (можливо, вигляд поснулих завжди так діє на того, хто бодрствує), проймає Дмитрикове єство ще й тому, що хоча табір спорожнів і розширився, аж небо спустилося на майдан, обліпивши бараки товстими зорями, — навколо забракло повітря, і Дмитрикове серце полетіло в бездонний колодязь, як це стається кожного разу на тому місці земної кулі, де людині доводиться ступати на новий шлях.

Аби вирватися з карколомного падіння, що вогненною лійкою закрутило йому середину, Дмитрик обійшов табір, спочатку дуже поволі, крок за кроком виборюючи себе з палючого коловороту, а тоді трохи швидше, збагнувши в раптовому проясненні, що він ніколи вже не навідається до свого кутка, як це ще збирався мить тому, щоб прихопити бодай найконечніше з собою в дорогу.

Він не здавав собі справи, чому він так чинить: чи тому, що не хоче брати в нове життя нічого з решток, що нагадували б про колишнього шалапутного Дмитрика (правда, шалапутства, хіба лише трохи іншого, ніж раніше, йому й зараз не доводилося позичати), чи він ще не був певний себе, ану ж в останню секунду він зневірився й передумає, хоча в ньому поступово наростала несхильна впевненість, що подібного ніколи не станеться; всі ці вагання, весь цей болючий вир у грудях — лише відлуння страхів і забобонів його попереднього єства, бо в ньому вже

ширяться дедалі тугішими колами світанкове світло, і від нього колишні уподобання, а з ними й посілості, статки відпадають останнім непотребом. Тепер Дмитрикові лишилися самі ті скарби, що були в ньому — в серці, помислах, відчутті, хич він цього чітко до кінця не усвідомлював, оскільки думальна матерія (цілі грибні колонії, зблиски, хмарини, протоплазмові сновигальні видовженості) не згущувалися в поодинокі думки, а становили ніби нову основу його єства.

Проходячи повз барак баби Грицихи, Дмитрик на хвилюку зупинився перед соняшником біля її вікна, який ледве мерехтів у сутінках, щирячи равлики озону, як єдиний маяк надії й добра над усім людством. Табір міцно спав. Десь ще в протилежному закутку в напрямі Єгер-казерне кульгавий Петро, — хоч не виключене, що то розходилося уздовж нічних вигинів розщепленого вологістю повітря саме відлуння, — догравав на сопілці пісню про волю, а тоді й він стих, а натомість здалеку прокинулася Омелькова флюяра, що звучала ніби з по той бік Карвенделя, віддаляючися на схід.

Дмитрик постояв посеред майдану, міркуючи, чи перед ним калюжі від окропу, яким мало не цілий день випарювали блощиць, вичищуючи паразитів із нар, чи це пройшов дощ, якого він не помітив, хоч тепер весь табір пахнув сирим листям, розмитою землею й чимось невиразно збудливим, точнісінько, як у перші дні після закінчення війни, коли звалився один потворний світ, а на його місце, вповзав ще безликий, але так само потворний, другий, і в проміжку між зміною світів, розчахкуючи неспокою людські серця, пахло паростками й багном і на потомлених майже фіялкових конях, на яких в'їжджали присадкуваті переможці в ватянках і в смердючих чоботах святкувати перемогу серед руїн, і перед непрошеними визволителями спорожнілих вулиць звисали криваві стьожки, провісники жаху й зміни.

Коли Дмитрик наблизився до виходу, Тимко, який мав охороняти таборову браму, мирно куняв. Дмитрикові раптом нестерпно захотілося розбудити його й востаннє розповісти анекдоту, аби почути Тимків нехитрий регіт, однак посоловілий вартовий так солодко пухкав,

обнявши рушницю, що Дмитрик тільки махнув рукою і вийшов з брами, куди він уже ніколи не повернеться.

Що він робитиме, до яких країв занесе його доля, і взагалі як він тепер справуватиметься, Дмитрик не думав, проте з певністю, далеко остаточнішою, ніж у всіх своїх шахрайських операціях, знав, що йде в світ починати зовсім нове життя, — нести людям добро, без якого не рухається світ, і мати відвагу вмирати за це добро.